

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREETINGS FROM
RAYTON, BC

Harbour Of Hope Series
Book One

Welcome
Rayton

Power Shift

HANNAH COWAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜÇ VİTES

UMUT LIMANI

KİTAP 1

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Hannah tarafından](#)
[Omegaverse Nedir?](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58 Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Sonsöz Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[YazanAyrıca :](#)

[Hannah](#)

HANNAH TARAFINDAN DA

Swift Hat Trick üçlemesi

Periyotlar
Arası Şanslı Vuruş
Keyifli Kanca
Fazla
Mesai Vital
Blindside

En Büyük Aşk serisi

Onun En Büyük Hatası
Onun En Büyük Macerası
Onun En Büyük İlham
Perisi
Onun En Büyük
Hazinesi Onların En
Büyük Gücü

Cherry Peak serisi

Strung Along
Catching Sparks
Chasing Home
Stealing Sunshine
Choosing Forever

Aşk Amatörler düeti

Oyuncuyu
Arzulamak
Oyuncuyu
Evcilleştirmek

Snowbell Sırtı

Kar Zarar, Faul Yok
Aşk Tanrısı Bizi
Ayırana Kadar

Umut Limanı

Güç Değişimi

RAYTON RIPTIDE *Important Names*

LANDON MONTGOMERY ORTA SAHA

#29 RONAN MONTGOMERY DEFANS

OYUNCUSU #5 JASPER MONTGOMERY

SAĞ KANAT #17

DASH MONTGOMERY

GOALIE #99

RASMUS EKLUND

SAVUNMA ADAMI #7

Playlist

Çağırma	Sleep Token	6:36
Monster - Imagine Dragons		4:09
Long As You Let Me - Mitchell Tenpenny Heart		3:44
With Your Name On It - New Medicine Blood Sport		2:53
- Sleep Token	A	4:07
Öp Beni - Ed Sheeran		4:41
Stuck In My Head - Uyku Teorisi	A	3:17
Without Me - Dayseeker Turning		3:44
Page - Sleeping At Last		4:16
Aklımdaki Her Şey - NeverteJ	A	3:43
Roses - Uyan Ben Varım		3:13

OMEGAVERSE NEDİR?

Eğer omegaverse konusunda yeniyseniz, size yardımcı olabilirim! Omegaverse (A/B/O olarak da bilinir), karakterlerin biyolojik bir hiyerarşi içinde var olduğu alternatif bir gerçekliktir. **Alfalar, betalar ve omegaların** her birinin kendi özellikleri, içgüdüleri ve toplumdaki rolleri vardır. Bir omegaverse'deki her kişi bu üç tanımlamadan birine girer.

Alfalar fiziksel olarak diğer tüm tanımlamalardan daha büyük ve güçlüdür. Baskın, sahiplenici ve bölgecidirler. Doğal olarak lider doğarlar ve genellikle her sürünün totem direğinin tepesinde yer alırlar. Her alfa, omegaları çekmek için benzersiz bir feromon veya koku yayar.

Alfalar başka isimlerle sürüler oluşturma eğilimindedir. Alfalar biyolojik olarak kokuya dayalı bir eş bulmaya mecburdur. Zor durumdaki omegaları yatıştırmak için **mırıldanırlar**, tehdit edildiklerinde **hırlarlar** ve öfkelendiklerinde emir vermek için **havlama** denilen şeyi kullanabilirler. Bazen, kızgınlık dönemindeki bir omeganın yanındayken çılgına dönebilir ve sevişme ihtiyacıyla vahşileşebilirler.

Erkek alfaların penisinin dibinde, uyarıldıklarında genişleyen ve orgazm sırasında tam boyutuna ulaşan **düğüm** olarak bilinen kalın bir çıkıntı vardır. Bu, bir alfayı partnerine kilitlemek ve hamilelik şansını artırmak için spermlerini hapsetmek içindir. Dişi alfaların vajinalarının içinde, partnerleri üzerinde benzer bir kilitleme manevrası gerçekleştiren kilitler vardır. Bir alfanın spermi, yiyecek tüketilmediğinde bir omeganın ateşi sırasında beslenme sağlayabilir. Ayrıca yoğun ısı artışları sırasında bir omega'yı yatıştırmaya da yardımcı olabilir.

Betalar en çok günlük insanlara benzer. Hala bir sürünün parçası olmak ve kendi kokularını taşımak için bir çekiciliğe sahip olsalar da, her ikisi de alfa ve omegalarından daha zayıftır. Boyutları daha küçüktür, ısı ya da sertlik yaşamazlar ve düğümleri yoktur.

Her omegaverse feromonlu betalar içermez. Bunda var. Kokuları bir alfa ya da omegadan çok daha sessizdir. Başka bir beta ile bağ kuramazlar.

Omegalar hem alfa hem de betalardan çok daha küçük ve yumuşaktır. Doğal olarak itaatkârdırlar ve kolayca ürkebilir veya bunalabilirler. Omega'lar bütün bir sürünün ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde yaratılmışlardır ve her zaman sürü bağının merkezindedirler. Bir omega olmadan, bir sürü asla bir sürü bağını yaşayamaz.

Biyolojileri, benzersiz **feromonlarıyla** (koku) alfaları kendilerine **çek**er. Bu koku hem alfalar hem de omegalar için en güçlüsüdür ve **uyarılma** veya **sıkıntı** zamanlarında daha da güçlenir. Bir omega uyarıldığında **parfüm** sıkmaya başlar. Bu, yakındaki alfalara arzularının sinyalinin vermek içindir. Bu onların özel kokularının doğrudan bir çekimidir.

Alfalar ve omegalar birbirlerinin kokularına karşı yoğun fiziksel ve duygusal tepkiler verebilirler. Buna koku hassasiyeti denir. Alfalar ve omegalar kokuya duyarlı olarak adlandırıldığında, bu onların **koku eşleşmeleri** veya daha doğrusu **eş** oldukları anlamına gelir. Evet, kaderli tür. Bir omega veya alfa koku eşiyile karşılaştığında, ondan uzak durmak neredeyse imkansızdır. Uzun süreli ayrılık bir omega için aşırı sıkıntı ve acıya neden olabilir ve bir alfayı büyüyen bir piç yapabilir.

Koku eşleşmesi olan bir çift birbirini reddederse, bu omegaverse'de **reddedilme hastalığı** olarak bilinen şeyi yaşayabilirler.

Omegalar **kızgınlık döngüsü** yaşarlar. Bir omega kızgınlık dönemindeyken uyumlu bir alfa ya da alfalar bulmayı, yuva yapmayı ve ardından üremeyi takıntı haline getirir. Omega alfa(lar) tarafından düğümlenmediği sürece kızgınlıklar fiziksel olarak acı verici olabilir. Bir hezeyan durumuna girerler ve bir hafta boyunca aralıksız olarak raylara çıkmanın getirdiği sürtünmeyi hafifleten doğal bir kayganlaştırıcı olan **slick** adlı bir madde üretirler Tam bir kızgınlığa düşmeden önce, omegalar ani artışlar (kızgınlık artışları) yaşayabilir. Söz konusu hafta boyunca, dokunulamayacak kadar sıcak olurlar ve genellikle yemek yemeyi reddederler, yani besleyici alfa dölünün arkasındaki sebep.

Kızgınlık sırasında, bu aynı zamanda bir sürünün bağ kurmayı seçebileceği zamandır. Her alfa bir çiftleşme işareti oluşturmak için omega'sını **ısıtır**. Dünyaya bağlı olarak

omega da onları ısırabilir. Bu omegaverse'de, bağı tamamlanması için omega'nın ısırması gerekmez. Sürü dışındaki alfalar veya omegalar için ısırık izi, piyasada olmadıklarını ve yollarına devam etmeleri gerektiğini simgeler. Onlara **sahip** çıkılır.

Yuva yapmak, omegaların kendilerini güvende hissetmek için yaptıkları bir şeydir. Buna kızgınlık ve hamilelik dönemleri de dahildir. Sürülerinin kokusu gibi kokan battaniye ve yastık gibi yumuşak malzemelerle dolu güvenli, emniyetli bir alan yaratmayı içerir. Yuva, bir omeganın kızgınlığını geçirmek isteyeceği yerdir.

Omega'lar hormon seviyelerini düşürmek için **baskılayıcı** ilaçlar alabilirler. Bu, acılarını hafifletmeye yardımcı olacak bir alfası olmayanlar için ısılarını daha tolere edilebilir hale getirebilir. Zamanla, baskılayıcılar daha az etkili ve hatta tehlikeli hale gelebilir.

Bir alfa sürüleri için istedikleri bir omega bulduğunda, ona **kur** yapabilir. Bu, onu sürülerine katılmaya ikna etmek için her yolu denedikleri zamandır. Bu genellikle tüm sürüyü kapsar.

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Hayal gücüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

E-kitap Baskısı

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods Düzenleyen

ve prova eden: Sandra @oneloveediting

1

BRIAR

"İTTİRİN, OMEGALAR! KIÇLAR YUKARI VE GEVŞEK. KALÇALARINIZIN SALLANIŞINI GÖREYİM!"

Homurdanıyorum ve geri itiyorum, kaygan avuçlarımla sabit bisikletin kollarını iyi tutmaya çalışıyorum. Etrafımdaki sıcak havada nefes nefese kalırken alnımdan aşağı, gözlerime ve ağzıma tuzlu sıvı damlıyor. Sanki kendi terimde boğuluyor gibiyim. Gargara yapmaya başlamam an meselesi.

Havasız odada bangır bangır çalan müziğin sesinden kulaklarım çınlıyor ve her an yere yığılabileceğimden oldukça eminim. Bacaklarımı pompalamaya devam etmek bu noktada gerçekçi değil. Öylece düşebilirler.

"İşte bu kadar! Sadece otuz saniye daha. Sırtınızı dik tutun ve pompalayın!"

Otuz. Saniye.

On saniye bile yapabilecek miyim? Bu ders çok büyük bir hataydı. Önümüzdeki üç hafta boyunca evde tıkalı kalıp iyileşmeye çalışacağım.

"Yirmi saniye!"

Dudaklarım kabuk bağladı ve ağzımdaki tat iğrenç. Ne kadar sık yutkunursam yutkunayım boğazımı demir kaplıyor. Ciğerlerime sürekli hava girmesi büyük olasılıkla et katmanlarını sıyırmış ve bu da söz konusu demirin ortaya çıkmasına neden olmuş.

"On saniye!"

Oh, lanet olsun. Sırılsıklam oldum. Hayatım boyunca hiç bu kadar ıslanmamıştım ve bu da bir şey söylüyor. Altımda bir su birikintisi mi var?

Sol elim sapından kayıyor ve dengemi kaybedip hafifçe eğildiğimde sağ kolum sallanıyor. Islak zemine düşmeden önce kendimi toparlamaya ve dengemi sağlamaya çalışırken dünya kararıyor.

"Ve zaman! Sakinleşmek için yavaşlayabilirsin."

Sadece yavaşlamıyorum. Bisikletin ön tarafına yığılırken bacaklarımın itme gücü tamamen kesiliyor. Her an bayılabileceğimden eminim. Kalbim hızla çarpıyor ve ciğerlerim bir mola için çığlık atıyor, kesinlikle mahvoldum.

"Benim için bir ambulans çağırılmalılar. Sadece birkaç saniyem kaldı," diye mırıldanıyorum.

"O kadar da kötü değil."

En iyi arkadaşıma atmak istediğim bakışı atmak için dönecek gücüm yok, bu yüzden zahmet etmiyorum. Bunun yerine kollarımı bisikletin ön tarafına sarkıtıyor ve akvaryumdan fırlatılmış bir balık gibi nefes nefese kalmaya devam ediyorum.

"Sen benim için öldün," diyorum.

"Yarın kendini iyi hissedeceksin."

Bundan şüpheliyim.

Aylardır onun spin dersine katılma tekliflerini başarıyla geri çeviriyorum. Geçen haftaki kötü ayrılığı olmasaydı, bunu yine yapardım. Bu kadar yıkılmışken onu bu gece yalnız bırakamazdım. Eğer bıraksaydım, muhtemelen bir geceyi daha kulüpte umursamaz davranarak geçirir ve acısını eski sık kafalı ve onun indirimli ezikler sürüsüne ait olanlardan farklı bir alfanın kokusuyla maskeleyemeye çalışırdı.

Clover hiçbir zaman koku engelleyici parfümünü kullanmaktan hoşlanmayan biri olmadı - cildine yapışmasından nefret ettiğini iddia ediyor - ve ona katılsam da, tamamen onsuz gitmek güvenli değil. Geçen hafta sonu onu tam da endişelendiğim şeyi yaparken bulduğumdan beri, bunu tekrar denemeyeceğine, bu kez gecenin bir yarısı beni aramayı tercih etmeyeceğine güvenmiyorum.

Böyle bir durumda koku engelleyici ya da en azından sönümleyici kullanmamak bir omega'nın sık sık yapması gereken bir şey değildir, özellikle de kulüp gibi bir yerdeyken ve alkolle gevşemişken. Bir saniyelik tereddütlü bir kontrol, sarhoş alfalardan oluşan bir kalabalığı tek bir şey düşünen canavarlara dönüştürme riskini almak için yeterlidir - kokusunu püskürten omega her kimse onu bulmak ve yarına kadar kızıştırmak.

Bu kesinlikle adil değil ama bir omega olarak yaşamanın gerçekliği bu. Böyle bir şeyin olma ihtimali düşük ama imkansız değil. Çoğu insan için bu bir endişe kaynağı olmaz. Ama benim gibi, çok fazla düşünme ve daha da fazla endişelenme alışkanlığı olan bir kadın için her şey bir olasılıktır.

Zaten nasıl yapılacağını bildiğim şeyleri yapmayı ve iyi bildiğim yerlere gitmeyi tercih ederim. Bu her şeyi daha basit hale getiriyor.

Clover ve benim güçlü kokularımız var. Genliğimizden beri yleyiz. Her ne kadar onunki benim genel olarak tatlı olanımdan daha çökmüş bir varyasyon olsa da, ikimiz de hormonal bir alfayı basit bir yürüyüşte hırlatmanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiğimizden beri kendimize çok fazla dikkat çekiyoruz. Evimden çıkmadan önce vücudumu koku engelleyici bir deterjanla yıkamayı ya da kendime sprey sıkmayı asla unutmuyorum.

"Merhaba? Dünya'dan Briar'a," diyor, avucunu alnıma götürerek başımı yukarı kaldırıyor. Gözlerimi açıp bakışlarıyla buluştuğumda mikro-kaşlarını kaldırıyor. "Aslında spin dersinden lmemen gerekiyor."

"lmedim. Sadece ... l."

"Soğumayı yaptın mı?"

"Hayır."

"O zaman yarın daha da kötü hissedeceksin," diyor, düzgün bir oturma pozisyonuna geçmeme yardım ederek.

"Zaten kendimi l gibi hissedeceğim. Biraz daha acının ne önemi var?"

"Topallamanı Greg'e nasıl aıklayacaksın?"

"İhtiyacı olan bir arkadaşına yardım ettiğimi ve kendimi biraz kaptırdığımı söyleyeceğim."

Ağzını büküyor. "İhtiyacı olan ben değilim."

"Deneme bile, Clove. Seni öngörülebilir bir gelecek için dolabına kilitlememden tek bir kötü karar uzaktasın."

Nefes alış veriş yüzümü yelpazeliyor. "Bunu söylüyorsun çünkü uzun zamandır sikin yok, Briar. Ve senin dolabın o kadar kk ki içine sığabilmek için bir akrobat olmam gerekir."

"Senin aklını kaırmanla sikin ne alakası var?" "Her şeyle.

Her şeyle ilgisi var."

Evet, bu soruyu iyice dşnmeliydim.

Daha önce hiç bir sürüyle birlikte olmamıştım. Clover gibi değil. Geçmişte çıktığım her alfa bir tane bulma hayalimi paylaştı, ama asla yapamadık. Ya bunu ve beni bir öncelik haline getiremeyecek kadar meşguldüler ya da

Aramaya başlamaya cesaret ettiğimizde etrafta istediklerimize uygun kimse yoktu.

Kalbim her zaman koku uyumu olan sürüm için sızladı. Dostlarım için. Onları bulmak için yaptığım her başarısız girişimde umudum azaldı.

Greg'le, daha önce hiç olmadığı kadar yaklaştım. Cuma akşamı yemek iyi geçerse, onun sürü arkadaşlarıyla tanışma şansım olabilir ve korkarım ki koku eşleşmesi olan bir sürüye en yakın olanı bulabilirim.

"Kendi başıma gayet iyiyim, değil mi?" Biraz fazla bilinçli bir şekilde soruyorum.

Sınıftaki diğer omegalar çoktan odadan dışarı süzölmeye başlamış, arkalarında sürtönen spor ayakkabılar ve hafif bir sohbet bırakmışlardı. Bir duşa çok ihtiyacım var ama soyunma odası bu kadar kalabalık olmadığında gitmeyi tercih ederim. Bir yerde ne kadar az yargılayıcı omega olursa o kadar iyi.

Clover bisikletimin koluna yaslanıyor, mükemmel pürüzsüzlükteki soluk teni terden neredeyse hoş bir şekilde parlıyor. Sanki ter yerine sıvı elmas damlatıyor.

"Kendine bakma konusunda hiç fena bir iş çıkarmadın Bee. Alfalar bazen hak ettiklerinden daha fazla iş çıkarırlar. Eminim ki betaların yeri burasıdır. Şu süslü uygulamalarında onların kutusunu işaretledin mi?"

"Oldukça emin misin? Bu gerçek bir güven artışı değil."

"Boynunu bir kemik gibi kemirmelerine izin vermediğin her seferinde kriz geçiren, düğömlenen, hırlayan alfalardan daha kötü olamazlar."

Bir kahkaha atıyorum, bacağımı bisikletten dikkatlice sallıyorum. Yalpaladığımda Clover'a yaslanıyorum ve diz arkası kırışlerimde şimdiden büyüyen yanma yüzünden irkiliyorum.

"Bunu bir tişörte yazmalısın."

"Biliyor musun? Yapabilirim."

Clover'ın neredeyse tüm ağırlığımlı desteklemesiyle nihayet kapıya yöneliyoruz. En son biz çıkıyoruz ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Bana Greg'in sürüsünden bahset. Tüm ilginç detayları kendine sakladın, değil mi? Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum," diyor boş soyunma odasındaki banka çöküp inleyerek bacağımı gerdiğimde.

Ağrı kalçalarımından ayak parmak uçlarıma kadar inmiş durumda ve ben gerindikçe daha da kötüleşiyor. Gerçekten çarpık bir şekilde, neredeyse iyi hissettiriyor. *Neredeyse.*

"Henüz paylaşacak bir şey yok. Greg de dahil olmak üzere sadece üç kişiler ve onunla aynı banka için çalışıyorlar. Onlardan gerçekten övgüyle bahsediyor."

"Tabii ki. Onlar onun sürü arkadaşları. Sen onlarla tanışmadan hemen önce onları kötülemeyecektir. Sürü sadakati deliliktir. Her seferinde önce birbirlerini seçerler."

Clover yanımda getirdiğim spor çantasını bana fırlatıyor ve ardından terli tişörtünü çıkarıp dar bir atletle değiştiriyor. Son sürüsüyle yaşadığı deneyimden sonra acı çekmesi anlaşılabilir bir şey.

Kendimi uzun mermer tezgahın üzerindeki aynalara doğru yürümeye ve kollarımın altına yarım tüp deodorant sürmeye zorluyorum. Ona baktığımda aynada beni izlemeye başlamıştı bile.

"Onlar da onun gibi otuz altı yaşındalar ve birbirlerini son beş yıldır tanıyorlar," diye ekliyorum.

Burnu kırışıyor. "Otuz altı mı? Daha önce hiç bir omega'ları oldu mu? Beş yıl o kadar da uzun bir süre değil."

"Öyle otuz altı deme. Hâlâ çok gençler. Biz farkına bile varmadan oraya varmış olacağız."

"Yirmi beş, Briar. Sen yirmi beş yaşındasın. Onlar on yaş büyük. Ve bana cevap vermedin. Daha önce hiç Omega'ları oldu mu?"

Deodorantımı yere bıraktım ve ellerimi tezgâha dayayıp aynaya doğru eğildim. Soluk mavi gözlerim bugün donuk. Yanaklarımdaki pembelikten dolayı daha belirgin olduğunu söylemek istedim ama yalan olur.

Gerçek şu ki, son sıcağın dolayısı hâlâ yorgunum. Sadece uykusuzluktan değil, samimiyet eksikliğinden de. Yalnız olmaktan ve bir haftayı beni memnun etmek için para alan bir alfayla bir odada kilitli geçirmekten ya da en son kızgınlığımda olduğu gibi, itici bir yapay penisle yalnız kalmaktan yoruldum. Gerçek bir şeyler istiyorum.

Ateşim içimdeki bu özlemi daha da kötüleştirdi. Daha önce hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Sanki son kez içimdekenden fazlasını vermiş ve karşılığında hiçbir şey almamış gibiydim.

"Hayır, hiç omega olmadı. Greg iyi biri Clove," diye mırıldandım.

"Evet, eminim öyledir." Üstünü değiştirmeyi bitiriyor. "Giyin, Bee. Dondurma almaya gidiyoruz. Artık alfa muhabbeti yok."

Gözlerimi kendi yansımadından kaçırıp onunkine bakıyorum. "Bir antrenmandan sonra yapılacak en kötü şey bu değil mi?"

"Kötü bir şeyler atıştırmak için yerimiz yoksa neden spor yaptığımızı sanıyorsun?"

Dondurma şu anda kulağa çok hoş geliyor. Donmuş her şey iyi gelir. "Pekala. Bana beş dakika ver."

"Üç dakika var," diye karşılık veriyor, başımın üstünü öpüyor ve bir kolunu hızlı bir sarılmayla bana doluyor.

İ çekiyorum, ona sokulmak için içimden gelen ilk güdüyle savaşıyorum. Açlıktan ölmeye çok yakınım, bu da Cuma gecesinin Greg'le iyi geçmesini istememin bir başka nedeni. Mükemmel bir dünyada, beni sürüsüyle tanıştırmak için eve getirirdi ve geceyi hepsiyle birlikte yatağa girerek geçirirdim.

Bu çok hızlı ilerlemek olabilir, ama bana göre mükemmel bir hız. Greg'i birkaç haftadır tanıyorum ve eğer sürüsü umduğum kadar harıkaysa, yavaş gitmeye gerek kalmayacak. Ben buna hazırım. Sürü omega'sı olmaya hazırım.

Adımlarımda yeni bir heyecanla, nemli kıyafetlerimi değiştiriyorum ve Clover'ı takip ederek stüdyodan ıkıyorum, Cuma gecesi için her zamankinden daha heyecanlıyım.

2

JASPER

HOKEYİ HEP SEVMİŞİMDİR.

Ronan gibi şiddeti sevmiyorum ya da Landon gibi babamdan daha iyi olduğumu kanıtlamak için sürekli çabalamıyorum. Sürüdeki kardeşlerimin aksine, hokeyin beni özgür hissettirmesinden hoşlanıyorum.

Ayaklarımı her itişimde, sanki *biraz* daha hızlı gidebilsem uçabilecekmişim gibi hissediyorum. Elimdeki sopa ağırlıksız hissettiriyor ve tribünlerde takımımızın adını haykıran taraftarlar tamamen kayboluyor.

NHL'deki en hızlı oyuncu değilim çünkü ciğerlerimin yanmasını ya da kendimi sürekli sakatlama riskini gerçekten seviyorum. Ben en hızlı oyuncuyum çünkü inanılmaz bir şey yapmak istiyorum.

Ben buyum işte. En iyisinden daha azına razı olmayan adam. Beni tanıyıp da bu özelliğime aşina olmayan tek bir kişi bile yoktur.

Hızımı yavaşlatmakta tereddüt ettiğim için tahtalar gittikçe yaklaşıyor. Onlara doğru çok hızlı ilerliyorum ama derimin altında kaynayan huzursuzluk dikkatimi dağıtıyor. Pratik yapmanın bunu çözmeye yardımcı olacağını umuyordum, ama şimdi neredeyse son birkaç günden daha kötü.

Boynumdan ve formamın altından damlayan ter sıvı ateş gibi. Ayaklarımı çevirip kendimi vücudumla tahtalar arasında sadece bir santim kalacak şekilde durmaya zorlarken ciğerlerim daralıyor, nefesimi içime hapsediyor, karlar uçuşuyor.

"Böyle durursan ayak bileklerini kıracaksın," diye ısırtıyor Landon, ağızlığı ağzından sarkıyor. Bana çarpmaktan kıl payı kurtuldu, çenesindeki hafif kıpırtı hayal kırıklığının tek işaretiydi.

"O şeyi çiğneme oyuncağı gibi ısıtırsan dişini kırarsın," diye karşılık veriyorum omzunu iterek.

"Yüzünü yaladığım kısım bu mu?"

"Yalamamanı tercih ederim."

"Eğer vücudunu tahtalara çarpıp kırarsan, uzun bir süre baygın kalırsın."

"Ne yaptığımı biliyordum," diyorum yarım bir gülümsemeyle. "Sen öyle diyorsan öyledir."

Landon benim sürü liderim olabilir ama bu onun her konuda haklı olması gerektiği anlamına gelmez. Denese bile, bunu uzun süre görmezden gelemeyiz. Herhangi birimizi lider olarak adlandırmak kolaylıkla yaptığımız ya da en başta yapmak istediğimiz bir seçim değildi.

Yine de toplum her şeyin belli bir şekilde olmasını gerektiriyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bir çeşit lider olmasaydı, muhtemelen çoktan çökmüş olurduk. Landon'ın sürü lideri olması, yıllar önce birini seçmek söz konusu olduğunda bizim için kolay bir seçimdi.

Aramızdaki en iri cüsseli kişi olmasının yanı sıra, alfa feromonları o kadar yoğun ki mide bulandırıcı sınırdadır. Hayatım boyunca onun havlamasını sadece bir kez duydum ve o da yıllar önce biz daha ergenken olmuştu.

Patenleri üzerindeyken benden yaklaşık beş santim daha uzun olan Landon kaşlarını çatıyor ve ağızlığını oynatıyor. Korumayı kemirip tekrar ağzına sokarken çenesinin temiz traşlı kısmı geriliyor. Başka bir şey söylemeden sopasının bıçağını kalçalarımın arkasına vuruyor ve havalanıyor.

Ronan merakla bize bakıyor, diğer defans oyuncusunun yanında oyalanırken iri omuzları dikleşiyor. Koyu, delici kahverengi gözleri, konuşamayacak kadar uzakta olduğu soruyu soruyor.

Hepiniz iyi misiniz?

Ona eldivenli bir başparmak işareti yapıyorum ve kalenin etrafında kayıyorum, oyalandığı yerde Dash'e bakmaktan kaçınıyorum, engellemek için bir sonraki pakı bekliyormuş gibi yapıyorum. Sürümüzün son üyesi ve takımın kalecisi her zaman biraz fazla kartal gözlüdür. Belki de bu onun daha nazik beta doğasıyla ilgilidir. Her gün üç alfayla çevrili olmak insana bunu yaptırıyor. O

Yıllardır bizi bir arada tutan kişi bendim ama çatlakların büyümeye başladığını hisseden tek kişi ben olamam.

Bugün kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar gergin hissediyorum. Buz üzerindeki hızlı tempom pek de güvenli sayılmaz, bu yüzden evde duymak üzere olduğum dersler için onları suçlayamam.

Sanki havada bir şeylerin mayalandığını hissedebiliyorum. Yeni bilenmiş bir bıçağın parlayan ucu tepemizde duruyor. Her gün bir santim daha düşüyor, temas kaçınılmaz.

Antrenörümüz düdüğünü çalıyor ve ben de pistin kenarından bir pak alıp onunla oynayarak ona ve beni yenen diğer oyunculara doğru kayıyorum. Ronan takımın geri kalanıyla arasındaki mesafeyi koruyor, birkaç adım ötede duruyor. Onun yanına yerleşiyorum ve diski patenlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Koç'un bize yaptığı konuşma her zamanki gibi. Akşam evimizde oynayacağımız maçtan önce yarın sabah maç öncesi paten kayacağız. Geç saatlere kadar dışarıda kalıp akşamdan kalma gibi görünmeyin. Dürüst olmak gerekirse, dev bir düğüm kafalı olmayın.

Çoğumuz için, yani bu sporu ciddiye alan çoğunluk için yeterince kolay.

"Neredeyse tahtalara çarpıyordun," diye homurdanıyor Ronan, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde.

"Ama çarpmadım."

"Risk alan biri değilsin."

"Belki de değişiyordumdur."

Dev sopasını sıkıca kavlıyor ve başını sallayıp boynunu germeden önce kaskını çıkarıyor. Miğferi takılı değilken, düzgünce taradığı oniks siyahı saçları ve kulağındaki çıkarmayı reddettiği elmas küpe ortaya çıkıyor. Maçlar sırasında sık sık kavga etmeye başladığından beri, kulağındaki küpenin söküldüğüne dair içgüdüsel kabuslar görüyorum.

Sürü arkadaşım düşünceli olduğu kadar inatçıdır da. Onu istemediği bir şeyi yapmaya ikna etmenin hiçbir yolu yok. Havlayarak hepimizi kızdırmak istemediği sürece Landon bile ona pek bir şey yaptıramaz.

"Sende bir sorun var," diyor.

"Dash bu sabah benim kafeinsiz kahvemi onun espressosuyla değiştirmiş."

Bir süre daha bana bakıyor, Koç'a dönmeden önce hiçbir şey düşündüğünü belli etmiyor. Ronan spesiyali.

"Doğru."

"Ben hiçbir şeyi değiştirmedim," diye ekliyor Dash, yanımızda nefes alıp vererek.

Grubumuzdaki tek beta beni incelerken gözlerini kısıyor, her şeyi görüyor. İçimi çekiyorum ve sürümüzün küçük topluluğumuza katılmayan tek üyesine odaklanıyorum.

Landon Koç'un yanında duruyor ve söylediği her kelimeyi özüksüyor. Birçok kişi onun konsantrasyonunun soğukluk olduğunu sanıyor ama ben daha iyi biliyorum. Üçümüz de biliyoruz.

Dakikalar sonra dağıldık ve soyunma odasına adım attık. Sıcak ve terli odada yayılan farklı feromonlara karşı burnumu kırıştırıyorum. Hava kanallarından üflenen koku engelleyiciler bu gibi durumlarda oldukça işe yaramaz. Her şeyin iyi maskelenmesi için fazla terliyiz.

Ronan giysilerini yıldırım hızıyla çıkarırken, "Burası kokuyor," diye mırıldanıyor.

Ben gülüyorum. "Soyunma odasına her girdiğimizde bunu söylüyorsun." Dash sırtıyor. "O kadar da kötü değil. Ben iyiyim."

"Şanslısın." Ronan eşofmanını giyip çantasının fermuarını çekerken keskin bir bakış atıyor.

Odaya şöyle bir göz attığımda ailemin görmediğim tek üyesinin Landon olduğunu fark ediyorum. Bu şaşırtıcı değil. Tanıdığım alfalar arasında kokuya en duyarlı olanı o.

"Bu akşam yemekte ne yiyeceğiz?" Dash karnını ovuşturarak soruyor.

Ronan bol bir tişörtü silkiyor ve boş gözlerle ona bakıyor. "Sadece iki kişi var." "Ve? Ben hâlâ açım."

"Sen her zaman açsın."

"Ben bir şeyler hazırlarım," diye gönüllü oluyorum.

Dash eşyalarını dolabına tikiştırıyor. "Hayır. Yemek yapma sırası Landon'da."

"O kadar da aç değilsin o zaman," diyor Ronan.

Kıkırdıyorum ve çantamın fermuarını çekip omzuma atmadan önce temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Diğer üçü de aynı şeyi yapıyor ve ben de çıkarken diğer birkaç oyuncuyla vedalaşıyorum.

Landon koridorda bizi bekliyor, bir elinde telefonu, diğerinde çantası. Artık yalnız olmadığını fark edince başını çevirip bakıyor, yorgunluktan gözleri donuklaşmış, mavinin tonları koyulaşmış. Saçları her zamanki gibi arkaya doğru itilmiş ve yüzünden uzakta, ama her zamankinden daha uzun, ensesinin ortasında kıvrılıyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Dash bu gece yemek yapma sırasının sende olduğunu söyledi," diyorum.

Sıraya giriyoruz ve oyunculara özel otoparka doğru ilerlerken koridoru kapatıyoruz.

"Neden ben?" Landon soruyor.

"Akşam yemeği tablosu," diye şarkı söylüyor Dash. Landon ofluyor. "Kimin fikriydi bu?"

Hepimiz berbat aşçılarız. Yemek kurslarının da bir faydası olmadı. Oldukça acınası bir durum.

"Benim. Eğer bir omega'yı sürümüze katılmaya ikna edeceksek-" diye söze başlıyorum ki Landon alçak sesle, uyarıcı bir homurtuyla sözümü kesiyor.

"Bir omega almıyoruz."

Söylemeden önce kelimelerimi kontrol etmek için harcadığım çabayla gerilerek kaskatı kesiliyorum. Ronan enerjimdeki değişimi hissederek hafifçe bana doğru kayıyor.

Landon boynunu kıvrarak, "Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız," diye ekliyor.

"Şimdi mi, hiç mi?" Tersliyorum.

Sessizliği yeterli bir cevap. Bir omega'yı ne kadar çaresizce arzuladığımı herkesten iyi biliyor. Dengem bozuldu ve bu his omega olmadan geçirdiğim her gün daha da kötüleşiyor. Bugün buzda olanlar, ne kadar tuhaf hissettiğimin bir sonucu. Sanki doğru değilmişim gibi.

Bir parçam eksik ve onun yerine açılan delik beni endişelendiren bir hızla ikiye katlanıyor. Omega'mızı bulduğumda delik onun sığamayacağı kadar büyük olursa ne olacak? Sonsuza kadar eksik kalacağım. Sürümüz buna tahammül edemez.

"Asla değil, Jasper. Sadece burada değil," diyor Dash, Landon'ı koruyarak. Ronan'ın sözleri sert ve gergin. "Bunu ertelemeye devam edemeyiz."

Landon da dahil olmak üzere hepimiz bunu biliyoruz. Ronan hiçbir zaman bir omega bulmak istediğini söylemedi ama o bile Landon kadar karşı değil. Ve beta sürümüz alfamızdan daha heyecanlı. Bu çok yanlış.

Çok sinirliyim, bu konuda başka bir şey söylemiyorum. Ne garajda, ne SUV'da, ne de eve dönerken. Sürü evine girdiğimizde, spor salonuna koşarak gidiyorum ve üst üste beşinci gece koşu bandını talep ediyorum.

Göğsümdeki özlemi bastırmak imkansız, ama en azından ciğerlerim yanarken bunu o kadar kötü hissetmiyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır.

3

DASH

KENDİMİ TOPARLAMADAN ÖNCE BİR DISK DAHA PEDLERİME ÇARPTI.

ve hakeme pas veriyorum. Yorumcular kolay kurtarışı överken pikseli takımım önümdeki düz ekranda oyuncumun kaskının arkasına tokatlar atarak kutlama yapıyor.

Avuçlarım kumandanın etrafında terliyor. Kanepede öne doğru eğilerek daha sıkı kavıyorum. Sürünün geri kalanı kendi işlerini yaparken ben saatlerdir bu oyunu oynuyorum. Son zamanlarda bu bizim için bir norm.

Başparmaklarımı kumandanın üzerinden geçiriyorum ve hakemlere devam etmeye hazır olduğumu işaret ediyorum. Takımımındaki diğer oyuncular benim gibi rastgele çevrimiçi kullanıcılardan oluşuyor. Bazıları iyi ama çoğunluğu benim oynamayı sevdiğim seviyeye hazır değil. Bu onlar için mi daha utanç verici yoksa bu kadar iyi olmak için çok zaman harcadığım için benim için mi emin değilim.

Annem video oyunlarını o kadar sık oynadığımı söylemeyi seviyor ki beynimin kulaklarımdan dışarı sızmadığına şaşırıyor. Her nasılsa, o hala dışarıdaki en sevgi dolu beta. Onun şımarıklığı, gerçek kızgınlıktan ayırt etmekte uzmanlaştığım bir sevgi dili.

Muhalef üyelerden biri, kulaklığımdan kulaklarıma sızan genizden gelen bir sesle, "O kurtarış için bir inceleme isteyebilirdim," diyor.

Seçtiği kullanıcı adının arkasında kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sesi öfkeli bir kaybedene benziyor.

"Neden yapmadın o zaman?" Oyuncular arasında hareket eden küçük disk ekranda takip ederek soruyorum.

"Buna değmezdi."

Bir kahkaha attım. "Evet, tamam."

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diyerek oyuncusunu bana doğru gönderiyor.

Sırtışımı göremiyor ama sesimden duyduğundan eminim. "Hayır. Buna değmez."

Yarım saniye içinde, oyuncusunu filenin önünde bir şut için geri döndürdü. Oyuncusunun hareketlerini takip ederken nefes alış verişinin sesi giderek artıyor, öyle ki kulaklığımdan net bir şekilde duyabiliyorum.

Pakı bıraktığında hazırım. Parmağımla kumandaya bir dokunuşumda top kalecimin eldivenine giriyor.

"Siktir git, dostum!"

"Hedef asistini açmakta utanılacak bir şey yok," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı önüme uzatarak.

Yatak odamdaki kanepe aşırı büyük ve tüm sürünün oturabileceği kadar geniş, ki bunu hiç yapmıyorlar. Böyle bir alana sahip olarak hepsini bir gece izin alıp takılmaya ikna edebileceğimi umuyordum ama özellikle son zamanlarda böyle geceler çok az oluyor.

Eğer hepimiz antrenmanda değilseniz, Landon pistte fazladan zaman harcıyor ve Ronan da spor salonunda ölesiye çalışıyor. Jasper, boş zamanlarını odasında tuttuğu devasa yeşil çalıyı budayarak geçirerek azalan sürü ilişkimizden o kadar etkilenmemiş gibi davranmayı seviyor. İçeride bir bitki olmaması gerektiğinden oldukça eminim ama bunu ona söyleyen ben olmayacağım.

"Hedef asistanı korkaklar içindir!" diye tıslıyor adam.

"Amcığı aşağılayıcı bir şekilde kullanmanın inanılmaz derecede cinsiyetçi olduğunu sana söyleyen oldu mu?"

"Oh, siktir git."

"Terapi her zaman bir seçenektir, tatlım. Bir video oyununda kaybetmek seni bu kadar derinden etkilememeli."

"Bunu muhtemelen annesinin bodrumunda yaşayan bir adam söylüyor."

"Yakınından bile geçmiyor."

"Her neyse! Seni engelliyorum. Benimle oynayacak kadar iyi değilsin."

"Görüşürüz, Breadlover69," diye şarkı söylüyorum.

Gözlerimi devirip bileklerimi çaprazlayarak oyundan çıkıyorum ve kulaklığımı boynuma asmak için çekiyorum. Bazı insanları kızdırmak çok kolay, özellikle de böyle adamları.

Düz ekrandan gelen parlak ışık retinalarımı yakıyor ve göğsümün derinliklerinden bir iç çekiş çıkarıyor. Kumandayı karnımın üzerine koyuyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum.

Altımdaki odadan gelen müziğin sert nabzı gittikçe artıyor, şarkı sözleri gittikçe netleşiyor. Granit kadar sert Ronan'ın New Medicine ve Sleep Token'a karşı sağlıksız bir takıntısı olduğunu bildiğinizde gülümsememeniz imkânsız. Antrenmanına başlamak için seçtiği şarkı, çalma listesindeki en sert şarkılardan biri, ancak Landon'ın spor salonunda bize katıldığında dinlemeye zorladığı şarkıya yakın bir şey değil.

Bugün zaten çalıştım, ama hey, sıkıldım. Üzerime bol bir şort ve tişört giydikten sonra bodruma inip spor salonundaki büyük kötü alfaya katılıyorum.

Telefonunun bench press sehpasının üzerinde durduğu yere gidip kablosuz hoparlörlerin sesini biraz kısıtığım da homurtuları müzikten duyuluyor.

"Bir gün kulak zarını patlatacaksın," diyorum ona.

Koyu renk gözleri salonun öbür ucundan açık mavi gözlerime dikiliyor. Ronan ifadesini boş tutuyor, duyguları tamamen kontrolünde. Alnında ve göğsünün geniş, kaslı bölgesinde boncuk boncuk biriken ter, kendini ne kadar zorladığının bir işareti.

Her iki eli de üstündeki bara sarılmış durumda. Varlığımın konsantrasyonunu bozmasına izin vermiyor. Sakin ve istikrarlı bir şekilde, bükülmüş dizleri siyah minderlerin üzerinde durana ve çenesi bara değene kadar kendini yukarı çekiyor.

Koşu bandına çıkıyorum ve bu gece için istediğim seçenekleri seçerken onu izliyorum. Çok fazla şey yaparsam yarınki antrenmanda ölmüş olacağım. Ronan ve Landon'ın kendilerini bu kadar zorlayabilmelerinin ve tepkiyle karşılaşmamalarının tek nedeni alfa olmaları. Benim gibi betalar olsalardı böyle bir şansları olmazdı.

"Bir geceyi daha spor salonunda geçirmenin bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

Koşu bandı ayaklarımın altında vites yükseltiyor ve yürümeye başlıyorum. Gerinmek için hiç zaman harcamadan, hızlı bir yürüyüş yapmayı planlıyorum.

Ronan homurdanıyor ve barfiks çekmeye devam ediyor. Tuttuğu tempo biraz endişe verici. Kendinden emin bir şekilde vücudunu her kaldırışında pazuları öyle bir şişiyor ki damarları derisinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Çenesi ikiye ayrılacak kadar gergin. "Uyuyamıyorum."

"Seni ayakta tutan ne?"

Cevap vermek yerine ayağa kalkıyor ve barı bırakarak ağırlık sehpasına doğru ilerliyor. Sessizliği hiç şaşırtıcı değil ama biraz sinir bozucu. Özellikle de tek istediğim yardım etmekken.

"Sorunun ne olduğunu bilmezsem yardım edemem," diye ekliyorum.

Bana sırtını vererek ağırlık barına aşırı yüklenmekle meşgul oluyor. Omzundaki siyah mürekkep benimkiyle eşleşiyor. Son zamanlarda ne kadar gergin olduğumuz düşünüldüğünde bu güven verici bir görüntü.

"Senden hiç yardım istemedim, Dash," diye ısırdı.

Şimdi bankta uzanırken bacaklarını açıyor ve topuklarını minderlere sıkıca bastırıyor. Barın üzerinde şimdiden en az iki yüz elli kilo var ve gözcü olmadan tüm üst yarısını ezme riskiyle karşı karşıya.

"Tanrım, Ro. Unuttuysan söyleyeyim, biz paketiz. Bir dahaki sefere benden gözcülük yapmamı iste," diye azarladıktan sonra koşu bandını kapatıp ona doğru koşmaya başladım. "Soluk borun paramparça olmuşsa, takım da dahil olmak üzere kimseye faydan dokunmaz."

Arkasından yaklaşıp her yükseliş ve düşüşte ellerimi barın altında gezdirerek hareketleri takip ediyorum. On beş tekrardan sonra durma belirtisi göstermiyor.

"Konuş benimle, Ronan."

"Çok sessiz," diye zorluyor. "Ne açıdan çok sessiz?"

Gözleri kendini tavana yapııştırıyor. "Kimse konuşmuyor."

"Sen hiç fazla konuşmadın."

"Dört kişiyiz."

Tekrar indirdiğinde bara vuruyorum, bu sefer kollarının şınav çekerken nasıl titrediğini izliyorum. "Biliyorum. En son ne zaman herkes aynı anda evdeydi?"

"Landon buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyor." "Çok baskı altında."

Alaycılığı derin ve içinde olduğunu bildiğim, her geçen gün daha da büyüyen bir kızgınlıkla dolu.

"Hepimiz öyleyiz. Ama sen ve ben? Biz buradayız."

Nereden geldiğini anlayarak başımı sallıyorum. "Sürüyü toplantıya çağırmanın bir faydası olur mu sence? Belki bunu gündeme getirebiliriz-"

"Hayır. Toplantı falan planlamıyorum. Landon ve Jasper burada olmak istemiyorlarsa, defolup gidebilirler," diye tersleyerek barı tutucusuna sıkıştırdı.

Oturur pozisyona geçtiğinde, bankın etrafında dönerek önünde duruyorum. Gözlerinde yanan hayal kırıklığı karşısında göğsüm sıkışıyor.

"İkimiz de Jasper'ın bizden neden kaçtığını biliyoruz. Yatak odasının kapısını kilitlemeye başladı," diye mırıldanıyorum.

"Landon'dan kaçmak istiyorsa, kendini kilitlemekle uğraşmasına gerek yok."

"Bence bizim olmadığımız yerde olmak onun için daha kolay. Eğer sen boşluğu bu kadar kötü hissediyorsan, onun bunu ne kadar şiddetli hissettiğini hayal etmek bile istemiyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Ro."

"Landon bu kadar önemli bir kararı tek başına veremez," diye homurdanarak elini terli alnına götürdü.

Dönerek bankın kenarına oturuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Yanına oturuyorum ve spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum, bu kadar kısıtlayıcı olmalarından nefret ediyorum.

"Sürünün lideri o. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Tüm kararları onun vermesine izin vermek zorunda olmayabiliriz ama eğer bir omega istemiyorsa, sürüye bir omega katmak aramızdaki işleri daha da kötüleştirecektir."

"Bunu bilmiyoruz."

"Bilmiyor muyuz? Onu zorlamanın bize bir faydası olacağını mı düşünüyorsun? Evet, Jasper mutlu olabilir. Sen ve ben de öyle. Ama Landon'ı çok fazla zorlarsak hissettiğin o kırıklık daha da derinleşecek," diye açıklıyorum.

Henüz bir sürü bağı paylaşmıyor olabiliriz ama bu, mümkün olan diğer her şekilde gayri resmi olarak bağlanmadığımız anlamına gelmez. Eksik olan tek şey bir omega ve onu bizim olarak işaretlersek paylaşabileceğimiz zihinsel bağ.

Sürü bağları alfadan alfaya işlemez. Sürü alfası bir omegayı işaretlediği anda oluşur ve ardından gelen her ısıklıkla bağ her üye arasında yayılır. Eğer asla bir omega bulamazsanız, asla bir sürü bağınız olmaz. Bu kadar basit.

Jasper bu bağı uyandırdığımız anda tüm sorunlarımızın ortadan kalkacağına inanıyor ve ben de bunun hayatımızı değiştireceğine inanıyorum.

Bu hızla gidersek aradaki farkın hiçbir şeyle kapanamayacak kadar açılacağından endişe ediyorum. Kendi omega'mızla bile.

Ronan aniden ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, boş yüzlü ama kapalı değil. Tamamen değil. Gözlerindeki acı beni banktan itip yanına yaklaştırıyor, kolumu onunkine sürüyorum.

Derin kahve kokusu, bazen mutlu olduğunda ortaya çıkan tatlı karamel notalarını gölgede bırakıyor. Bu gece, tamamen düşünceli bir alfa ve bu beni elimden geldiğince rahatlatmak istememe neden oluyor.

Gerçi ihtiyacı olan ben değilim. Dışarıda bir yerlerde, sunabileceğimiz her şeyi isteyen pamuk gibi yumuşak bir omega var.

Umarım onu bir an önce buluruz. "Her şeyi çözeceğiz,

Ro," diye yemin ediyorum.

Sessizliği yeterli bir cevap.

Tutamayacağınız sözler vermeyin.

4

BRIAR

BU ELBİSEYİ GIYMEK KIMIN FIKRIYDI? YA DA BU AYAKKABILARI? BEN

Yanlış bir hareketimde ayağım takılıp boynumu kırabilirim. Ya da çok fazla galeta yedikten sonra elbisemi ikiye böleceğim.

Yine de Greg'in beni kucağına aldığında yüzündeki ifadeyi görmek risk almaya biraz olsun değdi. Sıcak narenciye kokusundaki hafif baharatlı değişim kesinlikle bir güven artırıcıydı. Kokuyu uzun süre havada tutmayı reddetse bile.

Her zamanki centilmenliğiyle beni şık spor arabasına bindirdi ve bacağıma elini bile sürmeden bizi birinci sınıf restorana götürdü.

"Bu hafta iş nasıldı?" diye soruyor, bu gece için seçtiğı pahalı kırmızı şarabı kadehinde evirip çevirerek.

Ayak bileklerimi masanın altında çaprazlıyorum ve gülümsüyorum. "Yoğun geçti. Dün gece çok tatlı bir kızın doğumu için oradaydım. Parlak yeşil gözleri vardı ve önümüzdeki birkaç ay boyunca çoğunda olduğu gibi değişeceklerini sanmıyorum. *O kadar* canlıydılar ki. Annesi de bir süper kahramandı. Elimi o kadar sert sıktı ki ikiye ayıracak sandım. Bir kadının vücudunda inanılmaz bir şey var Greg. Bizim yapabildiğimiz şekilde hayat yaratabilmek bu dünyanın dışında bir şey," diye geveliyorum, yaptığım işe olan tutkum içimde kendi kalp atışlarıyla zonkluyor.

Greg'in ağzı hafif bir gülümsemeyle kalkıyor ama bu yatıştırıcı, zoraki bir gülümseme gibi geliyor. Onu korkutmadan önce yavaşça kendime gelmemi sağlıyor.

Mide sancıları. Gelecekteki sürümü kaybetme riskini göze alamayacak kadar yaklaştım, hatta onun kovulması karşısında bir sızlanmanın kaçmasını engellemem gerekiyordu.

"Bu çok hoş, Briar. Tıp fakültesine gitmeyi hiç düşündün mü? Böylece gerçekten çocuk doğurabilirsin?"

"Hayır, doktor olmak istemiyorum. Doğum sırasında kadınlara destek ve cesaret vermek benim gerçekten yapmak istediğim şey."

O şarabından uzun bir yudum alıyor, ben ise aniden susuzluktan kavrulan, bir zamanlar terk edilmiş suyuma uzanıyorum.

Bir süre sonra kadehini yere bırakan Greg, kollarını masanın kenarına dayıyor ve bana yine o acınası gülümsemesini takınıyor. Kırgınlığımı yutkunarak gizliyorum.

Elbette, bu alfa tam olarak yöneldiğim tipte bir adam değil ve kesinlikle benim koku eşim değil, ama bana her şeyden çok istediğim şeyi vermeye istekli. Tek yapmam gereken bu geceyi atlatmak, sonra da sürüsüyle tanışacağım. Belki içlerinden biri tutkularımı görür ve onlarla gurur duyar. Ya da şanslıysam, hepsi görür. Greg her zaman yaptığım şeyi takdir etmeyi öğrenebilir. Bunun için zamanımız olacak.

Yakışıklı olması da yardımcı oluyor. Mükemmel kıvrımlı saçları ve pahalı saatleriyle biraz fazla temiz giyimli ama gözleri bilgi ve deneyimle parlayan kahverenginin hoş bir tonu. Bana öğretebileceği pek çok şey var ve ben de bu meydan okumaya hazır olabilirim.

Değil mi?

Bu soruyu netleştirmek için başımı hafifçe sallıyorum ve suyumı bırakıyorum. Boğazını temizliyor ve ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor.

"Eğer okula gitmeyi düşünmüyorsan, belki de bırakmayı düşünebilirsin."

Duraksıyorum, iki kez göz kırpmıyorum. "Bırakmak mı?"

"İşini. Ciddi bir şey değil, yani senden işi bırakıp evde kalmanı istesek kaybedecek bir şeyin olmaz" diye açıklıyor.

"İşimi bırakmamı mı istiyorsunuz?"

Hayal kırıklığı içinden bir huff şeklinde sızıyor. "Evet, Briar. Seni sürümüze omega olarak alsaydık, çalışmana gerek kalmazdı. Özellikle de işin sadece bir hobi olsaydı."

"Benim kariyerim bir hobi değil Greg. Yaptığım işi seviyorum. Önemli bir iş. Müşterilerimin büyük bir kısmının doğum sırasında yanlarında olabilecek destek sistemleri yok. Ben onlar için buyum. Yanlarında duruyorum ve sonsuz acı içinde geçirdikleri yorucu saatler boyunca onlara yardım ediyorum."

"Ama siz doktor değilsiniz. Hemen başka birini bulabilirler. Eğer bizim omega'mız olsaydın, kendi doula'n olabilirdin."

İçimde bir şok zaplıyor. Masanın altındaki dizimi kavıyorum.

Bu ifadelerde çok fazla eğer var ve her biri giderek daha fazla tehdit gibi geliyor. *Kabul et, yoksa hemen şimdi giderim, benimle istediğin şeyi yapma şansını elinden alırım.*

"Bu tür konuşmaların sürü arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra olacağını düşünmüştüm. Bilirsin, birbirimizi biraz tanıdıktan sonra," diye saçmalıyorum, Greg beni almadan önce sıkıttığım koku giderici parfüme rağmen korkum kokumun kenarlarını yakıyor.

Parfümü kokluyor ve yüz hatlarını belli belirsiz bir tiksintiyle buruşturuyor. Yutkunuyorum ama boğazım o kadar kuru ki yutacak bir şey bulamıyorum. Kemiklerimde bir huzursuzluk var, bir şeylerin yolunda gitmediğinin işareti.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye fısıldıyorum, ayağa kalkarken sarsılıyorum.

Masadan uzaklaşıp tuvalet tabelasını ararken ellerim buz gibi. Çok uzakta. Aşırı pahalı bir restoran için yeterince kalabalık, öyle ki attığım her adımda yanından geçtiğim masalardakilerin keskin nefes alışlarını duyuyorum.

Sıcak bir limonlu kurabiye yerine, her yere yanmış kurabiyeler püskürtüyorum. Her soluk alışı ya da yargılayıcı kahkahada, şiddeti artıyor.

Banyo çok yakın. Gözlerimi yukarıda tutarsam kimseyi göremem-

Burada başka bir yanık kokusu var. Ama benimki gibi değil. Bu kokunun bu şekilde olması gerekiyor. Yoğun bir tarçın ilavesi var ve ... vanilya mı bu? Kombinasyon benzersiz ve içime çekiyorum, bir şey beni sakinleştiriyor.

Bir avucumu boğazıma bastırıyorum ve sallanıyorum, geri itme şansım olmadan önce benden düşük bir sızlanma kaçıyor. Karşı konulmaz bir özlem duygusu göğsümün sanki çökecekmiş gibi titremesine neden oluyor. Ayaklarım kendi kendine hareket ederek beni yeni favori kokumun kaynağını kovalamaya zorluyor.

Artık herkesi görmezden gelmek ikinci doğam oldu. Korkumun çürümüş yakıcılığı engelleyicilerimi kesmeden, ortama karışıp görünmez oluyorum.

Kabin tarzı masaların sonuncusunun yanından geçerken, bu alanın daha تنها bölümümüze giderken geçtiğimiz alanla aynı olduğunu fark ediyorum. Pencerele burayı daha aydınlık yapıyor ve yolumu aydınlatıyor.

Kokudaki vanilya daha belirgin hale geliyor, bu yönde ilerledikçe tarçının yanıklığını geride bırakıyor ve doğru yoldan gittiğimi doğruluyor.

O kadar uzaklaşmış olamam-

Topuğum halıya takıldı.

Kollarım çaresizce çırpınırken öne doğru yuvarlanmadan önce nefes alacak zamanım yok. Kendimi yakalamak için hiç şansım yok. Yüzümü yere çarpmaya hazırlanırken kollarımla yüzümü kapatıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Ama temas ettiğim yer zemin değil. Bir insan.

Domates sosu ve parmesan peynirinin mide bulandırıcı kokusu burnuma doluyor, dirseklerim sert ve keskin bir şeye çarparak çarpmanın etkisiyle homurdanırken odağımı kovaladığım kokudan çalıyor. Cildimdeki inceliği fark edene kadar birkaç şey yere düşüyor. Kollarımdaki yanıkla irkildim ve ellerimi yavaşça indirerek önümdeki manzarayı ortaya çıkardım.

Üst sınıf, kalabalık bir restoranın ortasında hiçbir şeye takılıp düşmekten daha kötüsü olabileceğini düşünmemiştim. Bu başıma gelen en utanç verici şey olmalıydı. Şüphesiz, sadece bir ömür boyu korkunç bir karmaya sahip olan biri sadece takılıp düşmekle kalmaz, aynı zamanda hayatında gördüğü en güzel adama yüzüstü düşer ve yemeğini ikisinin üzerine dökerdi.

Yakışıklı yabancıнын düğmeli ceketinin önünden aşağı süzülen makarnadan ve boğazına, gömleğinin yakasının altına ve kollarına sıçrayan kırmızı sos lekelerinden ... Çok yanılıyorum.

Etli sostan sıçrayanlar adamın esneyen çenesine ve burun delikleri genişlerken burnunun güçlü, aristokrat kıvrımına sıçrıyor. Siyah saçlarında topaklandığını fark ettiğimde kalbim göğüs kafesimin arkasında yuvarlanıyor. Ensesinin arkasındaki parlak bukleler peynir lekeleri ve sosun içindeki et her neyse onunla vurgulanmış.

Mahcup bir halde, koşarak harekete geçtim. Titreyen ellerimle makarnayı gömleğinden süpürmeye başladım.

"Çok özür dilerim. Ne oldu bilmiyorum. Görüldüğü kadar kötü değil. Seni temizleyeceğim, kıyafetlerini temizleyeceğim. Bana bir saniye ver," diye saçmalıyorum, ağızımdan çıkan kelimelerin sadece yarısının farkındayım.

Şimdi panikliyorum. Her geçen saniye bana bakan insanların daha da farkına varıyorum. Gözleri yanan alevlerden başka bir şey görmüyor.

pençelediğim adamın bakışları yüzümün derisini delip geçiyor.

Elimi göğsüne her vuruşumda daha da sertleşiyor ve sanırım nefesini tutuyor. Geri çekiliyorum, kokum yanıyor. Aynı anda çok fazla şey aklıma geliyor.

O bir alfa ve ben kokuyorum.

O bir alfa ve ben az önce yemeğini onun üzerine ve restoranın girişine döktüm. Koruyucu, öfkeli bir omega ya da sürü arkadaşları tarafından etrafa savrulmamış olmam bile bir mucize.

Onu temizlemek için kırmızı ellerimden daha iyi bir şey ararken boğazım o kadar daraldı ki zorlukla nefes alabiliyorum. Kirliyim ve parmaklarımın arasından sarkan ve dirseklerime dolanan eriştelerle yarardan çok zarar veriyorum.

İlk gördüğüm şey beyaz bir masa örtüsü. Ona uzanıp sertçe çekiyorum. Yere çarpıp kırılan cam tabak çanak sesleri her şeyi daha da kötüleştiriyor. Gözlerim yaşıyor ama hareket etmeye devam ediyorum, kumaşı boynunun derisine getirip sosu siliyorum. Sıkı bir kavrama bileğimi çevreleyip beni hareketsiz bıraktığında midem bacaklarımın arasına düşüyor.

Alfa'nın dokunuşu içimi yakıyor. Başımı geriye atıp gözlerimi kaldırıyorum, iki kristal mavisi göz beni bekliyor. Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Hava inceliyor, boğazım geçebilecek kadar rahatlıyor. Açgözlülükle içime çekiyorum, ciğerlerimi vanilya ve tarçınla dolduruyorum.

Vanilya ve tarçın ...

Sallanırken bir inilti kaçıyor, kendimi nefis kokulu alfanın güçlü bedenine yaslanmış, çenemi göğsüne dayamış halde buluyorum. Etrafta aradığım, sadece bir nefes daha almak istediğim kişi. Kimin bu kadar harika *koktuğunu* bilmeye ihtiyacım vardı.

Kokum yükseliyor, bacaklarımın arasına bir ağrı saplanıyor. Hala bileğimi kavrayan iri ve güçlü parmaklar, bacaklarımın arasındaki uyarılma nabzını bir şekilde yoğunlaştırıyor.

Bugün iki çift külot giyiyorum ama bunu beklediğim için değil. Düşündüm ki . . . Greg'in paketine karşı böyle bir tepki verirsem, üzölmektense tedbirli olmak daha iyi olur diye düşündüm.

Bu Greg'in paketi değil. Bu bir yabancı. Kokusu daha önce ondan aldığım kokulara hiç benzemiyor.

Daha da kötüsü, bu erkek benim kokumdan hoşlandığına dair herhangi bir işaret de göstermiyor. Nedense bu, gözlerimdeki yanmayı daha da şiddetlendiriyor. A

Gözyaşlarım kirpiklerime yapışırken onları sıkıyor, duygularımı dışa vurmak istiyor ama reddediyorum.

Koku engelleyici olsun ya da olmasın, eğer ona karşı bu tür bir tepki veriyorsam, onun da benim kokumu az da olsa alabilmesi gerekmez mi? Sorun bu mu, yoksa kokum sadece bu *kadar* mı yanık? Yansıttığı baskınlık neredeyse boğucu. Daha önce başka bir alfanın yanında hiç hissetmediğim kadar güçlü. Bu kadar güçlü bir alfanın sıradan bir omegayı koklayamaması için hiçbir sebep yok.

Bu hem ilgimi artırıyor hem de beni endişelendiriyor.

"Geri çekil." Sesinin derin törpüsü taleple kalınlaşıyor, havlamaya dönüşme çizgisini okşuyor.

"Ne?" Fısıldıyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim.

Bileğimi tutarak beni kendisinden uzaklaştırıyor, sonra da bana daha fazla dokunma düşüncesi iğrençmiş gibi bırakıyor. Bu hareket vücudumda şok dalgaları yaratıyor, öyle ki bir adım geriye sendeliyorum.

"Benden uzak dur," diye tükürüyor.

Bir kolumu ortama sararken kaşlarım birbirine çarpıyor, elbiseme makarna sosu bulaştırdığımı umursamıyorum.

Bu yabancı benden daha kötü görünüyor. Kıyafetlerini mahvettim ve yemeğini üstüne bulaştırdım. Benimle hiçbir şey yapmak istememesine şaşmamalı.

"Hanımefendi, artık gitmenizi istemek zorundayız," diyor tanıdık olmayan bir ses.

Gözlerimi önümdeki alfadan ayırmıyorum. "Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım. Eğer bu boynunu sildiğim için olduysa, önce çiftleşip çiftleşmediğini sormalıydım."

Utancı beni boğuyor. Utancı ve kıskançlık, bu adamın bir eşi olması ve benim onun her yerine dokunuyor olmam ihtimaline karşı. *Bir omega olabilirdi.*

Göğsümde vahşi bir şey kopuyor. Sahiplenici bir hırıltıyı bastırıyorum ve ellerimi bırakıyorum, yumruklarım sıkılı.

Alfa başını sadece bir kez sallıyor, üst dudağı kıvrılıyor. Geri çekiliyor, sonunda kıyafetlerine bakmak için zaman ayırıyor. Gözleri mavi ateş topları gibi, oflayıp pufluyor ve ellerini sallayarak makarnaları uçuruyor.

Biri elini sırtıma koyuyor. İrkiliyorum, irkiltici bir ses serbest kalıyor. Tarçın kokusu koyulaşüyor, daha derin, dumanlı bir hal alıyor.

"Burada neler oluyor?" Greg soruyor.

Ortaya çıkan gevşek hırıltı onun sesine hiç benzemiyor. Bu çok ...
. sert.

Elini sırtımda tutuyor ama sonra bir anda bırakıyor. Avucundaki pisliği incelemek için elini kaldırdığını gördüğümde, yanaklarımdaki sıcaklıktan eriyecek diye korkuyorum.

"Birlikte misiniz efendim?" diye soruyor bana gitmemi söyleyen ses.

Bu bir hostes. Geldiğimiz zamankinden farklı biri.

"Evet," diyor Greg bıkkınlıkla. "Ne yaptı o?"

Bu soru üzerine doğruluyorum. Karşımdaki alfa, bariz nefretine rağmen henüz gözlerini kaçırmadı. Kendimi azarlayıp Greg'e yaklaştırmaya çalışırken bile omega'm ilginin altında gururlu bir daire çiziyor. Narenciye kokusu üzerime sinerken neredeyse hayıflanıyorum. Birden çok *yanlış geldi*.

Bana yakın olmasını istemiyorum ve kesinlikle kıyafetlerimde ya da tenimde olmasını istemiyorum. Şu anda narenciye kokusu yerine makarnadaki parmesan kokusunu tercih ederim.

Saf bir içgüdüyle hareket ederek ondan uzaklaşıyorum ve diğer yöne doğru cömert bir adım atıyorum. Greg kaşlarını çatıyor, alnındaki bir damar çatlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesini alçaltarak.

Ne mi yapıyorum? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiç bu kadar hassas olmamıştım ama bu gizemli, muhteşem alfa bana dokunmadan geçen her an duygusal bir çöküşle flört ediyorum.

İçgüdülerim her zamankinden daha belirgin, omega'm diken üstünde ve bana anlayamayacağım kadar yıpranmış olduğum bir şey söylemeye çalışıyor.

Hareketlerimin ardındaki anlamı aramak yerine, önümdeki alfaya bakıyorum, netlik arıyorum. Bakışları daralmış, göğsü hızla inip kalkıyor. Daha önce de iri adamlarla birlikte olmuştum ama bu seferki geniş omuzları, yoğun hâkimiyeti ve giderek güçleniyor gibi görünen yoğun feromonları olmadan bile korkutucu...

Greg tekrar bana uzanıyor, bu sefer pazumu tutuyor ve beni kendi tarafına çekiyor. Gizemli alfa, Greg'in parmaklarının temas ettiği yerde hırlıyor. Durmadan önce bir adım ilerliyor ve kendini olduğu yerde kalmaya zorluyor.

Dudaklarım aralanıyor, bedenimin her santimi aramızdaki boşluğa sıçramak ve neden bu şekilde tepki verdiğini sormak istiyor. Tanrım, ona yakın olmak istiyorum. Belki de vanilya ve tarçın kokusunu bir kez daha içime çekmeliyim. Bu sefer tam boğazından.

Hiçbir şeyi kaçırmayan alfa dişlerini birbirine geçiriyor ve titriyor, spagetti kaplı parmakları iki yanında kıvrılıyor. Heyecan beni pençeliyor. Belki de kokumu alabiliyordur.

Güçlü bir hareketle topuklarının üzerinde dönüyor ve restorandan dışarı çıkıyor. O dışarı fırlarken kapıdan sert bir rüzgâr çıkıyor. Bir santim bile kıpırdamıyorum.

Geri gelecektir. Dönmek
zorunda. Ama hayır,
dönmeyecek.

Greg beni tekrar çekiştirip garson kıza hesabımızla ilgili bir şeyler mırıldandığında ona karşı koyuyorum. Bir çekişle onu silkeliyor ve alfanın peşinden koşuyorum. Sokakta durup onu ararken panik beni bir sarmalın içine sokmakla tehdit ediyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve dikkatim adamı bulmaya odaklanmışken onları kırpıyorum. Hiç olmadığım kadar yıkılmış bir halde sokakta dururken yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar.

LANDON

HIÇ ŞANSIM YOK.

Azı dişlerim toz içinde ve midemde ağır, çivili bir kaya yuvarlanıyor. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Olmadım. Bir kere bile.

Sıcak, tereyağlı bir kurabiyenin etrafında dönen keskin limon kokusu burnumda ve kıyafetlerimde kalıyor, hatta belki de tenime işliyor. Temiz havayı soluyorum ama faydası olmuyor. Omega'nın kokusu bir türlü gitmiyor.

Bir ara sokağa girip elimi bir tuğla duvara dayamadan önce kaldırımda yanımdan geçen insanlar tarafından itilip kakılıyorum, göğsüm kabarıyor. Avucuma değen pürüzlü kenarların ısırtısına odaklanıyorum ve sıkılı dişlerimin arasından titreyen bir nefes çekiyorum.

Kokum tekrar yükselirken karanlık sokakta tarçın parlıyor. Dumanının tütmesi, dilimde neredeyse tadını alabildiğim turuncgillerle ya da hala önümde duran makarnayla boy ölçüşemez. Uykuluyum, burun deliklerimi genişletip kokuyu bir kez daha içime çekerken dengesiz bacaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Düğümüm pantolonumun içinde titreşiyor, döl külotumu ıslatıyor. *Hay sikeyim*. Oraya geri dönmeliyim ve-

Hayır. Ben eve gidiyorum.

Acımasızca kavırıyorum, sırtımı sokağa dönüyorum ve sikimi avuçluyorum. Tek bir sıkışta bile hissettiğim rahatlamayla ruhumun derinliklerinden gelen bir inilti boğazımdan yukarı uçuyor. Dünya görüşümde yüzüyor, ayaklarımı kirli çakıllara yapıştırmak için savaşıırken sokak etrafımda kapanıyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve saçlarımdaki topaklara bakıp hayıflanıyorum. O lanet omega sikimle uğraşmaktan çok daha fazlasını yaptı. Kıyafetlerimin şu anki kirli halinden de o sorumlu.

Cebimdeki telefonum titriyor. Büyük ihtimalle Dash olduğunu bildiğimden görmezden geliyorum. Bu gece benimle gelmeye çalıştı ve eğer biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olmasaydı, ona izin verirdim. Şimdi, yalnızlık arzumu için minnettarım.

Eğer burada olsaydı, o omega şu anda bizimle olurdu. Tek başıma kaçamazdım.

Yumuşak kalpli beta, Jasper'a kendi iyiliği için fazla benziyor. İkisi de sürümüzdeki bir boşluğu dolduracak bir omega istiyor ki ben bunu görmezden gelmeye bayılıyorum.

Kasıklarımı serbest bırakarak başımı tuğla duvarın kenarına vuruyorum ve telefonumu çekiyorum. İki cevapsız arama var ama sadece biri Dash'ten gelmiş. İkinci isim beklediğim bir isim değildi.

Onu geri aradığımda Ronan'ın soğuk baritonu anında duyuluyor. "Kayboldun mu?"

"Hayır."

Siktir, sesim de hissettiğim kadar berbat çıkıyor. Fark etmemesi için en ufak bir şans bile yok. Ronan kelimeleri pek önemsemez ve bunun yerine başkalarının kelimelerinden çok fazla şey okumayı tercih eder. Çocukken bile, Jasper her zaman Ronan'ın adına konuşmak için kendi adına konuştuğundan daha fazla zaman harcardı. Ondan neredeyse hiç bir şey saklayamadık.

"Ne oldu?"

"Bir karışıklık oldu."

"Restoranda mı?"

"Evet. Başka bir şey bulacağım."

Ağır bir duraklama. "Yine mi kenara çekildin, Lan?" "O haftalar önceydi. Stop lambasının kırık olduğunu bilmiyordum." "Hız yapıyordun."

Omuzlarımı açıp gözlerimi kısarak önümdeki parlak caddeye bakıyorum. "Otoyolda seksen değil, yüz olarak işaretlenmiş olmalıydı. Kim büyük bir otoyolda seksenle gider ki Ronan? İkimiz de polisin beni sadece pislik yapmak için kenara çektiğini biliyoruz."

Uzun bir nefes verir. "Bu ne kadar sürecek?" "Dash'e bir dahaki sefere sipariş vereceğimizi söyle."

"Evet, duydu. Ne olmuş yani?"

"Yani, biraz zaman alacak. Yedek yiyecek bulmam lazım."

"Sadece eve gel!" Dash, Ronan'a yakın bir yerden bağıyor. "Acil durum cipsi çantamı açtım bile!"

"Onun acil durum cipsi yok," diye mırıldanıyorum. Ronan homurdanıyor. "Bunu ona söyle."

"Başka bir şey bulup eve getireceğim."

"Bir şeyler sipariş ederiz," diyerek Dash ve büyük olasılıkla Jasper'la aynı çizgiye düşüyor.

Ağrıyan dişlerimi gıcırdatıyorum ve tişörtümden bir topak makarna koparıp sokağa fırlatıyorum. "Ben hallederim. Benim dağınıklığım, benim düzeltmem."

"Çok geç! Çörek siparişi veriyorum," diye şarkı söylüyor Dash.

Koç'un yemek planlarımıza sadık kalmadığımız için bizi azarladığını şimdiden duyabiliyorum. Dash'e kalsa cips, dondurma ve Sour Patch Kids ile hayatta kalabilirdi.

"Peki, tamam. Yirmi dakika içinde evde olurum," diye homurdanıyorum, çenem hayal kırıklığıyla titriyor. "Hoşça kal," diyor Ronan telefonu kapatmadan önce, cevap beklemeden.

Ara sokaktan çıkıyorum ve insan kalabalığı azaldığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Kaldırımı geçip Jasper'ın geçen yıl bizi almaya zorladığı devasa SUV'u park ettiğim kaldırıma ulaşmak çok kolay. *Güvenlik özelliklerinin en iyinin de iyisi* olduğunu söyledi. Çünkü uçak dışında çok fazla yolculuğa çıkıyoruz.

Kapıların kilidini açtığımda bip sesi geliyor ve sürücü tarafında durup kırmızı lekeli göğsüme bakıyorum. Gömleğimi çıkarıp sokakta bırakmak çok kolay. Üzerimde değilken sadece iki koku kalıyor. Makarna gitmiş ama limon hala çok belirgin. Sanki derimin o kadar derinlerine işlemiş ki yakında kanayacak.

En azından bu şekilde kurtulmuş olurum.

Kapının kolunu çekerek, kaldırımdan gelen şaşkın bir gıcırtıyı duymazdan geliyorum ve içeri girip gözlerden uzaklaşıyorum. Renkli camların arkasına saklandım ve motoru çalıştırdım.

Kirli gömleğim olmasa bile hâlâ kirliyim ve Jasper'ın lekeli koltukları göreceği andan şimdiden korkuyorum. Beyaz deriden daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Ya da kendi tenimden.

Omega'nın kokusunu dışarı atmak için iki camı da açıyorum. Hâlâ taş gibiyim ve içimde ona geri dönmek için bir savaş veriyorum.

Restoran, caddede hızla ilerliyorum, eve vardığımda kokusunu alabileceğim tek şeyin çantam olması için dua ediyorum.

MONTGOMERY PACK

OLMADI.

Cipin dışında bile tek koklayabildiğim limonlu kurabiye. Yüzümün üst kısmındaki kan ve oksijen eksikliğinden dolayı mosmor olduğuna eminim, her şeyin sikimde olduğunu düşünürsek.

Otoyolda kenara çekip mastürbasyon yapmadan önce yolu yarılamıştım. Orgazm her şeyi daha da kötüleştirdi. Kendimi temizlemek için neredeyse bir paket mendil kullanmak zorunda kalacak kadar boşalmakla kalmadım, aynı zamanda şimdi sadece sperm ve oradaki lanetli omega gibi kokuyor. Normalin çok ötesinde şişmiş sikimden bahsetmiyorum bile, onu nasıl yumuşatacağıma dair tavsiye almak için takım doktorunu aramayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Çamaşır suyu banyosu kulağa inanılmaz geliyor. Ya da burnumu Ronan'ın ton balıklı salata kaplarından birine gömmek.

"Dash Montgomery sen misin?"

Üç araba genişliğindeki uzun garaj yolunda durdum. Çıplak göğüslü ve çok kısa bir sigortayla arkamı dönüyorum ve bana bakan gencin elinden sarkan yiyecek poşetini kapıyorum. Ağzı bir karış açık, donmuş gibi dururken gözleri irileşiyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum hışımla. "Ama bu benim yiyeceğim. Teşekkürler."

"Evet, evet, tabii. Bir şey değil," diye geveliyor, hâlâ kıpırdamıyor. Ona boş boş bakıyorum. "Gidebilirsin."

"Sen Landon Montgomery'sin," diye fısıldıyor.

Berbat bir gün için en kötü sonuç bu.

Dash, bırakın evimizi, herhangi bir şey sipariş ederken soyadımızı kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Bu teslimatçı çocuk telefonunu çıkarıp beni garaj yolunda kaydetmekten bir dakika uzakta.

Korunaklı bir kalede yaşamıyoruz ama ön bahçemizde herkesin görebileceği şekilde adresimizle canlı yayın da yapmıyoruz. Mahremiyet benim için önemli. Büyürken çok az şey yaşadım.

Bugün bunu gerçekten yapamam. Bu çocuğu komşunun bahçesine atmama bir sigorta kaldı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye ısııyorum ve içeri girmek için aceleyle onu orada bırakıyorum.

Beni kovalarken ayak sesleri betona çarpıyor. "Bu Montgomery sürüsü dövmesi! Tam burada!"

Sol kürek kemiğime saplanan parmak son sigortayı da attırıyor. Arka ayağımın üzerinde dönüp adama doğru hamle yaparken dudağım kıvrılıyor. Parmaklarım gömlek yerine havayı kavırıyor ve Ronan'ın şimdi durduğu yere bakıyorum, birkaç adım ötede teslimatçı çocuğu tutuyor.

"Yapma," diye azarlıyor beni, bir yandan da çocuğu sertçe sarsıyor.

Ne kadar kızgın olduğumu saklamaya çalışmıyorum. Her kelimeyi dişlerimin arasından tükürüyorum. "Yapma. Ne?"

Teslimatçı çocuk, garaj yolundaki taşların tadına bakmasına saniyeler kalmış olmasına rağmen bana huşu içinde bakmaya devam ediyor. Bu beni tedirgin ediyor ama bu ilk kez başıma gelmiyor ve kesinlikle son da olmayacak.

Ronan, kulaklarına yaklaşan omuzları ve kısılmış gözleriyle benden daha kötü görünüyor olabilir. Yırtık bir atlet ve bol bir eşofman giymiş olsa bile, daha korkutucu olan o. Kendini sürekli benim durumumda bulan adam o. Bu garip olayı bir gün bana karşı kullanacağına dair içimde bir his var.

Pisliğin teki olabilirim ama şiddete başvurduğum çok nadirdir. Bugün mümkün olan her şekilde nadir bir gün.

Sert bir rüzgâr yanımdan geçerek limon kokusunu tenimden havaya doğru itiyor. Nefesimi tutuyorum, sikim bir kez daha acı verecek kadar zonklarken daha fazlasını ciğerlerime almayı reddediyorum. Kokum yükseldiğinde acı tarçın girdapları oluşuyor ve Ronan'dan ve hala lanet olası araba yolumda olan rastgele sik suratlıdan geri çekiliyorum.

Ronan'ın hırıltısı avluyu yırtmadan sadece bir saniye önce etrafımızda bir değişim, bir şeylerin cehenneme gitmek üzere olduğunu gösteren bir işaret var.

"Bu da ne?" diye bağırarak aramızdaki mesafeyi sinsice geçmeye başladı. Kokuyu gizlemeye yardımcı olacak bir tişört olmadan bundan kaçma şansım yok.

Adamlar arasında neredeyse benim boyumda olan tek kişi Ronan'dı, benden bir santim daha kısa duruyordu. Aynı zamanda tenimi terk etmeyen ikincil kokunun ardındaki gerçeği bilseydi kıcıma tekme basacağından ve basabileceğinden kesinlikle emin olduğum tek kişi. Jasper daha duygusal bir yol izlerdi ki bu daha da kötü olabilirdi.

Ronan omzuma pati atıp beni koklarken burnu seğiriyor. Omega'yı iyice içine çektiğinde gözlerinin kahverengisi siyah bir denizde yutuluyor. Tüm vücudu titrerken boynunun ortasında ve kulaklarının arkasında bir kızarıklık oluşuyor.

"Ne. Bu. Bu mu?" diye tekrarlıyor, bu sefer daha vahşi. "Kim?"

Panik içimde alçaktan alevleniyor. Ben daha düşünmeden yalan ağzımdan kaçıyor.

"Bilmiyorum. Belki de restorandaki biriydi."

Ronan başını eğip beni izliyor, göz bebekleri şişmiş gözlerinde bir tehdit beliriyor. "Yalan söylüyorsun."

"Yemeğimiz üzerime dökülürken kokulara dikkat etmek için biraz meşguldüm, Ronan."

Bakışlarını saçlarıma doğru kaldırıyor, sanki saçlarımin dağınıklığını yeni fark etmiş gibi. "Biri sana mı fırlattı?"

"Öyle de denebilir."

"Neden?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Eğlenmek için mi? Bir kaza mı? Soracak kadar uzun kalmadım."

Hayır, sadece omega'nın kafamı karıştırmasına ve sürümün bana olan güvenini tehdit etmesine yetecek kadar uzun kaldım.

"Burada neler oluyor? Teslimatçıyı çörekler için kalmaya mı davet ediyorsun? Korkarım sadece bize yetecek kadar sipariş verdim," diyor Dash, yavaş adımlarla bize doğru yürürken. Başını eğip çıplak göğsüme odaklanıyor. "Gömleğin nerede?"

Jasper bizi atlıyor, bize ne olduğuna dikkat edemeyecek kadar oyalanan yabancıyla ilgileniyor. Teslimatçıyı kolundan tutup hızla araba yolundan aşağı indiriyor.

"Teşekkürler, Jas!" Dash gevşek bir sırtışla topuğunun üzerinde geriye yaslanıyor ve beni inceliyor. "Cidden, gömleğin nerede? Ve benim rigatoni'mle banyo yapmak için mi durdun? Bu yüzden mi yemek planını değiştirmek zorunda kaldık?"

"Kokuyu almıyor musun?" Ronan hala bana doğru eğilmiş, göğsü kabarmış bir halde soruyor. Bakışlarında şimdi daha fazla odaklanma var, sanki omega'nın kokusu dışarıdaki havada zayıflamış gibi.

Dash burnunu çekiyor. "Kokusunu aldığım tek şey

Landon." Ronan, "Daha sıkı çalış," diyor.

"Neyi koklamak için daha çok çabala, Ro? Ben tarçın hayranıyım ama sanki biri mum yakmış ve o kadar uzun süre açık bırakmış ki mum erimiş.

aracılığıyla. Biraz rahatlamak ister misin?" Dash burnunu hafifçe kırıstırarak bana soruyor.

Limitime ulaştım. Başka bir şey söylemeden onları garaj yolunda bırakıyorum. Jasper döndüğünde bir şekilde omega kokusunu alırsa, bir daha böyle ortadan kaybolma şansım olmayacak. Ondan beşinci dereceden ceza almadan olmaz.

Ronan'a yalan söylemek yeterince kötü. Ama Jasper'a? Özellikle de bir omega hakkında?

Hay sikeyim. Onunla on yaşındayken tanıştığımдан beri tek istediği kendine ait bir omega. Buluşmanın gerçekleri önemli olmayacak. Onun olmadığı bir şey olduğunu ve korkunç bir karmaşadan daha fazlası olduğunu varsayacak. Sürümüz zaten yeterince zayıf, bir de temelimize bir çatlak daha eklemeyelim. Daha önceki karmaşa önemli değil. Kimsenin önemli olabileceği fikrine kapılmasını istemiyorum.

"Bekle, Lan! Kokun hakkındaki yorumlar için özür dilerim. Daha önce hiç böyle kokmamıştım. İyi misin?" Dash arkamdan koşarak sordu. "Seni üzdüm mü?"

Yanıma geldiğinde bilinçsizce kolunu benimkine sürüyor. Sıkı bir nefes veriyorum ve yiyecek poşetini ona uzatıyorum. Hevesle alıyor ve bana bakmaya devam ediyor.

"Beni üzmedin. Sadece boktan bir akşam geçirdim. Duş almam lazım, sonra iyi olacağım."

"Emin misin?"

"Evet. Saçımda makarna var." Hafif

bir kıkırdama. "Evet, anlıyorum."

"Kontrol ettiğin için teşekkürler, D."

"Paket bunun için var. Sen makarnadan kurtulduktan sonra bizim için yemek hazırlatacağım."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, bitkin bir halde.

Ön kapıyı açıyorum ve çantamın tanıdık, rahatlatıcı kokusunun beni yatıştırmasına izin veriyorum. İçeriye attığım her adım işe yarıyor ve odama girdiğimde pantolonumu çıkarıp sıcak suyun aktığı duşa giriyorum.

Dışarı çıktığımda bileğim ağrıyor ve limonlu kurabiye kokusu boşa gitmiş olsa da gecenin geri kalanında kaya gibi sağlam kalıyorum.

Ve sonraki günler.

6

BRIAR

KEŞKE HAYATIMDA SAKLANABİLECEĞİM BİR KONUMDA OLSAYDIM

ve günlerce yas tuttum. Yaralarımı sarmam gerekenden çok daha fazla sardım ve Clover'ın gelip beni yuvamdan saçlarımdan çekip çıkarmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Benim yuva dediğim şeyi o, yatak odamın köşesine yerleştirilmiş bir yığın giysi ve tüy yığınları olan düz yastıklar olarak görüyor.

"Burası leş gibi kokuyor," diyor saklandığım yerin girişinde gezinirken.

"Hayır kokmuyor."

"Neredeyse seni ölü bulmayı bekliyordum. Beş gündür hiçbir mesajıma ya da çağrıma cevap vermediğin için."

"Ama değilim."

Sesim cızırtılı, ağrılı ve donuk. Kafamın içinde dolaşan duyguları açığa çıkarıyor. Son birkaç gündür dünyadan saklanırken içinde boğulduğum duyguların aynısı.

İşe hiç çağırılmadığım için şanslıydım. Clover da benim kadar iyi biliyor ki, neyle mücadele ediyor olursam olayım, asla yapmayacağım tek şey ihtiyacı olan başka bir omega'ya sırtımı dönmektir. Yaptığımız iş, odağımın kaymasına izin vermeyecek kadar önemli. Kalp kırıklığı gibi hissettiren bir acı çekiyor olsam da, bununla birlikte kırık bir ilişki olmasa bile.

Clover acınası kale girişiminin girişinin önünde çömeliyor ve beni ve etrafımı inceliyor. Duvara yaslanıyorum

İçimde vahşi bir korumacılık canlandığında ondan uzaklaşıyorum. Bu yeri savunmak için değil, sadece kendimi savunmak için.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp dizlerimin etrafında sıkıca kıvrılırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Geçen hafta restoranda olanlar yüzünden ilk kez ağlamıyorum ama keşke öyle olsaydı. Keşke hissettiğim utançtan ya da üzerimde bu kadar etkisi olan tek alfanın ilk buluşmamızda kaçtığını fark etmenin verdiği mahcubiyetten dolayı tek bir damla gözyaşı dökmemiş olsaydım.

Kendimi durumun gerçekten kötü olduğuna ve bunun bir omega olarak kim olduğumla hiçbir ilgisi olmadığına ikna etmeye çalıştım. Bu beni daha da çok ağlattı çünkü kendime yalan söylediğimi biliyordum. Her şeyin benimle ilgisi vardı ve işin en kötü yanı da buydu.

Clover usulca iç geçiriyor ve ben de başımı kaldırıp onun yuvaya temkinli bir el uzattığını ve tutmam için bana verdiğini görüyorum.

"Lütfen elimi ısırp koparma tatlım. İş için ona ihtiyacım var" diye mırıldanıyor.

Ses tonundaki ani değişim, dikenli enerjimin biraz yumuşamasına yetecek kadar ürkütüyor beni. Tamamen dışarı çıkmadan, kıcımın üzerinde öne doğru kayıyorum ve elini tutuyorum. Sıcak kahverengi şeker kokusu vücudumu tamamen sarmadan önce beni daha da yaklaşıyor.

"Ben doğuran bir omega değilim," diye mırıldanıyorum. "Biliyorum."

"Yani ultra özel yatıştırıcı güçlerini benim üzerimde kullanmana gerek yok."

Gözlerini deviriyor ve beni yakınıma çekerek kozamdan çıkmaya zorluyor. "Beni olduğumdan daha havalı gösteriyorsun."

"Çünkü ben de senin yapabildiğini yapabilmeyi isterdim."

"Sen 'ultra özel yatıştırıcı güçlerin' olmadan da gayet iyisin," diyor boştaki eliyle tırnak işareti yaparak.

Bir omega'nın sıkıntıda olanları yatıştırabilecek bir kokuya sahip olması nadirdir ama duyulmamış bir şey değildir. Clover bu yeteneğe sahip olduğunu bildiğim tek kişi.

Bazı kokuların neden diğerlerinden biraz daha özel üretildiğini tam olarak anlayamıyoruz.

"Bana neler olduğunu anlat Bri," diye cesaretlendiriyor beni kolunun altına alarak.

"Gülmeyeceğine söz verir misin?" "O kadar kötü mü?"

Dirseğimi onun yanına saplıyorum. "Sadece bana söz ver." "Tamam. Gülmeyeceğime söz veriyorum."

"Greg'le her şey bitti."

Cevap vermesi birkaç dakika alıyor. "Buna neden güleyim ki? Özür dilerim. Ne oldu?"

"Endişelendiğim kısım bu değildi. Daha da kötüleşiyor."

"Pekala..."

Kolunun altından sıyrılıp onun yerine karşısına oturarak inliyorum. Meraklı bakışlarında en azından yargılama yok.

"Greg'le en başta ne yaptığımı bile bilmiyorum. O berbat bir alfa, Clover. Kelimenin tam anlamıyla en kötüsü. Çalışmak hakkında söylediklerini duymalıydın," diye söyleniyorum, kendime acımamın bir kısmı öfkeye dönüşüyor.

"Dur tahmin edeyim. Güzel bir omega olduğun için sürüsüyle çiftleştikten sonra çalışmaman gerektiğini mi söyledi? Çocuklara bakmak için evde kalmak çok ağırbaşlı ve çok dikkatli, değil mi? Siktiğimin kusmuğu."

"Aslında tam olarak öyle. Ona işimi sevdiğimi söyledim, o da bana 'Tıp fakültesine gitmişsin ve onu bırakarak kaybedecek çok şeyin yok' dedi."

Clover'ın nefesi kesildi, tüm ifadesi taş gibi sertleşti. "Ne kadar beyinsiz, kadın düşmanı bir pislik. Sanki tıp fakültesinde bir milyon yıl geçirmedığın için işin daha az muhteşemmiş gibi."

"Biliyorum. Ve hiçbir zaman senin işini istemedim. Kalbim her zaman ihtiyacı olanları rahatlatmayı arzuladı. Bir rahim ağzına dirseğimi sokmak benim kişisel görevim değil. Bu senin görevin."

"Onunla işinin bitmesine sevindim. Ama devam et. Hiçbir şeyi atlama."

Gözlerimi başka yöne çeviriyorum, ona bakamadan, "Pekâlâ. Sürülerine katıldıktan sonra çalışacağımı düşünmediğini söyledikten sonra tuvalete gitmek için ayrıldım. Tuvalete yaklaşmıştım ki bir koku aldım."

"Kötü bir şey mi? Tuvalete gitmek üzere olduğun için mi?" Burnumu kırıştırdım. "Hayır, öyle değildi. Koku kötü değildi. İnanılmazdı. Tanrım, inanılmaz doğru kelime bile değil. Rüya gibi kokuyordu. Sanki banyoya giderken ayağım takılmış ve ısmarlama bir cennette uyanmıştım. Kokunun peşinden koştum ve bir de baktım ki her şeyi mahvediyordum," diye saçmalıyorum, duygularım boğazımı tıkıyor

olan her şeyin.

Hâlâ aklım başımda değil. Gizemli alfamdan her bahsedildiğinde, bir şekilde, daha da kötüleşmeye devam ediyorum. Daha da kontrolden çıkıyorum. O gün bana bir şey oldu, yardım edemeyeceğim ama korktuğum bir şey.

"O mu?" Clover soruyor, sesi bir kez daha yumuşuyor. "Bir alfa gibi mi? Greg'den başka biri mi?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Evet, bir alfa. Greg değil. Bu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Onun önünde kendimi narin hissettim, sanki istese beni ayağının altında ezebilirdi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir alfa ile tanışmamıştım. Sadece boy olarak değil, güç ve enerji olarak da. Baskın hisleri boğucuydu ve benimle sadece on kelime konuştu."

"Ve inanılmaz kokuyordu?"

"Daha önce kokladığım her şeyden daha iyi. Onu şişeleyip her zaman yanımda taşıyabilirdim."

"Hala utanç verici kısmı duymadım, Briar."

"Hangi kısımdan başlamalıyım? Restoranda köpek gibi kokusunu takip ettiğim kısımdan mı yoksa ona çarpıp yemeğinin ikimizin de üzerine dökülmesine neden olduğum kısımdan mı? Ayrıca onu temizlemeye çalışmak için elimi ona doğru uzattığım ve daha fazla yemek ve tabakla dolu masadan bir masa örtüsü koparıp yüzündeki spagetti sosunu silmek için kullandığım kısmı da *asla* unutamam."

Clover yüzünü buruşturuyor, dudakları birbirine yapışıyor. Şakaklarımı ovuyorum ve başımı sallıyorum.

"Hiç bu kadar utanmamıştım. Donup kaldı ve gitmemi söylemeden önce her şeyi daha da kötüleştirmeme izin verdi."

"Sana gitmeni mi söyledi?" diye soruyor, kaşları çatık. "Bu kadar mı?" "Bu kadar. Sonra da kaçıp gitti."

"Senin düşündüğünün yarısı kadar bile güzel koktuğunu düşündüğünü söyleyebilir misin? Herhangi bir iddia izi var mıydı? Yakınlarda bir yerde bir sürü var mıydı?"

Her soruda boğazımın daha da düğümlendiğini hissediyorum.

"Hayır. Aksine, sanırım kokumun iğrenç olduğunu düşündü. Gördüğüm kadarıyla herhangi bir iz yoktu ama gerçekten dikkat etmiyordum. İstedğim tek şey birkaç dakika geri gitmek ve üzerine atlama dürtüsüyle aktif bir şekilde savaşırken onu yere sermemektir."

"Üzgünüm, Briar. Bir sürüyü ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Bir an için-" diye kestim sözümü, başımı salladım.

"Koku eşini bulduğunu sandın," diye tamamladı Clover benim yerime.

"Belki de."

Aramıza koyduğum mesafeye rağmen, alanımı işgal ediyor ve beni kucaklıyor. Bu rahatlık karşısında nefesim göğsümde sıkışıyor, buna düşündüğümünden daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

"Boktan bir alfa yüzünden kendini kilitleyip saklanma. Ya da iki, sanırım. Belki de restorana giderken birinin yanından geçmiştir ve kokusu kıyafetlerine sinmiştir," diye öneride bulunuyor.

Yanağımı omzunun kıvrımına sokuyorum. "Keşke neler olduğunun daha fazla farkında olsaydım. Sanki beynim kapanmış ve beni kontrol eden tek şey omega içgüdülerimmiş gibiydi."

"Ve sana hiç tepki vermediğinden emin misin?"

"İğrenme sayılmazsa, hayır."

"Seni bir restoranda tek başına bırakacak bir alfadan daha iyisini hak ediyorsun zaten."

"Ve tercihen sürüsü olan birini," diye ekliyorum zayıfça. "Yakın olduğumuz süre boyunca onun üzerinde başka birinin kokusunu alamadım."

"Kesinlikle. Biz burada en aزیyla yetinmeyiz, Briar." "Asla."

"Ama tüm ciddiyetimle söylüyorum, bunu senin için istiyorum. Tüm sürü hayatını," diyor sabit bir eliyle sırtımı okşayarak.

"Az önce yaşadıklarından sonra bile mi?"

"Özellikle de az önce yaşadıklarımından sonra. Sürüde geçirdiğim zaman yazın kuru bir tarla gibi alevler içinde kalmış olabilir ama sürdüğü sürece harikaydı. Bunun gibisi yok, bebeğim. Ve hepiniz böyle bir hayatı hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bir şey değil. Ama burada oturup daha fazla sızlanmana izin vermeyeceğim. Bu hafta biri yeni bir omega ile olmak üzere üç toplantımız var."

Arkama yaslanıyorum, merakım kıvılcımlanırken ona bakıyorum. "Kim o?"

"Sadie Clark. Kardeşi dün beni arayıp müsait olup olmadığımızı sordu."

"Toplantı hangi gün?"

"Çarşamba. Bu seferki gergin geçebilir."

"Kaçak mı?"

Clover yuvamın eteklerinden çıkıp ayağa kalkıyor. Yeni bilgilerle birlikte ben de onu takip etmeye heveslendim.

"Bildiğim kadarıyla eski sürüsünün iki üyesi için yasaklama emri var. Yavru onların ve kardeşi, Sadie'nin doğum sırasında alfaların hiçbirini yanlarında istemediği konusunda kararlıydı."

İşte tam da bu yüzden Umut Limanı benim için çok önemli.

Clover ve benim geçen yıl açtığımız Kadın Doğum Kliniği, Rayton, British Columbia ve çevresindeki tüm omegaları kabul ediyor, ancak ekstra desteğe ihtiyaç duyabilecek ve tehlikeli durumlardan kaçanlara odaklanıyor. Gerekli olduğu durumlarda güvenlik hizmeti sağlıyoruz ve gidecek başka yeri olmayanlara destek ve tıbbi yardım sunuyoruz.

Bu, kalbime yakın tuttuğum ve yakın zamanda vazgeçmeyi planlamadığım bir proje.

"Orada olacağım," diye yemin ediyorum.

Clover sırtıyor. "Geleceğini tahmin etmiştim."

"Akşam yemeğine kalmak ister misin? Bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Bana gelsen de sana gerçek bir yemek yapsam. İhtiyacın var gibi görünüyor ve bahse girerim buzdolabın boştur."

"Alınmalı mıyım, alınmamalı mıyım emin değilim," diyorum çenemi eğip kıyafetime bakarak.

Evet, biraz kaba. Belki de gerçekten kokuyorumdur.

Aklımdan geçenleri okuyan Clover beni açık yatak odamın kapısına doğru nazikçe itiyor. "Git duş al. Bitirdiğinde burada olacağım."

Odadan sallana sallana çıktığımda bacaklarım güçsüzdü. Kapı aralığından eğilmeden önce en iyi arkadaşıma minnettar bir gülümseme sunuyorum.

"Teşekkür ederim, Clover."

Beni el sallayarak uğurluyor, ağzı bir karış açık. "Yaşayanlar diyarına dönerek bana teşekkür et."

"Anlaştık."

Bu gecedan itibaren, o alfayla karşılaşmadan önceki hayatıma geri döneceğim. Yeterince kolay olmalı.

Değil mi?

7

RONAN

ARABADAN INER INMEZ KAPILARI KILITLIYORUM. İKİ KEZ.

Annemin yaşamaya devam ettiği mahalle hiçbir zaman güvenli olmadı. Suç ve tehlikenin kol gezdiği bir lağım çukuru, eğer istediğim gibi olsaydı, artık hiç var olmazdı.

Katır gibi inatçı bir beta anneye sahip olmak işleri olması gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyor. Bir alfaya çok benziyor, sert başlı ve korumacı. Onu korkutan çok az şey var çünkü kendini hesaba katılması gereken bir güç olarak görüyor.

Onu kahramanlık yapmanın sanıldığı kadar kolay olmadığına ikna etmek için saatlerimi harcadım. Dünya acımasız bir yer olabilir ve bize savurduğu her darbeye dayanmak için yeterince sert olmalıyız. Gururun bizi, bu yıkık dökük binada yaşamaya devam ettiği her gün kendisini soktuğu gibi tehlikeli pozisyonlara sokmasına izin veremeyiz. Burası beni ve şimdi de küçük kız kardeşimi büyüttüğü ve geride bırakamadığı yer.

Etrafta sıra dışı bir şey var mı diye baktıktan sonra binanın girişine doğru yürüyorum ve duvardaki paneli kullanarak annemin dairesine çıkıyorum.

Cevap vermesini beklerken pencerelerdeki her bir çatlağı ve yerdeki ucuz muşambanın kaldırılmış köşesini fark etmemek imkansız. Baktığım her yerde tüylerimi diken diken eden başka bir şey buluyorum. Bu yer kurtarılamaz. Eğer işe yarayacağını düşünseydim ve

annemle ilişkiimi mahvetme riskini göze alamazdım, buldozerle yıkılması için dilekçe verirdim.

"Ronan?" dedi küçük kız kardeşim dahili telefondan. "Evet. Beni yukarı çıkar."

Kapı gürültüyle açılmadan önce, "Arada bir lütfen demek iyi olurdu," diye küstahça konuşuyor.

Binaya giriyorum ve kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum, tek bodrum dairesini geçip ikinci kata çıkmadan önce kilidin tekrar devreye girdiğinden emin oluyorum. Merdivenler ağırlığının altında gıcırıyor ve bir an için çöküp beni bu kemirgen istilasına uğramış hurdalığın enkazına gömeceklerini düşünüyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmama yetiyor.

En azından buranın sahibi, arızalı havalandırma sistemini onarmaya devam edecek kadar sağduyulu. Yeni yasada da belirtildiği gibi, beta ve omega sınıfı sakinleri olan tüm yaşam alanlarının, bu gibi hiçbir kod denetiminden geçemeyecek olanlar da dahil olmak üzere, havalandırma deliklerinden koku giderici üfleme gerektiriyor. Bu, omega kız kardeşi olan bir alfa olarak takdir ettiğim bir güvenlik önlemi.

Strafor bir çelengin etrafına dolanan ve daire kapısına asılan devasa sahte çiçek dizisi, hangisinin onlara ait olduğunu karıştırmayı zorlaştırıyor. Geçen Pazar ile bugün arasında eklenmiş olmalı çünkü her hafta sonu buradayım ve bu kadar çirkin bir şeyi unutmuş olamayacağım kesin.

Elimi kapının koluna atıp bir deneme yapıyorum ve tamamen döndüğünde kaşlarımı çatıyorum.

"Kapı neden kilitli değil?" Kapıyı açıp daracık dairenin içinde tepinmeye başlıyorum.

Kapı giriş paspasına takılıyor ve çürük malzemenin altında kıvrılmasına neden oluyor. Kapının köşesi ayakkabılığa çarptığında spor ayakkabı ve topuklu ayakkabı koleksiyonu yuvarlanıyor. Yerdeki bir dudağın üzerinden tökezleyerek dairenin içine giriyorum ve omzum duvara çarpıyor.

"Evime gelip bana havladığın için bu bir karma, Ronan," diye azarlıyor annem köşede belirerek.

Üzerinde hâlâ kabarık pembe bornozu ve pazen pijamaları var ama bu onun ne kadar korkutucu görüldüğünü değiştirmiyor. Birkaç kez, bu korkutucu enerjisiyle beta yerine alfa olmak için mi doğduğunu merak etmiştim.

"Ben havlamadım."

Öfkeyle yanımdan geçip kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Havlamış da olabilirsin. Hem de bir omega ile aynı evde? Yazıklar olsun sana."

"Bitti mi?"

Çenemin birkaç santim altında durarak, üç yüz kiloluk bir adamın gücüyle beni öne doğru çekiyor.

"Evet, aslında bitirdim. Kapıdan uzaklaş ve biraz kahvaltı et. O çok sevdiğin iğrenç yulaf ezmesinden yaptım."

Ancak kapıyı kendim kilitledikten sonra sıkışık koridorda onu takip ediyorum. Bugün taze ekmek ve yabanmersini reçeli kokusu çok yoğun ama şikâyetlerimi kendime saklıyorum.

Son birkaç yıldır sadece bir kez yulaf ezmesinden hoşlandığımı söyledim. Gerçi annemin bütün bunları hatırlamak gibi bir huyu var. Bunun onu daha iyi bir anne yaptığını düşünüyor.

Ciara mutfaktaki küçük köşede dört kişilik kare masanın üzerine çökmüş, önünde bir dizi okul kitabı duruyor. Gözlükleri yüzünden aşağı kayıyor ve eli defterinin üzerinde şimşek hızıyla hareket ederken ağzı konsantrasyonla bükülüyor.

"Kahvaltı, Ciara," diyor annem L şeklindeki mutfığa girerken. Uzun saplı metal bir kaşıkla ocaktaki tencerenin içindekileri karıştırıyor. "Ve bugün hiç şikâyet duymak istemiyorum. Ronan'ın önerdiği gibi limon kabuğu rendesi ekledim."

Ciara iç çekerek, "Bu tam anlamıyla bir bulamaç anne," diyor.

Sandalyesinin arkasına geçip defterine yazdığı kelimeleri okuyorum. Harfler büyük ve kabarcıklı, benim tavuk tırmalamalarım hiç benzemiyor.

"Müzik terapisinin tarihi mi?" diye soruyorum.

Ciara yazmaya devam ediyor. "Hâlâ okuyabildiğini bilmek güzel. Kışının buzda bu kadar sık pişmesi beni endişelendiriyor."

"Çok komiksin."

"Biliyorum."

"Kahvaltı," diye azarlıyor annem, kaşığı tencerenin kenarına vurarak. "Şimdi."

Ciara'yı bırakıp anneme yardım etmeye gidiyorum. Üç kâse alıp tezgâhın üzerine koyarken dolap kapağının gevşek menteşesine dikkat ediyorum. Annem birincisini alıp ağzına kadar doldurduktan sonra bana uzatıyor.

"Git otur," diye emrediyor ve kaseyi göğsüme doğru itiyor.

Kaseyi alıp avuçlarımla sıcaklığından tıslayarak Ciara'nın yanına oturuyorum. Dizim masanın ayağına çarptığında gözlüğünün kenarından bana dik dik bakıyor.

"Kes şunu," diyor.

"Neyi durdurayım?"

"Masayı hareket ettirmeyi." "Bir kazaydı."

Sivri bir hışımla işine geri dönüyor. Kaşığımla kâsenin kenarına sürterek hepimizin nefret ettiği o parmak kıvrılma sesini çıkarırken onu dikkatle izliyorum.

Deniz mavisi gözleri, kâğıtların üzerinden kalkıp beni kıştırdığında bıçak gibi keskin oluyor. "Bir daha yaparsan o kaşığı ağzına sokarım-"

"Ciara," diye uyarıyor annem dilini gıcırdatarak.

Dumanı tüten bir kase yulaf ezmesi kız kardeşimin önündeki masaya düşüyor ve annemin emrinden daha çabuk susmasını sağlıyor. Yulaf ezmesine bakarken yüzü hafifçe soluyor.

Annem karşımdaki koltuğa oturuyor ve kaşığına biraz yulaf ezmesi alıyor. "Kardeşin ona zorbalık yapman için çok büyük."

"Ona zorbalık yapmıyorum," diye karşı çıkıyor Ciara.

Yulaf ezmesinden bir ısırık alıyorum ve hemen yutuyorum. "Zorbalık yapıyorsun."

"Suçu benim üzerime atmaya çalışma. Daha on sekiz yaşındayım. Beynim henüz büyümesini tamamlamadı."

"Bunun sadece erkekler için geçerli olduğuna eminim."

Bana orta parmağını gösterdi. "Bu senin neden hâlâ aptal olduğunu açıklıyor."

"Ciara," diye azarlıyor annem, sesi ilk birkaç seferden çok daha yorgun geliyor. Ablam parmağını indiriyor ve bana el sallıyor. "Tamam. Sen aptal değilsin." "Bu daha iyi. Konuşacak bundan daha önemli şeylerimiz var."

Annem bakışlarımla buluştu.

Kahverengi gözleri benimkilerle aynı tonda ama altın rengi benekler yerine yeşil gözleri var. Ve şu anda gözlerindeki öfke hiç de yanlış anlaşılmıyor.

"Sorun nedir?" Koltuğumda öne doğru oturarak soruyorum.

"Ciara'nın ilk dönem okul taksitini ödemeye gittiğimden neden bana çoktan halledildiğini söylediğini anlatmak ister misin?"

"Çünkü geçen hafta ödedim."

Yüzündeki kaslar gerildi. "Neden?"

"Onun eğitimi için ödeme yapmıyorsun. Eğer burada yaşamaya devam edeceksen, okul ücretini ben ödeyeceğim."

"Hayır. Kahvaltıdan sonra benimle bankaya geleceksin, böylece ödediğin parayı sana transfer edebilirim."

Yulaf ezmemden bir ısırık alıyorum, öfkesinin altında ezilmiyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Evet, oluyor."

"Hayır, anne, olmuyor. Paraya ihtiyacım yok. Zaten çok fazla param var."

"Ben olmadığım sürece kimin ödediği önemli mi?" Ciara araya girerek soruyor.

Annem kız kardeşimin kâsesini ona doğru itiyor. "Ebeveyn benim. Evet, önemli."

"Ama neden?"

"Sana bakmak benim sorumluluğum. Kardeşinin bunu yapmasına gerek yok," diye tersliyor annem.

"Sana bir ev almama ve bu cehennem çukurunda yaşamaya devam etmeme izin vermeyeceğini düşünürsek, bence zaten beni zorluyorsun anne. Eğer fikrini değiştirir ve sana daha güvenli bir mahallede bir ev almama izin verirsen, okul parasını geri kabul ederim."

Keskin bir nefes çekerken yanakları alev alev yanıyor. "Bu konuyu sürü arkadaşlarına açtın mı Ronan? Artık bakman gereken bir ailen var. Kız kardeşin ve benimle uğraşmayı bırak."

"İkinizden başka bir aile yok. Landon bundan emin oluyor," diye ısırıyorum, kelimeler asit gibi.

Annemin öfkesinin bir kısmı sönüyor. "Böyle söyleme. İşler o kadar da kötü değil."

Şimdi üzerimize çöken sessizlik çok ağır. Yulaf ezmesi kasesini alıp ayağa kalkıyorum ve lavaboya taşıyorum. Dökmek yerine pencerenin önünde durup yapışkan maddenin geri kalanını mideye indiriyorum ve bir an önce buradan gitmek istiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz sabahlar genelde bu kadar gergin geçmez. Buraya yaptığım ziyaretleri sadece sürü evinin boğucu boşluğundan uzaklaşmak için bir bahane olarak değil, ailem için endişelendiğim için de kullanıyorum. Çocuklar benim kim olduğumu temel düzeyde anlıyorlar ve beni değiştirmeye hiç çalışmadılar. Aynı şey kız kardeşim ve ailem için de geçerli, babam evde olduğu zamanlarda yani. Sürü evinde olmak istemiyorsam, geldiğim yer burası.

Ama bugün? Landon bir şey hakkında kaşlarını çatarken yanında oturmayı, annem neden böyle bir şey yaptığını araştırırken burada olmaya tercih ederim.

Sürüm dikiş yerlerinden parçalanıyor. Sürü hayatını ya da bunu neden seçtiğimi hiçbir zaman anlamadı, bu yüzden şimdi bu konuya girmek sadece şu anda açıklamak istemediğim konuları gündeme getirecek.

Yemeğimi bitirdikten sonra "Ben çıkıyorum," diyorum.

El boyaması mavi çiçekli beyaz kâseyi lavaboya koyduktan sonra dönüp ön kapıya yöneliyorum. Mutfak masasından ağır, dramatik bir iç çekiş sesi geliyor.

"Hemen gitme. Gel otur," diyor annem.

Çok kolay bir yalan uydurarak oyalanıyorum. "Jasper'ın bir konuda yardımına ihtiyacı var."

"Yalan söylüyorsun. Burnumu soktuğum için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece konuşacak bir şey yok."

"Sinirlendiğinde müzik dinlemeyi denedin mi, Ro?" Ciara kâğıtlarından başını kaldırmadan soruyor.

"Spor salonunda dinliyorum."

Oturduğu yerde kayıyor ve sonunda bakışlarını masadan kaldırıp bana çeviriyor. Yargılayıcı değil, sadece meraklı. Hatta biraz sempatik, ki bu onda nadir görülen bir şey.

"Spor salonu dışında da denemelisin. Yardımcı olabilir."

"Ne tür-"

Tavandan gelen bir takırtı sesi duraksamama neden oldu.

"Oh, şimdi ne var? Bahse girerim üst kattaki Jake yine düşmüştür. Gidip ona bakayım," diyor annem, çoktan masadan uzaklaşmış.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye mırıldanıyorum, tamamen sessizleşen havalandırma deliklerine bakarak. "Havalandırma sistemi zaman ayarlı değil, değil mi?"

Annem başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla değil."

Apartmandan yaban mersini kokusu yükselince teyide gerek kalmıyor. Annemin bekleyen bakışlarına odaklanmadan önce kız kardeşime endişeli bir bakış atıyorum.

"Sen burada kal. Ben bina sahibini arayacağım. Kapıyı arkamdan kilitle," diyorum sertçe.

Annem benimle tartışmayı ne kadar sevse de, bu sefer yapmayacak. Bir omega'nın evi onun güvenli yeridir. Bunun gibi binalarda merkezden uzaklaşma için çıkarılan yeni yasanın ardında yatan sebep de bu. Bu olmadan, ziyaretçi alfaların korunmaları gereken bir alanda bir omega ile ilgilendiklerini belli etme riski daha yüksektir.

Elbette kusursuz değil. Kullanmaları gereken de-scenter, zaten kendi kokularını oluşturdukları bir yerde bir omeganın kokusunu tamamen örtecek kadar güçlü değildir. Asıl mesele, birçoğu diğer tanımlamalara açık bir binada güvensiz olacaklarından korkarken, omega nüfusuna bir koruma ve rahatlık hissi sağlamaya yardımcı olmaktır.

Annem arkamdan kapıyı kilitlerken koridor boş ve sessiz. Geldiğimden beri kokuların karışımı katlanarak arttı. Beta ve omega kokuları birbirine karışmış, neredeyse midemi bulandırıyor.

Merdivenlerde duruyorum ve bina sahibini arıyorum, numarası en son üç ay önce bu olay olduğunda kaydedilmişti. Sesli mesaja yönlendirilene kadar hat çalıyor ve çalıyor. Üç kez daha aradıktan sonra bir mesaj bırakıyorum.

"Howard binanızdaki havalandırma sistemi yine bozulmuş. Tamir ettirmek için yarım saatiniz var."

Telefonu kapatıp kendimi dizginlemeye çalıştığımda avucumda telefonumun izi var. Koruyucu içgüdülerim yoğundur, özellikle de ailem söz konusu olduğunda.

"Evet, Clover, yoldayım. Havalandırma sistemi alışmıyor, ben de Larry'yle telefonda konuşuyordum. . . Evet, yine. En azından o yolda. Bu kadar uzlaşmacı olmasına şaşırdım ama sanırım bunun tek nedeni hâlâ yeni bir kiracı olmam. Tamam, bu çok kaba. İki ay hala yeni. Evet, evet. On beş dakika içinde orada olacağım."

Dinlerken ilk birkaç merdivene doğru eğildim. Yumuşak, narin sesi bir esintiyle bana doğru sürükleniyor. Fırından yeni çıkılmış sıcak kurabiyelerin üzerine sıkılmış taze limon gibi kokan bir esinti. Neredeyse tanıdık geliyor.

Kapanan ve kilitlenen bir kapının sesi kaburgalarımın arasına bir panik kazığı saplıyor. Koridorun sonundaki pencerelere doğru zıplıyorum ve o nefis kokunun ve ismimi mırıldanmasını istediğim pırıltılı sesin sahibini ararken çerçeveyi sıkı bir yumrukla kavıyorum.

Hay sikeyim.

Kaldırımda kasıla kasıla yürüyen kadın neredeyse görüş alanımdan çıkmak üzere. Pencereye yaslanıyorum, titreyen göğsüm cama çarpıyor, sanki bu beni ona yaklaştıracakmış gibi. Bana sadece bir parçası görünüyor. Kalın bir kalça, yuvarlak bir popo ve zarif bir omuza açılan geniş, kavisli bir bel ve-

Caddeden aşağı dönüyor, gözden kayboluyor.

İnançsızlık beni sarsıyor. Aletim acı verici bir şekilde sertleşti ve kotumun fermuarının arkasında zorlanıyor. Düğümümdeki nabzın gücü beni acı içinde inletirken camı itip kadının az önce olduğu yere bakıyorum.

Karamelimin tatlılığı onu bastırmakla tehdit etse de o ekşi kurabiye kokusu hâlâ burnumda tütüyor. Merdivenlerden tökezleyerek inip kokusunu kovalarken elim terden kayganlaşan korkuluktan aşağı kayıyor.

İkinci katı geçip birinci kata iniyor. Şu anda beni kontrol eden zihnimden başka bir şey var. Göğsümün derinliklerinde yoğun bir çekme hissi beni binanın önüne doğru yönlendirmeye devam ediyor.

Nefes almak için soluk soluğa kalıyorum, kalbimin hızlandığı yeri elimle yokluyorum. Her nefes alışında ciğerlerime daha çok çekiyor, kokusuyla boyuyorum.

Bugün ikinci kez, annemin dairesinden gelen tıkırtı sesini duyuyorum. Yoğun, boğucu bir korku hissi dizlerimi altımdan çekmekle tehdit ediyor. Başımı çeviriyorum, serin hava tenime üflenmeye başlayınca daha hızlı nefes alıyorum.

Sendeleyerek binanın önüne yaklaşıyorum ve omega'mın kokusunu arıyorum. Gitmiş olduğunu kabul etmek çok zor.

"Hey. Havalandırmaların tamir edildiğini söyler misin? Şanslıyım ki onlar başladığında ben zaten buradaydım."

Bakım odasından yeni çıkan adama hırlamamak için kendimi zor tutarken dudağım titriyor. Geri çekilerek, ona saldırmak yerine kendimi ondan en uzaktaki duvara yaslıyorum.

Görünüşünü kırmızıya boyuyor. Varlığından bile haberdar olmadığım içgüdülerim beni ele geçiriyor ve oyalandığım her saniye, omega bölgeme izinsiz giren bu adamdan kurtulmamı isteyen içgüdülerim daha da zayıflıyor.

Benim omega'm.

Evet, o benim. O büyüleyici, enfes kokulu yüz­süz kadın benim. Ve onu bulmam gerekiyor.

Dudağımı kıvrarak apartmandan çıkıyorum. Temiz hava arzularımı dizginleyemiyor. Gerginim, saatli bir bomba gibiyim. Yalnız kaldığım her saniye daha da kötüleşiyorum. Bu yüzden koşuyorum.

Daha fazla koşamayana kadar koşarım.

8

BRIAR

KENDİMİ TOPARLADIKTAN SONRA GÜNLER ÇABUK GEÇİYOR.

normal yaşamaya yetecek kadar. Arka arkaya bebek doğumları ve ardından ev ziyaretleriyle meşgul olduğum için kendime acıyacak zaman bulmakta zorlanıyorum.

Bunu eve döndükten sonraya saklıyorum ve sıcak bir köpük banyosunda şişeden meyveli şarap içmeye başlıyorum. Banyo bombaları ve süslü losyon çubukları stoğum hızla tükeniyor ve ben hala olanları atlatabilmiş değilim.

İlk yanma biraz azaldı. Şimdi, içimde sürekli kendimi sorgulamama neden olan o ısırtıcı hisle baş başa kaldım. Sanki bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Tek bildiğim bir şeylerin yolunda gitmediği.

"Tamam, her an burada olabilir," diye anons ediyor Clover, ofis kapısında bırakılmış küçük boşluktan bakarak.

"Sen casusluk yaparken daha çabuk ortaya çıkmayacaktır."

"Sus. Dedikodumuzu duymasını istemiyorum."

Bir kahkahayı ellerimin arasına saklıyorum. "Pekâlâ."

"Her şey hazır, değil mi?" Panikle kapıyı bırakıp arkasını dönüyor. "Broşürler ve bilgi paketleri? Formları sana e-posta ile gönderdim, değil mi? Basıldılar mı?"

"Yavaş ol. Bunu şimdiye kadar milyonlarca kez yaptık. Formları yazdırdım ve bu sabah gözden geçirip kaçırmadığımızı kontrol etmek için dosyayı inceledim.

hiçbir şey. Ki yapmadık. Bu toplantı daha önce yaptıklarımızdan farklı değil."

Başını sallıyor, derin bir nefes alırken elleri kalçalarını kavıyor. "Biliyorum. Sadece başı belada ve bu da farklı hissettiriyor."

"Biliyorum. Ama en son bu tür bir durumla karşılaştığımızda üstesinden gelmiştik."

Sadece birkaç aydır böyle bir şey olmadı. Son kaçak omega bizi aradığından beri binanın dışında dolaşmak için güvenlik tutmamız gerekmedi. Yardım için birkaç kişi daha istemek biraz sinir bozucuydu ama Sadie'ye yardım etme isteğimizi değiştirmede. Aksine, yapmak üzere olduğumuz şey konusunda bizi daha da ciddileştirdi.

"Dramatik davranıyorum," diye rahatladı Clover, omuzları çökmüştü.

"Hayır, temkinli davranıyorsun. Bu kötü bir şey değil. Özellikle de bugün. Sadie'nin hikâyesini dinleyeceğiz ve oradan yola çıkacağız, tamam mı?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşürken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet, tamam."

"Gel yanıma otur ve rahatlamaya çalış ki buraya geldiğinde onu korkutup kaçırmayasın," diye ısrar ediyorum, yanımdaki boş sandalyeyi okşayarak.

"Bizden biri kapıda beklemeden nereye gideceğini bilemeyeceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Alicia hastalar geldiğinde onları bu odaya kendisinin getireceğini biliyor."

Clover yutkunuyor ve sandalyeye çökmeden önce bana doğru koşuyor. Kalem eteğinin üstünü düzeltiyor ve beyaz önlüğünün içinde omuzlarını oynatarak dikkatimi sol göğsündeki sıcak pembe iplikle dikilmiş Dr. Clover yazısına çekiyor.

"Belki de yakında ateşim çıkacak," diye homurdanıyor ve kendini yelpazeliyor. "Ciddi misin sen? O zaman burada olmamalısın-"

"Şu anda iyiyim. Endişemi hormonlara bağlıyorum. Beni görmezden gel."

Yakınına eğildim, kaşlarım seğiriyordu. "Emin misin?"

Bu bana benimkinin birkaç hafta içinde gelmesi gerektiğini hatırlattı. Başka bir oda ayırtmak için en kısa zamanda ısı kliniğini aramam gerekecek.

"Eminim. Zaten ateşin bu toplantıyı etkilemesine izin vermezdim. Bu ertelenemeyecek kadar önemli."

"Bir kadın doğum uzmanı için, kendi sağlığın söz konusu olduğunda en kötüsü sensin," diye azarlıyorum.

"Sakın başlama. Cumartesi günü seni nasıl bulduğumu unuttun mu?"

"Sanki bana izin
verdin de." "Aynen
öyle."

Başımı sallıyorum, pelüş deri koltuğumda arkama yaslanıyorum. Önümüzdeki özenle hazırlanmış cam masa ve oturduğumuz rahat sandalyeler de dahil olmak üzere, bu klinikteki mobilyalar söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmadık. Toplantılarda çok fazla zaman geçirmiyoruz ama haftada birkaç saat burada olduğumuz için konfordan ödün vermek istemedik.

Omega'lar tüm tanımlamalar arasında en hassas ve seçici olanlardır ve bunu yargılamak yerine gururla söylüyorum. Rahat olmayı severim ve rahat değilsem çabuk sinirlenebilirim. Clover ve ben yeni bir hastayla yaptığımız her görüşmeye, onların da büyük olasılıkla bizimle aynı durumda olduğunu bilerek giriyoruz.

"Nasılsın, Bri? Daha iyi hissediyor musun?" Clover soruyor.

Kendimi doğal olarak gülümseyebileceğimden daha geniş gülümsemeye zorluyorum. "İyiye gidiyorum.

Çalışmak yardımcı oluyor."

"Peki o adamı bir daha görmedin mi?"

"Hayır ve ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için o restorana geri dönecek değilim. O gitti, Clo."

Bir elini benim masaya koyduğum elin üzerine koyuyor ve camda parmak izleri bırakıyor. "Peki ya Greg? O zamandan beri ondan haber aldın mı?"

"Geçen gece numarasını engelledim."

"Aferin kızıma. Bir saniye bile düşünmeye değmezdi."

O gece restorandan ayrıldığımdan beri bana ulaşmamıştı. Bunu, "*bitti*" mesajından daha çok bir cevap olarak algıladım. Numarasını açık tutmak sadece ezmeme gereken küçük bir umut kaynağını cesaretlendiriyordu.

Greg'i istemiyorum ve kocaman, nefis kokan alfayı gördüğümde, onunla sadece sahip olmayı hayal ettiğim sürü için birlikte olduğumu anladım. Bu fikri düşünmüş olmam bile acınası bir durum ve dürüst olmak gerekirse kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme neden oluyor. Bir kullanıcı.

"Biliyorum," diyorum nefes verirken. "Artık başlangıç çizgisine geri döndüm."

"Belki de değilsin. Onun yerine yarışın yarısında mola verebilirsin."

"Boşuna umutlanma Clover. Bunun için çok yorgunum."

"Tek ihtiyacın olan bir an, tatlım. Lezzetli birinin ateşli bir bakışı ya da kokusu."

"Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, değmeyecek kadar çok iş varmış gibi geliyor. Koku eşleştirme peri masallarında olur, ama sanırım benimkini bulmanın bu kadar imkansız olacağını beklemiyordum," diyorum, bunu itiraf etmekten biraz utanarak. "Annem sürüsüyle gençken tanıştı ve bunların hiçbirisiyle mücadele etmedi."

Clover elimi ovuşturuyor. "Bize bunun nadir olduğunu söylemelerinin bir sebebi var. Annenin durumu milyonda bir görülen bir şeydi."

"Bunların hepsi onun suçu. Eğer babaminkini bulmasaydı, onun sahip olduğu şeyi bulmayı bu kadar çok isteyerek büyümeyecektim," diye homurdanıyorum.

"Ama o bulmasaydı, sen de büyürken yaşadığın hayatı yaşayamazdın. Sürünü bulacaksın, Briar. Bulacağını biliyorum."

Kapıya vurulan yumuşak bir ses dikkatimizi çekiyor. Kapı aralığından bana bakan geniş, neredeyse korkmuş ela gözler beni koltuğumda öne doğru itti.

"Sadie?" Clover omega'yı selamlamak için ayağa fırlayarak soruyor. "Benim," diye fısıldıyor Sadie ürkekçe.

Onun yanık kokusunu ilk duyduğumda sorunlarımı zihnimin gerisine itiyorum. En iyi arkadaşım yavaşça kapıyı açıyor ve Sadie'yi toplantı odasına buyur ediyor. İçeri adım atması birkaç dakika sürüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sadie. Ben Briar," ses tonumu hafif tutarak kendimi tanıtıyorum.

"Ben de Dr. Clover Jones, ama siz bana Clover ya da Dr. Clover diyebilirsiniz, hangisini tercih ederseniz."

Sadie bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor ve birkaç kez başını sallıyor. Şişmiş karnının üzerinde kıvrılan kolu kalbimi çekiştiriyor.

Ufak tefek, kısa boylu ve benden çok daha zayıf. Yuvarlak göbeği her an onu devirecekmiş gibi duruyor. Kıyafetleri bol, en az iki beden büyük, narin bedeninin üzerinden sarkıyorlar. Bu, karnının kendini belli etmesini engellemiyor.

"İstedğin yere oturabilirsin. Sana içecek bir şeyler getireyim. Çay sever misin?" Çoktan yerimden kalkmış bir halde soruyorum.

Hareket etmemi izliyor, ancak hareketsiz kaldığımda konuşuyor. "Çay severim." "Harika. Ben çayı getirirken Clover da seni yerleştirece."

En iyi arkadaşım Sadie'ye gülümsüyor ve masada bir yer bulup otururken birkaç santim uzakta duruyor. Oturmak için seçtiği yer hakkında çok fazla düşünmüyorum.

Clover ve benim buluşacağımız yerin en uzak ucunda.

Sadie'nin kokusu eskisi kadar yanık değil. Clover'ın kahverengi şekerin hafif yükselişini bile fark etmeden önce bunu yaptığını biliyorum. Çok fazla konuşma ya da onu sıkıştırma riskine girmeden onu sakinleştiriyor.

Yanlarından geçip odadan çıkıyorum. Personel odası koridorun karşısında ve Clover'ın birkaç ay önce büyük bir indirimle bulduğu süslü kahve makinesi de dahil olmak üzere tam bir mutfakla donatılmış. Yanında sevimli kupalardan oluşan bir kule var ve makinede sıcak su seçeneğini seçmeden önce kırmızı ve pembe kalpli bir tane kapıyorum.

Birkaç dakika sonra elimde dumanı tüten bir kupa sıcak su ve içinde sallanan bir çay poşeti vardı. Toplantı odasındaki iki kadına katılarak Sadie'ye dudaklarımı hafifçe eğmesini teklif ediyorum ve bardağı masaya koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Elbette. Çayı hiç sevmem ama Clover çok sever. Umarım zencefil iyidir. Genellikle müstakbel annelerimizin favorisidir."

Kahverengi gözleri ısınıyor. "Zencefile bayılırım."

Bundan memnun bir şekilde yerime oturuyorum ve Clover'ın her zamanki tanışma faslını başlatmasını bekliyorum. O da beni bekletmiyor.

"Şu anda biraz bunalmış hissediyor olabileceğini biliyorum ve eğer durum böyleyse seni tamamen anladığınızı bilmeni isteriz. Ve bu toplantı sırasında herhangi bir zamanda bir molaya ihtiyacınız olduğunu hissederseniz, lütfen bize bildirin. Üzerinde durulacak çok karmaşık bir şey yok ama şu anda basit bir konu ya da durumla uğraşmıyoruz."

"Tamam," diye fısıldıyor Sadie.

"Öncelikle, burada iyi korunduğunuzdan emin olmanızı istiyorum. Siz buradayken tesislerde sürekli güvenlik olacak. Ayrıca, bu tür durumlar söz konusu olduğunda yetkililerle çok yakın çalışıyoruz."

"Koşullar derken alfalarımı mı kastediyorsunuz?" Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ofluyor. "Onlar artık benim alfalarım değil. Sadece henüz aksini söylemeye alışkın değilim."

Yanına gidip ona sarılmak istiyorum. Birdenbire sorunlarım artık o kadar da korkunç gelmemeye başladı.

"Biliyoruz. Her halükarda, burada olduğun sürece onlar için endişelenmene gerek yok. Ve klinikte olmadığın süre boyunca, anladığım kadarıyla bir yasaklama emrin var?"

"Var," diye onaylıyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Mükemmel. Sorun olmazsa şimdi doğumla ilgili tartışmaya geçelim mi?" diye soruyorum.

Sadie çayından bir yudum alıyor ve gözlerimin içine bakarken bardağı göğsüne yakın tutuyor. "Sorun değil."

"Herhangi bir tercihiniz var mı? Doğum planınız hazır mı? Eğer yoksa, bir tane oluşturmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarız. Bu benim uzmanlık alanım," diyorum.

Clover elini masanın altına daldırıyor ve kalçamda duran elime uzanıyor. Teşekkür ve takdirle parmaklarımı sıkıyor. Ben de onunkini aynı sıkılıkta kavriyorum.

Burada pek çok kez birlikte olduk ama bir şekilde her seferinde daha iyi oluyor. Yardım ettiğimiz her omega ile kendimize güvenimiz artıyor. Daha fazlası için çabalama arzusu karşı konulmaz bir duygu ve ben buna bağımlı hale geldim.

Sadie'ye böylesine güzel, hayatını değiştirecek bir anda hak ettiği deneyimi yaşatmak beni ayakta tutan şey. Ve günün sonunda sahip olduğum tek şey burada yaptığımız iş olsa bile mutlu olacağımı biliyorum.

9

JASPER

BİR DEFANS OYUNCUSUNUN YANINDAN GEÇERKEN AĞZIMA DEMİR TADI DOLUYOR VE diski patenlerimin arasına sıkıştırıp Landon'ın beklediğini bildiğim yere götürüyorum. Göz açıp kapayınca kadar tahtalara çarpıyorum, ciğerlerimdeki hava zorla dışarı atılıyor ve ben daha tutunduğum yerden kurtulamadan kayıyorum.

Ronan ben daha uzaklaşmadan oradaydı, beni yere seren oyuncuyu dümdüz geçip onu buzun üzerinde iki büküm bıraktı. Buzun üzerinde yatan adamın etrafında dolanıyor ve bu geceki kalabalığın *Ro-nan*, *Ro-nan* tezahüratları arasında duyamadığım sözlerle onunla alay ediyor. Sıradan bir Perşembe gecesi için burası elektrikli ve oyuncuları sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. Yumruklar fiberglası yumrukluyor ve dikkatimi çekmeye çalışmak için tabelalar ona doğru itiliyor, ama ben Ronan'a bakmaya devam ediyorum, endişe içimde bir delik açıyor.

Hakem düdüğünü çalıyor ve oyunu bitiriyor. Oyuncuya bir bakış atıyorum, Ronan bana doğru itilmeden önce kendimi yavaşça buzdan aşağı itiyorum. Göğsümden sekiyor, kaskı yüzüme çarpmaktan kıl payı kurtuluyor.

Diğer takımdan birkaç oyuncu bu kuşkulu vuruş için ona çıkışıyor ama Ronan protesto için tek kelime etmiyor. Tıpkı son birkaç gündür olduğu gibi sessiz, kendi dünyasında. Gösterdiği tek duygu öfke.

Rakip takımın kaptanı Hawthorne, hakemle aynı anda kayarak yanımıza geliyor. Landon Ronan'ın yanına oturuyor ve

Omzundan tuttu, formasındaki C harfi parlak mavi rengiyle gözden kaçması imkânsızdı.

"Bu bir müdahale olacak," diye uyarıyor yan hakem.

Sağ eldivenimi çıkarıp burnumdaki ter damlalarını parmaklarımla temizliyorum. "Bu gerekli mi?"

Landon parmağını diğer takımın yedek kulübesine doğru uzatarak, "Bu zayıf bir düdük," diyor. "Daha önce Orlovsky bana ayakla vurduğunda bir şey demedim ama bunu mu diyeceksin?"

Kayarak uzaklaşan hakem Landon'ın ne diyeceğini umursamıyor. Sürü liderim tüm maç boyunca ondan parçalar ısırp durdu ve sportmenlik dışı bir ceza almasına tek bir iğneleyici yorumun kaldığını çok iyi biliyor.

Hawthorne, Landon'a gözlerini deviriyor. "Aradaki fark niyettir. Bu konuda bir şey biliyor musun Montgomery?"

Landon dişlerini gösteriyor. "Öğrenmek ister misin? Niyetim birkaç saniye içinde kristal gibi netleşecek."

Aralarından sıyrılıp yan hakeme odaklanıyorum, formamdaki A harfi için minnettarım. "Ronan için iki dakika. Burada hepimiz iyiyiz."

Ronan iyi gününde bile tartışmaya girecek biri değildir ama bu hafta buzun üzerinde hakemle tartışmaya girme fikri onu çılgına çevirirdi sanırım. Kimseye tek kelime etmeden locaya doğru ilerlemeye başladı bile.

Eldivensiz elimle Landon'ın formasının arkasından çekiştiriyorum ve onu herkesten uzaklaştırıyorum. Gözlerini bana dikip kaşlarını çatıyor, ihanet parıltısı bir anda kayboluyor.

Sesi gergin. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Haklı olup olmaman önemli değil. Oyuna odaklanmana ihtiyacımız var, Lan. Anlamsız tartışmalar başlatmana değil."

"Ronan o herifi kışına tekmeyi basmakta haklıydı. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o beni hızlıca yukarı aşağı kontrol ederken eldivenimi tekrar giyiyorum. Yerde olmayan hiçbir şey yok. Ben iyiyim.

"Bundan çok daha kötü darbe almıştım."

"Hepimiz iyi miyiz?" Dash orta çizginin kendi tarafında bize katılarak soruyor.

Buzun dışında olduğundan birkaç santim daha uzun duran kalecimiz bizi yakından izliyor. Kalesinden, uğraştığımız şeylerin çoğunu kaçırıyor ve bunun onu kızdırdığını biliyorum. Her maçtan sonra yaptığımız bilgilendirme toplantıları bu sezon daha da uzadı.

Yarım bir gülümseme sunuyorum ve sopamla Landon'ın dizlerinin arkasına dokunuyorum. "Evet, iyiyiz."

Şimdi bir kişi eksik olan kalemizin yanında yüzleşmeye hazırlanırken Landon'ın inanılmayacak kadar kızgın olmadığını iddia etmek mümkün değil. Penaltıyı gole çevirme konusunda pek başarılı olduğumuz söylenemez ve ben de tek gollü üstünlüğümüzü kaybetmemize ramak kaldığını bilerek pozisyon alıyorum.

Landon bir sonraki yüzleşmeyi kazandı. Pakı diğer en iyi iki defans oyuncumuzdan biri olan Marleau'nun beklediği yere doğru gönderiyor. Bana doğru gelen omuzdan kaçıyorum ve Marleau buza inmeye başladığında peşinden gidiyorum. Orta çizgiye yakın bir yerde engelleniyor, pakı tutmaktan kıl payı kurtuluyor ve bana geri pas veriyor. Beni koruyan defans oyuncusu topu kapmaya çalışıyor ama ben çok hızlı davranıp topu sopamın ucuna saklıyorum.

İstedğim oyunu gerçekleştirmenin zor bir ihtimal olduğunu biliyorum. Landon yaklaştı, uzun zamandır olmadığı kadar hızlı kayıyor. Diğer takımın iki defans oyuncusu peşimde ve biri sopasını bacaklarımın arasına sokmayı başarıyor, ben tutuşumu ayarlayıp diski önüme doğru kaydırmadan önce diske dokunacak kadar. Kalecileri kalenin önünde duruyor, dizlerini bükmüş beni takip ediyor.

Arkamdaki oyuncu da benimle aynı hızda süzülüyor ama daha hızlı gidersem Landon'ı kaybedeceğimi biliyorum. Atışı kendim yapamayacağım. Kaleci çok odaklanmış, kaleye doğru kayıyor ve gerinerek bir sonraki hamlemi bekliyor.

Göz ucuyla Landon'ı görüyorum, sopasını buza iki kez vuruşunu yakalıyorum. Arkamdaki oyuncu pakı almak için bir hamle daha yapar yapmaz omzumu onun göğsüne doğru itiyorum ve pakı Landon'a doğru uçuruyorum.

Mükemmel bir banttın banta pas olmalıydı. Taraftarlar kaçınılmaz Landon Montgomery şutuna hazırlık olarak tezahürat yapıyor. Bana yapışan defans oyuncusundan kurtulmaya çalışarak hareket etmeye devam ediyorum. Vücuduma ağır geliyor, ben onu ittikçe bana ağırlık yapıyor, Landon yavaşlayıp boş boş bakarken göğsümde bir alarm oluşuyor.

Orlovsky'nin Landon'a doğru hızla geldiğini onu uyarmak için çok geç fark ediyorum. Arkamdaki oyuncu beni tutmaya devam ederken paka dokunuyor, oyunu öldürüyor ve Landon düdüğe hazırlanmak için süzülüşünü yavaşlatıyor. Tam gaz ona doğru kayan defans oyuncusunun tamamen farkında değil.

Yakınlarda bir düdük çalıyor ve üzerimde asılı kalan adam hemen bırakıyor. *Ama çok geç.*

Hakemin düdüğü diğer oyuncuyu durdurmadı. Göz açıp kapayınca kadar patenlerini çıkardı ve sağ dizini Landon'inkine sıkıştırdı. Paket arkadaşım uçuyor.

Sırt üstü yatıyor, dizini tutarken buzda ağı doğru kayıyor. Soğuk bir esinti omurgamdan aşağı süzülüyor.

Hakem eli hâlâ havada, tutma işareti vermek için yanıma geliyor. Ben çoktan hareket ettim. Ronan'ın sesi locadan yükseliyor, öfkesi buzu ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Bir düdük daha üç kez çalıyor. Landon inliyor, karnının üzerine yuvarlanıyor ve sonra kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine kaldırıyor. Bu pozisyon sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. Dizi parçalanmış olsaydı sırt üstü yatıyor olurdu.

Çömelip yüzüne bakıyorum. Sıkılmış dişlerinin arasına bir hırıltı hapsettiğini görmek şaşırtıcı derecede güven verici.

"Sıhhiye mi?" diye sordum.

"Doktor falan yok. Benim için değil."

"Yapma. Bugün olmaz. Aklın başında değil."

Bir yan hakem üstümüzde duruyor ve "Burada bir sağlık görevlisine ihtiyacımız var mı?" diyor.

Dash sopasını kalenin yanındaki buza vuruyor, başını belaya sokmadan bir şey söyleyemeyecek kadar uzakta. Orlovsky'nin buzdan çıkarıldığını fark etmedim ama şu anda ondan hiçbir iz yok. Landon ayağa kalkmadan önce gitmiş olması iyi bir şey.

"Montgomery katlandı! Kör bir adam bile bunun süslü olduğunu görebilirdi," diye kahkaha atıyor Hawthorne, başka bir yan hakemi çekecek kadar yakın kayarak.

Landon'ın yanında buzun üzerine uzanmadan önce kendimi kontrol ediyorum. Sürü liderim ayağa kalkıyor. Tıslamasıyla koluna yapışıp kalkmasına yardım ediyorum. Bakışlarındaki zehir dehşet verici ve Hawthorne'a odaklandığında rakip kaptanın sert görüntüsünde bir kırılma oluyor.

İkisi de alfadır ama Landon'la boy ölçüşemez. Çok az alfa öyledir ve bu yüzden ligde dövüşmekten vazgeçirilir.

Keşke dakikalar önce gözlerindeki bu yoğun odaklanmayı görebilseydim. Onun yerine, beni hâlâ düğüm düğüm eden hayalet gibi bir yokluk vardı. Günlerdir sergilediği davranış biçimine çok benziyor, sanki sadece yarım kendisiymiş gibi.

Bir şeyler oldu ve ne olduğunu bulmam gerekiyor.

"Herkesin bir adım geri atması gerekiyor. Burada hepimiz iyiyiz," diyorum, barışı koruyucuyu oynayarak.

Yan hakem onaylarcasına çenesini eğiyor ve Landon ile Hawthorne'u ayırma hareketi yapıyor.

Hawthorne burnunu bize doğru çevirerek alay ediyor. "Bu saçmalık."

"Oyuncularına bir dahaki sefere biraz daha yükseğe nişan almalarını söyle," diyor Landon hınzır bir sırıtışla.

"Seni de ceza sahasına sokmak zorunda bırakma beni Montgomery," diye uyarıyor hakem penaltı anonslarını yapmak için kaydığı yerden.

Landon'ı kolundan tutup yedek kulübesine doğru kaymasına yardım ediyorum, diğer takımdan gelen alaycı ve mırıltılı şikâyetlere aldırmadan. Eğer Ronan yedek kulübesinde olmasaydı, şu anda her şey çok farklı olurdu ve o takımdaki tek bir kişi bile mutsuzluğunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmezdi.

Landon yedek kulübesine adımını atıyor ve takım doktoru onu soyunma odasında kontrolden geçiriyor. Buzun karşısından Dash'in bakışlarını yakalıyorum ve henüz tüm cevapları bilmememe rağmen başımı sallıyorum. Ona kendi oyununda ihtiyacımız var, Landon için endişelenmesine değil.

Hakem iki penaltı verdiğinde taraftarlar bağırarak onaylıyor ve ben de yedek kulübesinin arkasına bakarak kayıp takım arkadaşımı arıyorum.

Periyodun geri kalanında ortalıkta görünmüyor ve takım son devre arasında soyunma odasına girdiği anda, daha önce haklı olduğumu anlamak için ona bir kez bakmak yeterli oluyor.

Onda bir sorun var.

RONAN

BU GİDİŞLE BİRİ BENİ POLİSE İHBAR EDECEK.

"Merhaba memur bey. Son üç gündür bu apartmanın önüne park etmiş garip bir adam var. Evet, lanet olası bir ucube ve sokakta gizlenmeyi bırakmıyor," diyorum kendi kendime, kollarımı bisikletime yaslarken.

Her akşam olduğum yerdeyim, hâlâ bisikletimin üzerinde kambur duruyorum ve kaskım kucağımda tünemiş durumda. Takip için SUV'u kullanmak daha akıllıca olurdu ama Landon son iki haftadır bir dükkânda bakım yaptırıyor. Bu noktada, beyaz yerine siyah deri ve o çok sevdiğim yeni araba kokusuyla dönse iyi olur.

Telefonum ceketimin cebinde titriyor ve ben yine görmezden geliyorum. Diğerleri beni yakalamadan önce arenadan çıkıp bisikletime atladım, bu yüzden Dash'in aradığını biliyorum. Ana tavuk, herkesin nerede olduğunu bilmediği zaman dayanamaz.

Her nasılsa, akşam planlarımı kendime sakladım. Sürü arkadaşlarımdan biri ne yaptığımı bilseydi, beni yaka paça eve götürürlerdi. Landon sırf omega'yı tekrar bulmaya çalışmayayım diye bisikletimi kilitlemeye çalışırdı.

Geçen hafta onun kokusunu ilk aldığımda olanlar hakkında kimseye bir şey söylemememin nedeni o.

Ve muhtemelen ondan önce.

Yok artık.

Kendimi içgüdülerimin yanlış olduğuna ikna ettim. Onu daha önce koklamadığıma, özellikle de lanet sürümün alfasına. Landon çoğu zaman bir pisliktir ama bize asla böyle ihanet etmez. Bizden bir omega saklamak yaptığı en kötü şey olurdu.

Eve yemekle geldiği gece üzerinde meyveli ve ekşi bir koku aldığımı hatırlıyorum ama o kadar çok şey vardı ki herhangi birine ait olabilirdi. O zaman kokuya tepki vermem bir bok ifade etmiyor. O gece hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Landon'ın çocukluğundan taşıdığı travma, sürümüze bir omegayı kabul etme fikrine şiddetle karşı çıkmasına neden oldu. Onu bu olasılığa açmak için önümüzde onlarca yıl olduğunu bildiğimizde bunu görmezden gelmek kolaydı ama şimdiden bir eksiğimiz var ve görünürde umut yok.

Bu gece onun arkasından iş çevirmek yanlış geliyor ama başka ne seçeneğim var ki? Bu omega'yı kendi başıma bulmalıyım ki müdahale etme şansı olmasın. Onu kaybetme riskini göze alamam. Landon'a olan sadakatim bile benim için ondan daha önemli değil. Bu kararı vermek için onun yüzünü görmeme bile gerek kalmadı ve bu çok korkunç.

Bacaklarımı deri koltuğun etrafında daha geniş açıp topuklarımı betona yerleştirdiğimde telefonum tekrar çalıyor. Sokağa bakan dairelerin çoğunun pencerelerinde ışıklar parlıyor ama bu bana hiç yardımcı olmuyor. Ailemi ziyaret ettiğim zamanlardan neredeyse tüm sakinleri isimleriyle tanıyorum ve hiçbiri benim omega'm değil.

Sokağın karşısındaki iki binanın arasına saklanıp acınası bir nefes alıyorum ve telefonumu elime alıyorum. Cevapsız aramaların sayısı, hepsi Dash'ten gelmese endişe verici olurdu. Daha dik oturmamı sağlayan, enseme diken diken eden şey onun mesajları.

Neden konumunu bizimle paylaşmıyorsun? Bizi

başka bir sürüyle mi aldatıyorsun?

CEVAP VER RONAN.

Tamam. O zaman seni aramaya geliyorum.

Son mesajı on beş dakika önce gönderdi, ardından beni iki kez daha aradı. Sürü evinden arabayla sadece on dakika uzaklıkta.

Parlak farlar sokağa yayılırken, şık siyah bir araba sürünerek girmeye çalıştığım ara sokağın girişinin önünde durdu. Sıkıştım

Gidonumdan atlayıp kaputun etrafında dönen adama kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Neden ara sokakta saklanıyorsun? Tam bir sürüngene benziyorsun," diye bağılıyor Dash.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Emin misin? Çünkü bulunduğum yerden polislerin seni aramasına yaklaşık bir saat uzaklıktasın."

"O zamana kadar gitmiş olurum."

"Ne yapıyorsun ki? Anneni görmeye mi geldin?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve bana doğru yürüdü. Üzerindeki deniz mavisi Rayton Riptides kapüşonlu sweatshirt'ün cebinde kocaman bir çamaşır suyu lekesi var ve açık renk kotunun paçaları ve dizleri Dash tarzında yırtılmış. O her zaman parlak renklere sahipken, ben tüm kıyafetlerimin koyu veya nötr olmasına dikkat ediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve gidonu bırakıyorum, parmaklarımdaki sertliği gidermek için onları geriyorum. Belki de motoru çalıştırıp yanından geçip gitmek daha kolay olurdu. O beni takip etmek için arabaya bindiğinde ben çoktan gitmiş olurum.

Ayaklarım yola sabitlenmişti. "Ben de tam gidiyordum."

"Yalancı," dedi bana seslenerek.

"Biraz gezmek istedim. Biraz temiz hava almak istedim."

"Ve bunu tek başına yapmak zorunda mıydın? Antrenmandan sonra sana katılırdım." "Bisiklete binmek istedim."

"Doğru."

"Gidebilirsin. Birazdan evde olurum."

Bir omzunu itti. "Hayır. Seninle biraz takılacağım. Güzel bir gece."

"Dash," diye homurdandım.

"Evet, Ronan? Sürünle birlikte evde olmak yerine bu sokakta olmanın başka bir nedeni olmadığına emin misin? Koç'un bugün sana her zamankinden daha fazla sataştığını biliyorum. Bu yüzden mi yalnız kalmak istedin?"

Özensiz olduğum için bana daha sert davranıyordu. Günlerdir öyleydim, omega anısından başka bir şeye odaklanamadığım için neredeyse son maçımıza mal oluyordu.

Kahretsin, o oyun tam bir felaketti.

Bir iniltiyi içime hapsederek Dash'in yanından apartmana bakıyorum ve birdenbire ortaya çıkması için neye yalvardığımı bile bilmiyorum.

"Sana burada olmamın bir nedeni olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyorum.

Daireye dönüyor, başı bir o yana bir bu yana eğiliyor. "İçeride kim var, Ro?"

"Bunu nereden bilebilirim ki?"

"Her hafta sonu burada aileni ziyaret ediyorsun. Orada yaşayan herkese dikkat etmediğini söyleme bana. Sen tanıdığım en koruyucu alfasın."

İçimden bir ses odama baktığını ve masamda tuttuğum kiracı listesini bulduğunu söylüyor. O buna korumacılık diyor, ben ise durum tespiti yapmak. Ya annem ve kız kardeşimle aynı binada bir suçlu yaşıyorsa? Bu kabul edilemez.

"Herkesi tanımıyorum," diyorum, bu sefer yalan söylemek zorunda değilim.

Tanısaydım, omega'm için bir isim ya da daire numarası bulurdum. Görünüşe göre elimdeki kiracı listesinin tarihi geçmiş. Omega'yı burada gördüğümünden beri binlerce kez taradım ve listedeki isimlerden hiçbiri bana onunki gibi gelmedi.

Onun yerine elimde sadece çekip gidişinin kalıcı görüntüsü ve duşta herkesin geçirmesi gerekenden daha fazla zaman geçirmeme neden olan kokusunun anısı var. Buruşuk bir cilt ve ağrıyan taşaklar benim yeni normalim.

Dash kalçama yaslanarak mırıldanıyor. Bir bacağını uzatıyor ve ayak bileklerini çaprazlayarak sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Birini mi bekliyorsun yoksa? Bu yüzden mi bu kadar kurnaz davranıyorsun? Şimdi düşündüm de, son birkaç gecedir seni spor salonunda görmedim."

Ben cevap vermek zorunda kalmadan, taşlarla kaplı yolda çıtırdayan lastiklerin sesi dikkatini dağıtıyor. Kaşlarını kaldırarak apartmanın önüne yanaşan pırıl pırıl mavi arabaya bakıyor.

Ağırlığının ani ayarıyla bisikletin sallanmasına neden olacak şekilde selemde öne doğru sallanıyorum. Göğsümü okşayan bir doğruluk hissi var, kalbimi göğüs kafesime çarpması için ileri çağırıyor.

Sesi kulaklarımda nazik bir pırıltı gibi. Kickstand'ımı indiriyorum ve sese kapılarak bisikletten iniyorum.

"Yarın görüşürüz, Clove. Seni seviyorum."

Birdenbire Dash'in burada olmasının bir önemi kalmadı. Onu iterek geçiyorum, çarpmanın etkisiyle homurdanırken omuzlarımız çarpışıyor.

Donuk sokak lambalarının ışınlarıyla boyanmış omega'm, mükemmel, elma kırmızısı dudaklarını narin bir sırıtişla aralıyor ve arabanın arkasındaki kadına el sallıyor.

Tekerlek. Mükemmel, çok güzel, nazik yüz hatları ve parmaklarımın keşfetmek için yanıp tutuştuğu kıvrımlı bir vücudu var. Onu ilk gördüğümde sadece arkadan görmek beni çok şaşırtmıştı ama aynı zamanda bir lütuftu.

Onu böyle görseydim bu günleri onsuz asla atlatamazdım.

Sıkı bir nefes alıp yaklaşıyorum, binaların arasından çıkıyorum. Çok yakınımda ama sıcak limon kokusunu alamayacağım kadar da uzakta.

Onu bırakan arabanın caddede gözden kaybolduğu anda alfam beni ona doğru yönlendiriyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve kaldırıma çıkıp tekrar benden uzaklaşmaya başlıyor.

Ama bu sefer ona yaklaşma fırsatı bulmadan buradan ayrılmayacağım.

Karşıdan gelen trafiğe kısa bir göz attıktan sonra, ayaklarım kulaklarımdaki şiddetli nabızla aynı anda betona çarparak caddeyi koşarak geçiyorum. Dash arkamdan seslendiğinde omega kapıya sadece birkaç adım kalmıştı.

"Ne yapıyorsun Ronan?"

Ona dönüp bakmıyorum ama omega bakıyor.

Korku dolu bir gıcırtyla kapının koluna doğru hamle yaptı ve başını geriye attı. Neredeyse griye çalan soluk mavi gözleri benimkilerle birleşince irileşiyor. Bir ayağım kaldırımda donup kalıyorum, onu ezmek için gösterdiğim çabadan dolayı kalçalarım sıkışıyor.

Aramızda sadece birkaç metre varken, onun daha fazla özelliğini seçebiliyorum. Çenesinin ortasındaki küçük çukur, burnunun ve alnının üzerindeki çiller gibi. Burnunun yan tarafında, düşük ışıktaki ve yıldızlı gökyüzünde bile parıltı veren bir elmas var.

Kot ceketinin altına giydiği tişört elbisesi dizlerinin hemen üstüne kadar uzanıyor ve kutu gibi şekliyle bile tüm kıvrımlarını yutmuyor. Geçen günkü kadar belirgin değil, ama geçen hafta boyunca görüntüsünü zihnimde o kadar sık ezberledim ki başka bir bakışa ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey .. . Bilmiyorum.

Her şey en uygun cevap gibi geliyor.

Benden kaçmıyor. O kadar sıcak ve davetkâr görüldüğümünden şüpheliyim ama yine de dönüp içeri kaçmadı.

Yaptığım her hamle ve her birinin olası yansımalarına dikkat ederek sağ ayağımla bir adım öne çıkıyorum ve bir tepki bekliyorum. Omega'nın parmakları omzundan sarkan çanta askısını yeniden kavırıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor, sesi tekrar tekrar duymak istediğim büyüleyici bir şarkı gibi.

Bırakın konuşmayı, nefes almak bile zor geliyor. Ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Dilim gevşek duruyor, işe yaramaz herif.

Omega dudaklarının arasından kısa bir nefes çekiyor. "Yoksa ... birini mi ziyaret ediyorsun?"

"Ailem burada yaşıyor," diye mırıldanıyorum, zayıf bir kolumu onun arkasındaki binaya doğru kaldırıyorum.

"Oh. Seni bekliyorlar mı? Yabancıları içeri almamamız gerekiyor."

Akıllı kız. Gururum göğsümde çınlıyor. Omega'm kendi başının çaresine bakabilir.

Artık buna gerek kalmayacak. Artık

zorunda değil. "Ben de gidiyordum."

Ağzının kenarı seğiriyor, yüz ifadesinde bir mizah kıvılcımı beliriyor ama sonra onu geri itiyor. "O zaman neden geri koşuyordun?"

Akıllı, güzel ve zeki. Ne kadar şanslıyım?

Kendime engel olamayarak iki adım ileri atıyorum. Omega beni izliyor, gergin ama artık korkmuş görünmüyor. Belki o da benimle aynı merakı hissediyordur. Ve eğer şanslıysam, aynı çekiciliği.

"İlgimi çektiğini düşün."

"Neyle?"

Sahiplenici bir hırıltıyı yutuyorum, dudaklarımı düz tutuyorum. "Seninle."

Kelimenin içindeki iddiayla öne doğru sallanıyor. Ben de öyle.

Hafif bir esinti kulağıma dolanıyor, yakınlığımızla güçlenen kokumu ona doğru taşıyor. Başak karşısında çaresizim. Tek bilmek istediğim bundan hoşlanıp hoşlanmadığı. Ve beni. Eğer beğenmezse...

"Ben," diye yankılanıyor.

Ben aramızdaki boşluğu yemeye devam ederken çimenler ayakkabılarımın altında düzleşiyor. Dişlerini dolgun alt dudağına gömüyor ve ben yaklaştıkça gözlerimizi kilitli tutmak için başını geri çekiyor. Çantasının askısını bırakarak elini indiriyor ve gevşekçe sarkmasına izin veriyor.

"Ben Ronan," diye zorluyorum.

Kirpikleri titriyor. Nefes aldığımda göğsümde alçak bir gümbürtü patlıyor. Gözbebekleri rengi yutarken gri-mavi gözleri siyahla doluyor, yumuşak bir ses çıkıyor. Sıkıntısının sesi gözlerimi açmama neden oluyor.

Titriyor, vücudunun her santimi titriyor. "Ronan."

"Adın," diye inliyorum, giysilerim bedenime o kadar dar geliyor ki bir elimi kaldırıp umutsuzca gömleğimi pençeliyorum, çıkmasını istiyorum. "Bana adını söyle."

Oh, *lanet olsun*. Limonlu kurabiye kalın puflar halinde havayı dolduruyor ve etrafımızda onun parfümünden bir bulut yaratıyor. Evet, o benim omega'm.

Benim omega'm.

Ona gidecek kişi ben olmak zorunda değilim. Kendimi dizginlemeye çalışarak gözlerimi kapattığımda, onun bana doğru geldiğini hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

Tenindeki pembe renk beni çağırıyor ama dudaklarında gezinen minik pembe dil bir uyarı. Eğer onu şimdi öpersem -ikimiz de bu sersemlik içindeyken- bu anı yakalamak için bir daha asla şansım olmayacak. Bir kere ve bitti.

"Lütfen, Petal. Senin adın."

Keskin bir nefesle aramızdaki tüm havayı alıyor. "Petal'ı daha çok seviyorum." "İkisini de alabilirsin," diyorum.

"Briar."

Boğazımdaki kuruluğu yutkularak geçiştirip başımı salladığımda aletim zonkluyor, döl külotumu yapış yapış yapıyor. "Briar."

Nefes nefese kalıyor ve ardından bir inilti geliyor. Tüm vücudum bu sese tepki veriyor. Bir elimi uzatıp havada tutarken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Yanağından gelen sıcaklık, teniyle avucum arasındaki boşluğu geçerek, bir santim kaydırmam için sessiz bir yalvarışta bulunuyor.

Öne doğru eğilerek burnunu göğsüme yaklaştırıyor ve derin bir nefes alarak yanağını elime sokuyor. Dokunduğumuz yerdeki ani cızırtı beni onu daha iyi kavramaya teşvik ediyor, keşke bacaklarımda hissetseydim dediğim bir sağlamlıkla yanağını avuçluyorum.

Briar gözlerini kapatıyor. Bana duyduğu anlık güven, korumacılığımın kadranını çeviriyor. Burada açıktayız ve yalnız olmadığımızı biliyorum.

Konuşulacak çok şey var. Neler olduğunu biliyor mu, yoksa şu anda onu omega mı yönlendiriyor? Kendini kontrol edebiliyor mu?

Ensemden aşağı soğuk bir şey damlıyor.

"Ronan?"

Erkek sesi içimdeki bir düğmeyi çeviriyor. Saf hayvani içgüdüyle hareket ederek Briar'ı göğsüme doğru çekiyorum ve sürü arkadaşşıma hırlayarak geri çekilmesi için onu uyarıyorum.

Bana aval aval bakıyor, çenesi çözülmüş. Ona bakarken göğsümde bir tıkırtı var, kollarım kollarımdaki omega'yı çevreliyor.

Benimkini.

Gözlerimi kırıştıyorum, sürü arkadaşımın yüzü yavaşça beliriyor. O bir tehlike değil. O bir sürü. Bir beta.

"Pekâlâ, Ro. Onu senden almayacağım," diye mırıldanıyor Dash, ellerini yavaşça havaya kaldırarak. "Bana güvenebilirsin."

Sertçe başımı sallıyorum, burnumu Briar'ın saçlarına götürüp kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

"Kim o Ronan? Bunu bana söyleyebilirsin, değil mi?"

"Benim," diyorum sıkıığım dişlerimin arasından.

Bir ses daha çıkarıyor, bu sefer daha yüksek perdeden. Düğümümün daha da şişmesine, neredeyse acı verecek boyuta gelmesine neden oluyor.

"Briar."

Gömleğimin içinde boğuklaşıyor. Dash'in paket olduğunu kendime hatırlatmaya çalışarak başının arkasını okşuyorum.

Bize doğru kaymasıyla aynı anda farkına varıyorum. Nefesinin tıslaması, Briar'ın bedeninin benimkine karşı gerilmesi kadar ürkütücü değil. Dash'e göz kırpacak kadar kendini tutuşumdan çekip çıkarıyor, gözleri merakla parlıyor.

"Sen . . . Sen de mi?" diye fısıldıyor.

İki kelime ve onu gördüğüm andan beri bildiğim şeyi doğruladı. Kokularımız eşleşti.

Üçümüzün de.

Bu da demek oluyor ki ihtimaller . . . Jasper ve Landon da.

Hay sikeyim.

BRIAR

BİR RÜYANIN İÇİNDEYİM. OLANLARIN TEK MANTIKLI AÇIKLAMASI BU.
ve bu bile inandırıcı değil.

Beni kollarında rehin tutan alfa benim koku eşim. Bundan eminim.

Zengin karamel kokusu, sanki sütlü yerine sade sipariş etmekle hata yapmışım gibi hafif acı bir kahve ipucuyla katmanlanıyor. Kokuyu defalarca içime çektim, içinde başka birinin izini aramaya çalıştım. Çoğunlukla başka bir omega.

Onun benim olmama ihtimaline karşı kalbim sıkışıyor. Ya da restorandaki alfaya benzer şekilde, bu koku yükselişi azaldığında beni istemeyecek.

Kaşlarımı çatıyorum ve yanağımı avucuna sürtüyorum, boynundan aşağıya doğru parlayan şeritler halinde akan kalın, zengin karameli içime çekiyorum.

Deri ceketinin yakası ters çevrilmiş, boğazı ile burnumu getirmek için can attığım yer arasında bir sınır oluşturuyor. Kafamda uydurmadığıma dua ettiğim bir eminlik duygusuyla beni sıkıca tutuyor.

"Ronan?"

Birdenbire alfanın sert göğsüne yapıştım. Bu değişim sayesinde parmak uçlarıma basabiliyor ve boğazına yaklaşabiliyorum. Koku bezine sürtünmek için hâlâ çok uzaktayım ama sadece bu bile daha iyi. Kokusu burada daha güçlü, hem benim hem de omega'm için bir işaret gibi, beni her zaman mutlu ediyor

koku önleyici külot giy. O tatlı koku kabardığında ortaya çıkan kayganlık patlaması normal olanları ıslatırdı.

Göğsü hırıltıyla sarsılırken Ronan bana karşı tamamen hareketsizleşiyor ve yeni sesin sahibine hırılıyor.

"Pekâlâ, Ro. Onu senden almayacağım," diyor adam. "Bana güvenebilirsin."

Ronan sert bir baş hareketiyle yaklaşp burnunu saçlarıma yaklaştırıyor ve kokumu uzun uzun içine çekiyor. İlgisi karşısında irkiliyorum, geri çekileceğine dair endişem azalmaya başlıyor.

"O kim, Ronan? Bunu bana söyleyebilirsin, değil mi?" "Benim," diye ilan ediyor, neredeyse vahşice.

Elimde değil. İddianın sahipliğiyle ilgili değil ama bunu söylerken duyduğu gurur boğazımdan muhtaç bir sesin yükselmesine neden oluyor. Gömleğine sürtünürken göğsüne değiyor ve gözlerimin geri kaymasını engellemeye çalışıyorum.

"Briar," diye fısıldıyorum.

Ronan başımın arkasını avuçluyor ve saçlarımı okşuyor, sert bir nefes üflüyor. Başka bir koku bize doğru sürüklenirken midem tekrar tekrar dönüyor.

Gerginleşiyorum, karamelin içinden tatlı bir fıstık ezmesi ısırtığı ve etrafını saran çikolatayı bulmaya çalışıyorum. Kokuların birbirini ne kadar mükemmel tamamladığına hayret ederek bu kombinasyon karşısında ürperiyorum.

Sürü. Onlar paket.

Bunun farkına varınca sarsılarak Ronan'ın kollarından kurtuluyorum ve bize yeni katılan adama göz kırpmıyorum.

O kadar canlı ki. Bakışlarımı gezdirirken Ronan'dan ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Kötü anlamda değil, sadece farklı. Hâlâ benden çok daha uzun ve şüphesiz benden daha iri bir adamla başa çıkabilir. Bu daha çok ince bir fark. Daha ince bir yapı, daha az belirgin bir kemik yapısı ve sürü arkadaşına kıyasla içgüdülerini çok daha iyi kontrol ediyor. Kokusu bile daha yumuşak ve Ronan'inkinden ayırmak biraz zor.

O bir beta.

Ronan'ın yaptığı gibi bana doğru gelmek yerine tereddüt ediyor, mavi gözleri geniş ve düşünceleri meşgul. Dalgalı sarı saçları alnına düşüyor ve geri itmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sen . . . Sen de mi?" Fısıldıyorum.

Yutkunuyor, yüzünde merak çiçekleri açıyor. Öne doğru gelirken spor ayakkabılarının altı kaldırıma sürtüyor, açıp kapatıyor

Elleri uyluklarının yanında asılı, sanki bana uzanmak istiyor ama uzanamıyor.

Ronan yakınımnda duruyor, izin almadan bana bir daha dokunmuyor. Kollarından ayrıldığımdan beri enerjisi değışti, daha keskin hale geldi. İlk içgüdüm onu yatıştırmak, bu yüzden bir şans veriyorum ve yalnız olmadığımız için beni omuz silkmemesini umarak vücuduna yaslanıyorum. Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor ve elini sırtımda gezdiriyor, parmakları mümkün olduğunca çok yerime dokunmak istercesine yayılıyor.

Bir yabancıyla bu kadar kısa sürede bu kadar rahat olmak kesinlikle çılgınca. Peki dokunuşu neden bu kadar inanılmaz hissettiriyor? Bana dokunmayı bırakmasını *hiç* istemiyorum. Belki de bu beni aptal yapar. Hiçbir şey hayatım boyunca bu bağlantıyı aradığım gerçeğini değıştirmiyor.

Daha yeni tanışmış olabiliriz, ama birbirimiz için kim olduğumuzda hata yok. Kader, koku uyumu, benim gözümde ikisi de aynı şey. Birbirimizi bulmamız gerekiyordu ve bu beta da benim için yaratılmış olabilir.

Bir çekim yankısı var ama Ronan'la hissettiğim kadar güçlü değil. Sanki onu engelleyen bir şey varmış gibi. Engellemenin benden kaynaklanmadığına eminim. Kesinlikle benim olabirmiş gibi kokuyor. Burnum Ronan'ın boğazından bir santim uzakta olmadığı için zihnim daha berrak, hareketlerimi biraz daha iyi düşünebiliyorum.

"Ben Dash," diyor beta, biraz havalı bir sesle. "Ve sen de Briar'sın."

Hemen gülümsemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Merhaba Dash."

"Sen bir omega'sın," diye ağzından kaçırıyor.

Ronan hâlâ kaskatı kesilmiş olabilir ama çıkardığı ses neredeyse kaba bir kahkahaya benziyor. "Tanrı aşkına, Dash."

"Daha önce hiç görmedin mi?" Başımı eğerek soruyorum.

Dash'in gözleri irileşiyor. "Gördüm. Ama sen diğerleri gibi değilsin."

Kızarıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Şeftali rengi dudaklarına odaklanarak ona doğru bir adım atıyorum. Ronan'ın dokunuşunu kaybetmek neredeyse acı verici. Taze bir yanığın üzerine ilk soğuk su sıçraması gibi. Aramızdaki mesafeyle birlikte vücudumdaki her kemik ağrıyor.

Göğsüm rahatsız olacak kadar gergin, Dash'in önünde duruyorum ve gözlerimi yavaşça yukarı kaldırıp beni izleyen gözlere takılıyorum. Aramızda bir bağ var. Ronan'a karşı hissettiğim gibi karşılıklı bir arzu. O bir beta olabilir, ama bu kokusunun hafifçe boğulmasından başka bir şeyi değıştirmede.

Bu kadar yakından kokusunu daha iyi alabiliyorum. Beni çağırıyor. Burada bir doğruluk var, kokusu tam olarak uymasa bile benim için biri olması gerektiğine dair bir onay var.

"Bunu şimdiden nasıl biliyorsun?" diye soruyorum.

Ronan'a kısa bir bakış atıyor. "Birincisi, Ro'nun daha önce kimseye böyle tepki verdiğini görmemiştim."

"Böyle mi?" Tekrar ediyorum.

"Onu senden kurtarmama yardım etmeleri için sürünün geri kalanını çağırmam gerekecek sandım."

Ronan tekrar yanıma atılıyor ve Dash'in beni görmesini yarı yarıya engelleyecek bir pozisyon alıyor. Göğsündeki gümbürtü insandan çok hayvanı andıran alçak bir uyarı.

"Evet, sen türünün tek örneğisin, Briar," diyor Dash çarpık bir sırıtışla. "Neyin var senin?" Ronan onu tersler.

"Tüm bunlar yüzünden kafanın inanılmaz derecede karışık olması dışında mı?" Sorusunu küçük bir reddediş izliyor.

Şu anda bana karşı hiçbir şey hissetmiyor mu? Bu kadar yakinken bile mi? Bu betadan sadece birkaç santim uzakta olmak iyi hissettiriyor. Bu doğru. Belki de yanılıyorum.

Duygularımı hafif bir gülümsemenin ardına saklıyorum. Gece esintisi soğurken Ronan'ın vücut ısısı beni sıcak tutuyor. Tekrar kollarına atılma dürtüsü beni ele geçiriyor. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. O güvende. Onun benim olduğunu biliyorum ve içgüdülerime hep güvenmişimdir. Evet,

her zaman Dash'e kadar. Bu beta söz konusu olduğunda, emin değilim. "Siz ikiniz sürüsünüz, değil mi?" diye sordum.

"Evet, Petal."

Ronan kalın, güçlü kolunu sırtıma doluyor ve kalçamı sahiplenici bir şekilde avuçluyor. Bu görüntü karşısında ürperiyorum, dokunuşu elbisemin içinde cızırdıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar parfümleniyorum, bu sefer alfamın kollarına yuvarlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha sonra konuşabiliriz, belki yalnız kaldığımızda ve tüm bunlarla oturup düşünecek zamanım olduğunda. Şimdilik ellerimi ceketinin altından beline doğru kaydırıp sırtının genişliğini keşfediyorum. Limon kokum yoğun, uçümüzü de boğuyor.

"Briar," diye mırıldanıyor Ronan.

Mırıldanarak, alnımı göğüs kafesi boyunca yuvarlıyorum ve ön tarafına sürtünerek onu işaretliyorum. Elini belime koyuyor ve beni içine çekerek birlikte düz durmaya zorluyor.

Bu samimi bir tutuş. Sevgililer için ayrılmış bir şey. Şu anda olduğumuz şey bu, değil mi? Ya da olabilir miyiz?

Dash'in hala burada bizi izlediğini biliyorum. Bu beni rahatsız etmiyor. Onun yakınlığı beni korkutmuyor -burada hikâyenin daha fazlası olduğuna dair bir başka işaret.

Ronan ağzını şakağıma indiriyor, dudakları yanan tenimde ayrılıyor. İçimdeki tahrik kayıyor, külotuma daha fazla kayganlık dolduğunda karnımda aşağıya doğru sarkıyor. Eğer yakında gitmezsem, onları giymek bile anlamsız olacak. Kalçalarımın aşağı damlıyor olacak.

Saatin umduğumdan daha hızlı ilerlediğini bilerek, Ronan'ı ilk kokladığım andan beri yapmak istediğim bir hareketi yapıyorum.

Temkinli, utangaç bir şekilde hareket ediyorum ve boğazını aramak için ayak parmaklarımın üzerinde ilerliyorum. Hâlâ o lanet tasma tarafından örtülmüş olsa da koku bezi benim hedefim.

Ayrılmış dudaklarımdan hayal kırıklığına uğramış bir huff kaçıyor, ardından onun alçak iniltisi geliyor.

"Evet, beni işaretlemek mi istiyorsun Petal?" diye soruyor, sesi titreyerek. Ceketinin yakasını kenara çekti. "Tamamen seninim."

"Ronan," diye uyarıyor Dash.

Parmaklarımı Ronan'ın sırtına doğru kıvırıyorum ve sonunda burnumu olması gereken yere getiriyorum. Boğazına sokulurken parmak uçlarım yanağımın şeklini izliyor, kokumu tenine aktarırken havaya daha fazla karamel katıyor.

Sonsuza kadar sürmeyecek ama bu işlemi öngörülebilir bir gelecek için günde birkaç kez tekrarlamaktan çok daha fazlasını istiyorum.

Beni tutup boynuna sürtünmeme izin verirken gösterdiği güç beni şaşkına çeviriyor. Geri çekilmeden önce ağzımı sıcak teninde gezdiriyorum ve donup kalıyorum, dilimin bir hareketiyle onu tatmama ramak kalıyor.

"Yap şunu," diye emrediyor.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum, dilimi boğazının güçlü sütununa doğru kaydırırken gözlerim kapanıyor. Kokularımızın karışımı havayı bulandırıyor, yapış yapış yapıyor. Ağırlicızmışım gibi hissettirmesi beni büyülüyor. Sanki bundan ve ikimizden başka bir şey yokmuş gibi.

Ben sallanırken dişlerim boğazını tırmalıyor, güçlü parmaklar beni yerimde tutmak için başımın arkasını tutuyor. Ronan bir lanet tıslıyor ve boynunu daha da açıyor, kendini bana açarken kasları geriliyor. Onu bu şekilde ısırabilirdim. Kokumdan daha fazlasıyla ona sahip çıkabilirim-

"Yeter," diye bağıyor Dash, sesi kafama inen bir tokat gibi.

Geri sıçradım, utanç içindeydim. İki adamın da bana baktığını bildiğimden, bir elimi ağzıma götürüp kafamı toplamaya çalışıyorum. Ronan'la aramızdaki mesafe işe yaramıyor. Sadece her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bir sızlanmayı bastırmak için yutkunarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve arkamızdaki binaya doğru geriye doğru büyük bir adım daha atıyorum.

Sesim rüzgârda bir fısıltıya dönüşüyor. "Özür dilerim."

"Şu anda herhangi bir iddiaya ihtiyacımız yok. Belli ki konuşulması gereken şeyler var. Başka bir şey olmadan önce sürümüzün bunu duyması gerekiyor," diyor Dash, Ronan ve benim arama girme riskini alarak.

Sürülerinden bahsedilince dikkat kesiliyorum. "Sizden başka var mı?"

"İki kişi daha," diye homurdanıyor Ronan, bana doğru uzanarak. Aynı şeyi yapmadığımdan emin olmak için başımı sallayıp kollarımı kavuşturduğumda, Dash'i ölümcül bir bakışın altına hapsediyor. "Onu burada yalnız bırakmayacağım."

"Daha yeni tanıştınız. Bu bir koku eşleşmesi, değil mi? Bu mudur yani?" Dash soruyor.

Kulağa küstahça geliyor. Sanki az önce olanları gerçekten umursamıyormuş gibi, ama içimden bir ses bana hikâyenin tamamının bu olmadığını söylüyor. Bu betada şimdiye kadar gördüğümünden daha fazlası var.

"O benim omega'm," diye homurdanıyor Ronan, sürü arkadaşına doğru ilerleyerek.

"Sana inanıyorum. Ama çok erken. Başka bir şey yapmadan önce Landon'ın bunu duyması gerek."

"Landon'ın bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yok."

Dash'in ağzı şaşkınlığını belli edecek kadar düştü. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun, Ro."

"Onu benden alamaz."

Kalbim sıkışıyor ve bir süre sonra Dash'in uyarısına rağmen tekrar onun kollarındayım. Sürü arkadaşına kötü görünse bile ona dokunmalıyım. Birkaç dakika içinde içeri yalnız gireceğim. Bu bende çimlerin üzerine fırlama isteği uyandırır bile.

Bir elimi Ronan'ın titreşen göğsüne bastırarak başımı geriye doğru eğip karanlık gözleriyle buluşuyorum. "Kimse beni senden alamaz. Ama o haklı. Eğer sizden daha fazlası varsa . . . o zaman onlarla konuşmalısın ve buluşmalıyız. Bu hâlâ yeni bir şey. Koku eşleşmesi nadir ve inanılmaz bir şeydir ama henüz bitmiş bir anlaşma değil."

"Bitmiş bir anlaşma değil mi?" diye

soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

Kıkırdıyorum. "Hayır. Hem de hiç." "Bu

ne anlama geliyor?"

"Ona kur yapman gerektiği anlamına geliyor Ronan. Diğer omega'lar gibi. Ama Landon ve Jasper olmadan bunu yapma şansımız yok." Dash benim yerime cevap veriyor.

Landon ve Jasper. İsimlerini ezberliyorum, neye benzeyebileceklerini ve nasıl koktuklarını hayal ediyorum. Ronan ve Dash'in tatlı kokuları varsa, belki diğer ikisi daha koyu, baharatlıdır.

Gözlerimi kırpıştırarak kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Çok ileri gitmişim. Landon her kimse, bir omega ile ilgilenmediği çok açık.

Dash'le çoktan yolumu ayırdım ve diğer ikisini koku eşleşmesi olarak tanımazsam ne olacağını bilmiyorum. Şimdi bunu düşünmek Ronan'ın gitmesine izin vermemi daha da zorlaştıracak.

Ayrı kalmaya ihtiyacımız var. Hepimizin. Bu olmadan hiçbir şeyi doğru düzgün düşünemeyiz. Zaten bir kez mantığımı kaybettim ve bunu tekrar yapmayı göze alamam.

En azından ne yapacağımı bilene kadar.

12

DASH

RONAN BISIKLETİ GÜMBÜRDEYEREK VE KASKI TAKILI HALDE ARA SOKAKTA OYALANIR. yola çıkmak için bir hamle yapmıyor. Arabamın sürücü koltuğundan onu izliyor, inatçılığı karşısında başımı sallıyorum.

Omega-Briar'dan ayrılmak istemiyordu. Onu suçlamıyorum. Onu terk etmek bana da yanlış geliyordu. Ama Jasper ve Landon'la konuşmadan başka bir şey yapamayacağımızı da biliyorum.

Soluk mavi gözleri, yuvarlak yanakları ve burnunda yıldız ışığında parlayan minik bir elması olan tatlı kız ilk bakışta nefesimi kesti. Nefesimi yeniden kazandığımda ise koklayabildiğim tek şey, var olduğunu unuttuğum bir yanımı okşayan rahatlatıcı limon şekeri kokusuydu. Kalp atışlarımı hızlandırdı ama Ronan'ın ona verdiği tepkiyle karşılaştırıldığında benimki özel bir şey değildi.

Belli ki onun omega'sı. Benim kızım olsaydı, ben de ona abayı yakmaz mıydım? Tarihsel olarak, koku eşleşmeleri söz konusu olduğunda zaman ve mekânın pek bir önemi yoktur. Aramızdaki çekim tüm dünyayı ayaklarımın altına serecek kadar güçlü olmalıydı. Şu anda ağırlık merkezim o olmalı ama ben hâlâ yere sabitlenmiş durumdayım.

Tanrım, eve vardığımızda Ronan'ı bir kez koklarsam Landon çıldıracak. Eğer gerçekten sürümüzün omega'sı olması gerekiyorsa, Jasper bizden olabildiğince çok bilgi almaya çalışacaktır.

Sürümüz zaten parçalanıyor, ama bu gerçekten beklediğim gibi giderse, gecenin sonunda bizden geriye hiçbir şey kalmayabilir.

Yolcu camını indirip orta konsola doğru eğildiğinde parmaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. "Evine git, Ro!"

Yüzü mat siyah kaskının arkasında saklı ama başını bana doğru eğip motoru vites taktığında bana baktığını anlıyorum. Sokağa doğru döndüğünde arkasından toprak bulutları yükseliyor, bisikletinin gürültüsü mahalledeki diğer sesleri bastırıyor.

Arabayı vites takıp onu takip ediyorum, buraya geri dönmeye çalışırsa diye onu kaybetme riskini almak istemiyorum. Daha önce gördüklerime bakılırsa, bütün gece apartman kapısının önünde nöbet tutmadan önce binaya gizlice girip Briar'ın nerede yaşadığını öğrenmesi beni hiç şaşırtmazdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, eve dönüş yolu boyunca beni kaybetmeye çalışmadı. Landon'un kayıp cipinin arkasından araba yoluna girdiğinde onu sıkıştırmamak için mesafemi koruyorum. Garaj kapısı bizim için açılmadı. Bisikletinin arkasında durduğum anda nedenini anlıyorum.

Ronan garajdaki diğer araçların etrafından dolanarak zaman kaybetmeyi planlamıyor. Motorun çalışmasının durmasını zar zor bekledikten sonra sehpasını indiriyor ve motordan atlayarak onu garaj yolunda bırakıyor. Siyah kaskını bir çırpıda çıkarıp koltuğuna sıkıştırıyor ve hışımla ön kapıya doğru ilerliyor.

Arabamı park edip kapıdan çıkıyorum ve peşinden koşuyorum.

"Hey, sakın ol, Ro. Belki de bu gece onunla bu konuyu konuşmak için doğru zaman değildir," diye öneriyorum.

Beni görmezden geliyor.

"Bu kadar ateşli gelersen Landon bir omega hakkındaki fikrini asla değiştirmez. Önce bir düşün. Belki de o-"

Sürü arkadaşım öyle aniden durdu ki neredeyse yüzüstü sırtına çarpacaktım. Bana bakmak için döndüğünde, hırlaması temas etmediğime sevinmeme neden oluyor.

"Zaman onun kim olduğunu değiştirmeyecek. Ne benim için ne de senin için." "O benim koku eşim değil, Ronan."

"Sen aptal değilsin. Öyle davranma."

Bir irkilmeyi gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Değil. Bunu söyleyebilirdim." "Belki de söyleyemezdin çünkü düşünebildiğin tek kişi Landon'dı," diye tükürüp beni orada bıraktı.

Ön kapı açılıp Jasper dışarı çıktığında üç adım bile atamamıştım. Üzerinde kir olduğunu umduğum bir leke vardı.

sinirli Ronan'la yüz yüze geldiğinde çenesinin kenarına bir tapınak.

İçimde dehşet birikiyor. O kadar yakınlar ki, Ronan omega'nın kaygan kokusunu teninde taşıyor bile olabilir. Garaj yolundan eve kadar bir iz bırakmış. Jasper'ın aklını kaçırmaması için tek bir nefes yetecek, eğer o-

Ronan onun yanından geçip ite kaka eve giriyor ve gözden kayboluyor. Peşinden koşuyorum ve Jasper yolu kapatmadan kapıdan geçiyorum.

"Landon nerede?" Ronan homurdanıyor.

Jasper şimdi onun yanında, kıpırdamadan duruyor. Ronan'ın omzunu kavrayıp onu daha yakına çekmek için gömleğini yumruklarken nefesimi tutuyor, zihinsel olarak kopacak fırtınaya hazırlanıyorum.

"Bu da ne?" diye inliyor, göğsünde kekeleyen, kaba bir mırıltı yükseliyor.

Ronan onun giysilerini ellemesine izin veriyor, boyları neredeyse burun buruna gelecek kadar birbirine yakın. Adımlarımı olabildiğince sessiz tutmaya çalışarak onlara doğru ilerliyorum. Okulda omegalar hakkında dersler alsak da, bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağımız tam olarak öğretilmiyor. Sanırım şu anda onları rahatsız etmek en iyi hareket tarzı değil.

Ronan başını eğip boynunu uzatarak sürü arkadaşımızın omega kokusunu ciğerlerine daha fazla çekmesini memnuniyetle karşılarlarken Jasper'da bir vahşilik var.

"Düşündüğün şey bu," diye homurdanıyor.

Sinirli bakışları Jasper'ın omzunun üzerinden beni buluyor ve beni yerime sabitlemeye çalışıyor. Hareket etmeyi bırakmıyorum.

"Nerede o, Ro?" Jasper kendini uzaklaştırmaya çalışırken parmaklarını omzuna doğru kıvrarak soruyor. Ama işe yaramıyor. "*Kim* o ve neden burada değil?"

Sesi zayıf, sözcükler içime işleyen bir yalvarışla söyleniyor. Bir omega bulma konusundaki çaresizliğini hiçbir zaman gizlemedi ama şimdi onu bu şekilde duymak, istediği şeyi ona verememek acı verici. Ronan'ın onu paketleyip bizimle birlikte geri getirmesine izin vermemekle hata etmişim gibi hissettiriyor.

"Dash'e sor," diye homurdanıyor Ro, bir tahta gibi kaskatı duruyor.

Jasper etrafımda dönüyor ve beni beceriyor, her yerinde yazılı olan duygu neredeyse beni çözüyor. Kokusu yükseliyor, oturma odasını rahatlıkla dolduruyor

sıcak, taze amaşırlar. Şimdiye kadar tanıdığım en hassas alfa bana öyle yoğun bir umutla bakıyor ki tadını alabiliyor olmalı ve konuşmamı bekliyor. Birdenbire bu yapmak istediğim son Şey oluyor.

"Bana dışarıda beklediğini söyle," diye mırıldanıyor. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutarak, "Beklemiyor," diyorum.

Ronan homurdanıyor. "Onun yerine yalnız. Ailemin yaşadığı binada tek başına."

"Neden? O buraya, bize ait," diye mırıldanıyor Jasper, kirli sarı saçlarını geriye itmek için kaldırdığı eli titriyor. Çamaşır kokusu değişiyor, derinin keskin ısırtığı onu bastırıyor. "Gidip onu alalım. Onu sürü evine getirin ki hepimiz tanışabilelim. Bunu neden en başta yapmadın?"

"Landon yüzünden," diye tersliyor Ronan, ikinci kata çıkan merdivene bakarak.

Yatak odalarımızın hepsi üst katta, Landon'ınki de dahil. Ama bahse girerim orada saklanmıyordur. Evdeyken bodrumda, zaten yorgun olan vücudunu kırılma noktasına kadar zorlayan başka bir antrenmanla zihnini meşgul ediyor.

"Onu geride bırakma kararı mı aldı?" Jasper yüzünü buruşturarak soruyor.

Ronan cevap vermek için ağzını açtığı anda havada bir değişiklik oluyor. Duyguları için onu suçlayamayacağımı bilerek kendimi öfkesine hazırlıyorum.

Sadece ortaya çıkan ses ona ait değil. Ve bunun daha da kötü olabileceğini düşünüyorum.

"Kim evimize bir omega getirdi lan?"

**MONTGOMERY
PACK**

LANDON

Üst kattan gelen sesler beni spor salonundan dışarı çekiyor. Gerginim, boynum gerginlikten kaskatı kesilmiş, bir türlü gerginliğimi atamıyorum. Topallamamaya çalışırken dizimdeki incinmiş kas anam gibi ağrıyor.

Son maç bok gibiydi. Sanırım kariyerim boyunca hiç olmadığı kadar çok kez buza çarptım. Sağlık görevlisi sakın olmam konusunda beni uyardı ama yapamadım.

Bu akşam antrenmandan eve döner dönmez kendimi spor salonuna gitmekten alıkoydum. Buz banyosu acıyı dindirmeye yetecektir ama ne kadar süreceğini bilmiyorum.

Yorgunluk beni çok kötü bir ruh haline soktu. Haftalardır birkaç saatten fazla uyumadım ve bu beni yıpratıyor.

Nefes alırken tökezliyorum, koşu ayakkabımın burnu en üst merdivenin kenarına takılıyor. Kollarımı açıp kendimi duvarlara yaslıyorum, göğsüm çöküyor. Şehvet içimde zonkluyor, görünmez bir el bacaklarımın arasından uzanıp düğümümü sıkıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve başımı öne eğiyorum, dişlerimi dilime gömerek bir iniltiyi bastırıyorum.

Kahretsin, bunu daha fazla yapamam. Onun bu hayali kokusu beni gecenin her saatinde ayakta tutuyor ve dikkatimi o kadar dağıtıyor ki buzda kendimi yaralıyorum. Omega her yerde. SUV'umun içini yeniden fırçalamak için bir detaylandırma şirketine üç kez binlerce dolar ödedikten sonra bile, o hala orada. Döşemenin çatlaklarında, havalandırma deliklerinde ve Tanrı aşkına, açık pencerelerden içeri giren esintide bile duruyor.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum. İki hafta sonra burada, boş merdiven boşluğunda bile onun kokusunu ilk ve tek günkü kadar güçlü alıyorum. Limonlar beni her yerde takip ediyor, sıcak kurabiyelerin tatlı aroması saçlarımda ve tenimde kalıyor.

Aletim çiğ, kasıklarımıdaki ve göğsümdeki ısrarcı çekimi hafifletmek umuduyla günde üç kez avuç içimle ölesiye ovuluyor ve onun için geri dönmemi istiyor.

Geri dönsem bile onun orada olma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğuna kendimi kaç kez ikna ettiğimin sayısını unuttum.

Arzum yatışma belirtisi göstermiyor, bu yüzden yatak odama girmeye ve soğuk bir duş almaya odaklanarak merdiven boşluğunu itiyorum.

On adım bile atmadan göğsüm zayıf bir hırıltıyla gümbürdüyor. Omega'nın kokusu hafıza olamayacak kadar güçlü. Koku bezimin düğümümle aynı anda nabız gibi atmasına neden oluyor, görüşümün kenarları kararıyor.

O burada. Omega burada.

Çekime karşı koyamayarak oturma odasına daldım, dudaklarım dişlerimi gösterecek şekilde kıvrılmıştı. "Kim evimize bir omega getirdi lan?"

Bana ilk dönen Ronan oldu. Gözlerindeki fırtına, gemileri batıran ve mahalleleri yok eden türden vahşi. Telafisi olmayan bir zalimlik.

Bu kadar öfkeli olmasaydım, tepkisi karşısında bir adım geri çekilirdim. Şu anda bunu yapmak için hiç umut yok. Bunun yerine, öfkemi besliyor ve hakimiyetim üzerinde tuttuğum zincirleri serbest bırakarak onu özgür kalmaya teşvik ediyor.

Vahşi enerjisine verdiğim gecikmeli tepkiyle ona sunduğum uyarıyı dikkate almıyor.

"Artık bir omega'nın nasıl koktuğunu nereden bileceksin ki?"

Hatamı yakalamasına verdiğim ilk tepkiyi gizlemek için çenemi yuvarlıyorum. "Burası leş gibi kokuyor. O her kimse kokusunu ta spor salonundan alabiliyorum."

"Her kimse," diye yineliyor alçak sesle. "O bizim omega'mız." "Bizim bir omega'mız yok," diye tıslıyorum.

Dash ve Jasper'ın Ronan'a benden daha yakın durarak izlediklerinin farkındayım. Midemdeki sancı, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Ronan geri adım atmıyor. "İstiyorum."

"Sen de kokusunu almıyor musun, Lan? Belli ki sen bir koku alıyorsun," diyor Jasper.

Ronan'dan benimle alay eden kara bir kahkaha geliyor. "Evet, öyle. Dikişlerinden patlıyorsun, Landon. Nasıl hissediyorsun? İçgüdülerin gidip onu bulman için sana bağılıyor. Sürümüzü tamamlayamayacağımızı söylemeden önce buraya gel ve daha iyi bir koku al."

"Ronan," diye uyarıyor Dash, şimdi aramıza giriyor. "Sadece oturup konuşalım. Sürü olarak."

Jasper sessiz ve ona baktığımda bunun nedenini anlıyorum. O her zaman içimizdeki en zeki kişi olmuştur. Eğer sürümüzde sadece zekâsına dayanarak liderlik pozisyonunu benden alabilecek bir üye olsaydı, bu o olurdu.

Midem dizlerimin arasına düşüyor.

"Onunla tanıştın mı? Bu kokunun kime ait olduğunu biliyor musun?"

Dash'in kaşları alnına doğru havalanırken Ronan öfkeden kuduruyor, elleri ceplerinde delikler açacak kadar derine gömülü.

Sürüme yalan söylemem. Onlar benim kardeşlerim. Benim ailem. Hayatımda yaşadığım her şeye şahit oldular. Ne zaman sendelesen, kolumun altına girip beni tutan Jasper oldu. Ronan hayatımız boyunca beni korudu. Ve Dash her şikayetimi, her atıp tutmamı dinledi. Beni hiçbir şey için yargılamadı. Bir kere bile.

Ama bu? Bu, Jasper'ın kolumun altındaki yerini alıp beni sabit tutacağına güvенеbileceğim bir durum değil. Ronan beni asla affetmeyecek.

Zaten kendisinin olarak gördüğü omega'yı tedavi ettim. Dash'in beta içgüdüleri onu daha akıllı başında tutuyor ama bu beni de terk etmesini engellemeye yetecek mi?

Yalanın tadı boğazımda safra gibi düğümleniyor. "Hayır. Bu omega'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bilmek de istemiyorum."

Jasper irkildi. "Onunla tanışmadan bunu bilmen mümkün değil."

"Kim olduğu önemli değil. O bizim için değil. Bir omega'ya *ihtiyacımız* yok," diyorum dişlerimin arasından.

"Bu sadece sana bağlı değil," diyor Jasper.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu kadınla tanışmadın bile."

"Hayır, ama kokusunu alabiliyorum. Ve sanki benim olabilirmiş gibi kokuyor, Lan.

Bizim olabilir."

"Bir omega için duyduğun arzunun kafanı karıştırmasına izin verme. O bizim değil."

Ronan yine gülüyor, bu sefer dikkatimizi çekecek kadar yüksek sesle. Başını sallayıp yanımdan geçip gittiğinde göğsüm sıkışıyor. Omzu, kaslarımın derinliklerinde bir ağrı yaratan bir güçle vücuduma çarpıyor, başka bir kelime konuşma zahmetine girmiyor.

Onu takip etmemi istediğinde alfamı susturarak yerimde duruyorum. İyi olduğundan emin olmak ve dikkatli olması için onu uyarmak için.

Gideceği tek bir yer var ve ben ona gitmemesini söylemek istiyorum. Konuşmamız henüz bitmedi. Eğer şimdi giderse, elimden daha da kayıp gitme riski var.

Sessiz kalıyorum.

Dash bana doğru bakıyor, yüz hatlarının her kıvrımında konuşmam için yalvardığı apaçık ortada. Bu adamları hayal kırıklığına uğratmaya o kadar alışmışım ki, bunu tekrar yapmak neredeyse içgüdüsel.

"Buradan böyle çıkıp gitmesine izin mi vereceksin?" Jasper hayal kırıklığını bıçak gibi keserek soruyor.

"Eğer onu istiyorsa, alabilir." Her kelimenin tadı zehir gibi.

Jasper bunun peşini bırakmıyor. "Öyle demek istemedin. Son zamanlarda ne kadar keyifsiz olduğunu görebiliyorum. Bir omega'ya ihtiyacımız olmadığını düşünüyor olabilirsin ama var. Sürü parçalanıyor, Landon. Sen sadece bununla nasıl yüzleşeceğini bulamayacak kadar inatçısın."

Hava onunla çok kirlenmiş. Ronan gitti ama kokusunu alabildiğim tek şey hâlâ o. Tek *düşünebildiğim* o.

Ronan'ı takip etmek için can atıyorum, böylece onu tekrar görebilmek için küçük bir şansım bile olabilir. Ağırlık merkezim yer değiştirdi ve her şey beni o kadına götürüyor.

nerede bulacağımı bile bilmiyorum. Hiç bu kadar manipölatif bir şey hissetmemiştim. Kendi zihnim bana ve şimdi de sürüme karşı döndü.

"Onu istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Devam et Jasper. Aradığın her neyse bul çünkü ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Dash keskin bir nefes alıyor ve ben de hem onlarla hem de kendimle ilgili sözlerimin yansımalarıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce hareket ediyorum.

Duşa girip suyu buz gibi yapana ve kıyafetlerimi ıslatmasına izin verene kadar durmuyorum. Dişlerimi takırdatarak başımı suyun altında geriye doğru eğiyorum ve suyun yüzüme yağmasına izin veriyorum.

Ronan iyi olacak. Hepsi iyi olacak. Onları her zaman koruduğum gibi koruyacağım ve tanıdıklarını sandıkları omega'nın bizi parçalayabilecek tek kişiden başka bir şey olmadığını fark ettiklerinde, babama yaptığım gibi onlara bunu atlattıran ben olacağım.

Bunu atlatacaklar çünkü ben burada olacağım. Onlara söz verebileceğim tek şey bu.

BRIAR

"TELEFONLARIN VARLIĞINDAN HABERİN VAR MI, BEE? TELEFON ALMAYA BU KADAR YAKINIM.

"Clover tehdit ediyor, başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırıyor ama tamamen kapanmalarını engelliyor. "Bu beni ikinci kez yüzüstü bırakışın."

"Bir telefon görüşmesinin sana söylemem gereken şeyi hakkıyla yerine getireceğini düşünmemiştim."

"Haklısın. Ama yine de daha erken bilmek isterdim."

"Ertesi sabah yeterince iyi değil mi?" Birkaç dakika önce bana uzattığı yeşil smoothie'den aldığım yudumlar arasında alay ediyorum.

Tadı zencefil ve çimen gibi ve sabahın sekizinde içmeyi tercih edeceğim bir şey değil. Clover konu sevdiklerine gelince aşırı düşünceli olmasa da bir şey yapmıyor. En azından her hafta "yanlışlıkla" çok fazla yiyecek almayı ve bunu kendim yapabilecek durumdayken buzdolabımı doldurmayı bıraktı. Yeşil bir smoothie için şikayet etmemeliyim.

Bugün buluştüğümüz küçük kafe ofisten sadece bir blok ötede ve bugün arka arkaya teslimatlar olduğu için plasentalar ve nefes egzersizlerinden daha fazlasını konuşmak için tek şansımızın bu olduğunu biliyorum.

Dün geceki adamlar hakkında konuşmayı çok ama çok istiyorum. Konuştum ve dün geceki toplantımın detayları dökülmeye başladı.

Clover bana boş boş bakıyor, glütensiz kekinden bir parça koparıyor. "Bugün burada ne işin var? Ciddi ciddi bana

Dün gece koku eşinle tanıştın ve şimdiden onun evinde beynini dağıtmaya başlamadın mı?"

Bu öneriye verdiğim ani tepkiyi bastırırken yüzüm alev alev yanıyor. Temiz kalın külotlarımın hepsini çoktan tükettiğimi ve bugün giyecek külotum olmadığını düşünürsek, birkaç masa ötemizdeki yaşlı çiftin şu anda Ronan'la birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi koklamak istediğinden şüpheliyim.

"Bundan daha karmaşık," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Koku eşleşmelerinin evrendeki en az karmaşık şey olması gerekir. Birbirinizi koklarsınız, kaderinizin birlikte olmak olduğunu anlarsınız ve sonra artık sevişemeyecek hale gelene kadar sevişirsiniz."

"Bunu böyle söylemek zorunda mısınız? Hem de bu kadar yüksek sesle?"

"Yine de doğru, değil mi? Bana adamın vücuduna ağaca tırmanan bir sincap gibi tırmanmak istemediğini söyle. Bu muazzam bir haber, Bee. Bu konuda çok sakın davranıyorsun."

"Ronan, Clover. Onun adı Ronan."

Sadece adını söylemek bile üzerimde bir etki yarattı. Göz açıp kapayınca kadar hırkamı çıkarıp sandalyemin arkasına asarak yükselen ateşimi düşürmeye çalışıyorum.

"Ooh, ne seksi bir isim," diye cilveniyor.

Masum bir yorum ama birkaç saniye içinde gözlerim kısıldı ve kaslarımda tamamen gereksiz bir gerginlik oluştu.

Tüm bunları fark eden Clover sırtıyor. "Gördün mü? Bahse girerim onunla yatmış olsaydın ve ilk tanışma heyecanını üzerinden atmış olsaydın bunlar olmazdı."

"Gerçekten mi? Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini düşünmüştüm."

"Belki de. Muhtemelen bu konuda sana tavsiye verecek en iyi omega ben değilim. İş yerinde öğrendiklerimiz dışında koku eşleşmeleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annene söyledin mi? Eminim ne yapacağını biliyordur."

Yüzümü buruşturup başımı sallayarak tekrar koltuğuma yaslanıyorum.

"Hayır. Henüz değil."

Bu hikâyede senin bildiğinden daha fazlası var."

"Daha fazla ayrıntı için yalvarmamı mı istiyorsun? Çünkü yalvaracağım."

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," diye başlıyorum, masa masa dolan kafeye bakarak, "etrafımızdaki herkesin aşk hayatımı duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Yeterince adil. Peki, onun nesi var?"

Bir kahkaha attım. "Onun hiçbir sorunu yok, Clo."

"O zaman sorun ne? Belli ki kokusu değil. Süper küçük bir kafası ve kocaman bir vücudu falan mı var?"

"Bir sürüsü var."

Kadın yutkunup koltuğunu yeniden ayarlarken bir an ağır bir sessizlik oldu. "Hala neyin yanlış olduğunu anlamıyorum. Her zaman bir sürü istemişsindir."

"İstedim. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Bu konuda üzgün olduğumdan değil. Hafiften çıldırıyorum, iyi anlamda! Bir beta var-"

"Beta mı?"

"Evet. Dash. Düşündüm ki ..." Plastik bardağımı çeviriyorum, cümlemin geri kalanını boğazımdan zorla geçirirken eriyen smoothie'nin etrafında dönüyorum. "Onun da bir koku eşleşmesi olabileceğini düşündüm."

Clover masanın üzerine eğildi, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Değil miydi? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bunu daha önce duymuş muydun? Sadece bir sürü üyesinin bir omega ile koku uyumunu paylaşmaması?"

"Bu konuda yeterince bilgim yok. Bana harika kokuyordu ve Ronan yüzünden kendimi kaybetmemeye çalışmakla meşgul olduğumu biliyorum ama aramızda bir çekim de vardı. Ya da ben öyle sanıyordum. O öyle düşünmüyor gibiydi."

"Ronan buna nasıl tepki verdi?"

"Bilmiyorum. Bir tepki göstermedi."

"İki alfalı bir sürünün olması zaten alışılmadık bir durum ama birinin beta olduğunu düşünürsek, belki de böyledir," diyerek beni rahatlatmak için büyük bir çaba sarf etti.

Bu o kadar basit değil.

"İki tane daha var," diye ağızımdan kaçırdım.

"Alfalar." Ağzı açık kaldı. "Dört mü?"

"Dört," diye onaylıyorum.

Bunu söyleyebilmek neredeyse heyecan verici. Ama fazla heyecanlanmamak için kendimi tutuyorum. Diğer iki adamla ne olacağı belli olmaz. Eğer onlar da Dash gibiyse, bunun ne anlama geleceğini düşünmek beni neredeyse dehşete düşürüyor.

Koku eşleşmeleri o kadar kolay ki, karmaşıklar. Elbette, bu gibi durumlarda sürücü koltuğuna biyolojinin oturmasına izin verirse, şüphe edecek ya da endişelenecek bir saniye bile olmaz. Ne yazık ki ben öyle bir insan değilim. Koku uyumu olsun ya da olmasın, kontrolü içimdeki omega'ya bırakıp bir anda bir yabancınn karşısına çıkamayacak kadar çok düşünüyorum.

Ve potansiyel olarak üç alfaya sahip olabileceğimi bilmek, bu fikirden pek de etkilenmiş görünmeyen bir beta ile birlikte, tamamen

beni korkutuyor. Birdenbire kendime ait bir sürünün hayalini kurmak ve özlemine çekmek çok daha karmaşık bir hal aldı.

"Ve? Bana onlardan bahset, Briar. İsimleri ne? Seksi mi? Kimi kandırıyorum ki? Belli ki öyleler," diyor Clover cesurca.

Acı göğsümde yayılıyor. Dün gece beni saatlerce ayakta tuttu. Bir tıslamayı yutarken nefesimi çalacak kadar keskin.

Mümkün olduğunca çoğunu saklayarak geçiştirmeye çalışıyorum. Bu da bir koku eşleşmesi bulmanın beraberinde getirdiğini öğrendiğim bir başka karmaşıklık. Restorandaki tuhaf alfabla tanıştıktan sonra garip hayalet ağrıları hissetmişim ama hiçbirisi bunlar gibi değildi. Şiddetlerinin azlığı nedeniyle muhtemelen ilgisiz olduklarını bilerek onları bir kenara itiyorum. Bir an için bile olsa, merak ettiğim bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Şimdi, Ronan'la kurduğum ilk bağ bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyor. Zihnim henüz onu tam olarak yakalayamamış olsa da bedenim onu arzuluyor. Ayrı kaldığımız her saat beni daha da yoruyor.

"İsimlerini biliyorum ama onlar yabancı," diye itiraf ediyorum, sesim son kelimede çatlıyor.

Üzerime çöken duygu endişe verici ama bu noktada beklenmedik bile değil. Burnumdaki yanmayı geçip burnumu çekiyorum ve smoothie'nden öfkeli bir yudum alıyorum.

"Şu anda kafam çok karışık," diye itiraf ediyor Clover.

"Bu ikimiz için de geçerli. Dash Ronan'ı benden uzaklaştırmadan önce kimseye bir şey soracak zamanım olmadı. Önce bana numarasını vermeyi zar zor başardı," diye kestirip atıyorum, üzüntüm öfkeye dönüşüyor.

Clover dirseklerini pastel mavi masaya dayayarak beni dikkatle izliyor. "Ona mesaj attın mı? Belki kafa karışıklığın konusunda sana yardımcı olabilir."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Merhaba ile başlayabilirsin."

İç çekmeden önce dudaklarımı büküyorum. "Bana yardım et, Clo."

"Gergin olduğunu biliyorum tatlım, ama bu gerçekten de tüm omegaların hayalini kurduğu bir şey. Bunu başarabilirsin ve bana ihtiyacın olduğu her an yardım etmek için burada olacağım."

Telefonumu ona verirken ağzımın yarısı minnettar bir gülümsemeye dönüşüyor ve şifremi yazmasını endişeyle izliyorum.

"Açıkçası gitmeden önce numaranı istememesine biraz şaşırdım. Bu hiç de alfa olmayan bir şey gibi görünüyor," diyor parmağı ekranımda gezinirken.

"Sanırım ikimiz de hissettiklerimizden daha fazlasını düşünemeyecek kadar bunalmıştık. Bu çok fazlaydı."

Gözleri telefonda kalkıp benimkileri buluyor. "Ama inanılmazdı, değil mi? Hayal ettiğin her şey?"

"O her şeydi ve daha fazlasıydı," diye mırıldanıyorum, duygularımı bir anlığına serbest bırakarak.

Onu gördüğümdeki şaşkınlık ve huşu ve karamelin ilk kokusunu takip eden mutlak saplantı. Yoğun gözleri ve parmak uçlarının okşaması gibi nazikçe üzerime düşmeleri. Onun kollarında olmak şimdiye kadar hissettiğim en güvenli şeydi. Onlar etrafımdayken bir an bile bana sonsuza dek bakacağını biliyordum.

Belki de bu yüzden bu kadar korkuyorum.

Bu ilk mesajı gönderdiğimde, kaderin bana verdiklerini kabullenmiş olacağım. Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Ama zaten değişmedi mi? Dün geceden önceki haliyle aynıymış gibi davranmaya devam etmek yazık olur.

Gözlerimi pencereye dikip işlek caddeye bakıyorum ve düşüncelerimi zihnimde evirip çeviriyorum. Uzun boylu, iri yapılı bir adam yolun karşısında duruyor ve beni şaşırtıyor. Kahverengi saçlarını kısacık kestirmiş, Ronan'ın dün gece giydiğine benzer bir deri ceket giyiyor ama bu kesinlikle o değil. Gözlerimi kırıştırıyorum, tekrar açmadan önce normalden bir saniye daha uzun süre kapalı tutuyorum.

Adam gitmişti, eğer en başından beri oradaysa tabii. Clover'a dönüp baktığımda göğsümde bir sızı daha patlıyor.

"Bunu yüzünde görebiliyorum, Bri. Özel biri olmalıydı," diye onaylıyor Clover, sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor.

Saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum ve kolumu masanın üzerine koyuyorum. "Gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Ama öyle. Ve bu alfaya ne kadar çabuk mesaj atarsan, onu o kadar çabuk tekrar görebilirsin. Bugün işimiz bittikten sonra bir molaya ihtiyacın olacak. Bunu koku eşleşmenle geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrarak, "Kendini fazla kaptırma," diyorum. "Oh, yapmıyorum. Buna gerçekçi olmak denir, tatlım.

Şimdi, ne yapıyorsun

basit bir 'hey, hottie' hakkında ne düşünüyorsun?"

Telefonumu elinden almak için masanın üzerine atılıyorum. Bir kahkaha atarak sandalyesini geriye itiyor, telefonu havada ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," diyor gülerek. "Şaka yapsan iyi olur. Beni bununla utandırma."

"Ben mi? Asla. Senin için her şeyi yapabilecek bir adamın önünde kendini utandırmak muhtemelen imkânsız olsa da."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz. Şimdilik olayları biraz gerçekçi tutmaya çalışalım."

Gözlerini kısıyor. "Seni bu kadar utangaç görmek hoşuma gitmiyor. Restorandaki o pislik alfa yüzünden mi?"

Bu kadar çabuk ı s ı n d ı ğ ı m a göre doğrudan güneşin altında duruyor da olabilirdim. Ama bu sefer yanaklarımdaki kızarıklığın sebebi tamamen farklı.

"Olanları nasıl unutabilirim ki? O kadar da uzun zaman önce değildi." "Briar, o adam lanet olası bir aptaldı, tamam mı? Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen

seninle başa çıkamazdı. Sana bir kez baktı ve tam bir ezik olduğunu ve sonsuza dek yetersizlik duygusuyla acı çekeceğini anladı."

"Sebebi önemli değil. Bana verdiği tepki beynime kazındı. Aylarca bu konuda kâbuslar göreceğimden eminim."

"Hayır, görmeyeceksin çünkü sürün tarafından azarlanmakla meşgul olacaksın.

İnan bana, birkaç gün içinde o dangalağı hatırlamayacaksın bile."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. Olanlar hakkında surat asmaya devam etmemin bana getireceği tek şey kalıcı bir utanç duygusu olacak. Clover haklı. Odaklanmam gereken daha iyi şeyler var, beni paylaşıyor olsalar bile.

"Telefonumu ver," dedim.

Hemen veriyor. Sıkıca kavrayıp yaklaştırdığımda avuçlarım terliyor. Ronan'ın adı ekranda basitçe görünüyor ama yine de içimi ürpertiyor.

"Sadece kendin ol. Bu şekilde harikası."

Basit bir mesaj yazıp silmeye fırsat bulamadan gönderirken başım dönüyor.

Merhaba Ronan. Ben Briar. Bir ara konuşmak için vaktin var mı?

RONAN

YALNIZ GELMEK İSTEDİM.

Lanet olsun, neredeyse fark edilmeden gizlice kaçıyordum. Eğer Jasper antrenmandan sonra ayrılmak için bu kadar acele etmeseydi, beni salondan çıkarken yakalayamazdı.

Deplasman maçına gitmemize sadece birkaç gün kaldı ve istediğim tek şey - istediğim tek kişi- beni evinde bekleyen güzel omega.

Bu sabah ekranımda beliren mesajından beri tüm sorumluluklarımı bir kenara bırakıp doğrudan ona gitme isteğime karşı koyuyorum. Ama Briar'ın da bir işi var. Bu gece buluşacağımızı açıkça belirtti ve onu şimdiden üzme riskini göze alamazdım. Zaten pamuk ipliğine bağlıyım; işleri berbat ettiğim için beni görmek istemezse aklımı nasıl kaçıracağımı hayal bile edemiyorum.

Jasper asla planın bir parçası olmadı.

Arabasının direksiyonuna oturmuş, parmaklarını direksiyona hızlı ve temposuz bir şekilde vuruyor. Birkaç dakikada bir huzursuzlanıp gaz pedalına çok sert bastığında yolda yalpalayarak ilerliyoruz. Eğer bu kadar dar bir alanda araba kullanmaktan nefret etmeseydim, onu direksiyon başından çoktan atmış olurum.

"Bana onun neye benzediğini bir daha anlat," diye yalvarıyor, iki eliyle direksiyonu tekrar kavramadan önce endişeyle saçlarını çekiştiriyor.

Yutkunuyorum, gözlerimi dikip önüme bakıyorum. "Mükemmel."

"Bu bana yardımcı olmuyor. Onun hakkında bir şey bilmek istiyorum. Önemli bir şey."

"Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Mesajlaşırken bir şey öğrenmeye çalışmadın mı? Lütfen, Ronan. Bunu berbat edemem. Yapamam."

İçimi çekerek deri koltukta kaydım ve gıcırdamasına neden oldum. Ona yalan söylemiyorum.

Bildiğim her şeyi lanet bir sapık olarak öğrendim. "O ... ufacık."

"Ufacık mı? Gerçekten mi Ronan? Her omega bize kıyasla ufacıktır." "Lanet olsun. Onu sadece iki kez gördüm."

İkiden biraz daha fazla. Teknik olarak onunla sadece iki kez konuştum ama bundan daha fazlasını gördüm. Onu işe gidip gelirken ve aradaki her yerde takip etmek benim için biraz alışkanlık haline geldi. Sadece güvende olduğundan emin olmak için. Onu korumak benim işim.

"Bu benim sahip olduğumdan iki kat fazla!" "Bırak gitsin," diye homurdanıyorum.

"Hayır, bırakmayacağım. Burada benim Omega'mdan bahsediyoruz. Bugün onun önünde kendimi aptal durumuna düşürmemem çok önemli."

"O *bizim* omega'mız," diye düzeltiyorum, hırıltımı gizleme zahmetine girmeden. "Anlambilim. Demek istediğim hala geçerli."

"Bu gece benimle gelmemen gerekiyordu."

Bana ters ters bakmak için kafasını kırıyor. "Bu anlatımın hiç yardımı olmuyor." "Özür dilerim."

"Çok korkuyorum, Ro."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ya kokumu beğenmezse? Onu sadece senin üzerinde kokladım, ama bu bile onun benim için kim olduğundan emin olmam için yeterliydi. Farklı hissediyor olabilir, değil mi? Ya da görünüşümden nefret edebilir. Ya da konuşmamdan. Belki de çok yüksek sesle nefes alıyorumdur ve o da yüksek sesle nefes alanlardan nefret eder," diye saçmaladı.

"Bir hiç uğruna çıldırıyorsun. Bir koku eşleşmesinin sadece bir yarısının çekimi hissetmesinin duyulmamış bir şey olduğuna eminim. Ve sessizce nefes alıyorsun."

Bir elini direksiyondan çekip boynunu kaşırken zorlanarak nefes veriyor. Endişe ona pek yakışmıyor. Alnındaki damar her an patlayabilir ve eminim Landon da koltuklarda kan bulursa ve başka bir aracın daha bakımını yaptırmak zorunda kalırsa onunki de patlar.

"Bana onun neye benzediğini söyle," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. Yutkunuyorum. "Onu iki dakika içinde göreceksin."

"Yine de söyle."

"Gözleri mavi. Soluk, sanki bir tabağa mavi boya damlatmışsın ve çok fazla beyaz eklemişsin gibi. Burnunda küçük bir çivi var ve saçları koyu kahverengi, o kadar koyu ki Landon'inki gibi neredeyse siyah. Boyu sadece omuzlarıma ulaşıyor ama her fırsatta parmak uçlarına basarak daha uzun görünmeye çalışıyor."

Bu, ona göz kulak olurken fark ettiğim bir şey. Evet, bunu kabul ediyorum.

Siktiğimin sapığı.

"Başka ne var?"

"Kendin de görebilirsin. Şuraya çek."

Kaldırım kenarında bir park yeri bulmadan önce araba sağa doğru sarsılıyor. Motor sessizce çalışıyor, o da vitesi parka alıyor ve koltuğunda kıpırdamadan oturuyor. Emniyet kemerimi çözüp ona bakıyorum, bir yaşam belirtisi bekliyorum.

"Onunla arabada otururken buluşamazsın."

Bana dönüyor, gözleri korku dolu. "Hayatım boyunca beklediğim an bu."

"Biliyorum."

"Sence o da bizi bekliyor mudur?" "Umarım öyledir."

"Önce sen çık. Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor elini kapıya doğru gevşekçe sallayarak.

"Otuz saniye, Jasper. Bundan fazlasına ihtiyacın yok."

Dışarı çıkarken kapıyı kapatmakta tereddüt ediyorum, sürü arkadaşşıma bakarken içimde bir endişe düğümleniyor. Ağır bir nefes veriyor ve ellerini zaten mükemmel bir şekilde geriye atılmış saçlarının üzerinde gezdiriyor. Ellerindeki titreme gözden kaçmıyor.

Ona telaşlanmayı bırakmasını söyleyemeden aracı kapatıyor ve kapısını iterek açıyor. Birkaç saniye içinde benimle kaldırımda buluşuyor ve kapıları arkamızdan kilitliyor.

"Burada olduğumuzu haber vermek için önce ona mesaj atman gerekiyor mu?" "Ben de tam evini arayacaktım."

Bana göz kırıyor. "Evet, o da olur."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup kendi sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Onlara karşı Jasper ya da Dash kadar açık değilim ama bu

Yani orada değiller. En azından Briar'ın da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Bu durumla başa çıkmayı biraz daha kolaylaştırıyor. Jasper'da bu güvencenin hiçbiri yok.

Elimle sırtına bir şaplak atarak kaldırıma doğru ilerliyorum. Jasper yol boyunca ellerini oynatıyor, sonra derin bir nefes alıp kendini durmaya zorluyor.

"Daha önce onun dairesine girmedin mi?" diye soruyor.

Daire numaraları ve çağrı düğmelerinden oluşan duvara dikkatle bakıyor. Hayatımda ilk kez anneminkine basmıyorum.

Briar'ın dairesini aradığımızda çalan telefonun sesi girişi doldururken, "Hayır, aramadım" diyorum.

Ön kapısını sadece milyonlarca kez gördüm. Arkasında kimin beklediğini bilmeden yanından geçip gitmişim.

Jasper başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Tamam."

Önümüzdeki kapı kilidi açıldığında vızıldadı. Jasper'ın önüne uzanıp kapıyı açıyorum ve önce onun geçmesini bekliyorum.

"Sen Jasper Montgomery'sin," diye hatırlatıyorum ona.

Bana bakıp usulca gülümsüyor. "Ve o bizim sonsuza dekimiz, Ro."

Boğazım yapış yapış oluyor. Kendime yeterince güvenmediğim için cevap vermiyorum.

Onun yerine, yapmak üzere olduğumuz şeye odaklanıyorum.

Dairesinin kapısı binanın girişinden neredeyse görülebiliyor, ama hafifçe merkezin dışına sıkışmış, onu biraz gizli tutuyor. Sokaktan binanın içini çok fazla göremezsiniz ve kimsenin Briar'ın daire kapısından girip çıktığını göremeyeceğinden emin oldum. Benden başka kimse sokağa tüneyip onu izlemiyordu.

Jasper birkaç nefes çekip omuzlarını dikleştirirken ben de koridorda ilerleyip Briar'ın evinin kapısına doğru ilerliyorum. Bir parmağını gömleğinin yakasına sokup çekiştirerek kumaşın altından biraz hava almaya çalışıyor.

"Gömlek giymene gerek yoktu," diyorum ona. "İyi

bir izlenim bırakmalıyım."

Üzerinde 100 rakamı olan ahşap bir kapının önünde duruyoruz ve parmak uçlarımızı kapıya götürüp iki kez vuruyorum.

"Yapacaksın," diye onu temin ediyorum.

Sarsılarak başını sallıyor ve kapıya bakıp bekliyor. "Geleceğimi biliyor, değil mi? Ona sadece sen olmadığını söyledin mi?"

"Tam olarak değil."

Ağız açık kaldı, kapı açıldığı anda tüm vücudunu bana doğru çevirdi. Briar önümüzde beliriyor, gözleri berrak ve parlak, yanakları hafif kırmızı. Üzerinde düz paçalı bir kot pantolon ve belinin hemen üstünden kesilmiş, paçaları yıpranmış bir gömlekle ikimize bakıyor, varlığımızı kabul ediyor.

"Selam Petal," diye mırıldanıyorum, ellerimi ona uzatmak için yanıp tutuştuğum gibi uzatmak yerine yanlarımda serbest bırakıyorum.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp bana odaklanırken kahverengi kirpikleri dalgalanıyor. Havalandırmadaki koku sönümleyici limon ve kurabiyelerinin tüm kokusunu gizliyor ama evine bu kadar yakın olmak bana bu kokuyu biraz olsun hissettiriyor. Kokuyu içime çekiyorum ve ona bu kadar yakın olduğum ilk iki seferde hissettiğim iç sıkıntısını hissettiğimde rahatlıyorum.

Dudağını kıvırıyor, "Merhaba Ronan" derken dudağına daha fazla renk katıyor.

Önünde kavuşturduğu elleri sertçe karnına bastırıyor.

Belki de gergin bir ifadedir.

Gözleri yavaşça sağa doğru kayıyor, sonra genişliyor. Hâlâ aynı güzel mavi tonda olan bu gözler tamamen Jasper'a odaklanmış, sanki onu tek bir bakışla hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi vücudunu bir aşağı bir yukarı tarıyor.

"Ben Jasper'ım," diye haykırıyor sürü arkadaşım, yüzü taze bir yanıktan daha kırmızı. Ona doğru eğiliyor, neredeyse farkında olmadan aralarındaki boşluğu santim santim çalıyor. "Sen Briar'sın. Bizim omega'mız, yani sen *bir* omega'sın. Koku eşimsin."

Briar yarım saniyeliğine gözlerini kaçırıyor, o kadar hafif gülüyor ki neredeyse parıltıyan sesi kaçıracağım. Tekrar Jasper'a baktığında, ona sırtıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jasper. Ben bir omega'yım. Ve sen de bir alfasın."

Ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallandığında bir elimi göğsüne bastırıyorum. "İçeri gelebilir miyiz?"

"Evet, elbette," diyor ve yanından geçip gitmemiz için yer açmak üzere geri çekiliyor.

Jasper beni takip ediyor, neredeyse topuklarıma takılıyordu. Briar'ın kokusunun eksikliğinden dolayı bu kadar gergin olmasaydım, onun bu aşırı hevesli tavrına gülerdim. Onu bulduktan hemen sonra bu kadar yakın olmak ve koku engelleyicinin burnumu tırmalaması beni tedirgin ediyor. Annemdeyken koku eksikliği beni rahatsız etmiyordu. Ama burada? Her yerde istiyorum. Onun ve benim. Jasper'ınkini de.

Onunla benimle aynı açıklık olmadan tanışması da adil değil. Henüz birbirlerini doğru düzgün koklayamıyorlar.

Küçük daireye giriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Onun mobilyalarıyla darmadağınık, tek bir parça bile yeterli alana sahip değil. Hepsi yüksek kaliteli, muhtemelen bizim evdekilerden daha güzeller.

Buzdolabı eski ve sarı, mutfaktaki fayansların köşeleri soyulmuş. Görünüşe göre mutfakta bazı tadilatlar yapmaya çalışmış ama tam olarak bitirememiş. Yeşilimsi kahverengi bir granit şerit, kasap bloğu tezgahı olması gereken yeri kesiyor ve dolaplardaki gümüş düğmelerden biri düşmüş, geri kalanı beyaz olan vida deliğinin etrafındaki kahverengi boyayı ortaya çıkarıyor.

Renkli mıknaatılar buzdolabının üzerinde bir dizi fotoğrafı ve parlak bir şekilde doldurulmuş bir takvimi tutuyor. Üzerine ne yazdığını okumak istiyorum, ama bunun beni tamamen sapıklık alanına sokacağından eminim ve zaten buna çok yakınım.

"Sana yalnız gelmeyeceğimi söylemeliydim," diyorum buzdolabından uzaklaşarak.

Briar oturma odasında koşturuyor, kanepenin üzerindeki kalın yastıkları toplayıp kabartıyor. Sonunda dekorasyonları yalnız bırakıp gömleğini düzelttiğinde, yukarı kalktığında çekiştirerek nefes vermek zorunda kalıyor.

"Sorun değil. Eninde sonunda herkesle tanışmam gerek, değil mi? Bunu şimdi yapmayı tercih ederim. İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

Jasper'ın yutkunması duyulabiliyor. Bir anda yanımızdan geçiyor, enerjisi her yerde. Jasper'ın arkasından bakarken ki yoğunluğu aynaya bakmak gibi. Ona dokunmaya bile fırsat bulamamıştı ama kalbini ona vermeye hazırды.

"Ben iyiyim. Ne içmek istersin? Bana burayı gezdirirsen ve bardaklarını nerede sakladığını söylersen sana bir şeyler getiririm. Bize hizmet etmiyorsun, Briar," diyor Jasper ve onu takip edebilecek kadar kendini toparlıyor.

Alfa'm onlara katılmamı istiyor ama ben katılmıyorum. Bunun yerine dişlerimi sıkıp sırtımı duvara yaslıyorum, sürü arkadaşımı ve onun neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Şimdilik zamanım doldu. O zaten burada. Omega'mızı birkaç dakikalığına paylaşmam adil olur.

**MONTGOMERY
PACK**

JASPER

Briar.

Adı da kendisi gibi mükemmel. Dilimden düşerken tenim karıncalanıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Mutfakta benimle yüzleşmek için dönüyor ve aramızda bir limon patlamasına neden oluyor. Dizlerim sallanırken denge için tezgâhı kavıyorum, dengem yok.

"Bana bir şey almak zorunda değilsin Jasper. Burası benim evim ve konuklara hizmet edebilirim," diye itiraz ediyor, kelimelerinde gerçek bir zehir yok.

"Senin de istediğin her şeyi yapabileceğinden şüphem yok."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve ben bunu çok fazla düşünüyorum. Bu kadar şaşırtıcı ne söyledim? Ona tam tersi mi söylendi?

"Bunu söylemen çok hoş," diye mırıldanıyor.

Parmaklarım hâlâ tezgâhı kavrarken bakışlarını tutuyorum. "Bunun ani olduğunu biliyorum. Gerçekten ani. Ronan onunla geleceğimi sana haber vermeliydi, böylece bombardıman altında hissetmezdin. Ona zaten evini açtın ve ben de haddimi aşmak istemiyorum. Ben senin için bir yabancıyım."

"Burada kokunu alamıyorum. Pek iyi değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen . . . beni koklamak ister misin?"

"Beni koklamak istemiyor musun? Sadece önsezilerinle hareket ediyorsun, değil mi? Ronan hoşlandığı için senin de benden hoşlanacağını mı umuyorsun?" diye soruyor.

"Nasıl koktuğunu zaten biliyorum, aşkım." "Nasıl?"

"Ronan eve geldiğinde havayı senin tatlı limonun ve sıcak kurabiyelerinle doldurdu. Benim için ne olduğunu hemen anladım. Kim olduğunu. Bilmediğim tek şey, benim seni istediğim gibi senin de beni isteyip istemediğin."

Biyolojinin bizim için nasıl işlediğinin fazlasıyla farkındayım. Koku eşleşmeleri nadir ve güzel bir şeydir, ancak omegaların kendileri değerli bir şeydir. Bir alfa, omeganın sürüsü için mükemmel olduğuna karar verdiği kişi olmak için her şeyi göze alır. Şimdi buna bir de koku eşleşmesini ekleyin ve bu mükemmel, güzel omegayı benim olarak ilan etmeme gibi bir şansım yoktu. Onunla beş dakika konuştum ve şimdiden onsuz ayrılma düşüncesine dayanamıyorum.

Ronan bunu nasıl yaptı, asla anlayamayacağım. Ve Dash orada bir yerde olması gerektiğini bildiğim şeyi nasıl inkar edebiliyor? . .

Landon tamamen farklı bir şey. Tek bir bakış bile atmadan onu kabul etmeyi reddediyor. Unutmak için çok uğraştığı geçmişi geleceğine zarar veriyor ve keşke onu nasıl sarsacağımı bilseydim.

O ve Dash bunu kabul etmeye hazır olsalar da olmasalar da Briar'a ihtiyacımız var. O, dağılmış parçalarımızı yeniden hizalayabilecek çekim gücü ve şimdi bu değişim başlamazsa ne olacağından her zamankinden daha fazla endişeleniyorum.

Karşımda duran Briar'ın bakışları ağır ve düşünceli. Kafamdaki kaos yüzünden sessizlik neredeyse fazla geliyor ama ona bu kadar yakın kalabileceksem saatlerce sessizliğin altında ezilirim.

"Benimle balkona çıkmak ister misin Jasper?" diye soruyor, neredeyse fısıltıyla.

"Burada bir balkonunuz mu var?"

"Balkon değil, küçük bir veranda ama yine de sayılır diye düşünüyorum. Ve orada bir de-scenter yok."

Neredeyse yanıyordum. "Evet, balkonda size katılmak isterim."

"Bu tarafta, nedense yatak odama bitişik," diye açıklıyor, yanımdan geçmek için hareket ederek.

Geri adım atmayı unuttuğum için aramızdaki boşluğa odaklanıyorum ve yürüyüş yolunun çoğunu kapatıyorum. Briar da fark ediyor ama çoktan geçmeye çalışana kadar fark etmiyor. Sırtını tezgâha dayamış, boğazını hafifçe açıkta bırakarak bana bakıyor. Yanlışlıkla onu tuzağa düşürdüğümde omzum tam yüzüne geliyor.

Elini uzatıp sırtıma hafifçe dokunduğunda kalbim yerinden fırlıyor ve boğazıma yerleşiyor. Göz açıp kapayınca kadar tüm kanım parmak uçlarının altındaki deriye hücum ediyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde canlanıyor. Beni damgalıyor da olabilirdi, basit bir dokunuşla beni sahipleniyordu.

"Jasper," diye fısıldıyor, sanki görünmez bir el tarafından itilmiş gibi önünü yanıma yaklaştırıyor.

Kokusu dairenin içine hapsolmuş, bastırılmış ama görünmez değil. Gözbebeklerinin balonlaşması, taze bir kurabiye dalgasının bana çarpmasından bir saniye önce geliyor. Bir şekilde daha çökmüş, daha tatlı. Bu daireye üfleme derhal durdurmak istediğim koku engelleyicileri tamamen kesecek kadar güçlü. Alfa'm onun kokusuna hırslıyor, ne olduğunu şüphesiz biliyor.

Omega bizim için parfümdür.

BRIAR

KİM OLDUĞUNU ANLAMAK İÇİN JASPER'I KOKLAMAK GEREKMEDİ. TİPKİ

Ronan'ı binanın dışındaki avluda ilk gördüğümde, onun benim olduğunu biliyordum. Buna ister sezgi deyin ister omega içgüdüleri, ama karnımda bizi birbirimize bağlayan o acımasız çekişte hata yoktu.

Jasper, yosun yeşili gözleri, olduğundan bir ton daha koyu görünmesine neden olan kahverengi çizgilerle kalın sarı saçları ve beni hemen rahat hissettiren sıcak, rahatlatıcı aurasıyla mükemmel. En korkmuş omega'yı bile rahatlatacağından hiç şüphem olmayan yumuşak sesi, narin parmaklarını omurgamda gezdirerek beni daha yakına çağırıyor.

Yakınlığımız beynime kısa devre yaptırıyor. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, bu daracık geçitte dönüp ona ulaşmanın en hızlı ve en kolay yolunu düşünmekle meşgul olduğum için doğru düzgün düşünemiyorum. Sırtındaki güçlü kasları hissetmek her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Evet, uzun boylu ve geniş ama bu kadar sert hissetmesini beklemiyordum.

Zayıf bir nefes alıp adını fısıldıyorum, kafamın bulutlandığını, düşüncelerimin dağıldığını hissediyorum. Titreyip ona yaklaştıkça kokum küçük alanda daha da yoğunlaşıyor. Şu anda onu koklamak için her şeyimi verirdim. Göğüs göğüse gelene kadar onu çevirmek ve kendimi vücudundan yukarı çekip burnumu boğazına götürmek için.

Dönmeden önce sıkı, hırıltılı bir hava püskürüyor, bir eli hemen yanımdaki tezgahı kavramak için hareket ediyor. Serçe parmağı kalçamı okşuyor ve içimde bir uyarılma dalgası yayılıyor. Ona tembelce göz kırpıyorum.

Ona ihtiyacım var. İkisine de ihtiyacım var.

Kayganlık külotumu doldururken karnımda donuk bir ağrı büyüyor. Sıcak, temiz çamaşır kokusu, daha keskin bir deri ısırtığı ortaya çıkmadan önce etrafımızda dönmeyi başarıyor. Düşünmeden inliyorum, onun kokusunu ilk alışım beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Bu Jasper. *Benim Jasper'ım.*

Onu içime çekerken göğsümde bir mırıltı çınlıyor, bizi birbirimize yapıştırmak için tezgâhtan uzaklaşıyorum. Kollarımı ona doladığımda inliyor, burnunu saçlarıma gömmek için başını eğiyor.

Bugün her şey Ronan'la bu pozisyondayken hissettiğimden daha güçlü geliyor. Tanışmamızdan çok kısa bir süre sonra onsuz yalnız kalmıştım. Şimdi her şey daha yoğun, günlerdir kaçıışı olmayan bir arzu fırtınası.

Jasper bir elini omurgama götürüyor, sıcak bir çizgiyi okşayarak ensemin avuçluyor. "Çok güzel kokuyorsun. Bizim için mükemmelsin. Biz sürüyoruz."

Sözleri karşısında inliyorum, yanağımı göğüs kafesine sürterek onu işaretliyorum. Ona bastırdığımda sallanmıyor bile, kokusundan daha fazlasını arıyor ve istediğim kadar güçlü olmadığında hayal kırıklığına uğruyorum. Havadaki engelleyiciler yanlıştır. Uğultu olması gereken yerde tenimi kaşındırıyorlar.

"Daha fazlasını istiyorum," diye talep ediyorum, ayak parmaklarımda üzerinde yükselip kokusunun alayını kovalıyorum. "Lütfen."

"Daha ne istiyorsun, aşkım? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Göğsüm sıkışıyor, ona pençe atarken bir duygu kabarması beni boğuyor. "Senden daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyine. *Lütfen.*"

Ronan'ın kokusunu alamıyorum ama bize katıldığını biliyorum. Enerjisi karanlık ama onu kollarımı açarak karşılıyorum, güvende olduğumu, korunduğumu biliyorum. Bu adamlara karşı bu kadar çabuk içgüdüsel bir tepki vermek ve onlara bu şekilde güvenebilmek utanç verici olmalı, ama biyoloji böyle yapar. Zihnimiz bocaladığında, bize verilen iyi şeyleri ikinci kez sorguladığımızda kontrolü ele alır.

Ve bu iki alfa *en iyi* şeylerdir.

"Ronan homurdanıyor, sesi gergin. "Seni doğru düzgün koklayamıyor."

"Sen de." diye sızlanırken gözlerim yanıyor.

Ronan eliyle saçlarımı düzeltmeye başlıyor. Ağır ağır kapanan gözlerinin arasından, yüz hatlarındaki gerginliği inceliyorum. Beni izlerken gözleri o kadar kararmış ki neredeyse simsiyah.

"Balkon yatak odasında, değil mi Petal? Seni oraya götürebilir miyiz?"
Başımı sallıyorum, Jasper'a daha sıkı sarılıyorum. Daha önce Jasper'a söylediklerimi duymuş olmalı.

"Evet."

İki adam birbirlerine bakarken bir an sessizlik oluyor, benim dinleyemediğim sessiz bir konuşma gerçekleşiyor. Jasper yer değiştirdiğinde ve kalın bir çıkıntı karnımı okşadığında boğazıma bir inilti hapsediyorum.

"Dayan aşkım," diye mırıldanıyor beni kollarına almadan önce.

Gereksiz ama bu hareket omega'mı memnun ediyor. Küçük dairenin içinde ilerlerken ona tutunuyor ve omzuna sokuluyorum. Ronan kapıyı kenara itip geride durarak önce Jasper'ın beni içeri almasını beklediğinde yatak odamın kapısı çoktan açılmış oluyor.

Onu geçer geçmez Ronan balkon kapısına yöneliyor. Jasper beni yatağa yatırırken o da kapıyı tek bir hareketle açıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve esintinin gelmesini bekliyorum.

"Böyle daha mı iyi?" Jasper ses tonunda temkinli bir tonla soruyor.

Temiz hava odanın içinde esip, bana istediğimi verecek kadar merkezsizliği ortadan kaldırırken sessiz kalıyorum. Bir saniye sonra kokularının tüm gücü bana çarpıyor ve göğsümün derinliklerinden muhtaç bir ses yükseliyor.

Kelimeler çok zor. Deri ve viski o yumuşak, ılık çamaşır kokusuyla karışıyor, ardından bir tutam kahve etrafta dönüyor. Parmaklarımı altımdaki yorganın içinde kıvrıp soluk soluğa kalırken gözlerim kapaklarımın arkasına yuvarlanıyor, uyarılmanın o alçak perdesi derimin altında bir cehenneme dönüşüyor.

Önümde çakıllı bir ses beliriyor ve kendimi kontrol etmek için çaresizce yutkunuyorum. Ateşim burada değil. Bu farklı bir şey. Onları bulduğuma göre olacakların bir habercisi.

Bu iyiye işaret.

"Ne istiyorsun Petal?" Ronan homurdanıyor.

Derin nefes alıyorum. "Bana dokunabilir misin? . . bana dokunabilir misin?"

Kelimelerle cevap vermiyorlar. Bunun yerine parmaklarını kollarımda, omuzlarımda ve bacaklarımda hissediyorum. Külotumu daha da ıslatıyorum, parfüm odaya yayılıyor.

"Burada kontrol sende, Briar. Bana ne hissettiğini söyle. Neler oluyor?" Jasper soruyor.

Omega bilgisinden yoksun olmaları beni memnun ediyor. Demek ki onlarla fazla tecrübeleri yok. Bir tek ben olabilirim.

"Sanırım bu bir ısı artışı. İkinizin birlikte kokusunu almak bir şeyi tetikledi," diye açıklıyorum, konuşmam şehvetle dolup taşıyor.

Ronan homurdanıyor. "Demek bu yüzden bu kadar güzel kokuyorsun."

"Gitmemizi mi tercih edersin aşkım? Seni yalnız bırakabiliriz," diye teklif ediyor Jasper.

Başımı öfkeyle sallayarak gözlerimi açıyorum. Keskin bir özlem içimi delip geçiyor. "Gitmeyin. Sadece ... ihtiyacım var."

Ronan dudaklarını yalıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Serbest kalmaya ihtiyacın var. Bunun yardımı olacak mı? Gelmek başaklara yardım edecek mi?"

Aman Tanrım. Yüksek sesle inliyorum, kaslarım jöleye dönüyor.

"Bunun henüz gerçekleşmemesi gerekiyordu. Daha hiç konuşmadık," diye inliyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tüm bunlar için zamanımız var. Şu anda rahatlamaya ihtiyacın var. Sana yardım etmemizi ister misin? İznin olmadan sana dokunmayacağız," diyor Jasper.

"Evet! Evet, yardım etmenizi istiyorum. Lütfen, dokunun bana. Alevler içinde kalmadan önce bana yardım edin."

Saldırıyorlar.

Jasper yanımdaki yatağa yerleşirken Ronan beni kollarına alıyor ve yerime oturmadan önce kaldırıyor. Daha başlamadan önce bunun hızlı olacağını biliyordum.

Şimdi Ronan'ın kalın kalçalarının üzerine oturmuş, kollarımı omuzlarına dolayarak kıpırdanıyorum. Kıyafetlerini çıkarmak için bir hamle yapmıyorlar ve bunun yerine benimkilere odaklanıyorlar. Ronan yüzünü boğazıma dayarken, Jasper kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyor. Tamamen çıkarılmalarını bekliyorum ama Jasper sadece kasıklarımın yanında biraz yer açacak kadar aşağı indiriyor.

Yanmaya devam ederken kalbim hem heyecan hem de sinirle çarpıyor. Karnımdaki ağrı giderek artıyor ve tıslamama neden oluyor. Başımı eğip bedenlerimizin arasında neler olduğunu izliyorum.

Ronan'ın kahve kokusu karamel ile tatlanıyor, ben nefes almadan önce iki meraklı parmak kotumun açıklığına kayıyor. O kadar dikkatimi dağıtıyor ki Jasper'ın boğazımın kenarına yumuşak öpücükler kondurmaya başladığını fark etmiyorum. Ronan'ın parmakları bikini bölgemi keşfedip daha da aşağılara inerken titriyorum.

"Hâlâ iyi misin Petal?" diye soruyor huysuz alfa, hareketlerini durdurarak.

Jasper gömleğimin üzerinden göğsümü avuçlarken çenemin alt tarafını nazikçe emiyor. Meme ucum sert ve hassas avuçlarının arasında sızlıyor.

"Evet, evet, sorun yok," diye nefes alıyorum.

Ronan'ın göğsü derin bir sesle gümbürdüyor ve sonra parmak uçları klitorisimin üzerinde geziniyor, külotumun altından asla kaymıyor. Dokunduğunda çığlık atıyorum, o kadar aşırı hassas ki neredeyse acı veriyor.

"Çok ıslak," diye geveliyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Kalçalarım kalkıyor, amımı parmaklarına karşı daha da zorluyor. Orgazm olmak için fazla bir şeye gerek yok. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım var.

Jasper meme ucumu parmaklarının arasına alıyor ve sıkmadan önce koparıyor. "Güvendesin, omega. Seni koruyoruz."

Tiz, zevkli bir ses çıkarıyorum ve tırnaklarımı Ronan'ın sırtına geçiriyorum. Bacaklarımın arasına daha fazla zevk uyguluyor ve klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlıyor. Külotum kayganlığımla sırlıslam, şüphesiz parmaklarını ıslatıyor, ama yine de onları kumaşın altına kaydırmıyor. Buna gerek yok.

Jasper'ın ağzı koku bezimin etrafında kenetlenmişken ve Ronan'ın nefesi yanağımdayken, parmakları itiyorum ve kalçalarımı döndürüyorum. Orgazm hızlı ama güçlü, ciğerlerimdeki son nefesi de dışarı atıyor ve beni Ronan'ın üzerine yığılacak kadar zayıflatıyor.

Elini pantolonumdan çıkarıyor ve bir kolunu sırtıma dolayarak beni sabit tutuyor. Jasper geri çekilip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce yanağıma uzun bir öpücük konduruyor.

Ciğerlerimi yine onların kokularıyla dolduruyorum. Omega'm alfamızın kollarında güvende olduğumuzu biliyor ama Jasper o zaman dahil olmayacaktı ve ben şu anda ikisini de etrafımda istiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendimi yavaşça Ronan'dan uzaklaştırarak.

"Özür dileme aşkım. Bence kokuları eşleşen çiftlerin böyle hissetmesi normal. Bu yoğun bir bağlantının bir anda harekete geçmesi," diyor Jasper.

Ronan çeneme bir parmak darbesi indiriyor. "Resmi olarak sürü olduğunuzu söyleyebiliriz."

Bu kendinden emin ifade beni tedirgin ediyor. Ben gerçekten sürü müyüm? Bundan şimdiden emin olmaları nasıl mümkün olabilir, özellikle de Dash benimle onlar gibi aynı bağı paylaşmıyorken?

"Sorun nedir?" Ronan sertçe soruyor, büyük ihtimalle endişemin kokusunu almış.

Başımı kaldırıp ağzının yumuşak pembe şekline odaklanıyorum. Mükemmel simetrik dudakları var, alttakinin tam köşesini kesen beyaz yara iziyle bir şekilde daha da güzelleşmiş.

"Sürünün iki üyesi daha olduğunu söylemiştin. Jasper bir tane, ama Landon da öyle. Ve Dash. Ben onun koku eşleşmesi değilim. Nasıl olacak bu iş?"

Jasper elimi tutup avucumdaki çizgileri izlemek için ters çevirmeden önce Ronan'ın ağzı kaşlarını çatıyor.

"Landon'la konuşmamız gerekecek. O bizim sürü liderimiz. Ve Dash... o da tartışılması gereken başka bir konu. Tek bildiğimiz senin artık bizim bir parçamız olduğun. Bunu değiştiremeyiz."

"O zaman ne yapacağız?" diye soruyorum.

Ronan parmağının ucuyla çenemi geriye doğru itiyor ve gözlerimi onunkilerle çakıştırmaya zorluyor. "Şimdi sen bize kendinle ilgili her şeyi anlatacaksın, biz de cevap istediğin tüm soruları cevaplayacağız."

Kulağa basit ve mükemmel geliyor. Şimdi tek yapmam gereken, kendimi açtığımda sözlerine sadık kalacaklarına ve beni sonsuza dek ellerinde tutacaklarına güvenmek.

RONAN

BRIAR BACAKLARINI KANEPEDEN VÜCUDUNUN ALTINA SIKIŞTIRIR VE ŞÖYLE MIRILDANIR
Jasper bir elini onun dizine koyuyor. Diğer tarafına oturuyorum ve üzerine çıkmadan olabildiğince yakınına eğiliyorum. Pencerelemin hepsi açık, havalandırma sistemini kapattıktan sonra bile havayı tıkayan kimyasalları dışarı atıyor. Parfümü oturma odasına sinmiş durumda, ama artık onunla başa çıkmak daha kolay, ihtiyaçları giderilmiş durumda.

Daha önce birine karşı hiç bu kadar güçlü bir fiziksel tepki vermemiştim, hatta buraya ilk geldiğimde çimlerin üzerinde ona doğru koşarken bile. Evet, bizimki gibi maçlarda bunun mümkün olduğunu biliyordum ama bunu gerçek zamanlı olarak hissetmek? Bedenimin biri için fiziksel olarak bu kadar güçlü bir şekilde ağırması ve bunun zihnimi Briar için olduğu gibi arka koltuğa itmesi çığrıncaydı. Bu dünyanın dışında.

Koku eşleşmeleri hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Okulda öğrendiğim her şey, bizim için neler olabileceğine dair bir fikir sahibi olmamızı sağlamak için gereken asgari bilgilerdi. Anlık çekim, doğruluk hissi ve çiftleşme işareti arzusu. Bir eşleşmenin reddedilmesine kısaca değinildi, ancak bunun acı verici bir süreç olabileceği bilgisinin ötesinde, hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bilmem gereken şey, onun bir sürünün sadece yarısıyla çiftleşmesinin mümkün olup olmadığı ve eğer bizim için işler böyle giderse, Landon ve Dash'e ne olacağı?

"Ne iş yapıyorsun, aşkım?" Jasper soruyor, nazik sesi düşüncelerimi parçalamayı başarıyor.

Briar'ın elleri kucağına düşüyor, gözleri heyecanla parlıyor. Onun bu soruya verdiği tepkiyi not ediyorum.

"Ben bir doulayım. En iyi arkadaşım ve ben bir doğum kliniği işletiyoruz." "Doula ... doğum partneri demek, değil mi?" Jasper soruyor.

"Evet! Clover bir OB/GYN, yani bebeklerle ve tüm tıbbi işlerle o ilgileniyor, ben ise daha çok annelere ve onların deneyimlerine odaklanıyorum. Doğum güzel olduğu kadar travmatik de olabiliyor ve yardım ettiğimiz omegaların genellikle yanlarında herhangi bir destekleri olmuyor. İşte ben burada devreye giriyorum."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, kolumu onunkine bastırarak. "Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Çenesini dizine koyuyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bayılıyorum. Şunu da belirtmeliyim ki, eğer içinizden biri işi bırakıp evde kalmamı isterse, bunu yapmayacağım. Bu konuda açık olmak istiyorum."

Ben sertleşirken Jasper'ın ağzı düşüyor ve omurgam dikleşene kadar pozisyonumu ayarlıyorum.

"Senden bunu asla istemeyiz, Briar. Eğer yaptığın işi seviyorsan, o zaman sorun yok," diyor Jasper.

"Gerçekten mi? Omega'nın evde kalıp senin için milyonlarca bebek doğurmasını istemiyor musun?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Alay ediyorum. "Hayır."

"Ronan'ın demek istediği, hayır, bunu yapmana ihtiyacımız yok. Eğer bebekler bir olasılık olsaydı, bir yolunu bulurduk, ama asla işini bırakmak zorunda kalmazdın. Tek istediğim seni mutlu görmek. *İkimizin* de tek istediği bu," diye ekliyor Jasper gözlerini bana doğru hızlıca devirerek.

Yanağını diliyle ısırtıyor ve sanki söylediklerimizde bir yalan bulmaya çalışıyormuş gibi ikimizi de inceliyor. Ya da daha çok Jasper'ın söylediklerinde. Kelimelerle aram pek iyi değildir.

Bir saat kadar sonra bakışlarını gevşetiyor ve görünüşe göre ona inanıyor. "Pekâlâ, güzel. Siz ikiniz ne iş yapıyorsunuz?"

"Rayton Riptides hokey takımındayız," diyorum kolumu arkasındaki kanepeye uzatarak. "Hokey izler misin Petal?"

"NHL takımı olan Rayton Riptides'i mi kastediyorsun?" diye ciyaklıyor.

Jasper gülerek onun dizini sıkıyor. "Evet, NHL takımı."

"Açıkçası ben hokey izlemiyorum ama babamlar izliyor. Ne yazık ki onlar Riptide taraftarı değiller. daha çok duydum şikayet eden hakkında bir Landon

Montgomery ve onun özel muamelesi bu takım söz konusu olduğunda çok daha önemli. Onun hakkında haklılar mı? Sanırım tüm bunlar onu senin Landon'ın yapıyor?" Jasper eğlencesini gizlemekte benden daha başarılı. Anında içimden bir kahkaha kopuyor ve daireyi dolduruyor. Gülmekten boğazım ağrıyor. gücü.

"Oh, lanet olsun. Bunu senden duysa küplere binerdi," diyebildim.

Kızardı. "Bu evet demek mi oluyor?"

"Evet, o bizim Landon'ımız," diye onaylıyor Jasper.

Omzunun arkasına dökülen saçının bir tutamıyla oynuyorum. "Özel muamele her zaman doğru değildir. Bu sadece takımdan nefret eden herkesin, tuttukları takımın bizim kadar iyi olmadığını kabul etmek yerine kullandığı bir şikâyet."

"O en büyüklerden birinin oğlu. Bu onun sırtına bir hedef tahtası koyuyor," diye ekliyor Jasper.

"Bunu anlayabiliyorum. Bu ilgi onu rahatsız ediyor mu?"

Bir an duraksadım ve sorusunu kaydettim. Jasper ona takıntının sınırlarında olduğunu bildiğim bir derinlikle bakıyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

O bir mucize.

"Uzun zamandır hiçbirimizin ona bunu sorduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

Briar kaşlarını çatıyor. "Biri sormalı. Ünlü ebeveynler ya da kutsal olmayan beklentilerle ilgili çok fazla deneyimim yok ama muhtemelen gerçekten boğucu olduğunu varsayıyorum."

Jasper, "Belki de bunu onunla konuşman için saklarız," diye öneriyor.

Kız yanağını ısıyor, gözleri Jasper'ın dizini tuttuğu yere kayıyor. "Bunun gerçekten bir ilk buluşma konusu olup olmadığını bilmiyorum. Bir omega sahibi olmakla ilgilenmiyor, değil mi?"

"İhtiyacımız olduğunu düşünmüyor," diyorum

sıkıca. "Peki ya Dash? Landon'a yakın mı?"

Jasper soruyu yanıtlıyor. "Sürü dinamiğini en çok Dash önemsiyor. Landon'ın gitmemesi anlamına gelecekse sürüye bir omega katılması arzusunu bir kenara bırakacak kadar inatçı."

"Ben sürü olursam Landon'ın gideceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi ürkekleşirken kokusu da ekşiyor.

Göğsümde bir hırıltı hapsediyorum, henüz duymaya hazır olmadığı bir açıklamayla onu korkutmamak için ne söylemem gerektiğini iki kez düşünüyorum.

Jasper sessizliği dolduruyor ve iyi düşünülmüş sözleriyle araya giriyor.

"O gitmez. Landon sürü lideri ve bizi itiraf edeceğinden çok daha fazla seviyor. Bir omega bulmak konusunda neden bu kadar isteksiz olduğuna dair kendine göre nedenleri var ama seninle tanıştığında . . ." Duraklıyor ve ağzının kenarını yumuşak bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Fikrini değiştirecektir. Değiştirmemesi imkansız olacak."

Briar fısıldayarak, "Tabii beni koku uyumu olarak kabul ederse," diyor.

Omzuna dokunup onu kendime doğru çekiyorum. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi yanımda şekilleniyor.

"Yapacak, Petal."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Dash-"

Jasper başını sallıyor, dili alt dudağında kayıyor. "Dash yanılıyor."

Ondan kaçan hafif kıkırdama kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor. Oflayıp pufluyorum ve Jasper'a başımı sallıyorum.

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diyor.

"Olabilir. Bunu sana kanıtlamamız için bize bir şans ver," diye yalvarıyorum.

Jasper parmaklarını onun dizinde gezdirerek bacağına daha fazla dokunuyor. "Eve gel ve onlarla doğru düzgün tanış. Bunu doğru şekilde yapabiliriz ve geri kalan kararları oradan alırız."

"Landon bunu sorun etmeyecek mi?"

Hayır. Ama bunu hepimiz için mahvetmesine izin verme şansım yok. "Evet. Bunu sorun etmeyecektir."

Briar bacaklarını açıyor ve ayaklarını yere indiriyor. Ellerini kucağında birleştiriyor, parmakları parmak eklemlerine vuruyor. O ellerine bakarken ben de Jasper'ın gözlerine bakıyorum ve ne düşündüğümü okuyabilmesini umuyorum.

Landon buluşmayı isteyerek kabul etmeyecektir. Özellikle de bizim evimizde.

Endişeli bir elini saçlarında gezdiriyor ve usulca iç geçiriyor. Ne düşündüğünü hemen anlıyorum.

Boku yedik.

"Ben de gelebilirim. En azından işlerin nasıl gittiğini görmek için," diyor Briar, ellerinden başını kaldırarak. Gözleri Jasper ve benim aramda gidip geliyor, eskisinden daha utangaç görünüyor. "Geçen gün Ronan'a da söylediğim gibi, bu bitmiş bir anlaşma değil. Koku eşleşmelerinin oldukça sabit olduğunu biliyorum ama sadece biriyle, özellikle de bir sürüyle birlikte olmak istemiyorum çünkü biyolojimiz yapmamız gerekenin bu olduğunu söylüyor. İşimi yaptığım için koku bağının olumsuz ve acı verici yanlarını gördüm ve herhangi bir şey için baskı altında hissetmeyi reddediyorum. Bir seçim yapmak istiyorum."

Jasper hemen başını sallıyor ve bacağında yavaş daireler çiziyor. Onun cesareti ve kesinliği karşısında göğsüm sıkışıyor. Alfa'm onaylarcasına mırıldanıyor, kan kasıklarına hücum ediyor.

"Seni tamamen anlıyoruz. Tek istediğim senin omega'mız olmanla çok ilgilendiğimizi bilmen. Son karar her zaman sana ait olacak," diye söz veriyor Jasper.

"Seni ilk gördüğümde sana kur yapacağımı söylemiştim. Bunu hâlâ yapacağım," diye ekliyorum.

Jasper bileklerini çaprazlıyor ve onaylarcasına gülümsüyor. "Cumartesi günü akşam yemeğiyle başlamaya ne dersin? Altı diyelim mi?"

"Çok isterim," diye mırıldanıyor.

"O zamana kadar ev sahibini aramalı ve dairendeki koku engelleyicileri kalıcı olarak kapattırmalısın. Yirmi dört saat solumak için iyi olamazlar," diye homurdanıyorum.

"Bastırıcı almaktan daha kolay. Yeniden başlamak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Özellikle de ..." *Şimdi.*

Jasper'ın kaşları çatıldı. "Daha önce ne kadar süre kullanıyordun?"

"Bir süredir. Ateşimi daha kontrol edilebilir hale getirdiler, ama doktorum uzun süreli kullanımın faydadan çok zarara yol açabileceği konusunda beni uyardı," diye açıklıyor.

Endişe midemi kemiriyor. "Kız kardeşim de baskılayıcı kullanıyor." "Kız kardeşin mi var?" Briar merakla soruyor.

"On sekiz yaşında."

"Bastırıcılar, hormonlarının en yüksek olduğu dönemdeki omegalar için normaldir. Genç alfalar için kızgınlık engelleyicilerle aynı şey. Ben on dört yaşında atandım ve baskılayıcılar olmasaydı bir alfaya yaklaşmama izin verilmezdi. Kız kardeşine bir şey olmaz."

Onun verdiği güvenceyi alıp derinlere gömüyorum ve bir türlü üzerimden atamadığım korumacılığı yatıştırmak için kullanıyorum.

"Teşekkür ederim Petal."

"Bir şey değil, koca adam. Ben de ev sahibimi arayacağım. Belki onları biraz kısıabilir, böylece bir dahaki gelişinde o kadar bunaltıcı olmaz."

Bir dahaki sefere.

Göğsümde bir gümbürtü canlanıyor ve Briar kıkırdayarak avucunu göğsümün üzerinde gezdiriyor. Jasper açık bir ifadeyle beni izliyor ve içinde kaban hayranlığı görmeme izin veriyor. Buradaki her şey

Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek, her şeyden çok ona ait. Briar ona dünyayı verdi ve daha yeni tanıştılar.

Onun için tek istediğim buydu ve bunu sonsuza dek saklayabilmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

DASH

"BUNU YAPMAK ZORUNDA DEĞİLİZ, LAN," DIYE ÜÇÜNCÜ KEZ TEKLİF EDİYORUM.
son on dakikadır.

Babasının akşam yemeği sırasında hepimizden giymemizi istediği tipik pantolon ve düğmeli ceketini giyip odasından çıktığından beri son derece gergin. Bir şekilde normalden daha kötü ama tamamen karakter dışı değil.

Ailesinin evine gitmemizin talep edildiği gecelerde her zaman soğuk davranır. Sanırım hepimiz yaşıyoruz ilerledikçe akşamı ailesiyle geçirmenin daha kolay olacağını ummuştuk ama olmadı. Tansiyon yükselmeye devam ediyor.

Landon kravatını düzeltiyor, koridordaki aynada yansımasına bakıyor. "Eğer yapmazsak, haftalarca bunu duyacağım. Ona istediğini vermek daha kolay."

"Kimin pahasına?"

"Onun değil, orası kesin," diyor Jasper, elinde meşhur patates kabuklarından oluşan folyo bir kapla bize katılırken.

Ronan salona giriyor, hâlâ bu yemekler için giyinmeyi reddediyor. Her santimetresi *siktir* git ve *bana yaptırabileceğini sandığın şeyi yap diye* bağırıyor.

"Bizi orada istemesinin tek nedeni Riptide mirasını utandırmamamız için bizi uyarmak."

"Montgomery ismi beraberinde bir ünü de getiriyor. Dünya izliyor," diye alay ediyorum, ses tonumu Dean Montgomery'ninkine uygun hale getirerek.

Landon yüzünü bize dönmeden önce yanağını diliyle ısıyor. Gözlerinin altındaki torbalar neredeyse şaşırtıcı. Siyah saçları teninin solgun tonunu daha da kötü, neredeyse hastalıklı gösteriyor.

"En son ne zaman uyudun, Lan?" Jasper soruyor.

"Hatırlamıyorum."

"Evet, bunu görebiliyoruz," diye mırıldanıyorum. Endişe derinlere saplanıyor. "Evde kalmamızı istemediğine emin misin? Fikrinizi değiştirmek için son şansınız."

Anahtarlarını kaldırıp şingirdatıyor. "Biz gidiyoruz. Ben sonra uyurum." "Eve gittiğimizde çay yaparım. Yardımı dokunabilir," diyor Jasper.

Landon zayıf bir baş hareketiyle teklifi kabul ediyor ve dikkatini Ronan'a çevirip onu baştan aşağı süzüyor. Ardından gelen iç çekişi ağırdır.

"O lanet kotlardan nefret edecek."

"Güzel," diyor Ronan açık açık.

Lan zorlamanın bir anlamı olmadığını bildiğinden konuyu kapatır. "Geç kalmak istemiyorum."

Kapıdan çıkıp hızla yola koyuluyoruz, şu anda onu zorlamak istemiyoruz. Omega konusundaki patlamamızın üzerinden sadece birkaç gün geçti ve işler hâlâ gergin. Landon sürüye olanlarla yüzleşmek yerine kapıdan çıkıp gittiğinden beri hepimiz ilk kez bu gece bu şekilde bir araya geliyoruz.

En hafif tabiriyle endişe verici. Landon sorunlarından kaçacak bir adam değil. Sürü lideri olmasının bir nedeni var ve bu sadece hepimizin en büyüğü olduğu ve neredeyse her alfaya tek bir havlamayla talimatlarına uymasını emredebileceği için değil. Bu pozisyon için gereken doğal liderliğe sahip ve hepimiz buna bir düzineden fazla kez şahit olduk.

Bir omega konusu onu söylediğinden daha fazla kızdırdı ve her şeyi düzeltmek için umutsuz hissediyorum.

Landon'ın ailesinin evine giderken pek konuşmuyoruz. Ben alfa değilim ama döşemede kalan temizlik ürünlerinin kokusunu ben bile alabiliyorum. Landon'ın camı kapalı ve sunroof açık olsa bile, koku kaybolmayı reddediyor. Bu şeyi temizlemek için bu kadar çaba sarf etmesine neden olan şey her neyse beni açıyor. Daire şeklindeki garaj yoluna girdiğimizde, yüzümün rüzgâr yanığı olduğuna eminim.

"Geri çekilmek için son şansın," diyor Jasper, ön koltukların arasına doğru eğilerek.

Landon motoru kapatıyor ve kapısını iterek açıyor. "Fazla kalmayacağız."

"Bana uyar. Jasper'ın patates kabuklarından biraz aldığım sürece sorun yok," diyorum.

Jasper folyo kabı sallıyor. "Patates kabuğu mu? Bunlar mantar dolması."

"Ağzını sabunla yıka, Jas. Buna cesaret edemezsin."

"Bana destek ol Ronan. Bu sabah onları keserken gördün beni, değil mi?" Jasper cipe yaslanmış huysuza soruyor.

"Evet. Kokusunu da aldım."

"Patates kabukları hakkında şaka yapma. Özellikle de mantardan bahsederken aynı nefeste. Hangi dünyada mantar yemek, bırakın insanları, herhangi biri için sağlıklı olabilir ki?" Titreyerek soruyorum.

Ronan, "Eminim kurtlar o boku topraktan çıkarır," diye homurdanıyor.

Kaşlarımı tiksintiyle birleştiriyorum ve ona göz kırpıyorum. "O zaman kurt olmamız iyi bir şey, değil mi?"

Jasper kıkırdıyor, folyonun köşesini kabın içindeki peynirli patatesleri ortaya çıkaracak kadar kırıyor. Pastırma ve yeşil soğan kokusu midemin yemek için çılgılık atmasına neden oluyor.

"Burada mantar yok, Dash."

"Bitirdin mi?" Landon soruyor, ses tonu ne kadar stresli olduğunu ortaya koyuyor. Bu, geri kalanımızı ayıltıyor.

"Hemen arkadayız," diyorum.

Nefes veriyor ve ön kapıya doğru ilerlemeden önce üçümüze bir kez daha bakıyor. Üvey annesi çoktan orada bizi bekliyordu.

"Çocuklar! Gelin, gelin. Tam zamanında geldiniz. Yemek bitmek üzere," diye haykırıyor ve bizi teker teker içeri buyur ediyor.

Landon onu kucaklamak için kollarına alıyor ve biz büyük fuayede ayaklarımızı sürüyerek dolaşırken orada kalıyor. "Hey, Daph."

Kısa kırmızı saçlı ve rujlu minik omega, ona bakmak için geri çekilmeden önce onu sıkıca kavıyor. Endişelenmesi beklenen bir şey. Hepimiz bunu hissediyoruz.

"Berbat görünüyorsun Landon. Solup bir hiç olmadan önce seni beslememe izin ver. Son zamanlarda hiç yemek yedin mi?" Geri kalanımıza hızlı bakışlar atıyor ve bizi düzeltmeye yetecek kadar öfkeleniyor. "Birbirinize bakmazsanız bir sürü ne işe yarar? Hmm?"

Jasper yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Deniyoruz Bayan Montgomery."

"İnatçı erkek," diye üvey oğlunu azarlıyor. Onu bıraktığında Landon kızgın kızgın ona bakıyor. "Yemek odasına. Hemen yemek yiyeceğiz."

Kadının rahatlatıcı lavanta kokusu, Landon'ın babasına dair tüm izleri yok ederek abartılı eve yayılıyor. Sürü arkadaşımı tanıdığımdan beri bu böyle. Sanırım bu herkesi rahatlatıyor. Landon'ın babası her zaman kızgın kokuyor, kızgın olmasa bile.

"Tanrım, Landon. Uyumak için bir tabuta ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye homurdanıyor, açık gri pantolon ve elbisesine mükemmel uyum sağlayan koyu yeşil bir polo giymiş olarak karısının yanında beliriyor.

Landon benimle Ronan'ın arasına yerleşerek, "Duyduğuma göre," diyor.

"Dizin nasıl?"

"Yeni gibi iyi," diye yalan söylüyor Landon.

Topallamasını gördüm ve evet, fizyoterapistini takip ettim. Sue Ben.

Dizi iyileşiyor ama yeni gibi değil,
Özellikle de kendini bu kadar zorlarken.

Babası çenesini sallıyor. Geri kalanımızı inceliyor ve Ronan'ın bu gece giymeyi seçtiği yırtık kotu görünce kaşlarını çatıyor.

"Kıyafet kurallarının bir kez daha *unutulduğunu* görüyorum," diye belirtiyor.

Ronan'ın boyu nedense uzuyor. "Pantolonlarımın hepsi kirliydi. Özür dilerim."

"Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Yemek odasına geçin ve akşam yemeği için oturun," diye emrediyor Bayan Montgomery.

Landon önden giderken sırtını sıvazlıyorum, Ronan da onun yanında tempo tutuyor. Jasper gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve sağımda yürüyor.

Landon'ın babası tekrar konuşmadan önce oturmamızı beklemiyor. "Son galibiyet için tebrikler. Yine de çok yakındı. Florida'nın senden on beş şut fazla atacak gücü yok. Dash olmasaydı, o maçı kaybedecektiniz."

Bu bir iltifat değil ve ben de iltifat olarak kabul etmiyorum.

Uzun masaya ilk oturan Ronan oldu. Pahalı porselenler ve soğutulmuş su dolu bardaklar çoktan yerleştirilmişti. Erik rengi masa örtüsü, kumaş peçeteler ve uzun pencerelerin üzerine asılmış perdelerle uyumlu. Bu yerin uygunluğu göz korkutucu ama aynı zamanda. . . gereksiz.

Bizim paketimiz ise tüm bunların tam tersi.

Evde birbiriyle uyumlu bir tabak takımımız bile yok. Her şey yıllar içinde rastgele toplandı. Düzgün mobilyalarımızın olmasının tek sebebi Ronan'ın annesi çünkü evi aldığımızın ertesi günü banka kartını aldı. Landon'ın burada, krallara layık bu malikânede büyüdüğüne inanmak hâlâ zor.

"Yarın yeni bir oyun var. Pürüzleri gidereceğiz," diyor Jasper, Ronan'ın solundaki yeri alarak.

Landon babasından en uzak yere, yanıma otururken ben de her zamanki yerimi onun karşısında buluyorum. Bay Montgomery karısının oturacağı yerin karşısındaki baş koltuğa yerleşiyor.

Bu adamın azıcık da olsa ısınacak kadar sevdiği bir kişi varsa, o da Landon'ın üvey annesidir. Tarihin en büyük gösterisini yapan kişiyi kaybettikten sonra bulduğu omega.

"Umarım öyledir. Herkes Riptides'ın Stanley Cup finallerine çıkmasını bekliyor. Bu sezona çok şey bağlı," diyor.

Landon sandalyesini çekip boğazını temizliyor. "Başaracağız."

Babası başıyla onaylıyor. "Bu doğru. Sen de uyumaya başlayacaksın. Her maç buzun üzerinde debelenip duruyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece biraz keyifsizim."

Kaşlarımı çatarak başımı çevirip ona baktım. "Neden hiçbir şeyden bahsetmedin?"

Çenesi gerildi. "Çünkü önemli bir şey değil. Bazı ağırlar ve sızılar. Yaşayacağım."

Jasper ve Ronan aynı anda bana bakıyorlar. Az önceki endişe iki katına çıkıyor.

"Bir klinikten randevu almalısın. Bir şeyler gerçekten ters gidiyor olabilir," diyor Jasper.

Ben de onunla birlikte başımı sallıyorum. "En son ne zaman bir rutine girdin?"

Omuzlarını iki yana açıyor, yüz hatlarında bir tedirginlik var. Büyük olasılıkla az önce ailesinin önünde ona rutin hakkında soru sorduğum için.

Oops.

"Hatırlamıyorum."

"Takım doktoruna görün Landon. Sağlığın çok önemli. Takımın sana ihtiyacı var," diye araya girdi Bay Montgomery.

Farkındalık eksikliği yüzünden bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Şu anda önemli olan son şey hokey.

"Kim yemeğe hazır?" Bayan Montgomery elinde yemek tabaklarıyla zıplayarak odaya giriyor.

Her şeyi Jasper'ın folyo kabının etrafındaki masaya koymaya başlıyor. Jambon, patates ve peynirli makarna kokusu havayı dolduruyor ve midemdeki homurdanmayı artırıyor.

"Neden bu konuda benden yardım istemedin, Daph?" Landon'ın babası hafifçe azarlıyor ve büyük olasılıkla daha fazla yemek aramak için yemek odasından çıkıp kayboluyor.

Bayan Montgomery gözlerini devirir. "Tam bir işgüzar bu adam."

"Yardıma hak ediyorsun," diyor Landon, sesi alçak.

"Eğer yaptığım her işte bana yardım eden biri olsaydı, sıkılırdım. Hepinizle ilgilenmek beni mutlu ediyor."

Landon'ın gülümsemesi içten, haftalardır görmediğim kadar büyük.

"Biliyorum." "Pekala, kazın. Baban sadece taze ekmekler ve sebzeler bulacak.

o mutfak. Diğer her şey zaten sizin için burada. Daha fazla beklemek için bonus puan yok," diyor elini sallayarak.

"Peki. Ama önce oturup bulaşıkları yıkarsan," diye karşılık veriyor Landon.

Her ne kadar isteksiz olsa da Landon'ın dediğini yapıyor ve büyük metal kaşığı patateslerin içine daldırarak muhtemelen bitiremeyeceği ağır bir porsiyon alıyor. Ancak o tabağına koyduktan sonra diğerlerimiz de onu takip ediyor.

Landon kendi kendine başını sallıyor, tabağını doldurmadan önce üvey annesiyle ilgilenildiğini bilmekten memnun. Son birkaç haftadır onun duygudan yoksun olduğunu gördükten sonra üvey annesine gösterdiği ilgi güven verici. Hepimizin tanıdığı ve sevdiği aşırı korumacı, bakıcı alfa hala orada, sadece dökmesini istediğim sırların altında gömülü.

Bu hafta sonu ona henüz söylemediğimiz akşam yemeği, bunu yapmak için en iyi şansımız olabilir. Şimdi tek yapmamız gereken, var olduğunu görmezden gelmeye kararlı olduğu omega'nın, hoşuna gitse de gitmese de buraya geleceği haberini ona vermek.

Goody.

BRIAR

CLOVER ÜZERİNDE SALLANIRKEN YUVARLANAN TABURE ÜZERİNDE
YAZARKEN UZAKTA ÜZERİNDE

Bilgisayar. Aldığı notlar Sadie'nin günlük hamilelik semptomlarından doğum planı için ne istediğine kadar her şeyi kapsıyor. Bu birlikte yaptığımız üçüncü toplantı ama mümkün olan en iyi doğumu sağlamak için gereken her ayrıntıyı belirlemeye başladığımız ilk toplantı. Her an doğuma girebilir.

"Yasaklama emri ne kadar yoğun?" Clover soruyor.

Sadie endişeyle kalçalarını sıvazlıyor. Bugün önceki toplantılara göre biraz daha az gergin görünüyor ama yine de yumuşatmak istediğim bir gerginliği var.

"Kesinlikle temas yok. Kişisel ziyaret ya da mesaj bile yok."

"Bu durumda, doğum öncesinde, sırasında ve sonrasında kliniği izleyen ekstra güvenliğimiz olacak. Buradaki tıbbi personelimiz inanılmaz, bu yüzden bakımınız konusunda endişelenmenizi hiç istemiyorum. Sizin için de uygunsa, doğum sırasında Briar, ben ve doğum hemşirelerimizden birinin odada olmasını istiyorum. Daha sonra, siz ve bebeğiniz eve gitme izni aldıktan sonra, ihtiyaç duyduğunuz sürece istediğiniz kadar ziyaret ve kontrol sağlamaya devam edeceğiz. Evde size yardım edecek kimse var mı?"

Sadie yanakları pembeleşmiş bir halde Clover'a bakıyor. Gözlerindeki camı bakış omega'mı çağırıyor ve kalçasındaki ele uzanmama neden oluyor. İki elimle birden tutup sıkıyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Üçünüz yani. Annem de yardım etmek için gelebilir. Birkaç kez rica ettim," diye mırıldanıyor.

Clover yüzünde yanıp sönen öfkeyi yutuyor. "Eğer gelemeyecekse, bize ulaşmanı tavsiye ederim. İlk birkaç ay için, bebek kendi başına idare edebileceğin bir hale gelene kadar bir ziyaret rutini belirleyebiliriz. Ev hemşirelerimiz ülkedeki en iyilerden bazılarıdır."

"Ben de her zaman müsaitim. Bana ne zaman ihtiyacınız olursa arayın. Bu işte yalnız değilsiniz. Yeni bir ebeveyn olmak hayatımızdaki en zorlu anlardan biridir ve kendi çocuğum olmasa da, birkaç omega'nın ebeveynlik yolculuğuna şahit oldum. Bu çok korkutucu ve yalnız hissettirici olabilir, ancak biz size emrinizde olduğumuzu hatırlatmak için buradayız. Umut Limanı'nın amacı da bu," diyorum, sesimi yumuşak ama meramımı anlatmaya yetecek kadar sert tutarak.

"Teşekkür ederim. Bu... bu çok cömertçe," diye nefes alıyor Sadie. Clover taburesinde bize doğru yaklaşıyor ve bir bacağı dizinin üzerine atıyor. "Bunun büyük olasılıkla tartışmak isteyeceğiniz bir konu olmadığını biliyorum ama çağırdığımız güvenlik ekibine işle ilgili neler beklemeleri gerektiği konusunda bilgi vermemiz gerekiyor. Doğrudan sizden brifing almayı tercih ederler, ancak Briar ve ben ekibin lideri Duke ile konuştuk ve bu bilgiyi ona iletmemiz için bize izin verdi. Eğer bunu yapmamızı istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz ama belki senin için daha kolay olur diye düşündüm," diyor Clover.

Sadie'nin yüzü kızarır. "Ne kadar ayrıntıya ihtiyacınız var?"

"Gerekirse seni en iyi şekilde korumamıza yetecek kadar," diye cevap veriyorum, elini tekrar sıkarak.

Nefes veriyor. "Daha önce kaç aile içi şiddet vakasıyla ilgilendiniz?"

"Birkaç tane," diye onaylıyor Clover. "Hepsi de bireysel koşullara bağlı olarak farklı şekilde ele alındı."

"Thorne sahiplenici biri. Benim onun malı olduğuma inanıyor ve bebeğimin babası olduğu için onun da sahibi olduğunu düşünüyor. Sürü küçük. Thorne lider alfa ve Sebastian ne isterse istesin onu takip ediyor. İkisi arasında en çok Thorne için endişeleniyorum. Öfkesi onu korkutucu yapıyor ama egosu da onu tetikliyor. Onu bizden uzak tutan bir güvenlik olduğunu gördüğünde. . ." Dudaklarını kabaca ısırarak sözünü kesiyor.

Ben gözlerimdeki acınası yanmayı görmezden gelirken Clover başını sallıyor. Esmer şekerin sıcak kokusu ofisi dolduruyor, Sadie'yi sakinleştirmek için ama bana da aynısını yapıyor. Yardım ettiğimiz omegalar için bu kadar güçlü hissetmek profesyonelce değilse

O zaman ben de onlar kadar kötüyüm. Ben buyum ve hiçbir şey için değişmeyeceğim. Merhametimin beni daha iyi bir doula ve insan yaptığını düşünmeyi seviyorum.

Şu anda dünyada empati eksikliği var. Çok fazla insan başkalarını önemsemekten korkar hale geldi ve bunun yerine kalplerini zalimlikle dolduruyor. Hiçbir şey hissetmemek daha kolay olabilir, ama eğer biri böyle bir insan olmayı seçerse, başkalarından yardım istedikleri ve daha iyisini hak edenlere sundukları aynı umursamazlıkla karşılaştıkları güne acırım.

Başkalarını derinden önemsemek moleküler yapınızda bir kusur değildir. Tam tersidir.

"Bununla ilgileneceğiz, Sadie. Burada bize güvenebilirsin. Bunu hafife almayacağız," diye yemin ediyor Clover.

Sadie hafifçe gülümsüyor. "Kardeşim de bu yüzden sizi arayıp buldu."

"Şu anda güvende misin? Yasaklama emrinde herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Çoğunlukla uzak durdular."

"'Çoğunlukla' kategorisine ne giriyor?" Clover taburede hafifçe öne doğru kayarak soruyor.

"Thorne'u evimin karşısındaki caddede oyalanırken gördüm ama yolu geçmedi ya da benimle iletişime geçmeye çalışmadı."

Clover endişesini iyi işlenmiş bir sakinlik maskesinin ardına gizliyor ama ben onu bu maskeye kanmayacak kadar iyi tanıyorum. "Eve döndüğünde yasaklama emrinin bir resmini gönderir misin? Bunu güvenlik ekibine ileteceğim ve planları için ayrıntıları okumalarını sağlayacağım. Bugünden itibaren, sen doğuma girene kadar kliniği aralıklı olarak izleyecekler."

Sadie'nin alfası onu zaten evinin dışında takip ediyorsa, doğuma girdiğinde bunu daha da tırmandırması beni endişelendiriyor. Bir alfayı yavrularından uzak tutmak kolay bir iş değildir, hele ki yasal olarak mesafesini koruması gereken birini. Şiddet eğilimini de eklersek, hazırlıklı olduğumuzdan emin olmalıyız.

"Evet, tabii ki. Zaten buradan doğruca eve gideceğim," diyor Sadie.

Clover bacağını yere bırakıyor ve dizlerinin üzerine eğilerek Sadie'nin ürkek bakışlarını tutuyor. "Telefonum her gün yanımda olacak. Ciddiyim, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber vereceksin."

"Ben de öyle," diye ekliyorum.

"Cumartesi hariç her gün," diye düzeltiyor Clover sert bir bakışla.

Tüm çabalarımın rağmen, planlarımı hatırlayınca midemde kelebekler uçuşuyor. Sadece iki gün içinde, potansiyel sürümle akşam yemeği yiyeceğim. Milyonlarcasının geleceğini umduğum şeylerin ilki.

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum, detay vermenin zamanı olmadığını biliyorum. Sadie'ye bakarak, "Cumartesi hariç her gün. *Ancak* acil bir durum olursa Clover bana haber verecek ve ne olursa olsun ikimiz de orada olacağız."

"İkinizin de bu kadar özverili olmanızı takdir ediyorum. Doğrusu, kardeşim bana randevu verdiğini söylediğinde ne beklediğimi bilmiyordum," diye itiraf ediyor Sadie, karnının üzerinde rahatlatıcı daireler çizerek.

Clover gülümsüyor. "Yaptığımız şey bu. Ve bunu bildiği için minnettarım." "Yine de. Başkalarına güvenmek konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Kendimizi sana kanıtlayacağımız için heyecanlıyız Sadie. Bir destek sistemini hak ediyorsun," diyorum.

"Bir arkadaşına ne dersin? Ya da iki?" Clover soruyor.

Sadie'nin gözleri şaşkınlığını belli edercesine açılıyor. "Böyle bir şey beklemiyorum."

"Biliyorum. Yine de bu deneyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu akşam yemek planın var mı? Çok güzel ve temiz bir tavuk güveci yapabilirim. Küçük kız buna bayılacaktır," diyor Clover, tamamen kitabın dışına çıkarak.

En son ne zaman bir müşteriyi yemeğe davet ettiğimizi hatırlamıyorum. Bu kötü bir şey değil, sadece beklenmedik bir şey. Clover'ın küçük bedenine göre on kat büyük bir kalbi var ama onu iyi tanımadığı insanlardan koruyor.

"Emin misin?" Sadie temkinli bir şekilde soruyor.

Gülüyorum. "İnan bana, emin olmasa teklif etmezdi. Ama güveci abartıyor."

"Boş ver onu. Kullanmak için fırsat kolladığım birkaç kokteyl karışımım bile var," diyor Clover.

Sadie bir elini karnının üzerinde tutar. "Bu durumda, ben varım."

"Mükemmel! Bu öğleden sonra iki randevum daha var, yedi nasıl?"

"Yedi benim için uygun. Sonrasında senin üzerinde uyuklamaya başlarsam bunu kişisel algılama."

Hamile omega'nın gülümsemesini izliyorum, Clover'la elini uzattığı için gurur duyuyorum. "Hemen orada seninle olacağız. Burada işimiz bittiğinde Clover'ın adresini sana mesajla göndereceğim."

"Teşekkür ederim," diyor Sadie.

Clover dizlerini kavrayarak omurgasını dikleştirir. "Pekâlâ, öncelikle dikkatimiz çok dağılmadan asıl randevumuza geçmemiz gerekiyor. Eğer yatağa çıkabilirsen, bebeğin kalp atışlarını dinleyeceğiz."

Sadie'nin yüz ifadesi ilgi ve heyecanla dolup taşıyor. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken kalbim bu manzara karşısında ısınıyor. Sadie'nin paytak yürüyüşü, odadan çıkarken yumruğumun arkasından kıkırdamamı engelliyor.

Randevunun bu kısmı için burada bana ihtiyaç yok ve artık bu akşam için planlarımız olduğunu bildiğimden, en sevdiğim pastaneden tatlı sipariş etmeyi aklıma koymuş durumdayım.

Unlu mamuller her yeni arkadaşlığı sağlamlaştırmanın anahtarıdır ve içimden bir ses Clover'ın Sadie ile bunu yapana kadar durmayacağını söylüyor.

MONTGOMERY PACK

Biri sizi izlediğinde ortaya çıkan çok farklı bir his vardır. İster uzaktan ister sadece birkaç metre öteden olsun, teninizdeki o karıncalanma ve midenizdeki o çakıl taşı damlası kusursuzdur.

Anahtarımı Umud Limanı'nın kapısından çıkarırken, yakınlarda bir yerlerde gözleri üzerimde olan biri olduğunu biliyorum. Nefes alarak anahtarı parmaklarımın arasında tutmaya çalışıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

Clover yarım saat önce en sevdiğimiz pastaneye verdiğim siparişi almak için ayrılırken, ben de kilitlemek için geride kalmayı teklif ettim. Bu gece acil bir teslimat olmadığı için şanslıydık ve gerçek bir heyecanla erken gitmesine izin verdim. Kilitlemek için geride kalmayı hiçbir zaman sorun etmedim ve bu gece Clover'ın deyiimiyle "kiraladığımız" güvenlik ekibinin başındaki kişinin hâlâ burada olması beni daha da rahatlattı.

Duke şu anda yanımda duruyor, sırtı kapılara dönük ve gözleri sokakta. Sert duruşu o kadar da endişe verici değil, değil mi? Kliniğe başladığımızdan beri onunla ve şirketiyle çalışıyoruz ve o her zaman biraz soğukkanlı.

"Her şey yolunda mı Duke?" Yumuşakça sordum.

Omuzlarına kadar uzanan kızıl saçları ve sol kulağından ağzının köşesine kadar uzanan yara iziyle dev gibi bir alfa olan bu adam homurdanarak

Soru. "Arabana kadar seninle yürüyeceğim."

"Centilmenlik olsun diye, değil mi?"

"Evet."

"Bunu pek iyi satamıyorsun."

Gözlerini bana dikti, ifadesi düzdü. "Hadi gidelim."

Sakinleştirici bir nefes alarak başımı sallıyorum. Muhtemelen kaybolmuş bir evsizdir. En yakın barınaktan sadece birkaç blok uzaktayız, yani o kadar da uzak bir ihtimal değil.

Sokağı tarıyorum, kimseyi göremiyorum. Başiboş bir hayvan bile.

"Sadie'nin bugün gönderdiği yasaklama emrine bakma fırsatın oldu mu? Clover sana iletliğini söyledi."

Otoparka doğru ilerlerken Duke elini dokunmadan sırtımda gezdiriyor. Onun saygılı yapısı tüm ekibin paylaştığı bir özellik.

Şirketini ilk kurduğunda her üyeyi kendi elleriyle seçmişti ve hepsi de omegaların etrafında yaptıkları işi göz önünde bulundurarak çok sıkı güvenlik önlemlerine uyuyor. Duke ekipteki tek alfa ve sürekli olarak kızgınlık bastırıcı ilaçlar kullanıyor. Kendisini yüksek eğitilmiş betalarından biriyle değiştiremediği bir durumda burun tıkaçı kullanacak kadar ileri gittiğini gördüm.

Burada güvenlik bizim için bir önceliktir ve yaptığımız işe dahil ettiğimiz yabancılardan oluşan ekibe tamamen güvenebilmek içimizi rahatlatıyor.

Duke gözlerini ileriye dikmiş durumda. "Evet."

"Ve?"

"Ve bir güvenlik planı taslağı hazırlamaya başlıyorum."

"Bununla daha önce uğraştın mı? İki alfa, yasaklama emri varken kaçak omega'larını takip ediyor. Endişelenmeli miyiz?"

"Biz icabına bakarız, Briar. Sen ve Clover'ın hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok."

Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım anahtarı bırakarak ofluyorum. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun endişeleneceğiz."

"Sadie'yi koruyacağım," diyor, daha doğrusu yemin ediyor. Ses tonundaki kesinlik çelik gibi, kendinden sonuna kadar emin.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, koruyacaksın, değil mi?" "Yapacağız," diye düzeltiyor kendini.

Arabam özel bir şey değil ve sürücü kapısında durduğumuzda neredeyse irkiliyorum. Yan aynamı tutan koli bandına odaklanıyorum. Evet, küçük bir çentikle düşüverdi; tam bir üretici sorunu.

"Planlarınızın detayları hakkında bizi bilgilendirin lütfen. Sadie her an doğuma girebilir, o yüzden acele edebilir misiniz?"

Duke arka pencereye bakıp kontrol ettikten sonra aynısını ön tarafa da yapıyor. "Yarına kadar bitirmiş olurum. Şimdilik onu uyanık tut. Ona kliniğin dışındayken korunmadığını hatırlatın."

"Bu gece biz yanındayken korunacak." "Sen ve Clover da benim tavsiyeme uymalısınız."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce kendimiz için endişelenmek için hiç nedenimiz olmamıştı."

"Ayrıca daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştınız. Klinikten yardım isteyen bir omega ile arkadaş olmayı da kendinize görev edinmediniz."

"Bir ders mi geliyor Duke?" Kalçamı avuçlayarak soruyorum.

"Hayır. Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Eğer ikinizden biri kliniğin dışında kendini güvende hissetmezse bana haber verin, bir şeyler ayarlarız. Aynı şey Sadie için de geçerli."

Şaşkınlık göğsümde kabarıyor. "Şimdi de ihtiyacı olan bir omega'ya kişisel iyilik mi teklif ediyorsun?"

"Arabaya bin, Briar."

"İşler bu kadar ilginçleşirken olmaz!"

Öne doğru itiyor ve kapıyı açıyor, binmem için bana dikkatle bakıyor. "Şimdi."

"Sana para ödediğimizi biliyorsun, değil mi? Patronuna emir vermek kabalıktır."

Ben isteksizce ön koltuğa geçerken o, "Beni kovamayacak kadar arkadaşımдан hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ya da belki de bizim en iyisi olduğumuzu ve bir daha böyle bir iş bulamayacağını biliyorsun, bu yüzden seni işe almayı bırakmayacağımızdan emin olmak için kışını yırtarak çalışıyorsun."

"Elbette," diye kestirip atıyor.

"İnkâr etmeye çalışma. İyi geceler Duke." "Kendine dikkat et."

Kapıyı kapattı ve içinde bulunduğum güvenlik büyüsunü bozacak kadar geri çekildi. Onsuz, kapıları kilitlemekte ve arabayı çalıştırmakta acele ediyorum.

Otoparktan çıkıp Clover'ın evine doğru ilerlerken tedirginlik omurgamdan aşağı soğuk su gibi damlıyor. Hayatımda ilk kez, takip edilmediğimden emin olmak için gözümü arkamdaki yoldan ayırmıyorum.

BRIAR

BEN GELDİĞİMDE CLOVER ÇOKTAN İKİ MOCKTAIL İÇMİŞTİ.

Peynir serpiştirilmiş bir güveci fırına sürerken pembe meyve suyundan oluşan dev sürahi mutfak masasının ortasında duruyor.

"Gerçek bir kokteyl içmeme izin var mı, yoksa ben de mi sahte kokteyle mahkûmum?" Anahtarlarımı sürahinin yanına bırakarak soruyorum.

Sadie de çoktan geldi ve masada otururken takındığı yumuşak gülümsemeden şu ana kadar oldukça iyi vakit geçirdiği anlaşılıyor.

"Bence ikiniz de gerçek bir içkiyi hak ettiniz," diyor.

Clover fırından uzaklaşıyor ve tembelce beni işaret ediyor. "Briar bu konuda sana katılmayacaktır."

"Sakın deneme Clove. İkimiz de her zaman istediğini, istediğin zaman yaptığını biliyoruz. Seni hesaba katılması gereken bir güç yapan da bu. Ben sadece bizim için güvenli olmayan bir yerde tek başına içki içerken güvende olmanı istiyorum," diyorum, ona ders vermemek için elimden geleni yapıyorum ama yine de tam olarak öyleymişim gibi konuşuyorum.

Sadie içkisinden bir yudum aldıktan sonra soruyor: "Omega'lara özgü bir bina olmayan, bizim için gerçekten güvenli olması gereken bir yer oldu mu hiç?"

"Bu harika bir soru. Korkarım cevabım büyük ihtimalle hayır. En azından ben hiç bulamadım." Clover buzdolabının üstündeki dolaba uzandı ve küçük bir şişe votka çıkardı. "Bunu pas geçeceğim ama bence sert bir şeyi hak ediyorsun Bee."

Sadie beni dikkatle izliyor, ifadesi geçmişte olduğundan daha açık, ama yine de henüz yanımda tamamen rahat olduğunu bildiğim noktaya gelmedi.

"Neler oluyor?"

Masada onun yanındaki koltuğa oturuyorum ve boynumu bükerek iç çekiyorum. Normalde böyle bir ortamda bu tür konularda açık olurum ama Sadie söz konusu olduğunda neyi söyleyip neyi söylemeyeceğimi bilemiyorum. Hayatında olup bitenleri düşününce, bırakın bir sürüyü, onun yanında bir alfadan bahsetmek bile doğru gelmiyor.

Onun eninde sonunda bir arkadaş olmasını istiyorum ve bu arkadaşlığa yanlış bir başlangıç yapmak hiç de ideal değil.

Tüm bunları yüzümden okuyan Sadie, "Erkekler hakkında konuşmayı kaldırabilirim, Briar" diye ekliyor.

"Sana inanıyorum. Sanırım sadece haddimi aşmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç böyle bir şey yapmadık," diyorum ona.

Clover masada bize katılıyor, alkol şişesini yere bıraktıktan sonra bir eli omzuma düşüyor. "Müşterileri kızlar gecesine davet etmek muhtemelen profesyonel dünyada hoş karşılanmaz. Ama pişman olduğumu söyleyemem. Belki de neyi duymakta sakınca görmediğini bilmediğimizi söylemek bizim için daha kolaydır. Bize sınırlarını söyle, bebeğim. Eğer bizden bu tür bir ilişki istersen, mümkün olan en iyi arkadaş olabileceğimizden emin olmak istiyoruz."

"Bunu istiyorum. Belli oluyor mu bilmiyorum ama ben pek dışa dönük bir insan değilim. Arkadaşlıklar bana hiçbir zaman kolay gelmedi. Çocukken bile. Sanırım yetişkinlik yıllarımda daha da zorlaştı," diye açıklıyor Sadie, kör bir tırnağını nemli bardağına vurarak.

Sanırım içkisinde yenilebilir simler var. Sürahiye daha yakından bakınca haklı olduğumu anlıyorum. Clover bu gece onun için gerçekten elinden geleni yapmış.

"Düşündüğümde daha fazla ortak noktamız varmış demek. Arkadaş edinmek hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı. Bu her zaman Clover'a bıraktığım bir şey oldu," diyorum.

Sadie başını sallıyor, küçük bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Bu durumda, sanırım benim sınırlarım sadece ikinizin de bana cammışım gibi davranmamanız. Uzun zamandır kırılması kolay biri olmadım."

"Bundan hiç şüphem yok. Ofisime girdiğin andan itibaren çok güçlü olduğunu biliyordum," diyor Clover.

Mutfak sandalyesine yerleşip bana odaklanan Sadie'nin duruşundaki gerginlik biraz azalıyor. "Anlaştık o zaman. Şimdi bana içkine neden biraz votka koyman gerektiğini anlat."

Clover masadan kalkıp yemek tabakları ve tezgahdaki silikon fırın eldivenleriyle meşgul olmadan önce bana göz kırpmıyor.

Masada benim için hazırlanmış olan bardağa uzanıyorum ve neredeyse ağzına kadar pırıl pırıl parlayan pembe kokteylle dolduruyorum. Votkayı eklemenden önce bir yudum alıyorum. Tat tomurcuklarımda karpuz patlıyor, ardından ağır bir nane ipucu geliyor.

Ben votka şişesinin kapağını açmakla meşgulken Clover, "Sevgili Briar'ımın düğümle ilgili sorunları var," diyor.

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. "Ben tam olarak öyle demezdim." "Sen ne derdin?" Sadie soruyor.

"Potansiyel sonsuza kadar sürümün düğümü *olmayan* tek üyesiyle en çok mücadele ettiğimi söyleyebilirim."

Sadie'nin kaşları havaya kalkıyor. "Bir beta karmaşık biri mi oluyor?"

Votkayı doldurmayı bitirip bir kenara koyduktan sonra içkimi karıştırmak için evirip çeviriyorum. İlk yudumu aldıktan sonra cevap veriyorum.

"Garip, değil mi? Yani, sürünün son alfasıyla ilgili sorunlar var, beni yanlış anlama. Henüz tanışmadığım ama beni etrafında istemediğini bildiğim tek kişi o, ki bu hiç de iyi değil. Sanırım omega olarak bize en yakın olan kişinin bana karşı bu kadar soğuk davranmasını beklemiyordum."

"İki alfasının öyle olduklarını açıkça belirtmiş olmalarına rağmen, onun koku eşleşmesi olmadığını düşünüyor. Hatta Briar'ın evine gittiler ve-"

Clover'ın sözünü kesmek için öksürüyorum. "Sanırım onu -bizi- bir bağın çekimini hissetmekten alıkoyan bir engel var."

"Bu çok saçma. Beta'ların omega ve alfa'lardan biraz daha farklı çalıştığını biliyorum ama bir koku eşleşmesini görmezden gelmek?" Clover ekliyor.

Telefonunda bir zamanlayıcı çalışıyor ve hemen onu susturup güveci fırından çıkarıyor. Peynirli üst kısım şimdi mükemmel bir şekilde altın sarısı ve çıtır çıtır, bu da kendimi bunun sahte vegan peyniri olmadığına ikna etmemi biraz daha kolaylaştıracak.

Bileğime temkinli bir dokunuş oluyor ve gözlerimi indirip ona bakıyorum. Sadie'nin parmaklarının tenime değdiğini görünce ona bir gülümseme sunuyorum, göğsümde bir sıcaklık filizleniyor.

"Peki ya diğerk alfa? Sorun çıkaran diğerk alfa?" diye soruyor usulca.

"Sanırım Landon, betamız Dash'e çok yakın. Bağımızda bu kadar çok soruna neden olan şey bu olabilir ama emin olamıyorum. En azından şimdilik. Akşam yemeğı için onların evine gitmem gerekiyor, belki o zaman daha fazla yanıt alabilirim."

"Sürü bağları yoğundur. Sadakat hem bir lütuf hem de bir lanet olabilen bir şeydir. Gerçi betalar konusunda hiç deneyimim yok," diyor Sadie.

Clover güvece saldırmadan önce bir spatula almak için çekmeceyi çekiştirerek açıyor. "Tek bildiğim, düğüm olsun ya da olmasın, bir alfanın sunabileceklerine gayet iyi ayak uydurabildikleri."

"Ben de seninle aynı durumdayım Sadie. Dash daha önce birlikte olduğum ilk beta olacak." İçkimden uzun bir yudum alıyorum ve ateşim yükselmeden önce onu soğutmaya çalışıyorum. "Eğer öyle bir şey olursa."

Sadie elini çekmeden önce bileğimi sıkıyor. "Eğer olmazsa, aptallık etmiş olur. Tüm sürü senin kaçıp gitmene izin vermiş olur."

"Teşekkür ederim. Çok tatlısın." "Bir şey değil."

"Pekâlâ, ne kadar açsın? Tabaklarınıza çok fazla yemek doldurmadan önce söyleyin," diyor Clover.

Yanındaki tezgâhta duran üç tabağı baktığımda gördüğüm kadarıyla biraz geç soruyor. En uzaktaki tabaktaki yemek kulesi gözümü korkutuyor.

Sadie karnını ovuştururken, "Şu anda büyük boy bir kutu Lucky Charms yiyebileceğimden oldukça eminim," diyor.

Gömleğinin gergin kumaşından göbek deliğinin dış hatları görünüyor. Ama nefesimi kesen, o minik şişliğin üzerinde gerçekleşen hareket.

"Sanırım bebek bu fikri seviyor," diye mırıldanıyorum.

Sadie bakışlarımı takip ediyor ve karnının üst kısmını dürtüyor. "Bence de öyle. Canımın çektiğı şeylerden biriydi. Lucky Charms ve çilekli süt."

"Clove, bebek şu anda dans ediyor," diyorum ona.

"Ah!" O kadar hızlı dönüyor ki, elindeki spatula bir sıçramayla güveç kabına geri düşüyor. "Bir bakayım!"

Clover yanına çömeldiğinde Sadie, "İstersen hissedebilirsin," diye öneriyor. "Sanırım artık o aşamayı geçtik. Sen de, Briar."

Başımı sallayıp Clover'a katılırken gözlerim yaşıyor. Bir elimi en iyi arkadaşımın yanına, Sadie'nin karnının şu anda hareketle dalgalanan bölgesine koyuyorum.

"Bu onların ayakları," diye açıklıyor Clover, yavaşça Sadie'nin karnının yanından aşağıya doğru iniyor ve yerleşmeden önce alt kıvrıma doğru ilerliyor. "Çok aktifler. Bunu her zaman yapıyorlar mı?"

"Hemen hemen. Genellikle şekerli bir şeyler yediğimde daha çok oluyor." "Lucky Charms gibi," diyorum gülümseyerek.

Sadie gülüyor, gözlerine ışık doluyor. "Ve karpuzlu bir mocktail."

"Sana biraz gerçek yemek yedirdikten sonra en büyük hayranım olacaklarını söyleyemem. Sanırım oyunbozan teyze ben olacağım," diye takılıyor Clover.

Sadie ikimize bakıyor, umut gibi bir şey kıvılcımlanıyor. "Aldıracaklarını sanmıyorum. En azından ben etmem."

İçimde bir heyecan fırtınası kopuyor. Yeni bir arkadaşla plan yapmak için muhtemelen çok erken ama içimden bir ses Sadie'nin hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. En azından bu konuda yapabileceğimiz bir şey varsa.

Umut Limanı'na sağlık hizmetinden daha fazlasını aramak için gelmemiş olabilir ama tüh. Ona ve yakında bebeğine bundan daha fazlasını vermekten mutluluk duyacağız.

Böyle bir gece romantik hayatım hakkında endişelenmeyi zorlaştırıyor. Rahatlatıcı ve heyecan verici ve tam da ihtiyacım olan şey.

JASPER

YEMEK YAPMAKTAN HOŞLANIYORUM AMA BU BENİM TUTKUM DEĞİL. EV İŞLERİYLE İLGİLENMEK

Ancak paket, öyle. Bu, en büyük hayranı olmadığım ama yine de yaptığım birkaç şeyi içeriyor.

Büyürken annem gece vardiyasında çalışırdı, bu da o gittikten birkaç saat sonra eve geldiklerinde açlıktan ölmek üzere olan üç alfadan oluşan bir sürüyü beslemekten beni sorumlu tutardı. Hafta sonları evden kaçıp kendi işimi yapabildiğim tek zamanlardı.

Bir sürü evinde büyümüş olmak bana bir avuç alışkanlıktan daha fazlasını aşıladı. Gerçek bir sürü dinamiği bir sınıfta ya da internetteki bir videoda öğretilemez. Sürü içinde yaşayarak öğrenirsiniz.

Tüm üyeler masaya oturmadan kimsenin yemek yememesi, ev işlerinin herkes tarafından yapılması ve her hafta dönüşümlü olarak yapılması, tek bir etkinliğin veya hobinin diğerlerinin önüne geçmemesi gibi küçük şeyler sürüyü bir arada tutar. Hafta sonları ve tatillerde, bazen arka arkaya olmak üzere, götürüldüğüm parlak oyunların ve müzikallerin sayısını unuttum.

Bir sürü sadece ona harcanan çaba kadar iyi çalışır ve benimki şimdi? Zorlukla dayanıyor.

Aramızda sürü içinde büyümeyen tek kişi Ronan. Hayata adapte olmak ve bir sürüyü yürütmek için gereken değişikliklere kendini açmak zorunda kaldı. Ancak yıllar geçtikçe, en büyük sapkınlığın nereden geldiği belli oldu ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Bir omega olmadan, kendi yörüngelerimizde, bizi bir araya getirecek merkezi bir güç olmadan sürüklenen yıldızlarız. Bir sürünün bir omega olmadan yürümesi zordur ama bu kadar kısa sürede bu kadar derinden etkilenmemizin mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Bu gece bizim için nihai dönüm noktası olabilir. Briar her şeyi değiştirmek üzere.

"Landon'ı gördün mü?" Dash günün üçüncü Coke Zero'sunu açarak soruyor.

Mutfağın alçak ışığında önümde dururken, Briar'a olan "ilgisizliği" düşünüldüğünde, bu gece beklediğimden daha fazla çaba sarf ettiği çok açık. Şahsen ben bunun tamamen Landon'la ilgili olduğunu ve beta içgüdüleriyle pek ilgisi olmadığını düşünüyorum. Özenle şekillendirilmiş saçları ve yeni tıraşı onu umursamaz göstermiyor.

"Ronan birkaç dakika önce onunla birlikte eve gideceğini söyledi," diye cevap veriyorum, fırının üzerindeki zamanlayıcıya bakarak.

Ev yapımı pizza basit, ama bütün bir sürüyle aynı anda tanışmak ne kadar korkutucu olsa da, basitin en iyisi olduğunu düşündüm. Onu mümkün olan her açıdan etkilemek istesem bile, onu bunaltacak başka bir şeye ihtiyacı yok.

"O zaman kayboldu mu? Sabahtan beri onu görmedim."

"Gelecektir."

"Kızın geldiğini ve bunu ondan sakladığımızı öğrenince başımız belaya girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eğer sorsaydık, hayır derdi."

Bu korkunç bir mantık. Ona ihanet ediyoruz ve bunun iyi bir nedeni olduğuna kendimi ikna etmek zorundayım. Eğer onu kabul ederse, daha önce ne yaptığımızın bir önemi kalmayacak.

Annem bir ihtimalin arkasına saklandığımı bilse kafama vururdu. Çocukluğum boyunca bana asla böyle bir şey yapmamam öğretildi. Ama elimde kalan tek seçenek buymuş gibi geliyor.

Landon'ın en azından onunla yüz yüze görüşmeden Briar'la olan şansımızı yok etmesine izin vermeyeceğim.

"Haklısın ama bu durumu daha iyi yapmaz."

"Rahatlatıcı konuşman için minnettarım ama şu anda buna pek hazır değilim," diyorum, alaycı bir ses tonuyla.

"Kusura bakma. Her şey çok hassas hissettiriyor."

Kollarımı dirseklerime kadar itiyorum, aniden bu kazaktan daha az kumaşlı bir şey giymiş olmayı dileyecek kadar sıcak. Çizilmesini görmezden gelebilirim ama Briar'ı çukur lekeleriyle karşılamak isteyeceğim son şey.

"Çok narin."

"Özellikle de sen ve Ronan şimdiden ona kafayı takmışken," diye ekliyor, soğukkanlı olmaya çalışıyor ama beni biraz fazla yakından izliyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Dili alt dudağında geziniyor. "O buna değer mi, Jas?" "Tam olarak neye değer mi?"

"Sürüyü yok etmeye. Landon'ı çok ileri itmeye."

Kaburgalarımın arkasında işkence gibi bir acı patlıyor, sivri uçlar derinlere saplanıyor. "Zaten oradayız. Landon'a zarar vermek istemiyorum ama artık bu boşluğu hissedemiyorum Dash. Sorduğun omega bu riske on kat daha fazla değer. Henüz hissetmiyor olabilirsin ama hissedeceksin. Landon'ın seni pençelemesi endişesi olmadan onu tanımak için kendine bir şans ver, o zaman sen de benim olduğum yerde olacaksın."

"Bu hiç mantıklı değil. Ne olursa olsun hissederdim," diye zayıfça karşı çıkıyor. "Şart değil. Eğer bir engel varsa, her şeyi etkiliyor olabilir, hatta kokusunu bile."

"Peki durumun böyle olup olmadığını görmek için ne kadar beklemem gerekiyor? Haftalar sonra mı? Aylar mı?"

"Bunun cevabını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun adına tartışarak kendine yardımcı olmadığın. Landon yetişkin bir adam. Onu bu sürüye liderlik etmesi için seçtik ve yıllar önce doğru seçimi yaptığımızı bize göstermesi gerekiyor."

Dash omuzlarını yuvarlıyor, sanki onu mevcut zihnietine hapseden prangalardan kurtulmaya çalışıyormuş gibi. Uzanıp omzunu avuçluyorum. "Bizi takip et. Landon hakkında endişelenmeden yemeğe gitmeye çalış. Kızgın olacak ve açıkçası son zamanlarda bu kadar hissiz olmasındansa kızgın olmasını tercih ederim."

"Kahretsin, Jas. Buraya nasıl geldik bilmiyorum." "Ya olmamız gereken yer burasıysa?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Briar bizim için yaratılmış. Kırık ya da bütün, biz onun sürüsüyüz. Mükemmel olmasak bile bizi her zaman bulması gerektiğine inanmak zorundayım."

"Sence bize böyle bir bakış atıp zahmete değmeyeceğimize karar vermez mi?" diye soruyor, sinirli bir sesle.

"Hayır. Ve öyle olsa bile, ona hala buna değdiğimizi kanıtlamaya hazırım. Ya sen?"

Dash gözlerini benden kaçırmıyor. Gözlerindeki kesinlik parıltısı tam da beklediğim şeydi.

"Siktir, varım. Ama neler olduğunu anladığında Landon'ı doğruca sana göndereceğim."

Tereddüt etmedim. "Onun için hazırım."

On dakika sonra Ronan bana mesaj atıp Briar gelmeden eve varamayacaklarını bildirse bile. Bunun Ronan'ın kasıtlı bir hareketi mi yoksa tamamen tesadüf mü olduğunu asla bilemeyeceğimizden eminim. Onları bilerek geciktirdiğini düşünmezdim. Landon'ın Briar'ın burada istenmediğine karar verme ihtimali olduğunu hepimiz biliyorduk.

Başka ne olursa olsun, bunun alabileceğimiz en kötü haber olduğu açık. Her şeyi son dakikaya bırakmamız benim hatam ama gelmemesini hiç beklemiyordum. Birkaç dakikalığına bile olsa, onu burada hiçbir uyarı olmadan görmeye nasıl tepki vereceğini bilemeyiz.

"Ronan aslında ne dedi?" Dash omzumun üzerinden eğilip mesajlara bakarak soruyor.

"Yirmi dakika içinde evde ol." "Bu kadar mı? Ona nedenini sor."

Bir mesaj yazıp hızla gönderiyorum, karnım dizlerimin arasında sallanıyor.
Neden? Neler oluyor?

Dash inliyor. "Aramadan önce cevap vermesi için ne kadar süre vermeliyiz?"

"Belki de bunu yine de yapmalıyız. Bu bize Landon'ı uyarma şansı verir."

"Ne olmuş yani? Evden başka bir yere gitmelerini isteyebilir mi?"

"Her şey ters gidiyor. Bu gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu," diyorum nefesimi sıkarak.

"Siktir et. Sadece ara ve hiç gelmemesi riskini göze alalım." "Emin misin?"

Dash cevap vermek için ağzını açtığında telefonum elimde çalıyor.

Lan piste uğramamız için ısrar etti. Doktorla konuşması gerekiyormuş.

"Doktor mu? Bu iyi uyuyamamasıyla mı ilgili?" Özellikle kimseye sormadım.

"Uykusuzluğundan bahsetmişken, yemekte söyledikleri hakkında konuşacak mıyız?"

Göğsüm sıkışıyor. "Tam olarak hangi kısmı? Ağrılar mı, hastalık mı?"

"İkisi de. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Ben de bahsetmedim ama şaşırmadım. Bize neler olduğunu bizden daha fazla hissediyor."

"Nasıl yardım edebiliriz, Jas?"

"Yardım edebilecek olanın biz olduğumuzu sanmıyorum."

Duraklıyor, bakışları ağırlaşıyor. "Omega mı?"

"Şu anda burada olmasının bir sebebi var Dash. Sen buna Ronan ve benim gibi inanmasan bile."

"İnanmadığımdan değil. Sadece senin ve Ronan'ın hissettiği gibi bir çekim hissetmiyorum. Landon başka biri olsaydı çoktan buraya taşınmış ve kalçana bağlanmış olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim. Tereddütüm ona karşı değil. Belki de betalar için her şey farklıdır."

Yalan söyleyip ona Ronan ve benim hakkımda yanıldığını söyleme zahmetine girmiyorum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Betaların da alfa ve omegalar gibi koku eşleşmeleri vardır. Farklılıklar var ama o kadar da büyük değil. Bunu henüz bizim hissettiğimiz ölçüde hissetmiyor olman, orada olmadığı anlamına gelmez. Tüm odağını Landon'a vermek yerine kendini bu olasılığa açarsan belki şaşırsın."

"Peki ya kendimi açarsam ve yine de hissetmezsem? O zaman ne olacak? Landon onu kabul ederse ve ben hâlâ bir bağ hissetmezsem ne olacağına dair bir planın var mı?"

"Hayır, Dash. Bunun için bir planım yok," diye ısııyorum, hayal kırıklığım kabarıyor.

İç geçiriyor. "Özür dilerim. Bu haksızlıktı."

"Haksızlık değildi. Sadece sana verecek bir cevabım yok. Şu anda bir yandan hepimizi bir arada tutmaya çalışırken bir yandan da Briar'a tutunmaya çalışıyorum. Sürü ya da o arasında seçim yapmak mümkün olmayacak," diyorum yenilmiş bir şekilde.

"Sana seçim yaptırmayacağıma dair söz veriyorum. Eş olsun ya da olmasın, ne olursa olsun o benim gözümde sürüden biri olacak."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Omzumu sıkıyor. "Biz bir aileyiz. Elbette bunu kastediyorum."

"Landon'ı ikna edeceğiz. Haftalar sürse bile," diye yemin ediyorum.

"Bizi bir omega ile hayal edebiliyor musun? Tanrım, bir tanesiyle ne yaparız ki?"

Öksürüğe dönüşecek kadar sert bir kahkaha atıyorum. "O başıboş bir hayvan değil."

"Kastettiğim bu değildi!"

"Kulağa öyle geliyordu."

Beni iterek serbest bıraktı. "Demek istediğim, yıllardır hiçbirimiz biriyle çıkmadık ve şimdi bir omega'ya kur mu yapmamız gerekiyor? Sürümüzü bile zor bir arada tutarken onu bizi seçmesi için nasıl ikna edeceğiz?"

"Omega'ların sürünün kalbi olmasının bir sebebi var, Dash. Bence buna bir şans verirse, nasıl bir araya geldiğimize şaşıracaksınız."

Landon'ı yola getirebildiğimiz sürece.

Bunu yaptığımızda, gerçek bir şansımız olacak. Briar'ı onun için doğru sürü olduğumuza ikna etmeye çalışıyorum.

BRIAR

HIPERVENTILASYON GEÇİRECEĞİM.

Hayatımda hiçbir şey için bu kadar gergin olmamıştım. Ne ilk pap smear testimi yaptırdığımda ne de geçen yıl bir omega sağlık konferansında konuşmak için çağrıldığımda. Kaç yaşına gelirim geleyim, sinir sistemim hala potansiyel sürü arkadaşlarımla akşam yemeğinde buluşmakla silah zoruyla alıkonulmak arasındaki farkı ayırt etme yeteneğinden yoksun.

Kokum, arabamın küçük sınırları içinde beni boğacak kadar yanmış durumda. Clover'a bugün bana şoförlük yapmamasını söylediğim iyi oldu çünkü eğer yapsaydı, ne kadar korktuğuma tanıklık edecek bir kişi daha olacaktı. En azından tek başıma, hayatımdaki diğer herkese bu geceyi göğüs altı terleri ve nemli bir boyun yerine zarafetle atlatmışım gibi davranabilirim. Bu çok saçma.

Ronan ve Jasper bana inanılmaz davranmaktan başka bir şey yapmadılar. Onlar benim dostlarım ve bu gece ne olursa olsun, benim için savaşacaklarına dair verdikleri söze inanmak zorundayım. Şüpheli bir beta ve hor görülen bir sürü liderinden daha kötü insanlarla başa çıktım.

Hayatımda gördüğüm en güzel mimari eserin önündeki bu devasa araba yolunda oturmak da içimdeki şüphe ve özgüven eksikliğine yardımcı olmuyor. Buraya en az on dakika önce geldim ve eğer bunun farkındalarsa bunun onlara nasıl görüneceğini biliyorum.

Camıma vurulunca çığlık attım. Başımı arabanın tavanına vururken bacaklarım direksiyon simidine çarpıyor ve

otomatik kapı kilitlerinin düzgün çalıştığından emin olmak için. Çalışıyorlardı ve pencereden bana bakan yüz korkulacak bir yüz değildi.

Görünüşe göre bunca zamandır burada olduğumun farkındaydılar.

Nefesimi tutmaya çalışarak hemen pencereyi açıyorum.

"Özür dilerim aşkım. Sadece benim. İyi olduğundan emin olmak istedim," diye geveliyor Jasper, başını arabaya yaslayarak.

Başımı sallayarak boğazımı avuçluyorum ve gülümsemeye çalışıyorum.

"Önemli değil.

Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Gerçi pek yardımcı olduğumu söyleyemem. Kapıyı açabilir miyim?"

"Elbette." Kilidi açıyorum ve esintiyle gelen baharatlı çamaşır kokusunu içime çekiyorum. "Bu kadar ürkek olduğumu düşünmemiştim."

Kapı göz açıp kapayıncaya kadar açılıyor ve sonra o orada, bana doğru uzanıyor. Onun kollarında olduğum anda sinirlerim kayboluyor. Ben ona doğru dönüp kollarımı güçlü bedenine dolamadan önce elini yanıma atıp emniyet kemerimi çözüyör.

"Seni özlediğimi söylemek için çok mu erken?" diye mırıldanıyor, yüzü saçlarımı buluyor.

"Hayır. Ben de seni özledim."

"İçeri girer girmez haftanın geri kalanının nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni mesajlara ve aramalara boğmamaya çalıştım, ama birçok kez ulaşmak istedim," diye itiraf ediyor.

"Beni bunaltmazdın. Hem de hiç." Sanırım bunu

çoktan aştık.

"Bunu aklımda tutacağım o zaman."

İsteksizce ayrıldığımızda kollarımız birbirine dolanıyor, aramızdaki boşluk büyüdükçe gözlerimiz hemen birleşiyor. Kısa bir tat almak için bile olsa dudaklarımı dudaklarına götürmek çok ama çok kolay olurdu. Sadece bu seferlik, keşke bu şekilde kontrolü ele alacak kadar cesur olsaydım.

Yumuşak bir gülümsemeyle bakışlarımı indiriyorum ve arabayı kapatmak için kayıyorum, gerginliği başarıyla kesiyorum.

Jasper kontrolü ele almama izin veriyor, bana biraz daha nefes aldirmek için arkasına yaslanıyor. Yanımdaki koltuktan çantamı kapıyorum ve garaj yolunda ona katılıyorum.

"Bu ev inanılmaz," diyorum o kapımı kapatmak için kolunu uzatırken.

Sırtımın alt kısmına yerleşen ve beni arabanın yanından geçiren avucu sıcacık. "Beğendiğine sevindim. Gerçekten, burayı seçerken pek bir şey yapmadık. Landon'ın babası, sürüyü resmileştirdikten kısa bir süre sonra emlakçısından bize seçenekler göndermesini istedi ve biz de en çok odası olanı seçtik."

"Dördünüzle birlikte daha küçük bir yerin çok dar geleceğini tahmin edebiliyorum. Yine de hiçbiriniz sürü evinizi tam olarak seçememiş olmanızdan rahatsız olmadınız mı? Alfalar bu tür konularda gerçekten seçici değil midir?"

Daha önce bir sürünün başka birinin nerede yaşayacağını seçmesine izin verdiğini duyduğumu söyleyemem. Annem ve babam kesinlikle bunu kabul etmezdi. Sürü evinin bir tür sığınak olması gerekir. Bir omega'yı aile kurması için getirdikleri yer.

Tüm çabalarımın rağmen cildim kızarıyor.

Jasper parmaklarını açarak dokunuşunu genişletiyor. "Bu harika bir soru, Briar. Bunu düşünmek için hiç bu kadar zaman harcamamıştım."

Yutkunuyorum. "Yapmak isteyeceğim son şey haddimi aşmak olur ama sürünüz gergin görünüyor. Sanki ben dahil olmadan çok önce de böyleydi."

Adımları kısa bir süreliğine duraksıyor. "Öyleydi ve mükemmellikten daha azıyla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Bu, gelecekteki omega'mızı getirmek istediğim türden bir sürü dinamiği değil ama sunabileceğim tek şey bu."

Kelimelere sinen acı, muhtemelen duyduğum en kötü şeydi. Jasper yürümeyi bırakıyor ve sırtımı tutarak beni kendisine doğru döndürüyor. Yeşil gözleri, herhangi bir varsayımda bulunmadan önce ona konuşması için bir şans vermem için yalvarıyor.

Bulutsuz mavi gökyüzüne bakarken dudaklarını birbirine doluyor. Gözleri tekrar bana döndüğünde, gözlerindeki açıklıktan saklanmıyorum.

"Biz mükemmel değiliz, aşkım. Bunu zaten anladığımı biliyorum ama en azından sana karşı dürüst olabilirim. Sürü dinamiğimiz zayıf ve aramızdaki bağ kırılıyor. Landon'ı bu konuda açılmaya ikna etmek kolay olmayacak ve bunun senin için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Şu anda sana söz verebileceğim tek şey, senin bizim için savaşmak zorunda kalacağın kadar bizim de burada senin için savaşıyor olacağımız. Daha yeni tanışmışken ve birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey varken senden savaşmanı istemenin adil olmadığını biliyorum. Sadece en azından bu gece için bize çabalamaya değer olduğumuzu gösterme şansı verebileceğinizi umuyorum. Landon da dahil."

Bu alfa ya kabul etmem ya da mükemmel bir şekilde kesilmiş bahçeye fırlatmam için kalbini ortaya koyarken omega'm sızlanıyor. İsteddiği şeyin çok fazla olmadığını söyleyemem. Cehennem gibi korkutucu. Kendimi ortaya koymak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve Greg'le olanları ve geride kalan ve hâlâ tam olarak iyileşmemiş yarayı düşünürsek, bu daha da zor.

Ancak Jasper'ın söylediği her şeyi duymadan önce bile bu geceye açık fikirli bir şekilde geleceğimi biliyordum. Hiç kimse için iyi olan hiçbir şey kolay olmamıştır, kokusu eşleşmiş bir sürü neden farklı olsun ki? Bir şeyin olması gerektiği gibi olması, onun kendi payına düşen zorluklara sahip olmaması gerektiği anlamına gelmez.

Yüz ifadesi gergin, stres ve suçluluk duygusuyla gerilmiş, ama yanağını avuçlamak için elimi kaldırdığımda titriyor, her şey kayıp gidiyor ama bağlılığı şaşırtıyor.

"Bunu istiyorum, Jasper. Ne kadar çılgınca olursa olsun, zor olacak diye olabileceklerden vazgeçmeyeceğim," diyorum.

"Ve bunu söylemen için sana baskı yapmıyorum?"

"Hayır. Bugün buraya gelmeden önce ne yapacağımı ve ne sunmak istediğimi biliyordum."

Uzun bir nefes alıp başını sallıyor ve sırtımdaki sert eliyle bizi birbirimize yaklaştırıyor. "İnanılmazsın."

"Benim hakkımda henüz bu yargıya varacak kadar çok şey bilmiyorsun," diye takılıyorum, dudaklarım yukarı çekiliyor.

Sözlerinde alay yok. "Tanımama gerek yok. Seni ilk gördüğüm andan beri türünün tek örneği olduğunu biliyordum."

"Oh," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor, elini omurgamda gezdirdikten sonra tekrar aşağı indiriyor. "Hadi içeri girelim. Ronan ve Landon henüz eve gelmedi ama Dash bekliyor. Umarım pizza seviyorsundur."

"Pizzaya bayılırım."

"Ronan isteseydi senin için beş çeşit ziyafet hazırlardık, ama kolay başlamanın daha iyi bir seçenek olabileceğini düşündüm."

Jasper kapıyı iterek açıyor ve önce benim içeri girmem için yer açıyor. Adımlarım düzensiz, yürüyüşümü mükemmelleştirmeye çalışırken sandaletlerim zemine sürtünüyor. Kalın bir bulut halinde üzerime çarpan kokuların gücü nefesimi kesiyor.

Karamelli kahve, fıstık ezmesiyle karıştırılmış zengin çikolata, sıcak çamaşır kokusuyla baharatlı deri ve vanilya, doğrudan şişeden çıkan türden. Gözlerim kapanıyor, keskin bir acı karnımı tırmalıyor.

Koluma bastıran sert göğüs benden bir inilti çıkarıyor. Jasper beni tutup ona yaslanmama izin vermeden önce u t a n m a y a fırsatım olmuyor.

"Çok fazla olduğunu biliyorum aşkım. Eğer dışarı çıkmak istersen seni anlıyoruz," diye mırıldanıyor.

"Hayır!" Bu fikir karşısında dehşete düşerek haykırıyorum. "Burada olmak istiyorum. Burayı seviyorum. Hepinizin kokusunu alabiliyorum."

Dash tam karşımda, ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Gözlerindeki mavi o kadar parlak ki, birbirimize bakarken gökyüzüne de bakıyor olabilirdim.

"Pizzanın bazı kokularımızı maskeleymeye yardımcı olabileceğini umuyorduk, böylece onlarla başa çıkmak daha kolay olacaktı," diyor yumuşak bir sesle.

"Maskelenmelerini istemiyorum. Ben iyiyim. Sadece ilk defa onları bu şekilde bir arada kokluyorum."

Bundan ne kadar etkilendiğimin kokusunu alamadıklarını varsaymamam gerektiğini de çok iyi biliyorum. Koku maskeli külot olsun ya da olmasın, sırlıklam olmuş durumdayım. Aldığım her nefes, her birinin derinliğini anlamak için kokuları ayırmaya çalıştıkça durumu daha da kötüleştiriyor.

Kahve Ronan'ın, çikolata ve fıstık ezmesi Dash'in, çamaşırların sıcaklık kokusu ise Jasper'ın. Vanilya ise Landon'a ait olmalı. Daha derin nefes alma isteğime karşı koyamıyorum, kurnazca evin içine doğru sürükleniyorum.

"Landon vanilya gibi kokuyor," diye nefes alıyorum, nabzım kulaklarımda atarken zorlukla düşünebiliyorum.

Jasper yakınımda duruyor, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi ben hareket ettikçe beni takip ediyor. "Öyle."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, anılar yanıp sönüyor. Tarçından eser yok ama sonunda onu ve ona yapışmış hafif yanığı buluyorum.

Parmak uçlarıma bulaşan spagetti sosu ve masalar dolusu insanla o restoranın girişinde durmuş, tıpkı bunun gibi kokan bir alfanın onu rahat bırakmamı emretmesini izlerken hissettiğim utancı asla unutmayacağım.

Aman Tanrım.

İşler bundan daha kötü olamazdı. Jasper'la yüzleşmek için döndüğümde dehşet karnımda katran gibi birikiyor. Kelimeler daralan boğazıma takılıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

Başımı sallıyorum, duygularım anlamlandıramayacağım kadar yoğun.

"Konuş benimle, aşkım."

"Yanlışı bir şey mi yaptık?" Dash, Jasper'ın yanında belirerek soruyor.

Kokum ekşiyor, vanilya ve tarçın kokusunu kaybediyorum. O günden beri ikinci kez içimde bir şeyler çatırdıyor, omega'm bunu tekrar kaçırma fikrinden geri tepiyor. İçgüdülerim onu tekrar bulmak için yeterince odaklanmamı istiyor ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

"Tamam, belki de dışarı çıkmamız gerekiyordur," diye ekliyor Dash, Jasper donup burun delikleri alevlenince kontrolü ele alıyor.

Bir deliğe girip ölmek istiyorum çünkü ne koktuğu çok açık. Dehşete düşmüş bir omega'nın kokusu, saklamakta çaresiz kaldığı kayganlıkla karışıyor.

Gözbebekleri büyüyen Jasper sert bir ses çıkarıyor ve başını sallayarak elini kollarımda gezdiriyor.

"Dışarı," diye
yankılanıyor. Hiç vakit
yok.

Verandanın basamaklarındaki ayak seslerini başka bir şey sanmak imkânsız. Nefesimi tutuyorum ve Jasper'a bakmaya devam ediyorum, şu anda ne kadar kafası karışık olursa olsun beni bırakmaya niyetli olmadığı değerli bir şeymişim gibi izlemesinden teselli bulmaya çalışıyorum.

"Ronan pizza yiyeceğimizi söyledi. Geç kaldığımız için üzgünüm."

Bu sert sesi duyunca gözlerim yuvalarından fırlıyor. Tüylerim tepeden tırnağa diken diken oluyor ve içgüdüsel olarak Jasper'a uzanıp parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum. Vücudu konuşan adamı görmemi engelliyor ama ağır ayak sesleri yolumuza devam ederken bunun bir önemi olmayacağını biliyorum.

"Tanrım, bu koku da ne? Bu ..." Ayak sesleri kesiliyor.

Ronan yana doğru hareket ettiğinde onu ilk ben görüyorum, gözleri zaten benim üzerimde. Ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sorun ne Petal?" diye soruyor, sesi kısık.

Bu yabancıнын olabileceği tek bir adam var. Landon'ın sesi odanın içinde bir kırbaç gibi.

"Omega'yı *buraya* mı getirdin?"

Boğazıma bir inilti takılıyor ve nefesimi riske atarak kaçmasına izin veriyorum. Odadaki diğer adamlar bunu bir sıkıntı işareti olarak algılıyorlar ama bu korkulacak bir ses değil.

Kendimi Jasper'ın kollarından dışarı itiyorum ve Ronan'ın benim için açtığı kollardan kaçıyorum. Açık alana çıktığımda başım dönüyor, Landon'ı arıyorum ve onu birkaç adım ötede donmuş halde buluyorum. Benden çok uzakta.

"Benden kaçtın," diye mırıldanıyorum, bolca göz kırparken gözlerim yanıyor.

Restorandaki aynı alfa bana bakıyor, mavi gözleri ilk baktığımdaki kadar canlı. Onunla ilgili her şey o günkü gibi, ama takım elbise olmadan o kadar da korkutucu görünmüyor. Yüksek boyu ve geniş, hantal omuzlarıyla bile, benim için o zaman düşündüğüm gibi bir tehlike olmadığını biliyorum.

Ona doğru adım atışımı izlerken çenesi gergin, dişleri gıcırıyor. Gözlerini uyarırcasına kıstığında bile durmuyorum.

"Benden kaçtın," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sert bir şekilde.

Landon ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken Jasper nefesini içine çekiyor, yüz ifadesi yumuşayarak soluk tenli bir rahatlık resmi çiziyor. Bir an bile inanmadığım tam bir dış görünüş.

"Ben yaptım."

"Neden?"

"Bir omega istemiyorum."

Göğsümün en yumuşak yerine bir bıçak gibi saplandı. "Neden? Beni tanıyorsun bile."

Yüz hatlarının mükemmelliğinde kayboluyorum, artık ona o kadar yakınım ki her girintisini ve kıvrımını seçebiliyorum. Sanki küçüklüğümde beri gördüğüm rüyalarından zihnimde yaratılmış gibi. Saatlerce arasam bir kusur bulamam.

İçim o kadar acıyor ki, üzerine atlamamak için ayaklarımı yere daha sert basmak zorunda kalıyorum. Bunu en son yaptığımda beni yalnız bıraktı, reddedildim.

Şimdi söylediği sözler daha kötü olabilir.

"Seni tanımama gerek yok. Seni tanımak *istemiyorum*. Yemeğimi mahvettiğinde ve ikimizi de utandırdığında bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Şimdi izin verirsen gitmem gerekiyor," diyor sertçe, her kelimesi iyi hedeflenmiş bir kurşun gibi.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Landon," diye hırlıyor Ronan, aniden yanıma gelerek. "Şu anda neden bahsediyorsun? Daha önce tanıştınız mı?"

Eli beni sabitliyor ve desteğine şu anda onu itemeyecek kadar çaresizim.

Landon bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor ve bunu bir şekilde o kadar zalimce yapıyor ki irkiliyorum, kalbim onun sıkıldığı yumrukta kanıyor.

Yavaşça gözlerini Ronan'a çeviriyor, mavisini alev gibi yanıyor. "Beni bir daha böyle gafil avlama. Bu konudaki duruşumu hepimize söyledim. Bu olmayacak."

Değiştir. Ne onun için ne de bulduğun başka bir omega için."

Dash bir parmak eklemine pazumun üzerinde gezdirerek yanımdan geçiyor.

"Zalim olma.

Sen böyle biri değilsin."

"Öyle değil mi? Omega'na nasıl tanıştığımızı sor ve sonra buna hâlâ inanıp inanmadığına karar ver," diye ısırtıyor Landon.

"Bir daha böyle gitme Landon. Burada kalacağız, sadece yukarı ya da spor salonuna çıkacağız. Ama burada kal," diye yalvarıyor Jasper.

Landon tereddüt ediyor, aralarından ağır bir şey geçiyor. "Gittiğinde bana haber ver."

Jasper beni bu durumun gerçekleşebileceği konusunda uyardığında, belli ki yeterince ciddiye almamıştım. Söylediği kadar kötü olmayacağını ummuştum. Belki Landon beni görür ve fikrini değiştirir diye. Ama şimdi, sürülerinin lideri olan Landon'ın üç hafta önce tanıştığım kişi olduğunu biliyor ve onun benim koku eşim olup olamayacağını merak ediyordum.

Çok ama çok yanılmışım.

Bu düşündüğümünden çok daha kötü.

LANDON

ONUN YANINDA BİR SANİYE DAHA K A L S A Y D I M KENDİMİ KAYBEDECEKTİM.

Merdivenlerin başında dizlerimin üzerinde doğrulup o limon kokusunu sistemimden atmaya çalışırken derimi tırmalıyorum.

Nasıl tanıştığımızı belli belirsiz anlatırken sesi ikinci kata kadar parıldıyor, sesi hareketlerim karşısında incindiğini ele verecek kadar gergin.

Kahretsin, burada kalamam.

Diğerleri ne kadar etkilendiğimi bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Gözlerim kapalıyken onu tekrar görüyorum. Vücudunun her kıvrımı ve neredeyse benimkiyle aynı siyah tonundaki kahverengi saçlarının ışıltılı telleri. O gecedен hatırladığım burun halkası hâlâ orada, küçük bir elmas parıldıyor.

Bir kadının giydiği kıyafetleri hiçbir zaman çok önemsemedim, ama onu dantel taytlı, gözleriyle aynı soluk mavi renkte küçük bir sundress içinde görmenin beni neredeyse uçurumdan aşağı itmediğini nasıl iddia edebilirim?

Omega büyüleyici. İnsan kavrayışının ötesinde güzel. Çenesini kararlılıkla kaldırıp bana baktığında ayaklarımın altındaki toprak sarsıldı. Burada olmaması gerekiyordu ve kesinlikle benim üzerimde bu kadar güç sahibi olmaması gerekiyordu. Biz sürü değiliz ama o öyle hissediyor.

Bu anlık çekim, işin en kötü yanı. İçgüdülerimizin bizi kontrol etmek için oynadığı bir oyun.

Nefeslerimin şiddetiyle göğsüm sıkışıyor, duvara yaslanıyorum ve gitme isteğime rağmen merdivenlerin başında oyalanıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Bizden özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Petal," diye onu rahatlatıyor Ronan ama sesi gergin. "İçimde bir his vardı. İçgüdülerim asla yanılmaz."

Beni ilk arayanın o olmasını bekliyorum, sesindeki yatıştırıcı ton çoktan gitmiş ve yerini kan dolaşımımı doldurmak istediğine bahse girebileceğim bir zehre bırakmıştı.

Eğer öyle olsaydı kimse onu suçlayamazdı.

Jasper ayaklarını sürüyerek konuştu. "Kimin ne bildiği önemli değil. Benimle gel, aşkım. Yemek yemen gerek. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Omega zayıf bir sesle, "Gerçekten aç değilim," diyor.

"Biliyorum. En azından seni doyurmaya çalışalım. Eğer yemezsen, eminim Ronan senin payını alacaktır," diye karşılık veriyor Dash.

Tamamı alfa olan bir sürüde beta olması pek yaygın değildir. Büyürken tanıdığım hiç kimsenin sürüsünde beta yoktu ve nedenini hâlâ bilmiyorum. Dash ile tanıştığımda, resmi bir paketi nasıl ve ne zaman oluşturacağımız konusunda hiçbir fikri olmayan çocuklardık.

Bu fikirle oynamak ve geleceğimiz için hayali planlar yapmak eğlenceliydi. İşleri resmiyete dökme günü geldiğinde içimizden biri bile Dash'in ailemizin bir parçası olmasının tuhaf ya da yersiz olduğunu düşünmedi.

Babam aynı fikirde değildi ve hayatım boyunca birkaç kez bu konudaki fikrini bana söylemeyi ihmal etmedi ama bu bir fark yaratmadı.

Sürü arkadaşlarınızla tanıştığınızda, bu sonsuza kadar sürer. Bir çekim hissedersiniz ve o kadar. Mükemmel bir dünyada, aynı şeye karar vermeden önce o restoranda Briar'a bir kez bakar ve kokusunu içime çekerdim.

Tüm içgüdülerim bana aşağıdaki muhteşem omega'nın benim koku eşim olduğunu söylüyor ama çaresizliğin sizi yönlendirmesine izin vermenin ne kadar kolay olabileceğini biliyorum. Bunun gerçekleştiğini en son izlediğimde, babam ve sürü arkadaşları çocukluğumun yarısı boyunca annemin üzerine titrerken ben dışarıdan bakıyordum, tıpkı koku eşleriyle çiftleşen alfalar gibi. Onlar bu kadar emin olduktan sonra kimse gerçeğin ortaya çıkmasını beklemiyordu. Annemin boynundaki izler çürüyen bir tabutun çivileriydi.

O bir dolandırıcıdan başka bir şey değildi ve herkesle oynardı. Beni bile. Ne babam ne de onun önceki sürüsü koku eşleriyle hiç karşılaşmadı. Annem dediğim kadın tek bir şey için onların peşindeydi ve bu aşk değildi. Onları aksi yönde ikna etmek için mümkün olan her şeyi yaptı.

işe yaradı. Bir şişe özel omega parfümü ve babamın paketi onun için kayıp bir aptaldı. Ondan sonra her şey dağıldı.

Kendimi benzer bir tuzağa düşürmeyi reddediyorum. Briar'la birlikte olmamak beni yavaş yavaş öldürüyor olsa bile. Şu anki acı, daha sonraki yıkım ihtimalinden daha iyi.

Ben duvarı itip sessizce tek bir merdivenden aşağı inerken onlar konuşmaya devam ediyor. Metal korkuluk sıcak avuçlarımda soğuk duruyor ve onu sıkıca kavıyorum, çok derine indiğinde bir tıslamayı yutuyorum.

Ana katımız açık bir oturma ve yemek odası, arka bahçeye bakan bir mutfak, üç tam banyo ve ofis ve depo olarak kullandığımız dört yatak odasından oluşuyor. Merdivenler yanlarındaki oturma odasıyla birlikte mutfaka bakıyor ve açıklık, Jasper fırından iki pizza çıkarıp ocağın üzerine koyarken sırtı bana dönük, geniş adada duran Briar'ı görmemi sağlıyor.

Ronan ve Dash onun iki yanındaki bar taburelerine oturmuş, ikisi de başlarını çevirirlerse Briar'ın kaybolacağından korkar gibi bakıyorlar. Jasper bir espri yapıyor ve Dash gülüyor, sesi o kadar hoş ki duymak rahatsız edici. Orada onlarla birlikte olmayı bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Birlikte böyle gülmeyle aylar oldu.

Kendim için bir acıma partisi düzenleyebilirim ama bunun ne faydası olur ki? Sürümümü korumak istiyorsam, bu kendimi Briar'ın onları sıkıştırdığı durumlara sokmam anlamına geliyor. Onları onunla yalnız bırakmak bana hiçbir fayda sağlamayacak, ona yakın olmak benim için uzak olmaktan daha kötü olsa bile.

"Biliyor musunuz? Bir daha düşündüm de, açıktan ölüyorum," diyorum ve omurgamı çelikleştirerek onlara aşağı katta katılıyorum.

Briar sıcıyor, bana bakmak için döndüğünde saçları havada uçuşuyor. Doğal pembe dudakları hiçbir şey söylemeden aralanıyor.

"Harika. Tam zamanında fikrini değiştirdin," diyor Dash.

Ronan gözlerini kısıyor, yüzümdeki boş ifadeyi okumaya çalışıyor. "Şu anda burada istenmiyorsun."

"Ronan," diye hafifçe azarlıyor Jasper.

"Eğer kalırsam bir şey söyleyecek misin?" Ona meydan okuyorum.

"Sorun değil. Tekrar merhaba Landon," diyor Briar, ağzı köşeden kıvrılıyor. Sahte bir gülümseme bu.

Hepsinin yanından geçip buzdolabını açıyorum ve son mavi Gatorade'i bulmak için karıştırıyorum. Kapağı kırıp kalçamla kapıyı kapatıyorum.

İçecek güçlü kokuyor ama yine de onun limonlu kurabiye kokusunun tatlılığını gizlemeye yetmiyor. Sikim seğiriyor, kotumun fermuarının arkasında göz açıp kapayıncaya kadar sertleşiyor.

"Biz de tam programları karşılaştırmaya başlamak üzereydik. Briar'a bir sonraki maçımıza gelmesini önerdim," diyor Jasper, sürümden benimle düpedüz kötü niyet taşımadan konuşan ilk kişi olarak.

Gatorade içerken boğuluyorum ve şişeyi adanın üzerine bırakıyorum. Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor ama boğazımı temizleyerek bunu görmezden geliyorum.

"Harika."

"Ben pek hokey hayranı değilim. Umarım bu bir anlaşma bozucu değildir," diye uyarıyor Briar.

Kaşlarım kendiliğinden havaya kalkıyor. "Neden olmasın?"

Bir an sessizlik oldu, o cevap vermeden önce kimse bana cevap vermedi, o soluk mavi gözler kendi iyiliği için fazla meraklı.

"Spor bana göre değil."

Jasper pizzayı dilimlemek için kullandığı kesme tahtasının yanına bir yığın tabak koyuyor. "Ne tür şeylerden hoşlanırsın?"

"Pek fazla hobi edinecek zamanım olmadı ama geceleri ateşin önünde ya da verandada toparlanıp sayılarla resim yapmayı hep sevmişimdir. Böyle basit bir şey yaparak birkaç dakika geçirmenin gerçekten sakinleştirici bir yanı var. Anksiyeteye de iyi geliyor."

Bunu tahmin ettiğimi söyleyemem.

"En son ne zaman bir şey boyadım bilmiyorum," diye homurdanıyor Ronan.

Şişemin kapağını gereğinden daha sıkı çeviriyorum. "Muhtemelen sen çocukken."

"Eğer resim yaparken sana eşlik etmemi istersen, denemek isterim," diye teklif ediyor Jasper, kuvars tezgâhın üzerinde duran parmaklarının bir boğumunu okşayarak.

Briar kızarıyor, bakışları parmaklarının değdiği yere düşerken kirpikleri dalgalanıyor.

Kıskançlık derimin altında cızırdıyor ve beni daha da kızdırıyor.

Birbirlerini sadece birkaç kez görmelerine rağmen şimdiden çok yakın görünüyorlar. Bu da koku uyumu bağına neden bu kadar körü körüne güvenilmemesi gerektiğinin bir başka nedeni. Birkaç hafta içinde birbirlerinden bıkmayacaklarını kim söyleyebilir? Hâlâ çok fazla bilinmeyen var. Bu kadın hakkında resim yapmaktan hoşlanması dışında hiçbir şey bilmiyoruz.

"Resim yapmayı seviyorum," diyor Ronan.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ne zamandan beri?"

Ters ters bakıyor. "Ben söylediğimden beri, göt herif."

"Jasper bana daha önce sürü evini ne zaman seçtiğinizi anlatıyordu, ama ben gerçekten ne zaman sürü olduğunuzu sormak istiyorum?" Briar konuyu değiştirerek soruyor.

Dash adada öne doğru eğiliyor ve ona bakıyor. "Şey, hepimiz çocukken tanıştık ve sanırım o zaman bile sürü olmamız gerektiğini biliyorduk. Hepimiz belirlendiğimizde, her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Töreni hepimiz on sekiz yaşındayken yaptık."

"Sürü törenleri hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Jasper başını sallayarak pizzayı kesmeye başladı. "Bunun tam anlamıyla bir tören olduğunu söyleyemem. En azından bizim yaptığımız öyle bir şey değildi. Aramızdaki tüm yasal evrakları doldurduk, Landon'ın soyadını aldık ve bir parti verdik. Omega'sı olmayan bir sürü için durum gerçekten bu."

Ronan bana bakıyor, ahmaklık edip gereksiz bir şey eklemem için beni cesaretlendiriyor. Briar'ın söylediğimiz her şeyi dinlerken gösterdiği içten ilgi olmasaydı, ona ve diğer herkese bizim de bir omega arayışında olmadığımızı hatırlatırdım.

Onlar konuşmaya devam ederken ve Briar çenesini yumruğuna dayayıp ona söylenen her kelimeyle birlikte başını sallarken ağzımı açmam imkânsız gibi görünüyor. Jasper her zaman yaptığı gibi herkese yemek hazırlıyor ve aylardır ilk kez masaya oturuyoruz.

Ondan en uzaktaki koltuğa oturuyorum ve kasıklarımı masanın altına ayarlıyorum.

Jasper yanıma oturuyor, hareketimi fark ediyor ama ses

çıkarmıyor. "Bize işlerin nasıl gittiğini anlat, aşkım."

"Her an doğuma girebilecekleri için yakından izlediğimiz birkaç hastamız var. Birkaç gündür telefonumu kontrol etmeden bu kadar uzun süre kaldığımı hatırlamıyorum," diyor Briar pizza ısırlıkları arasında.

Jasper peçeteyle ağzını siliyor. "Kontrol etmen gerekiyorsa, lütfen et. Hiçbir şeyi kaçırmamı istemeyiz."

"Zil sesim açık ve iş için özel bir zil sesi ayarladım. Bakmadan da gayet iyi idare ediyorum," diyor gülümseyerek.

"Sen doktor musun?" İsteddiğimden çok daha sert çıktı ama bunun için özür dilemiyorum.

"Ben bir doulayım," diye düzeltiyor beni.

Parmağımla şişeme dokunuyorum ve "Tanıdık gelmiyor" diyorum.

Sakin, anlayışlı ve rahat bir yüz ifadesinden başka bir tepki vermiyor. "Bebek doğumları sırasında bir kadın doğum uzmanının yanında çalışıyorum ve

Tüm zor işleri yapan annelere fiziksel ve duygusal destek. Hiçbir zaman doktor olmak gibi bir arzum olmadı."

Jasper göğsünü kabartarak, "Briar en yakın arkadaşıyla birlikte bir doğum kliniğinin sahibi," diye övünüyor.

Bu, onda annemde olduğundan çok daha fazlası olduğunun bir kanıtı ve bundan nefret ediyorum.

Dişlerimi sıkarak konuşmayı bırakıyorum. Başka bir şey duymaya ne ihtiyacım ne de isteğim var.

"Meşguldün o zaman?" Dash pizzasından bir ısırık aldıktan sonra soruyor.

Benimkine bakıyorum ve midem dönerken altın kabuğunu kurcalıyorum. Son birkaç haftadır neredeyse hiç yemek yemedim ve görünüşe göre bu gece de durum değişmeyecek.

"Çok. Clover, en iyi arkadaşım ve iş ortağım, yeni bir hastayla bizi diken üstünde tutuyor. Sanırım arkadaşlığımızı onun boğazına tıkmaya çalışıyor, ama Sadie bu konuda gerçek bir asker oldu. Geçen gece ona gerçekten berbat bir tavuk güveci yaptık ve tek bir öksürük bile duymadan hepsini yuttu."

Jasper, "Dash'in bir arkadaş edinmesi ve Ronan'ın yemek yapmaya kalkışması gibi," diye takılıyor.

Dash pizzasını çimdikliyor ve Jasper'a doğru sallıyor. "Bana laf atma çünkü bu sürüde yeni biriyle homurdanmak yerine nasıl sohbet edileceğini bilen tek kişi benim."

"Neden başıboşları yakalıyorum?" Ronan bira şişesinin kenarından soruyor.

"Homurdanan kişinin sen olduğunu hiç söylemedim. Bunu kendin tahmin ettin," diye şarkı söylüyor Dash.

Briar'ın kıkırdaması herkesi sessizliğe gömüyor. Jasper iki sıra dişini gösterecek kadar geniş bir şekilde sırtırken, Ronan gözlerini kırpmadan ona bakıyor.

Aralarında tepkisini gizlemeye çalışan tek kişi Dash. Bana bakıyor ve hemen gözümü kaçırdığım irkiltici bir gülümseme sunuyor.

"Peki ya sen Landon? Yemek yapar mısın?" diye soruyor.

Konuştugu Landon'ın ben olduğumu anlamam bir anımı alıyor. "Pek sık değil," diye açık açık cevap veriyorum.

"Kim yapıyor o zaman?"

"Eğer biri varsa, o da Jasper."

Çenesini öne eğip ekmeğinden bir parça koparıyor. Tabağına bakıyorum, yemeğini incelerken kaşlarım yukarı kayıyor. Peynir, kabuğun büyük bir kısmıyla birlikte gitmiş, asıl pizza ise yenmeden olduğu gibi duruyor.

Gözlerini benim baktığımı görebileceği bir yere indirerek, parmaklarının arasında asılı duran kabukla donup kalıyor.

"Ben pizzayı hep böyle yerim," diyor bana.

"Neden?"

Başını eğip tabağına inceliyor. "Neden hiç yemiyorsun?"

Jasper boğazını temizliyor ve bir süre kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Landon son zamanlarda kendini iyi hissetmiyor."

"Ne şekilde?" Ses tonundaki endişe alfamın kendini beğenmiş piç kurusu gibi kasılmasına neden oluyor.

"Bu konuda endişelenme," diye homurdanıyorum.

Dash zorlamaya devam ediyor. "Doktor bugün ne dedi?" "Daha fazla uyumamı."

Ve beni terk etmeden önce vücuduma iyi bakmaya başlamamı. Uyarısı acımasızdı ve bunu tekrarlamaya niyetim yok. Bunun benim için yapacağı tek şey, diğerlerinin havada asılı kalmasına neden olmak.

"Bana kalırsa bu inanılmaz bir tıbbi tavsiye," diye mırıldanıyor Dash alaycı bir sesle.

Briar'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve benimkileri de onlarla buluşmak için kaldırmaya zorluyorum. Onun endişesi karşısında göğsümde bir şeyler kıpırdıyor, bir parçam onun ilgisine ve özenine ihtiyaç duyuyor. Masanın öbür ucundan, üç hafta önceki o geceden kalan dokunuşunun hayaletini tenimde hissediyorum. Tırnaklarım uyluğuma batıyor, acı beni hiç etkilemiyor.

Kokusundan kaçınmak için ağzımdan nefes alıyorum ama onun yerine tadını alıyorum. Yoğun, sarhoş edici. Sertleşirken göğsüm gümbürdemeye başlıyor, sikim o kadar yoğun zonkluyor ki acı veriyor.

"Sana yardım edebilecek biri var mı, Landon?" diye soruyor, sesi şişen düğümümün etrafında okşayan bir mırıltı.

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

Zarif parmağı uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyor, narin kıvrımının arkasında kalıyor. "İyi misin?"

Elimi kucağıma bırakıp sikimi kavriyorum ve sertçe bastırıyorum. Kendimi bırakıp ayağa fırlamadan önce görüşümün kenarları bir anlığına kararıyor.

"Biraz hava almam lazım."

Jasper ayağa kalkıyor, yardım etmek için bana doğru ilerliyor ama daha iki adım atamadan ulaşamayacağı bir yere kayıyorum.

"Yalnız," diye kestirip atıyorum.

"Haddimi aştıysam özür dilerim," diye geveliyor Briar, oturduğu yerden zıplayarak. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum."

"Seni ilgilendirir," diyor Ronan, elini Briar'ın elinin üzerinde gezdirerek ona güven veriyor.

Dash yüz hatlarını buruşturuyor. "Birlikte gelmek için birine ihtiyacın var mı?"

Kokumdaki ani yükselişin kokusunu herkesle aynı anda alıyorum. Yoğun bir vanilyaya yapışan kavurucu tarçın, dört çift göz kasıklarına düşmeden önce masayı boğuyor.

Önemseydiğim tek çift, tavana doğru fırlamadan önce fincan tabağı büyüklüğünde genişleyenler. Briar, saçımdan tamamen çıkması için iki duş almam gereken spaghetti sosundan daha kırmızıya dönüyor.

O şerefsizlerden herhangi biri gördükleri şey hakkında bana bir şey söylemeye fırsat bulamadan oradan çıkıyorum. Bunun olacağını biliyordum ve omega hakkında ne hissedersen hissedeyim, onu zaten olduğundan daha fazla utandırmaya gerek yoktu.

Yemeğime dokunulmamış ve hala tabağımdayken, masadan aceleyle kalkıp doğruca ön kapıdan çıkıyorum. Bacaklarım pes edene kadar koşmaktan memnun bir şekilde koşmaya başladığımda çoraplı ayaklarım araba yoluna çarpıyor.

Belki o zamana kadar, bir başka rutinin eşiğinde olmak yerine yüzümü tekrar gösterecek kadar sakin olurum.

RONAN

"BU ÇOK GARIPTI," DIYE HOMURDANIYORUM.

Landon birkaç dakika önce gittiğinden beri ilk kez biri konuşuyor. Keşke sessizliği bozan ben olmasaydım. Jasper burnunun kenarını sıkıyor ve iç çekiyor.

Dash, "Sanırım Landon'la tanıştığınızda neler olduğu hakkında daha fazla konuşmamız gerekiyor," diyor.

Hepimiz dönüp ona bakarken Briar buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor, tüm bu olanlarla ilgili nasıl hissettiğine dair bir ipucu arıyor.

Jasper burnunu serbest bırakarak boğazını temizliyor. "Buna hazır mısın, aşkım?"

"Adil görünüyor. Özellikle de Landon'ın bana karşı bariz hisleri göz önüne alındığında."

"Bunları kişisel algılama. Onun sürü omegaları hakkındaki görüşleri bizimkilerden çok farklı," diyor Jasper.

Çenemi yuvarlıyorum ve bu bahaneyi kullanmasına karşı duyduğum hayal kırıklığını bir kenara itiyorum. Bu benim için yeterli değil. Landon bu kadar gaddar biri değil ve Briar'ın varlığı bir yana, onun gördüğüm halinden hiç hoşlanmıyorum.

Onunla daha önce tanıştığını duymak bile ona karşı bir darbe olarak yeterliydi, ama onu o anda reddettiğini bilmek?

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken parmaklarım kıvrılıyor.

Onu ilk gördüğümde kabullenmemem gibi bir ihtimal asla söz konusu olamazdı. Çekim çok güçlüydü ve onun kim olduğunu lanet olası ruhumda hissettim.

Bana. *Bize*. Landon'ın böylesine utanç verici bir durum bir yana, nasıl olup da çekip gidebildiğini bile asla anlayamayacağım.

"Seni orada nasıl bırakabildi?" Kabaca soruyorum, umutsuzca bir cevap bekliyorum.

Briar dudağını sıkıyor, gözlerini kaçırıyor. "İkimizi de rezil ettim. Onu tamamen yemeğe bulamaktan bahsetmiyorum bile. Her zaman kokumu tam olarak alamadığını düşünmüşümdür. Koku engelleyici parfümüm olmadan evden hiç çıkmadım."

"Dürüst olmak gerekirse, bundan şüpheliyim. SUV'u uzun süre detaylı bir şekilde kullandığında bunun garip olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ... senin kokundan kurtulmaya çalışması mantıklı geliyor," diyor Dash.

Jasper oflayıp pufluyor, Briar sertleşip yüzü solunca ona ters ters bakıyor. "Ben arabaya hiç girmedim," diye fısıldıyor.

"Ona dokundunuz mu? Ya da birbirinize dokundunuz mu? Eğer aranızda en ufak bir koku farkı olsaydı, bu onun giysilerine ve arabanın koltuklarına sinmiş olabilirdi," diyor Jasper.

"Evet. Ben Gitmeden önce onu temizlemeye çalıştım."

Dash bir elini saçlarında gezdirip karıştırıyor. "Tüm bunlar onun şu anki durumunu açıklayabilir. Ağrılar, uyuyamama ve açlık. Vücudu onu reddediyor, onu reddediyor."

"Kendini iyi hissetmemesi benim suçum mu?" Briar'ın yüzü parçalanır. "Öyle demek istemedim-"

Başımı sertçe sallayarak sözünü kestim. "Hayır. Bu senin hatan değil. Seni terk eden o."

"Halihazırda bir çiftleşme işareti olmadan bağ reddetme hastalığı yaşayan bir alfa hiç tanımadım," diyor Jasper, yüzü düşünceli bir şekilde buruşmuş.

"Muhtemelen bir işaret olmadığı için çoğu vakada tam anlamıyla yaşanmıyor. Landon sıradan bir alfa değil, Jas. O, başka bir alfada gördüğüm en hassas duylara sahip bir sürü lideri. Tüm hayatı boyunca buna şahit olduk. Takımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasında olmaya dayanamıyor ve Briar'ın SUV'deki hafif kokusuna bile dayanamayıp onu çıkarttırmak zorunda kaldı. Sen ve Ronan'ın ne kadar güçlü bir çekim hissettiğinize bakın. Landon kesinlikle daha da güçlü hissediyor."

"O zaman neden benimle bu kadar çok savaşıyor?" Briar usulca soruyor. İçimi bir türlü atamadığım bir sıkıntı kemiriyor.

"Omegalara güvenmiyor Petal."

"O zaman bana güvenmesini nasıl sağlayabilirim?"

Masanın üzerindeki eline uzanıyorum ve kendi ellerimin arasına alıyorum. Bir ayağımı sandalyesinin ayağına dolayıp onu kendime doğru çekerken, temasla birlikte nefesini bırakıyor. Başını omzuma yasladığında durgunlaşıyorum.

Jasper yumuşak bir ifadeyle onu izliyor. "Hâlâ denemek istediğini mi söylüyorsun?"

"Eğer bu sürünün bir üyesi olacaksam, bunun bozulmasını istemiyorum. Landon beni korkutmuyor, sıkı çalışmak da öyle. Bir şans vermeye hazırım. Her şeye bir şans vermeye. Ve denedikten sonra beni içeri almazsa ... o zaman en azından çok erken çekip gitmediğimi anlamış olacağım."

"Şükürler olsun," diyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum.

Jasper elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine uzatıyor ve bekliyor. "Hepimize ne sunduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Briar."

Briar elini benimkinin arasından nazikçe çekip çıkarıyor ve Jasper'inkinin üzerine koyuyor. Dash, Jasper'ın yanından bize dikkatle bakıyor ve Briar da onun bakışlarına karşılık veriyor.

"Ben de senden vazgeçmiyorum Dash," diye ilan ediyor.

Nefesimi tutup onları izliyorum.

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Toparlanacaksın, Briar. Ne olursa olsun."

Henüz kabullenmeye en yakın şey bu. Ve fazlasıyla yeterli.

MONTGOMERY PACK

"Eve kadar bana eşlik etmene ihtiyacım yok Ronan," diye takılıyor Briar, arabasının yanında durarak.

Tüm araç bir tehlike ve ben onu hurdalığa götürürken esintiden bir gıcırtı daha duyuyorum. O kadar küçük ki, bırakın Landon ya da Jasper'ı, benim bile sığacağımdan şüpheliyim. Bu hafta ne kadar iş yapmam gerektiğini anlamak için motoru dinliyor olacağım.

Motorum zaten arkamızdaki garaj yolunda hazır bekliyor. "Bu beni rahatlatacak."

"Sanırım bu tür tekliflere alışmam gerekecek, değil mi?" "Bunu yapmak senin için zor olur mu?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım onlarla birlikte acı çekebilirim." "Acı çekmek," diye yankılıyorum, ona yaklaşıyorum.

Bakışlarımız kilitlenirken başını arkaya yatırıp kapıya yaslıyor. Bir elimi arabanın gövdesine bastırıyorum, başparmağımın ucu kulağını sıyrıyor.

"Bu da alışmam gereken bir şey mi?" diye fısıldıyor.

Saçları esintiyle savruluyor ve ardından gelen, etrafımızı saran kokusunun patlamasını memnuniyetle karşılıyorum.

"Ne demek istiyorsun Petal?"

"Sana bu kadar yakın olmak ve sonsuza kadar burada kalmam gerekiyormuş ve kalabilirmişim gibi hissetmek mi?"

Kalbim küt küt atıyor. "Sen sonsuza dek burada kal, ben de mutlu bir adam olarak öleyim."

"Biz hâlâ yabancıyız."

"Lanet olsun Briar, biz yabancı olmaktan çok uzağız. Aklının her köşesini henüz bilmiyor olabilirim ama ruhlarımız birbirini onlarca yıldır tanıyor."

Titrerken yüzü kızarıyor, göğsü benimkiyle buluşmak için kamburlaşıyor. "Senin huysuz olan olman gerekmiyor mu?"

"Ben buyum işte."

"Bana pek huysuz görünmedin." "Sen bir istisnasın," diye ilan ediyorum.

"Sana aşık olmak kolay olacak. Hepinize."

Küçük de olsa buna sırtıtmamak mümkün değil. "Planımız bu."

Gözlerindeki yanma beni ürkütecek kadar azalıyor. Bir şeylerin ters gittiğine dair bulduğum tek işaret bu.

"Kolay olmayacağı için üzgünüm."

"Bu senin suçun değil. Hiçbiri değil," diyorum ve diğer elimi onun yanağını tutmak için uzatıyorum. Dokunduğumuz yerde tenim cızırdıyor, kolumdan yukarı doğru bir ısı patlaması yayılıyor. "Sürü yaşam içindir. Ve eğer bizim bir parçamız olmayı seçersen, seni neden hak ettiğimizi her gün göstereceğiz."

"Her zaman kendime ait bir sürüye sahip olmayı hayal etmişimdir."

"Bir sürünün içinde mi büyüdün?" Onun hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını kaçırmak istemediğimden soruyorum.

Başını sallayıp yanağını elime bastırıyor. "Büyüdüm. Annem ve babam koku eşleşmesi yaparlar."

"Yani sürü dinamikleri hakkında çok şey biliyorsun."

"Tek bildiğim bu, gerçekten. Kendimi bildim bileli kendime ait bir sürüm olmasını istememin nedenlerinden biri de bu."

Saçından bir tutamı serçe parmağıma dolayarak mırıldanıyorum. "Jasper'la çok ortak yönünüz var."

"Seninle yok mu?"

"Sadece annem, babam ve küçük kız kardeşim var."

Kaşlarını çatıyor, alt dudağı üst dudağına göre biraz daha dışarı taşmış durumda.

"Bu bana hâlâ bir sürü gibi geliyor."

Derin bir nefes alıyorum ve alnımızı birleştirmek için başımı eğiyorum. Parmaklarını göğsümde gezdiriyor, gözleri kayarak ağızma odaklanıyor.

"Evet, Petal. Haklısın. İçimdeki erkekler dışında ihtiyacım olan tek şey onlar."

"Neye benziyorlar?" diye soruyor, kelimelerinin esintiyle uçup gitmesine yetecek kadar yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Seni öpebilir miyim?" Onun yerine ben soruyorum.

Gülüyor, bakışları tekrar benimkilere kayıyor. Orada kızgınlık yok. Sadece aynı şeyi yapma arzusu.

"Evet, Ronan. Beni öpebilirsin."

Dudaklarımız bir kez birbirine değiyor ve neredeyse geleceğin tadını alabiliyorum. Dudaklarımı sert bir öpücükle onunkilerin üzerine bastırduğım da limon ve karamel etrafımızdaki havaya karışıyor. Bir kolunu kaldırıp omuzlarıma dolamadan önce ağızımdan nefes veriyor ve beni kendine çekiyor.

Kendine güveni beni tahrik ediyor, şehvet zihnimi bulandırıyor. Önlerimizi birbirine yapıştırıyorum, bana karşı hissettiği sahiplenici hırıltıyı yutuyorum. Yumuşak karnının hissini, ağır göğüslerinin kıvrımlarını ve diğerinden ayrılarak beni aralarında hareket etmeye davet eden uyluğunu ezberliyorum.

Mükemmel bir uyum içindeyiz, cüssem onun bedenini yutuyor ve onu yakınlarda pusuya yatmış olabilecek herkesten ve her şeyden korumama izin veriyor. Kalçalarımı kaydırduğım da, aletimin kalın boyu karnına saplanıyor ve göğsümden bir inilti çıkarıyor.

Vücudumdaki her kası geren alçak bir iniltiyle cevap veriyor. Parfüm aramızdaki küçük boşluğu dolduruyor, dişlerimi ağrıtabilecek kadar tatlı. Çenesinin alt tarafını okşayarak koku beziyle alay ediyorum.

"Briar."

Bu hem bir uyarı hem de bir söz.

"Biliyorum," diye nefes nefese kalıyor, göz kapakları çırpınırken beni soluk maviyle çiviliyor. "Bu çok yoğun."

"Şimdi arabaya binmen gerekecek."

Tatlı koku hızla acılaşıyor ve kafam hemen boşalıyor. Yutkunuyor, beni bırakmaya en az onun kadar isteksiz.

"Henüz o noktaya gelmedik. Her şeyi doğru yapmak istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına gömüp ne kadar tatlı olduğunu tatmadan önce sana kim olduğumu göstermek istiyorum," diye ekliyorum.

"Haklı olduğunu biliyorum. Ama bana öyle gelmiyor..." "İşkence gibi hissettiriyor."

Elini yavaşça omuzlarımdan bileğime doğru kaydırıyor ve orada oyalanıyor. "Sizi bir daha ne zaman görebilirim?"

"Bu hafta küçük bir yolculuğa çıkıyoruz ama Perşembe döneceğiz."

Lanet olsun. Beş gün boyunca ondan uzak kalacak olmak midemi bulandırıyor. Landon her gün böyle mi hissediyor?

Briar başını sallıyor. "Siz yokken arayabilir miyiz?" "Her zaman. Seni mahkemeye çıkaracağız, Briar."

"Bu konuda ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor, ruhu yavaş yavaş yükseliyor.

"Güzel. Seni şaşırtarak eğleneceğiz."

"Bu gece beni eve kadar takip etmen kur yapmandan sayılıyor mu?"

"Hayır, bebeğim. Bu sadece bir alfanın omega'sıyla ilgilenmesi."

Dilimden tereyağı gibi akıyor ve pembe yanaklarına bakılırsa bundan çok da nefret ettiğini sanmıyorum.

Kapının kolunu arkasından kavıyorum ve ilk geri çekilen ben olamadığım için oyalanıyorum.

Sırtını arabaya dönerek bir ayağını sağa kaydırıyor ve bana kapıyı açmam için alan açıyor. Menteşelerin gıcirtısı pek de güven verici değil ama o bunu duymazdan gelince çenemi kapalı tutuyorum.

Birine yeni bir araba almanın iyi bir kur hediyesi sayıldığından tam olarak emin değilim ama belki yine de deneyeceğim.

Sürücü koltuğuna oturduğunda, onu tekrar öpmeden önce emniyet kemerini bağlamasını bekliyorum. Geri çekildiğimde kaşları çatılmış bir şekilde iç geçiriyor.

"Hız yapma Petal. Seni kovalamayı çok severim."

Kahkahası göğsüme gömülüyor. "Anlaşıldı."

Kapıyı kapatıyorum ve yavaş adımlarla geriye doğru gitmeden önce motoru çevirmesini bekliyorum. Tam da tahmin ettiğim kadar kötü, ağır

Tik tak sesi beynime kazınıyor.

"Teşekkür ederim Ronan," diye sesleniyor, ben bisikletime binerken başını camdan çıkarıyor.

"Her zaman."

İyi bir kız gibi, dairesine giderken hız sınırını hiç aşmıyor. O apartman otoparkına girip sıcak geceye adımını atarken ben sokakta oyalanıyorum, ona bir daha yaklaşırsam bir daha ayırlamayacağımı biliyorum.

Bir süre sonra çimlerin üzerinde durup bana bakıyor. Parmakları el sallamak için kıpırdıyor, ben de bir elimi el sallamak için kaldırırken gözlerimi görebilmesi için vizörümü yukarı kaldırıyorum.

O içeri girdiğinde, yerimde sabit kalıyorum. Doğrulup sokağa bakarken bisikletim vücudumun altında gürleyerek beni rahatlatıyor. Mahalle şu anda yaşadığım mahalle kadar tanıdık ama bu kırmızı arabayı daha önce burada park halinde hiç görmemiştim. Özellikle de bir kilometre öteden doğrudan bakan birini kör edebilecek mavi LED farlara sahip olanını.

Şüphe beni ısırtıyor. Gözlerimi kısıyorum ve arabaya bakıyorum, içini görmeye çalışıyorum ama onun yerine koyu renk tonuyla karşılaşıyorum. Salyangoz hızıyla bana doğru sürünerek hareket etmeye başladığında, testereyle kesilmiş bir egzozun sesi sokağı dolduruyor.

Onu takip ediyorum, onlar geçerken duruşumu sabit tutuyorum, kim olduğunu göremesem de birinin doğrudan bana baktığını hissetmek tenimi karıncalandırıyor. Onlar gittikten sonra apartmana bakıyorum ve bisikleti kapatıyorum.

Bütün gece kışımı buraya dikip sabaha kadar ön kapıları izliyorum.

BRIAR

ELİMDE EKSTRA KARAMELLI YULAF SÜTLÜ ESPRESSO İLE MIRILDANIYORUM

Otoparktan çıkarken en sevdiğim şarkının melodisini dinliyorum. Bu sabah hava yapış yapış sıcak ama bu bile ruh halimi bozamıyor.

Montgomery sürüsünü görmeyeli tam üç gün olmasına rağmen, ara sıra gelen mesaj güncellemeleriyle aradaki mesafeyi aşmak daha kolay oldu. Hatta Clover'ın bensiz geçirdiği son gecede benimle başlattığından daha fazla günlük aktivite gören bir grup sohbetine bile eklendim. Bu sabah uyandığımda gördüğüm konuşmayı düşünüp kıkırdamamak mümkün değil.

Şimşek Baba: Adımı kim değiştirdi? Bu çok garip. RoRo: Sen yapmamışsın gibi davranma, Dash.

Şimşek Baba: Değildi! Bahse girerim Landon'dı *parmakla işaret eden emoji*

Jasper Cullen: Buna alınsam mı alınmasam mı bilemiyorum.

Kraliçe M: M ne anlama geliyor?

Kraliçe M: Bu arada, Jasper Cullen seni kurutacağım tarzında gerçekten çok yakışıklı. Alınmayın.

Benim için seçtikleri ismi beklemiyordum ama kraliçe olarak etiketlenmek şikayet edilecek bir şey değil.

RoRo: Sanırım M Montgomery için. Şimşek Baba:

Artık bir vampiri kıskanıyorum.

Landon nerede? Bir şey söylemedikçe daha da şüpheli görünüyor.

Koç sizi görmeden telefonlarınızı kapatın. RoRo: Oh lanet olsun.

Demek Landon değilmiş. Güzel isim seçimi Dash.

Şimşek Baba: Ooooooops.

Bu grupta sohbet ettikleri birkaç seferden yalnızca biri ve henüz aktif olarak katılmaya hazır olmasam da, dahil edilmeyi gerçekten takdir ediyorum. Birbirimizi ne kadar süredir tanıyor olursak olalım, onları şimdiden deli gibi özlüyorum.

"Caddenin karşısına geç ve benimle düzgün konuş Sadie. Bu kadar yeter! Bize ihtiyacın var!"

Sert erkek sesine karşılık olarak mırıldanmamı kestim. Sesin tırtıklı kenarı, Sadie'nin kliniğin kapısından sadece birkaç adım ötede kaldırımda donup kalmış görüntüsü kadar endişe verici.

Bir kolu koruyucu bir şekilde karnına sarılmış, far ışıkları altındaki bir geyik gibi adama bakıyor. Hemen harekete geçiyorum, kanımda adrenalın pompalanıyor.

"Er ya da geç bizimle konuşacaksın!" diye bağırıyor, bu sefer daha yüksek sesle.

Sanki talepte bulunmaya dünyada her türlü hakkı varmış gibi onu izleyen adama ters ters bakıyorum ve onun yanına sokuluyorum. Uzun boylu, belki Jasper'la aynı boyda ama o çirkin yakışıklılığa sahip değil. Alfa olduğunu belli eden bir genişliği var ama normalde görebileceğinizden daha zayıf. Saçlarını siyah bir berenin altına sıkıştırmış ama yine de uzun olduğunu ve dışarı sarkan buklelere bakılırsa kirli sarı renkte olduğunu söyleyebilirim.

"Kim o?" Varsayımında bulunmak istemediğim için ona soruyorum.

Kliniğin kapısı arkamızdan gürültüyle açılıyor ve kaldırımda ağır ayak sesleri duyuluyor.

Bana doğru eğildi. "Thorne."

Duke daha oraya varmadan içimde öfke kabarıyor, her santimi gürleyerek kaldırımda hızlı adımlarla ilerliyor ve caddenin karşısına geçiyor. Thorne bakışlarını bana doğru çeviriyor, oradaki karanlık omurgamdan aşağı buzlu sular gönderiyor.

"İçeri gel Sadie," diye fısıldıyorum, kolumu sırtına dolayarak onu yavaşça döndürüyorum. "Biz konuşurken Duke onunla ilgilenecek."

"Özür dilerim. Beni buraya kadar takip ettiğini bilmiyordum."

"Bu senin hatan değil. Hadi içeri girelim. Dün yeni bir sıcak çikolata çeşidi aldık, sanırım seveceksin."

"Ne aroması?"

"Tarçınlı şekerli."

Kapıyı açıyorum ve onu içeri alıyorum. Arkamdan gizlice attığım bakış endişelerimi yatıştırmıyor. Thorne geri adım atmıyor, çünkü Duke yüz ifadesini gizleyerek onun üzerinde yükseliyor.

Sadie zayıf bir sesle, "Senin ve Clover'ın sahip olduğu kadar çok çeşitte sıcak çikolatası ve çayı olan birini daha önce hiç tanımamıştım," diyor.

"Clover kahve içmiyor, o yüzden sanırım bundan sonra hepimiz sıcak kakao içmek zorundayız."

Clover'ın sesi koridordan aşağıya süzülmeden önce yüksek topuklu ayakkabılar yere vuruyor. "Çeneni açıp sana zorla içiriyormuşum gibi davranma. Şu anda elinde gerçekten bir kahve var."

Elimde sallıyorum, yeniden kullanılabilir fincanımın içindeki buz şingirdiyor. "Neredeyse bitirdim."

Resepsiyonistimiz Alicia, iri beyaz masasının üzerinde siyah bir klasörü kaydırırken gülüyor. "Duke çıkmadan önce bunu senin için buraya bıraktı, Clover."

"Ne için olduğunu söyledi mi?"

"Sadie ile ilgili."

Büyük olasılıkla güvenlik planımızın ilk taslağı. "Teşekkür ederim Alicia."

Clover'ın onu kapmasına fırsat vermeden dosyayı alıyorum ve gruba yeniden katılıyorum. Önce Sadie'nin ofise girmesine izin veriyoruz. Clover arkadan geliyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun, Sadie? Alışılmadık bir ağrı, kramp ya da rahatsızlık var mı?" diye soruyor, doktor kişiliğine bürünerek.

Ben Clover'ın masasının önündeki iki koltuktan birine oturuyorum, Sadie de yavaşça diğerine. Clover masasının arkasına tünüyor ve dosyayı benden almadan önce sempatik bir şekilde gülümsüyor.

"Hayır. Sadece çok yorgunum. Yatak odama doğru birkaç adım attığımda kendimi yarı maraton koşmuş gibi hissediyorum. Bu konuda yardım edebileceğini sanmıyorum?" Sadie soruyor.

"Ne yazık ki hayır. Yine de bitiş çizgisi artık çok yakın. Şimdiden inanılmaz bir iş başardın anne."

"Kendini nasıl hissettiğine yardımcı olmadığını biliyorum ama parlıyorsun," diye ekliyorum.

Sadie gözlerini deviriyor ve sandalyedeki pozisyonunu ayarlıyor. "Bana yağ çekmeye çalışıyorsun ve işe yarıyor."

Clover, "Kadın doğum uzmanınız olarak aslında sizi neşelendirmek benim görevim, özellikle de bebek zamanına bu kadar yaklaşmışken," diyor.

Sadie karnının ortasını avuçlayarak, "O dosyayı açmak istemiyorum ama ben daha fazla korkmadan açmalıyız," diyor.

Clover bana bakıyor. "Duke'u bulmaya gitmek ister misin?" "Onu son gördüğümde meşguldü."

"Ne yapıyordu?" diye soruyor, hemen endişelenerek.

Sadie boğazını temizler. "Bu benim hatam-"

Ofisin kapısı sert bir şekilde çalınıyor ve ben ayağa kalkıyorum. "Bu düşünceni unutma."

Kapıyı açtığımda Duke'un yüzünü görüyorum. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu, bu yüzden bunu Clover'a bırakarak onu dürtmedim. Bu konuyu şimdi açmanın Sadie'yi gereğinden fazla üzeceğini hissediyorum.

Kapıyı tamamen açarak, "Tam zamanında geldin," diyorum.

Önümden geçiyor, duruşu mükemmel, sanki siyah gömleğinin altından omurgasına çelik bir boru bastırılmış gibi. Sadie keskin bir nefes almadan önce koltuğunda dönebildiği kadar dönüyor, gözleri onun vücudunda geziniyor.

"İkiniz henüz doğru düzgün tanıştırıldınız mı bilmiyorum ama Sadie, bu Duke. Kendisi kullanacağımız güvenlik ekibinin lideri ve doğumunuz için mükemmel bir güvenlik planı oluşturmaktan sorumlu kişi," diyor Clover, aralarında el sallayarak. "Duke, bu Sadie."

"Önüme dev bir karpuz iliştirilmiş olan omega," diye ekliyor Sadie. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi sert ve alçak.

Sadie'nin nefesi hızlıdır ama rahatsızlık iniltisi olarak gizlenmesi kolaydır. Duke kendini durdurmadan önce yanıt olarak öne atılıyor, koyu renk gözleri daha önce hiç görmediğim kadar odaklanıyor.

Merakımdan onları biraz daha yakından izliyorum. Havadaki de-scenter birbirlerini iyice koklamalarına izin vermiyor ama aralarındaki ilgi çok açık. En azından Sadie de aynı şeyi fark edip gözle görülür bir şekilde geri çekilene kadar öyle.

"Ben iyiyim. Çok hamileyim," diyor Clover'a bakmak için geri dönmeden önce. "Bir güvenlik planından mı bahsediyordun?"

En iyi arkadaşım da bu ani değişikliği benim kadar önemsemiyor. Gözleri, arkalarındaki anlamı okumama yetecek kadar uzun bir süre benimkileri buluyor.

Şu anda gerçek mi bunlar?

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıırıyorum ve bırakıyorum.

"Evet, öyleydin. Kapıyı biraz kapat lütfen Duke," diyor Clover.

Kollarını kavuşturup kapıya yaslanmadan önce onun dediğini yapıyor.

Clover dosyayı açar ve Duke'un aldığı önlemlerin iyi etiketlenmiş listesini ve Sadie'nin doğum yapması halinde hazır bulunmasını istediği birkaç adamın ismini gözden geçirmeye başlar.

Her ihtimale karşı ön tarafta iki ve arka tarafta bir muhafızdan oluşan basit bir koruma detayı. Bu kadar ayrıntılı bir görev planlamak ne kadar dramatik görünse de, bu tür durumlarda bir gerekliliktir. Bebeklerinden uzak tutulan alfalar, özellikle de rahat etmek için omega'larının yanında olamadıklarında, inanılmaz derecede dengesiz olabilirler. Bu durum Thorne'un doğal saldırganlığıyla birleştiğinde, Thorne'un delirmesi ve yasaklama kararına rağmen onları almaya çalışması ihtimali ortaya çıkabilir.

Duke ve ekibi bunun olmamasını sağlayacaktır. Sadie ve bebek gitmeye hazır olduklarında, Thorne'un yasal yükümlülüklerini hatırlayacak kadar sakinleşmiş olacağını umabiliriz. Beni ne kadar rahatsız etse de, o gittikten sonra ona yardım etmek için fazla bir şey yapamayız.

Belki de bu yüzden Clover onunla arkadaş olmayı kendine görev edinmiştir. Sadie öldükten sonra bile onun hayatında olacağız ve dolayısıyla bir tür koruma sağlayabileceğiz.

Telefonum cebimde tekrar tekrar çalışıyor, ben de önemli kısımların çoğunu duymak için orada olduğum için minnettar bir şekilde ofisten çıkıyorum.

Ekranda gördüğüm ilk şeyin Jasper'ın adı olması göğsüme inen elektrikli bir kürek gibi. Yanaklarımı yırtan bir gülümsemeyle telefonu açıyorum.

"Selam, Jasper."

"Merhaba aşkım. Umarım seni işinden alıkoymamışımdır. Antrenmandan yeni çıktık ve medya odasına gitmeden önce birkaç kelime konuşmak istedim."

"Yapmadın," diye yalan söyledim.

"Harika. Sabahın nasıl geçti? Ev sahibine ulaşabildin mi?"

"Henüz ulaşamadım. Kahve alırken aramayı denedim ama açmadı.

İşten çıkınca tekrar deneyeceğim. Antrenman nasıldı?"

Ev sahibim havalandırma sistemimdeki de-scenter'ı kesmek konusunda ayak sürüyor. Bir yandan, her yere aynı anda üflemenin daha güvenli olduğunu anlıyorum, ama öte yandan, bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı.

Her gece eve gittiğimde cildim daha çok kaşınıyor ve burnum yanıyor. Belki de son zamanlarda koku eşleşmelerimi bulduğum içindir, ama her iki durumda da, artık evde olmaya dayanmadan önce buna bir son vermem gerekiyor.

"Aslında oldukça iyi. Dash bu sezon alev alev yanıyor." "Peki ya Landon?" diye soruyorum. Umarım endişem çok belli olmuyordur. Jasper sesini biraz alçaltıyor. "O her zamanki gibi. Hepimiz seni özledik, Briar."

"İki gün sonra dönüyorsun, değil mi? Ronan'ın bir sonraki iç saha maçınıza gelmemden bahsettiğini biliyorum... bu hepinizin isteyeceği bir şey mi?"

"Sadece bir sonraki maça değil, her maça gelmeni sağlayacaksa sana sezonluk bilet alırım."

Yanağımı ısıırıyorum. "Sanırım bu kadar o zaman."

"Henüz değil. Aramamın arkasında başka bir şey vardı." "Neymiş o?"

"Her an sana bir teslimat gelebilir." "Ne? Nereye?"

"Klinikte. Sana küçük bir hediye gönderdim. Bizden alacağın pek çok hediyeden biri."

Ön kapıya doğru koşarken telefonu neredeyse düşürüyordum. Alicia cümlelerin ortasında konuşmayı bıraktı, kliniğin telefonu kulağına dayalıydı. Ona bir el sallıyorum ve teslimatçıyı korkutmadan ve o da Jasper'a benim tam bir kaçık olduğumu rapor etmeden önce kendimi yavaşlamaya zorluyorum.

"İyi misin, Briar?" Alicia soruyor. "Evet!"

Jasper'ın kıkırdaması kokusundaki viski kadar yumuşak. "FaceTime'a geç. Heyecanını kendi gözlerimle görmeliyim. Duymak yeterli değil."

Midem bulanıyor. Telefonumu yüzümün önüne getiriyorum ve parmağımın bir dokunuşuyla ekranın kararmasını izliyorum. Anında cevap veriyor ve ben utanç verici bir şeyi ağızımdan kaçırmadan önce dilimi ısıırıyorum.

Saçları nemli ve yanakları pembeleşmiş Jasper bana bakıyor, ağzı bir gülümsemeyle yarılmış. Kamerada dişlerin ışıldamasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama yanılmışım.

"Daha gelmedi mi?" diye soruyor.

Telefonumdan cam kapılara bakıyorum, beyaz bir teslimat kamyonu park etmiş, uzun boylu bir adam elinde orta boy kahverengi bir kutuyla kaputun etrafında yürüyor.

"Sanırım öyle."

"Bu Briar mı?" Ronan'ın sesi bakışlarımı geri çekiyor.

Jasper kadar ıslak ve kırmızı ama bir şekilde daha canlı. Sanki fiziksel aktiviteyle büyüyor. Ona bakarken tüylerim diken diken oluyor.

iki adam, keşke orada olsaydım.

"Merhaba, Ronan."

Bakışları yoğun. "Şu haline bak. Çok güzelsin." "Bana hava atmaya çalışma," diye mırıldandı Jasper.

"Oyununu hızlandır o zaman."

"Onu aradığını görmedim."

"Çünkü bunu ikimiz için yaptın."

"Çocuklar," diye araya giriyorum, gözlerimi devirerek. "Kutuyu almak üzereyim."

Kapıyı teslimatçı için açıp uzatılmış kutuyu ondan alırken tartışmayı kesiyorlar.

"Briar?" diye soruyor.

"Benim. İmzalamam gereken bir şey var mı?"

"Hayır. İyi günler."

"Sana da," diyorum yarım ağızla, pakete bakarak. "Bunu masanın üzerine koyabilir miyim Alicia?"

"Buyur."

"Açtığını göster bize," diyor Ronan. Jasper bir kahkaha atıyor. "Lütfen, Briar."

Telefonu masanın üzerinde zımbanın karşısında dengeliyorum ve kutuyu yere bırakıp tırnağımla bandın köşesini sıyrıyorum.

"İçinde ne olduğuna dair bir ipucu alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Bunu giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye takılıyor Jasper.

Zihnimdeki olasılıklar öyle bir patlıyor ki, buradaki de-scenter'ın dairemdekinden daha güçlü olduğuna seviniyorum.

Bant biter bitmez kutuyu yavaşça açıyorum ve her saniye daha da camlaşan gözlerle içine bakıyorum. Hokey formasının parlak mavi kollarında 1 numara yer alırken, beyaz sırtında da aynı mavi tonunda Montgomery dikilmiş.

Basit ama düşünceli. Televizyonda son maçlarını izlerken istemekte kendimi rahat hissetmeyeceğim ama sahip olmamaktan nefret edeceğim bir şey.

"Bir numara hiçbirimize ait değil, bu yüzden senin için mükemmel olacağını düşündük," diye açıklıyor Jasper.

Parmaklarımı ipeksi kumaşa ve sürülerinin adını heceleyen harflerde gezdiriyorum. "Çok güzelmiş. Bırakın özel bir hokey formasını, daha önce hiç hokey forması giymemiştim."

Ronan'ın mırıltısını nerede olsa tanırım ve telefondan duymak bile sarhoş edici. Her santimetrekairemde dalgalanmalar yaratıyor.

"Bir sonraki maçımızda bunu giymeni umuyorduk," diyor. Telefonumu elime alıp yaklaşıtıyorum ve "Çok isterim" diye mırıldanıyorum.

"Kulağa inanılmaz geliyor. O zamana kadar görüşürüz," diye yemin ediyor Jasper. "Bekliyor olacağım."

Ve dürüst olmak gerekirse, sabır benim uzmanlık alanım olmasa da, bu adamlar söz konusu olduğunda buna değdiğini fark etmeye başladım.

DASH

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE HEPİMİZ AĞRILI VE BITKİN HALDEYDİK. JASPER TAŞINIYOR. Ronan duş almak için ortadan kaybolurken Briar gelmeden önce bavullarımızı arabadan alıp odalarımıza götürmek için hiper hızdayım.

Uçuştan sonra midem hâlâ yatışmadı, bu yüzden biraz su almak için mutfağa doğru ilerliyorum. Landon beni takip ediyor ama şu anda konuşmaya başlayacak enerjim yok. O da konuşmayınca aynı fikirde olduğumuzu varsayıyorum.

Ancak bardağı doldurmaya başladığım anda, keskin sesi mutfağı kesiyor.

"Omega ile planlarınız nedir?" "Onun adı

Briar, Landon."

"Güzel. Bu gece onunla burada ne yapıyorsun?"

Musluğu kapatıp yüzümü ona dönüyorum, sırtımı tezgâha dayıyorum. Landon sert bir şekilde izliyor, sağ dizine mümkün olduğunca fazla yük bindirirken eğimi merkezden uzaklaşıyor. Son üç maçta iyi oynadı ve internetteki taraftarların ve localarındaki basının sert eleştirilerinden kaçacak kadar iyiydi ama yine de zirvede değildi. Pasları gevşek, geri kontrolü yavaştı. Ona o kadar benzemiyordu ki kaleyi savunmadığım her saniyeyi onu izleyerek geçiriyordum.

"Sadece takılıyoruz. Ronan ve Jasper onu özledi." "Onu özlediler mi? Seni değil mi?"

Bu soruyla ilgili bir şey beni sinirlendirdi. "Sen özlemedin mi? Yoksa hâlâ umursamıyormuş gibi mi davranıyorsun?"

"Onu önemsemiyorum ama sürümü önemsiyorum. Bu geceki planları öğrenmeye çalışıyorum ki kalıp hepinize göz kulak olmam gerekip gerekmediğini anlayabileyim."

"Bizi izlemene ihtiyacımız yok, Landon. Sen bizim babamız değilsin, biz de çocuk değiliz. Briar bırakın bizi, kimse için tehlikeli değil," diyorum ve ne kadar yorgun olduğumu belli eden bir iç çekiyorum. "Geçen gece akşam yemeğinde bize katılırken sanki sadece onu işaretlemediğimizden emin olmak için orada değilmişsin gibi akıllıca davranmadın mı?"

Dudağı hafifçe kıvrılıyor, öfke daha derin, acı verici bir şeyle karışıyor. "Hepiniz ona çok kolay güvenmeye başladınız."

"Ona güvenmememiz için bize hiçbir sebep vermedi. Neden farklı hissettiğini biliyorum ve sana ve hislerine saygı duyuyorum, Lan, ama bu kadar sert olman yardımcı olmuyor. Yıllar boyunca bize söylediğin her şeyi dikkate aldım ve bu yüzden Ronan ve Jasper'dan daha yavaş hareket ettim ama onları durdurmanın bir yolu yok. Onu bir gün bağlayacaklar ve eğer bu sürünün bir arada kalmasını istiyorsan, Briar'a olan güvensizliğini aramızı daha da açmak için kullanmayı bırakmalısın. Kızgınlık dönemine girdiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Şimdiye kadar kızışmadığı için şanslıyız."

Landon'ın omzu düşüyor, derin bir nefes alıp veriyor. Gözlerinin altındaki derin mavi, ellerini adanın üzerine koyarak öne doğru eğildiğinde yüz ifadesinden geçen acı ifadesi kadar endişe verici.

"Ona çekilmiyor musun?" diye soruyor, sesi zayıf.

Dikkatle cevap veriyorum. "Bana gerçekten çok güzel kokuyor ama bir şeyler eksik."

"Neden?"

"Emin değilim," diye yalan söylüyorum, Jasper'ın teorisini atlıyorum. Kanıt olmadan bu konuyu açmanın hiçbir yararı olmayacaktı. "Sadece yatağına git, Lan. Biraz melatonin al ve uyumaya çalış. Spor salonundan uzak dur, yoksa kapıyı kilitlerim."

Başını kollarının arasına bıraktı. "Bana ihtiyacın olursa ..."

"Seni getireceğim," diye bitiriyorum. "Ama biz yapmayacağız. O bir omega, bir süper kahraman filmindeki kötü adam değil."

"Oldukça yakın olabilir."

"Dizin nasıl?"

Soru aramızda gidip geliyor, o doğrulurken ve gideceğini bildiğim gibi gitmeye başlarken cevapsız kalıyor. Suyumun kalanını boşaltıp bardağı lavaboya atmadan önce homurdanıyorum.

Landon'ın bu konuşmayı benimle yapması diğerleriyle yapmasından daha iyi. Ronan ona çenesini kapamasını ve kafasını kışından çekmesini söyleyecek, Jasper da Landon bir santim bile vermeyi reddedince kaçınılmaz olarak pes etmeden önce onu ikna etmeye çalışacaktı.

Bir esnemeyle mutfaktan çıktım. Ev sessiz, herkes kendi işini yapmak için beni terk etmiş. Jasper birazdan iner ve ben de dizinde delik olan bir eşofman altı ve birkaç yıl önce şaka olsun diye kırdığım bir tişörtle Briar'a merhaba demeden önce üzerimi değiştirmeliyim. Seyahat çantamda yanımda olan tek kıyafet bunlardı ve eve dönmek için uçağa bindiğimizde takım elbisemi giymeye bir dakika daha dayanamadım.

Grupta üzerini değiştiren tek kişi bendim ama Landon'ın yanındaki pencere kenarı koltuğa sıkışıp kalmasaydı Ronan'ın da değiştireceğini biliyorum.

Neredeyse merdivenlere varmıştım ki ön kapı çalındı. Nazik bir ses, sanki kapıyı çalan kişi kimsenin açmasını istemiyormuş gibi.

Bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde tekrar çalışıyorlar ve kapıyı çekerek açmadan önce sürgünün kilidini açıyorum. Briar elini havada tutup parmaklarını yumruk yaparken bir dizi temkinli mavi göz bana bakıyor.

Sanırım üzerinde eski püskü bir eşofman altı ve kırılmış bir tişört var. "Merhaba," diye ciyaklıyor, kolu düşüyor.

Birden ne giydiğimin ve ne kadar bitkin görüldüğümün bilincine vardım. Briar benden çok daha şık, siyah, diz hizasında bir patenci eteği, kırılmış mavi bir bluz ve Ronan'ın görse altına kaçıracağını bildiğim kalın topuklu bir çift motorcu botu giymiş. Buraya son gelişinde bir elbise giymişti ve şimdi tam olarak nasıl bir tarzı olduğunu kestirmekte zorlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, benim de onu çözemediğimi düşünürsek, bu neredeyse uygun.

Hiç denemedim.

"Hey. İçeri gel."

Elimi koluna atarak onu durdurduğumda yanımdan geçip botlarını çıkarmaya başladı. Çıplak ve sıcak, parmak uçlarımda ipeksi. Gözlerini indirip dokunduğumuz yere baktığında geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama kolumdaki cızırtıdan etkilenerek oyalanıyorum.

"Ronan'a göstermek için onları açık bırakmalısın. Aklını kaçıracak," diyorum, midem aniden yatışıyor.

"Gerçekten mi?"

Başparmağım onun pazusunda sıcak bir çizgi çiziyor ve benimkinin aynısını yapmasından çok oradaki ince kılların kalkışına odaklanıyorum.

"Motosiklet, deri ve botlar en sevdiği şeyler. Tipik bir kötü çocuk."

"Kaşlarını çatmayı unutma," diye alay ediyor. "Ah, evet. Şimdiye kadar bunu mükemmelleştirmiştir."

"Ronan'dan bahsetmişken, nerede o? Erken gelmedim, değil mi?" diye soruyor, endişeyle arkamızdaki oturma odasına bakarak.

"Hayır, birkaç dakika önce eve geldik ama şu anda tamamen açık konuşacak olursak, hepimiz çok yorgunuz. Yolculuklar her zaman normalden daha yorucu olur."

Başını sallıyor, bakışları tekrar bana kayarken ağzını büküyor. "Biri bana söyleseydi yemek falan hazırlardım. Aç mısın?"

"Bizim için yemek yapmak zorunda değilsin. Genelde böyle gecelerde sipariş veririz."

"Bu, size yiyecek bir şeyler hazırlamayı teklif eden bir omega olmadan önceydi," diyor gözleri kocaman açılmadan önce. "Yani, sürünün omega'sı falan değilim. Demek istediğim, ben *bir* omega'yım ve burada bir şeyler yapmayı teklif ediyorum."

Hafifçe gülümsedim. "Ne demek istediğini anladım."

"Peki, yapabilir miyim?"

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Yumuşakça gülüyor. "Hayır.

Bırakmayacağım."

"O zaman mutfak bu tarafta."

Elimi kolundan çekmek, birbirine yapıştırılmış iki kâğıt parçasını ayırmaya çalışmak gibi. Elim tekrar yanıma bırakıp onu evin içine doğru yönlendirmeden önce, beni inanılmaz derecede tuhaf gösterdiğine şüphe olmayan sert bir çekiş gerekiyor.

Midem bulantıdan taklalar atarken başım yine açlık baş ağrısıyla zonklamaya başlıyor. Takımdaki çocuklar ne derse desin uçak tutması gerçek bir şey ve yanlış mesleği seçmiş olabileceğimi sürekli hatırlatıyor. Hokeyi bu kadar çok sevmeseydim, birkaç günde bir otuz bin fit yüksekliğe çıkmayı gerektirmeyen bir meslek seçerdim.

Boğazıma dolan safrayı yutkunarak geçiştiriyorum ve yere yığılmamaya odaklanıyorum.

"Ne pişireceğimizden emin değilim. Yolculuğa çıkmadan önce buzdolabını hep boş bırakırız," diye uyarıyorum Briar'ı, gözlerimi ileri dikerek.

"Bir şeyler bulabilirim."

"Tamam," diye

mırıldanıyorum.

İçeri girdiğimizde mutfağın ışıkları hâlâ yanıyordu. Alnımı avuçlarken hemen adadaki en yakın bar taburesine çöküyorum.

"İyi misin?" Briar'ın sesi kulaklarımda parıldıyor.

Gözlerim kapalı, mide bulantısı dalgasını bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

İçime çektiğimde, en ufak bir tatlılık notası içeren taze limon kokusunu alıyorum. Alnıma uyguladığım baskıyı bırakmadan önce derin bir nefes daha çekmekten kendimi alamıyorum. Elinin kürek kemiklerimin arasına nazik ama sabit bir şekilde bastırması karnımdaki yuvarlanmayı durduruyor.

Yavaşça gergin kaslarıma masaj yapmaya başlıyor. "Bunu yaptığımda yardımcı oluyor mu?"

"Evet." Sözlü bir cevaptan çok gırtlaktan gelen bir ses bu.

"O zaman yapmaya devam edeceğim."

"Neden?" Ağzımdan kaçtı.

Eli yarım saniye kadar durduktan sonra hareketine devam ediyor. "Neden ne?"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Biz dost değiliz."

"Bunu şimdiden nasıl bilebiliyorsun Dash? Birbirimizi sadece bir aydır tanıyoruz. Ondan da az, gerçekten."

Mide bulantısı yerine, içime huzursuzluk doluyor. "Hemen olmalıydı. Ben seni tanırdım, sen de beni tanırdın. Bu işler böyle yürür."

"Kime göre? Omega'm kokunu seviyor, kokun diğerlerinden biraz daha hafif olsa bile ve senin yanında kendimi rahat hissediyorum. Beta ve omega bağlarının yerine oturmasının alfa ve omega bağlarından daha uzun sürmediğini nereden biliyoruz?" diye soruyor.

Zihnimin bir köşesinde haklı olduğunu biliyorum. Söylediği her şey mantıklı geliyor. Özellikle de konuşmaya ara verdiğimde mide bulantımın sadece hafiflediğini, onun yakınlığıyla tamamen gerilediğini fark ettiğimde. Sadece bu da değil, baş ağrım da geçti. Gözlerimi açıp kırıştıyorum, başımı çevirip ona bakmadan önce boş mutfağa bakıyorum.

Güzelliği neredeyse ürkütücü. Yakından bakınca çilleri daha belirgin ve dolgun üst dudağının kıvrımı yumuşak bir U yerine belirgin bir V. Siyah makyaj kirpiklerine yapışmış, gözlerini çerçevesiyor ve içlerindeki soluk maviyle kontrast oluşturuyor.

Ona cevap vermediğimde uzun bir nefes alıp veriyor ve sesini sabit tutarak ekliyor: "Landon'la bana güvenmediğinizi biliyorum ve bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Geçmişte onunla olanlar onu ilgilendirir ve sadakatinizi takdir ediyorum. Sanırım buraya sürünüzü daha da bölmeye çalışmak için gelmediğim konusunda sizi rahatlatmak istiyorum. Ben burada bir yabancıyım, bu yüzden sadece potansiyel olarak nereye uyum sağlayabileceğimi görmeye çalışıyorum. Burada hepinizle birlikte olmak ve basit bir yemek pişirmek için bile olsa size bakmayı teklif etmek, bunu anlamanın benim yolum."

Suçluluk duygusu keskin ve affetmeyen bir duygudur ve sizi vurduğunda çoğu zaman kanamanız olur. Şu anda içinde boğuluyorum, dilimde demir keskinliği var.

"Biz çok yeriz," diyorum, alması için yavaşça bir dal uzatarak. O da görmezden gelmiyor. "Babamlar da öyle."

"Jas evde ne kadar kalmayı planladığımıza bakmaksızın kileri oldukça iyi stoklar çünkü biz atıştırmalıkçıyız. Buzdolabında bir şey yoksa ben olsam oraya bakardım."

"Öyle yaparım o zaman. Teşekkür ederim" diyor, gözleri parlayarak.

"Burada kalabilir miyim? Uçuştan sonra hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum ve burada oturmak iyi geliyor."

Evet, yanında o varken burada oturmak. Bu iyiye işaret. Belki de o haklıdır ve her şey olması gerektiği gibidir. Eğer değilse, en azından anlaşabileceğimizden emin olabiliriz.

Küçük bir galibiyet alacağım.

JASPER

"YEMEK YAPMAYI SEVER MİSİN?" SADECE BRIAR'A ODAKLANMIŞ BİR ŞEKİLDE SORUYORUM.

onu mutfakta bulduğumdan beri.

Aradan bir saat geçti ve ben hala onu mutfağında dolaşırken, malzeme aramak için her dolabı ve çekmeceyi açarken izlediğim kadar dikkatle izliyorum. Önümdeki kasede soğumakta olan tavuk çorbası daha önce bu mutfakta yaptığımız her şeyden daha güzel kokuyor.

Ronan hemen çorbasına dalıyor, kâsesinin üzerinde dönen buhar onu caydırmıyor. Briar'ın gözleri onu izlerken umutla parıldıyor.

"Hoşuma gidiyor. Genellikle başkaları için yemek yaptığımda daha çok. Clover çoğu zaman bu sorumluluğu üstleniyor, bu yüzden tek kişilik yemekler yapmak zorunda kalıyorum," diye cevap veriyor bana, hala Ronan'a bakarak.

Haftalardır beslenmemiş bir köpek gibi. Çorbayı içerken ağzım açık kalıyor, yutmadan önce tavuk ve sebzeleri zar zor çiğniyor.

"Sanırım ne zaman istersen bizim için yemek yapabileceğini söylemek yanlış olmaz. Tabii bize de aynısını yapma şansı verirsen," diyorum.

Ronan gözlerini kırptırıyor, görünüşe göre ne kadar vahşi görüldüğünü fark ediyor ve bir sonraki kaşık dolusunu çiğneme gösterisi yapıyor. Briar'ın yanında kendini evcilleştirmeye çalışması komikti, sanki o yemeğini yerken Briar onu tam bir bağlılıkla izlemiyormuş gibi.

Kaşığımı sıcak çorbaya daldırıyorum ve ağzıma götürmeden önce her şeyden biraz dolduruyorum. Anında ağzıma gelen lezzet patlaması

Dil, Ronan'ın sofra adabı eksikliğini anlamayı kolaylaştırıyor.

"Bu gerçekten çok güzel," diyor Dash ona, düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek.

"Benim kullanacağım normal malzemelerin hepsi sende yoktu ama elimden geleni yaptım. Belki bir dahaki sefere geldiğimde kendi yiyeceklerimden getirebilirim?"

Ağızındaki lokmayı yutup boğazını temizlediğinde midem gurulduyor ve daha fazlasını istiyor. "Bize ihtiyacın olan şeylerin bir listesini versen, biz de senin için burada olduklarından emin olsak nasıl olur?"

"Bu her şey için geçerli," diye ekliyor Ronan.

Briar dudaklarını dişleriyle yoğuruyor ve gözlerini üçümüzün arasında gezdiriyor. "Bunu aklımda tutacağım."

"Hiç yemek istemediğine emin misin? Artanları yiyip bitiririz ama senin aç kalmanı istemiyorum," diyorum.

"Aslında büyük bir yemek yedim. Landon aç mı? Yoksa çoktan yedi mi?"

Göğsüm sıkışıyor. "Yemek yemedi."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Ona yiyecek bir şeyler götürebilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim," diyor Dash.

Briar kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır, ben yaparım. Nerede o?"

"Ona yatmasını söyledim ama aç olduğunu düşünmemiştim," diyor Dash, kâsesine bakarken yüzünü buruşturarak.

"Uykuya ihtiyacı var. En azından onu son gördüğümde öyleydi. Daha mı kötü?" diye soruyor ve bir elini Dash'in elinin üzerine koyup sıkıyor.

Bu ona güven vermenin çok ince bir yolu. Dash için nasıl açıklayacağını bilemeyeceği kadar çok şey ifade eden bir destek sunmanın omega yolu.

Ben kendi kaşığımı ağzıma geri koyarken Ronan da kaşığını boş kâsesine koyuyor.

"Evet, daha da kötü. Bir gün fena halde sızacak," diye homurdanıyor.

"Yatak odası nerede?" Briar soruyor.

Yutkunarak, bu işin peşini bırakmayacağını kabul ediyorum. Eğer gerçekçi olursak, şu anda gidip onu görecektir en iyi kişi o olabilir. Alfalar zorba ve talepkâr olsalar da, toplumumuzda besin zincirinin en tepesinde değiliz. Doğal olarak omega'lara karşı zayıfız. Onların ihtiyaçlarını karşılama ve onları mutlu etme arzumuz, doğal kontrol ve güç ihtiyacımızı bastırıyor.

Landon Briar'dan etkilenmemiş gibi davranabilir ama onun için kendini feda edecek ilk kişi olacağını içimde hissediyorum.

Ronan yemek masasının diğer ucundan bakışlarımı karşılıyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. İçgüdülerimizi ancak durdurma şansımızın olmadığı bir intikamla geri gelmeden önce bir yere kadar bastırabiliriz ve Landon bu sonuca kabul etmeye hazır olduğundan daha yakın olabilir.

"Üst kata çıktığında ilk koridordan aşağı in. Odası sol tarafta," diye açıklıyorum.

"Teşekkür ederim."

Dash'in elini bırakıyor ve yanağını öpüp sobanın yanına gitmeden önce bana doğru ilerliyor. Tezgâhın üzerinde boş bir kâse var ve onu ağzına kadar dolduruyor.

Diğer elinde bir kaşıkla bize dönüyor, gözleri Ronan'a ve onun çirkin suratına takılıyor. Ronan'ın yanına gidip yanağına benimkine benzer dramatik bir öpücük kondurmadan önce ağzının kenarı seğiriyor.

"Daha iyi misin?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Adam cevap olarak kısık bir ses çıkarıyor ve bir eliyle belini tutarak onu yanında tutuyor. Adam ayağa kalktığında kızın başı içgüdüsel olarak geriye düşüyor.

"Neredeyse," diye mırıldanıyor Ronan.

İlk öpücüğünü kabul etmek yerine çenesini avucunun içine alıyor ve bir tanesini ağzına koyuyor. Hiç tereddüt etmeden öpücüğün içine dalıyor ve keşke beni de öpüyor olsaydı diye düşünürken, kıskançlığın keskin dişlerini hissetmiyorum. Onun yerine, özlem beni eziyor.

Briar pembe yanaklarıyla geri çekiliyor ve sıcak kaseyi tutuşunu düzeltiyor. Ronan koyu renk gözlerini ona dikmiş, içinde Dash'in de benim de hissettiğimize emin olduğum milyonlarca vaat yazılı.

"Geri döneceğim," diye ciyaklıyor, sesini düzeltmeden önce kalın bir sesle. Başımı sallıyorum. "Bize ihtiyacın olursa burada olacağız."

"Biliyorum."

Ve onun bize, bana olan güveni fazlasıyla yeterli.

**MONTGOMERY
PACK**

BRIAR

Merdivenlerden yukarı çıkarken elimdeki kâse kadar sıcak hissediyorum. Ronan'ı öpmek en iyi şekilde tarif edilemez, ama bunu hem Dash hem de Jasper'ın önünde yapmak bir şekilde yoğunluğu artırıyor. Özellikle de ikisi de buna karşı bir şey söylemeyip bunun yerine daha önce tanık olduğum her şeyden daha çekici olan ortak bir yoğunlukla izlediklerinde.

Sürü ilişkilerinde, paylaşmanın yaygın bir şey olduğunu biliyorum. Ama hayatımda bir kez bile bunu deneyimleme şansım olmadı. Yarışmalarım sırasında her zaman bir kliniğe gittim ve gönüllü olan omegal sürülerden biri yerine tek bir alfa talep ettim. Bu deneyimi, içinde özel bir şey bulamayacak bir grup yabancıyla harcamak yerine kendi sürüme saklamak istedim.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken meme uçlarım sütyenimin içinde zirve yapıyor. Merdivenin tepesinde oyalanırken, bir adım daha atmadan önce çok kötü parfümlemeye başlamadığımdan emin olmak için havayı kokluyorum. Landon'ın önünde parfüm sıkamak aslında en kötü kâbusum olurdu.

Neyse ki kokum normalden sadece biraz daha tatlı, bu yüzden yürümeye devam ediyorum. Elimdeki çorba özel bir şey değil ama Landon'a hiçbir şey ikram edemezdim. Omega'm çorbayı pişirdiğim süre boyunca beni tırmalamayı bırakmadı ve onu bulup beslememi sağlamaya çalıştı.

O istemese bile Landon'la ilgilenmek istiyorum. Bu beni ya saf ya da adanmış yapıyor. Hangisinin daha doğru olduğundan henüz emin değilim. Geçtiğim her kapıda kalp atışlarım hızlanıyor. Birçoğu açık, içeriye kısa bir bakış atmama izin veriyor, diğerleri ise zihnimi hızla çalıştırıyor ve görüş alanımın dışında neyin saklı olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Keşke bu kadar gergin olmasaydım çünkü hangi odanın kime ait olduğunu görmek için biraz burnumu sokmak isterdim.

hangi alfa.

Soldaki son oda, Briar. Odaklan.

Ben hallederim. Landon her an kanımı akıtmaya hazır olabilir, ama en azından . . . Hayır, burada en azından diye bir şey yok.

Jasper'ın Landon'a ait olduğunu söylediği kapının önünde duruyorum ve Landon'ın kokusu daha önce hiç almadığım kadar güçlenince yutkunuyorum. Elimi kaldırıp parmak eklemlerimi kapıya vururken başım dönüyor.

Odanın içinden tek bir ses bile gelmiyor. Endişelenmeden önce bir dakika daha bekliyorum. Koridora bir bakış attıktan sonra

Yanlış kapıyı seçip seçmediğimi merak ediyordum. Elbette seçmedim. Bu soldaki son kapıydı ve gidilecek tek bir koridor vardı.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer biraz daha sert. Yine cevap vermeyince kan tadı alacak kadar sert ısırıldığında yanağımın içi yanıyor.

Diğerlerinin düşündüğü gibi odasına çıkmamış olması mümkün, ama arkamda bir güç var, emin olmak için içeri girmem için beni usulca dürtüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve elimi kapı koluna götürüp bir kez çeviriyorum. Sonuna kadar gidiyor, kilitli değil.

Hafifçe iterek kapıyı açıyorum ve vanilya ile tarçından oluşan bir duvarla karşılaşıyorum. Tenimin altı ısınırken kapı kolunu tutuşum kayganlaşıyor. Bırakıyorum ve avuçlarımı eteğime sürtüyorum.

Landon'ın yatak odası tam da huysuz bir alfanınkine benzemesini beklediğim gibi. Işıklar kapalı ama bu, koyu gri duvarları, aralarında en ufak bir boşluk olan çekilmiş karartma perdeleri ve uzak duvara itilmiş devasa yatağı görme yeteneğimi etkilemiyor. Kalın, siyah bir yorgan, iki tekil yastıktan dağınık bir şekilde bir kenara atılmış, sanki biri onu geri sokmadan altından atlamış gibi.

Yatağın yanındaki zemine küçük bir ışık şeridi yayılıyor ve bir işaret feneri gibi davranıyor. Önce elimdeki çorba kâsesine, sonra da yatağın yan tarafındaki iki kapılı komodine bakıyorum. Tüm tedbiri elden bırakarak kâseyi komodinın üzerine bırakıyor ve ışığa doğru yöneliyorum.

Açık kapıya doğru sürünürken çoraplarım parke üzerinde adımlarımı yumuşatıyor ve duraklıyorum, gözlerim kapının ardındaki duvarda asılı aynadaki yansımaya takılıyor. Nefes almak aniden yabancı bir kavram haline geliyor.

Endişe, tadını alabileceğim kadar keskin bir arzuyla karışıyor. İkincisiyle savaşıyorum ve küvette uyuyan adama odaklanarak içeri giriyorum.

"Landon?"

Odanın ortasına yerleştirilmiş küvete doğru ilerlediğimde banyodaki buhar havada yoğun bir şekilde görünecek kadar sıcak. Gözlerimi berrak suyun üzerinde tutarken yüzümün kızarmaması imkânsız.

Burada uyumamalıydı. Özellikle de ikinci katta tek başınayken ve ona göz kulak olacak kimse yokken. Bu pervasızca ve hayal kırıklığım arttıkça, onu uyandırmamaya ve yatağına gitmesini talep etmeye odaklanmam gerekiyor.

Ama şu anda bunu nasıl yapabilirim ki? Onunla tanıştığımдан beri ilk kez kaşlarını çatmıyor ya da onu yalnız bırakmamı istemiyorsa?

Gözleri huzurla kapalı ve alnında yaşayan kaş çatma çizgileri bir kez olsun düzelmiş. Her zaman keskin ve soğuk sözlerinin etrafında şekillenen dudakları gevşemiş, sabit nefesleriyle ayrılmış.

Küvetin sert kenarı ensesine batıyor ama bunu hissettiğinden şüpheliyim. Şu anda pek bir şey hissettiğinden emin değilim. Siyah saçları ve çıplak göğsünün üst kısmı tamamen kurumuş, uykuya dalmadan önce pek yıkanmamış gibi görünüyor. Eğer banyoya bu yüzden girdiyse tabii.

Bakışlarımı suyun üzerinde tutmaya devam ederek, onun gözleri üzerimde olmadan, gerginleşmeden baş edemeyeceğim kadar yoğun bir şekilde ona bakma şansını yakalıyorum.

Omuzları küvet kadar geniş, kolları küvetin iki yanına sarkmış, iri elleri gevşek duruyor. Bir dizi bükülmüş, sudan dışarı fırlamış. Soluk tenini benek benek sarartan mor ve sarı çürükler endişe verici ve kendimi bundan vazgeçiremeden onlara dokunmak için uzanıyorum.

Parmak uçlarım sıcak tene değdiğinde nefesim kesiliyor. Koyu renk saçlarına rağmen pürüzsüz. Elimi geri çekmeye zorluyorum ve odanın köşesindeki küçük tabureye bakıyorum.

Onu alıp küvetin yanına koyarken, genetik yapımın her hücresinin benim olduğunu söylediği alfanın yanına otururken otomatik pilotta çalışıyor gibiyim.

Landon sanki artık yalnız olmadığını hissetmiş gibi uykusunda iç çekiyor, parmakları esniyor ve havaya uzanıyor. Çıplak baldırımı kıl payı ıskalayınca yutkunuyorum, boğazım sıkılıyor ve kuruyor.

Suyun sıcaklığını test etmek için parmaklarımı omzunun yanındaki küvete daldırdığımda nefes alış verişlerimiz dışında banyoda tamamen sessizlik hakim. Hâlâ sıcak olduğunu görünce rahatladım.

Yalnız olmadığı sürece, mümkün olduğunca uzun süre uykuda kalmalı. Tekrar inlerken başı küvetin arkasından bana doğru yuvarlanıyor, Bu sefer acı çekiyormuş gibi ses çıkarıyor. Burnunun kıvrılması ve kaşları kaburgalarımın arasındaki hassas bir şeyi dürtüyor.

Bu, görmezden gelemeyeceğim kadar zayıf olduğum bir çağrı. Nefesimi tutarak parmaklarımı saçlarına götürüyorum ve kalın tellere bir deneme vuruşu yapıyorum. İpeksi ve güçlü, parmaklarımın arasında kıvrılıyor ve avuçlarımı gıdıklıyor.

"Briar," diye mırıldanıyor, bir kez daha gevşerken dudaklarından dökülen isminin sesi göğsüme bir ok gibi saplanıyor.

Bir elim hâlâ saçlarında, donup kalıyorum. Bir an geçiyor, sonra ben devam edemeden o hareket etmeden bir an daha geçiyor. O gerçekten

Bilinçaltı dokunuşumu fark etse bile burada olduğumu biliyor.

Nefes alarak, kokusunun içten dışa, aşağıdan yukarıya her santimimi sarmasına izin veriyorum. Beni karşılayan huzur, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Uyandığında ve bizi birbirimize çekmeye çalışan çekimi kabul etmenin ne kadar iyi hissettirdiğine tanık olduğunda, tekrar böyle yakın olmamız için başka bir şansımız olacağına inanmak zorundayım.

Bunu yaptığında ... her şey değişecek.

BRIAR

"BU BEBEĞİN ASLA DOĞMAYACAĞINA İNANMAYA BAŞLIYORUM," DEDİ SADIE. inliyor ve benimle Clover'ın arasındaki arena koltuğuna yığılıyor.

Clover, "Seni uyandırmamayı tercih ederim, bu yüzden her şey şu anki gibi harika görünmeye devam ettiği sürece, küçük kızı bir süre daha pişirmeye devam edeceğiz," diyor.

Sadie'nin şiş karnını nazikçe okşuyor ve ona sempatik bir gülümseme sunuyor.

Hamile omega iç çekiyor. "Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım." "İşte ruh bu," diye alkışlıyor Clover.

İkisine de başımı sallıyorum, sohbe bir şey katamayacak kadar gerginim. Sadece ilk hokey maçında değilim, yıldız oyuncular aynı zamanda gelecekteki sürü arkadaşlarım.

Bu sabah Jasper'ın bana gönderdiği özel formayı giymek bir rüya gibiydi. Bu benim için bariz ama beni ya da onları tanımayanlar için ince bir iddia. Sırtımdaki dev 1 numara ve Montgomery yazan harfler formanın altında tenimi karıncalandırıyor. Buzdan sadece birkaç sıra uzakta oturmama rağmen içim yanıyor, cildim nemli ve ağzım kuru.

Clover ve Sadie'nin destek için yanımda olması yardımcı oluyor. Daha birkaç hafta önce tanıştığımız utangaç omega, küçük arkadaş grubumuz için mükemmel bir uyum gibi görünüyor. Üçümüz arasında önceden hokey hayranı olan tek kişi o ve buraya gelirken bana kurallar ve pozisyonlar hakkında biraz bilgi verecek kadar nazikti.

Clover, Sadie'nin kucağına eğilerek, "Altına sıçacak gibi görünüyorsun Bee," dedi.

"Sadece gerginim."

"Neden? Kaybedeceklerini mi düşünüyorsun?" "Hayır. İyiler, değil mi?"

"Riptides şu ana kadar iyi gidiyor. Gerçi onlar daha iyiydi," diyor Sadie, elini karnının üzerinde dengelediği tereyağlı patlamış mısır kovasına gömmüş bir halde.

Landon'ın diziyile ilgili endişelerim takımın ligdeki durumundan daha fazla. Morluklarına bakılırsa en az bir haftadır çok acı çekiyor. Sakatlıkla oynamaya devam etmenin en iyi seçim olduğundan emin değilim.

"Landon'ın dizini nasıl incittiğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Sadie başını sallıyor. "Başka bir oyuncuyla diz dize çarpıştı."

"Buna izin var mı?" Dişlerimin arasından hava emerek soruyorum. Soluk soluğa kalmamaya çalışırken bir başka sıcaklık dalgası omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Hayır. O vuruş birkaç hafta önce bir maçın ortasında oldu. Orlovsky kirli bir oyuncu ve bu yüzden oyundan atıldı."

Midem dönüyor, hafifçe kramp giriyor. "En azından bu iyi bir şey."

"Takım Montgomery'nin sakatlığını daha da kötüleştirebileceğini düşünseydi oynamasına izin vermezdi," diyor karşı tarafımdan biri.

Koltuklarımız piste yakın, omegalar için ayrılmış bir bölümde. Bu, koltuğumun yanında duran adamın açıkça bir alfa olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Rayton Riptides forması giyiyor ve bugün erken saatlerde Montgomery sürüsünün numaralarını inceledikten sonra omzundaki 5'in Ronan'a ait olduğunu biliyorum.

"Sanırım yanlış bölümdesiniz," diye tersliyor Clover.

Şu anda Sadie'den yayılan endişeli titreşimler, onun kavrulmuş kokusuyla burnumu yakacak kadar güçlü. Bu gece sadece omega bölümünde olacağımızı bilerek gelmeyi kabul etmişti. Bu güvenceye rağmen evet demesine hâlâ şaşıyorum.

"Buradaki koltuklar diğer taraftakilerden daha iyi. Bu pek adil değil, değil mi? Bu maçları izlemek için hepimiz aynı parayı ödüyoruz," diyor kayıtsızca.

Hâlâ yanımda duruyor ve bize merakla bakıyor. Bu bakış, çoğu sinemadaki özel "Sadece Omega" bölümlerinden sorumlu olan bakışla aynı.

kamusal alanlar. Bazı alfalar çiftleşmemiş bir omeganın yanında nasıl davranacaklarını bilmiyorlar ve bu da onları bizim için tehlike haline getiriyor.

Son on yılda çok sayıda kazara çiftleşme yaşadktan sonra, tüm omega'lara sadece omega'lara özel alanlarda oturma fırsatı verilmelidir. Genelde Clover ve ben zahmet etmezdik ama Sadie'nin de katılımıyla bir deneyelim dedik. Görünüşe göre fazladan birkaç yüz dolar boşa gitmiş oldu.

"Güvenliği çağırmamı ve sizi buradan çıkarmalarını ister misiniz?" Clover ayağa kalkarak sordu.

Bu adama kıyasla hepimiz ufak tefeğiz ama Clover aramızdaki en uzun boylu ve en keskin kabadayılığa sahip olanı. Daha az kalabalık ortamlarda bu adamdan çok daha büyük alfaların gözünü korkuttuğunu gördüm.

Bizimkinin etrafındaki koltuklara gizlice göz atıyorum ve boş koltukların sayısını görünce biraz rahatlıyorum. Bizim küçük bölümümüz dışında, arenanın bu tarafında oturan herkes buza ve her iki takımın da ısınmak için panoların etrafında kaydığı yere odaklanmış görünüyor. Montgomery alfalarından birini aramaya çalışıyorum ama sert bir el başıma dokunup saçımı okşayınca irkilerek yerime geri dönüyorum.

Clover ona "Çek ellerini, pislik," diye tıslıyor.

Adam ona ters ters bakıyor. "Sakin ol, omega. Bu koltuğu kime aitse onun için ısıtacağım."

Koltuğumdan istediğim gibi zıplamıyorum. Sadie'nin bebek doğmadan önce dışarıda eğlenceli bir gece geçirmesi gerekiyordu, şu anda kaçınmaya çalıştığı gibi kötü bir alfanın saldırısına uğraması değil. Güvenlik bir alfayı içeri aldıklarını fark edene kadar onunla arasında seve seve tampon olacağım.

"Hepiniz çiftleşmemişsiniz. Neden bir erkeğe şans vermiyorsunuz?" diye soruyor alfa, sırtışı boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Saç çizgisindeki gerileme yeterince kötü değilse, güçlü kauçuk kokusu da kötü olabilir. Ondan kaçmak istiyorum ama yerimde kalıp Sadie'nin eline uzanıyorum ve onu kucağında yumulmuş halde buluyorum.

Bu gece içinde olmak istediğim son durum buydu. İlk hokey maçıma katılırken dikkatleri üzerime çekmek tam bir kabus. Montgomery sürüsünün tek bir üyesinin bile onları utandırmaya çalıştığını ya da bir omega sahibi olmanın değerinden daha fazla iş olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Çiftleşmediğimizi kim söyledi?" Başımı eğerek soruyorum.

Gözleri boğazıma sabitleniyor ve derin bir nefes alıyor. "Isırık nerede o zaman? Yiyecek kadar güzel kokuyorsun, omega."

"İşaretlenecek boğazdan çok daha ilginç yerler olduğunu bilmiyor musun?" diye karşılık veriyorum.

Söylediğim yanlış bir şeydi. Çiftleşebileceğime saygı duymak yerine daha da ilgilenmeye başlıyor. Gözleri salyangoz hızıyla vücudumdan aşağı kayıyor ve göğsümde duruyor.

"Bu yalnız alfaya nerede ısırıldığımı söyle, güzelim," diyor. "Briar," diyor Clover.

Onu görmezden geliyorum, gözlerimi bu adama dikiyorum. Ayağa kalktığımda ifadesi değişiyor, daha da koyulaşıyor.

"Yardım için çığlık atmamı istemiyorsan, bizi yalnız bırakacaksın. Eminim kamusal alanda bir omega'nın güvenliğini tehdit eden alfaların başına neler geldiğini biliyorsundur," diye uyarıyorum, dikkatleri üzerimize daha fazla çekmemek için sesimi alçaltıyorum.

"Briar," diye tekrarlıyor Clover adımı, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Bak-"

Alfa elini uzatıyor ve omzumu ortaya çıkarmak için bir parmağını formamın yakasının altına sokuyor. İrkildim, dokunuşu buz gibi soğuktu. Bir nefes sonra panolardan gelen bir ses onu tökezletiyor.

Geri adım atıyorum ve Clover beni yakalayıp arkamda durmadan önce neredeyse Sadie'nin kucağına düşüyordum. Başımı buza doğru çevirdiğimde kalbim birkaç atış atlıyor.

Landon'ın pleksiglasın üzerinde durduğu yerden elektrik mavisi gözler benimkileri yakalıyor. Hantal dolguları, göğsünde 29 numara ve C harfi olan forması ve zaten yüksek olan boyuna birkaç santim daha ekleyen patenleriyle onu gördüğümde içime titrek ve keskin bir nefes çekiyorum. Dudaklarını ıslatırken burun delikleri alevleniyor ve gözlerini yanımda donup kalmış, hâlâ oyalanan alfaya dikiyor.

Landon'dan çıkan hırıltı vahşi, insanı iliklerine kadar soğutacak kadar soğuk.

Eldivenli eliyle cama vuruyor ve bize doğru dikkatsizce bir adım daha atan adama hırlarken iki sıra beyaz dişini gösteriyor. Etrafımızdan gelen soluk sesleri beni korkutmuyor. Landon'ın yörüngesine hapsolmuş durumdayım, onun koruyuculuğuyla o kadar meşgulüm ki diğer omegaların ne düşündüğü hakkında endişelenemiyorum.

O benim alfam, onların değil.

Oh, Tanrım. Yine ateş bastı, bu sefer karnımda henüz olmaması gereken bir gerginlik de var. Yaklaşan sıcaklığın başka bir işaretini bekleyip duruyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Kokumda bir değişiklik koklayamadan ateşim düşüyor, acı kayboluyor. *Yanlış alarm.*

"Landon Montgomery," diye hüngür hüngür ağlıyor yanımdaki alfa. İri bedeni aniden önümüzdeki boş koltuklara ve konuşmaya devam ettiği cama doğru tökezliyor. "Bana bir disk atabilir misin? Büyük bir hayranınızım! Ronan'dan bana bir sopa vermesini isteyebilir misin?"

Arena hoparlörlerinden yükselen ısınma müziği Landon'ın cevabını gizliyor, ama yavaşça, ona yaltaklanan alfanın buzdan bir adım geri çekilmesini izliyorum, sırtı dimdik. Topuğu arkasındaki boş koltuğa takılıyor, sonra da üzerine düşüyor.

Ben Clover'dan uzaklaşıp buza inmek için onun koltuğunun yanındaki basamakları kullanırken Landon yırtıcı bir bakışla onu olduğu yerde sabitliyor. Bir sıra kadının yanından geçerken boğazım kuruyor ve beni izleyip izlemediklerine bakmak yerine gözlerimi önümde tutuyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Ronan önümde buzun üzerinde beliriyor, Landon'ın arkasında dururken sopasını yanında tutuyor. Dash Ronan'ın sağında beliriyor, ikisi de gergin ifadelerle izliyor. Onlara bir başparmak işareti yapıyorum ve Dash başını sallayarak Ronan'ın omzunu dürtüyor.

Şu anda tüm teçhizatlarıyla ne kadar iyi göründüklerini takdir edecek zamanım yok ama Landon'la konuştuktan sonra bunu yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

Ona ne söyleyeceğimi ... Henüz bilmiyorum. Teşekkür mü edeyim? Bu benden hoşlanmaya başladığın anlamına mı geliyor?

Hâlâ pleksiglasın karşı tarafında durduğu yere geldiğimde yabancı gitmişti.

"Ona ne söyledin?" Ellerimi ortada birleştirip camı avuçlamamak için tahtalara bastırarak soruyorum.

Bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor, sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi. Birkaç saniye öncesine göre daha az vahşi, ama parlak mavinin içinde hâlâ vücuduma sert bir dokunuş gibi gelen hınzır bir parıltı var.

"Kimdi o?" Sesi neredeyse karmakarışık, kelimeler bir öfke ağına dolanmış.

"Bilmiyorum. Birkaç dakika önce ortaya çıktı."

Tanrım, şu anda bir dev gibi. Dağınık siyah saçları kaskının altından dışarı fırlamış ve lanet olsun, yine yorgun görünüyor.

Banyoda yanına oturduğumdan beri iki gün geçti ve gözlerinin altındaki torbalar hiç uyumamış gibi görünmesine neden oluyor.

"Uyuyor muydun?" Ağzımdan kaçırđım.

Çenesini esnetiyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirmiyor mu?"

"Beni uyurken izlemek için kişisel alanımı işgal ettiğın bir gecenin hayatıma bir davet olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıyorum, incinmişliğimin yüzüme yansımına izin vermemeye çalışıyorum. "Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?"

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Kokun her yerdeydi. Saçlarım da dahil."

"Boğulabilirdin. Sana hiç banyoda uyumaman söylenmedi mi?"

Kahkahası kesilince pleksiglasa yaklaşıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Banyoda uyumak istersem, uyurum. Ve bir dahaki sefere lanet kapıyı kilitlediğimden emin olacağım."

"Deniyorum Landon," diye zorluyorum, ellerimi belime koyup çenemi kaldırırken sesimdeki titremeden nefret ediyorum. "Düşündüğün kadar kötü biri olmadığımı sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

Aramızdaki duvara rağmen -hem fiziksel hem de duygusal olarak- hala ona dokunmak istiyorum. Mümkün olan her şekilde onunla birlikte olmak istiyorum. Ve bunun için hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor, sopasını sıkıca kavlıyor. "Formayı giyebilir ve evimde rahat edebilirsin ama benim omega'm olmayı bırak, sürü arkadaşım bile olamazsın. Yeterince sürü arkadaşım var ve hiçbir zaman bir omega istemedim."

Başımı sallıyorum, daha sert itiyorum. "Sana inanmıyorum. Bana karşı bir şey hissetmeseydin, şu anda burada olmazdın, seni hiç ilgilendirmeyen bir duruma kendini dahil etmezdin. Yanına oturup banyoda bir saat boyunca sana eşlik ettiğimde, beni çağırmaz ve orada olduğumu biliyormuş gibi dokunuşuma yaslanmazdın.

"Bana bir şans vermeni engelleyen şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana neyle karşı karşıya olduğumu söylemediğın sürece, fikrini değıştirmene yardımcı olamayacağım Landon."

Başını önce sağa sonra sola çevirip etrafını kontrol ettikten sonra tüm dikkatini tekrar bana yöneltiyor. Altında eğilmiyorum.

"Eğer bana yardım etmek istiyorsan, yerine oturacak ve az önce olanları unutacaksın. Buraya gelmen bir hataydı."

Ve işte böyle, ışığın en ince pırıltısı bile kayboldu. Landon arkasını dönüyor ve ben daha tek kelime edemedim kayarak uzaklaşıyor. Buzdaki diğer çocuklara bakmaktan kaçınırken sessizim ve yerime dönüyorum.

Sessiz ve sahte bir gülümsemeyle.

RONAN

BİR DARBEYİ DAHA SAVUŞTURUP DOĞRULDUM VE OYUNCUYA ODAKLANDIM

benden kaçmaya çalışıyor. Vizörünün arkasından acımasızca bakıyor ama benimkinin yanında hiçbir şey. Titriyorum, adrenalin damarlarımda dolaşıyor, onu takip ediyorum, takım arkadaşını onu terk etmeye ve pakı başka birine vermeye zorluyorum.

Jasper arkamdan hızla geliyor ve pakı, bekleyen oyuncunun sopasının bandıyla buluşmadan önce alıyor. Onun hızı yenilmez. Pakı bir anda bizim bölgemizden çıkarıp Nashville'in bölgesine taşıyor. Yarım daire çizerek dönüyorum, az önce şut atmasını engellediğim forveti geçip Jasper'ın peşine düşüyorum. Dash arkamda sopasını üst direğe vururken, Landon da buzda ilerleyerek

Jasper, bekliyor.

Jasper kadar hızlı değil ama ona yakın. Dizi ağrısa bile.

Nashville'li defans oyuncularını yanımda belirliyor, iki yanıma kuşatarak takım arkadaşlarıma yetişmeye çalışıyorlar. İçgüdüsel olarak sırtıyıyorum, kovalamacayı takip eden heyecanı seviyorum. Buzun üzerinde son sürat kaymak, uçak dışında yaşadığım en yakın uçuş deneyimi.

Jasper ve Landon, Jasper şut için hazırlanırken Nashville kalesinin önünde duruyorlar. Pakı sopasından çıkardı ama top kalecinin omzunun üst köşesinden sekti. Landon'ın topu geri alıp, beni geçip topu almaya çalışan ikinci Nashville oyuncusundan kaçmasına yetecek kadar ağdan uzaklaşıyor.

İlk oyuncu beni geçmeden ben onu kale tahtalarına doğru omuzladım. Sopa dışarıda ve hazır, Landon'ın bana attığı pakı yakalıyorum ve izlediğim oyuncu çalmaya fırsat bulamadan Jasper'a gönderiyorum.

Landon kendisinden birkaç santim uzun bir defans oyuncusuna karşı mücadele ediyor ve kurtulmak için dirseklerini çıkarıyor. Jasper'ı kıçımdaki adama açmadan ona ulaşamıyorum.

Nashville kalecisi pakı bana Dash'in oyun tarzını hatırlatan bir rahatlıkla takip ediyor, yürüyüşü kolay ama kontrollü. Jasper savunma çizgimdeki Eklund'a bakmadan önce bölgeyi inceliyor.

İsveçli güçlü oyuncu açık bırakılan ince boşluktan kayarak geçiyor ve pası almak için dokunuyor. Jasper pası ona atıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar topu tekrar kendi sopasına geçiriyor.

Landon onu koruyan oyuncuyu itmeyi başarıyor ve Jasper'dan ustaca bir pas alabilecek kadar kendini serbest bırakıyor. O anda her şey ağır çekimde ilerliyor.

Nişan alması her zamanki gibi mükemmeldi, şutunu çekti ve pakı kalecinin kapatmayı başaramadığı tek açıklığa doğru gönderdi. Top, zil sesi gürültülü ve gururlu bir şekilde çalmadan önce ağların sol üst köşesine batıyor.

Kalenin arkasında bir tur atıp kutlama yapmadan yedek kulübesine doğru süzülürken kırmızı ışık yanıyor. Briar'ın ona aldığımız formayı giyerek oturduğunu bildiğim tribünlere bakarken sopası buzun üzerinde arkasından sürükleniyor. Isınma hareketleri için buza çıktığımız andan beri oradaydı ama lanet olsun, onda bir gariplik var.

Landon'la ilgili olduğunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, şu anda onu herkesin önünde dövmemek için kendimi zor tutuyorum. Onun tavırlarından bıktım ve Briar'ın Landon'ın golünü kutlamak için alkışlamayı bile zor başardığını görmek bardağı taşıran son damla oldu.

Landon'ın patenlerini hızla iterek panoların üzerinden yedek kulübesine atlamasından, onun da golü attığından eminim.

Sürü liderimizi takip edip buzdan çıkarken Jasper da bana katılıyor. Koç sıranın ucunda oturan çaylaklardan biriyle konuşurken sırtıma bir tokat atıyor.

Bedenimi Landon'ın yanındaki boşluğa bırakıyorum ve sopamı tahtalara yashıyorum. "Bir daha oyuna girmeyeceksin."

"Bana ders verme."

"Birini hak ettin," diye ısırıyorum.

Pak yüzleşme için yere düşüyor ve ikinci hattımız üç sıfırlık skorumuza bir gol daha eklemeye çalışıyor. Landon beni görmezden geliyor, dikkatini buza veriyor.

Dizimle bacağını itiyorum. "Briar'a ne dedin?"

Antrenörlerden birinin ona uzattığı sıkma şişesini kapıyor ve ağzına fişkirtiyor. Bunun bir oyalama taktiği olduğu açık ama düdük çalıp ofsayt kararı verilince konuşmak için kullanabileceğimiz pencere de genişliyor.

"Onun benim banyomda olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Ona bu kadar kötü davrandığın için seni boğmadığı için şanslısın."

"Benim alanıma girmeye hakkı yoktu," diye tersliyor.

"Ona böyle mi dedin? Sana zavallı bir pislik gibi baktığı için ona bok mu attın?" Kızgınlıkla soruyorum.

Landon elindeki su şişesini bankın altına fırlatıyor ve bacaklarını olabildiğince açıyor. Öfkeli bir şekilde nefes veriyor.

"Sadece omega'ların olduğu bir bölümde olmaları gerekiyordu. Neden orada onunla konuşan lanet olası bir alfa vardı?"

Sahiplenme duygusunun alevlenişini izlerken kafamın içinde bir ampul parlıyor. "Onu azarladın, değil mi?"

"Evet. Ondan kurtuldum."

"Peki neden senin bu boktan tavrını hak etti?"

Bacağını uzatıyor ve dizine bakarak tıslıyor. "Hak etmedi."

"O zaman bu gece özür dileyebilirsin," diyor Jasper, arkamızdan yaklaşarak.

"Eve mi geliyor?" Landon homurdanıyor.

Jasper iki kaşını da kaldırıyor. "Bunun nesi yanlış?" "Bir şey

yok. Spor salonunda yorgunluk atıyor olacağım."

Jasper, "Hayır, sen de geri kalanımızla birlikte yapmaya karar verdiğimiz şeyi yapıyor olacaksın," diyor.

Landon'ın dudağı çenesini yuvarlamadan önce hafifçe kıvrılıyor. "Peki siz ne yapacaksınız?"

"Montgomery'ler, hemen buzun üzerine çıkın. Bu kadar dedikodu yeter," diyor Koç ve elini panoların üzerinde sallıyor.

Dinlemek için acele ediyoruz, şimdilik konuşmayı bıraktık. İçimden bir ses burada işimiz bittikten sonra bu konuyu tekrar konuşmak için bir neden kalmayacağını söylüyor. Landon günler geçtikçe Briar'dan daha çok rahatsız olmaya başlar. Onun öfkesi

Ona karşı duygularım köreliyor ve bu gece ne kadar zayıfladığını göreceğim için çok heyecanlıyım.

MONTGOMERY PACK

"Seni götürmemizi istemediğine emin misin?" Omega'mın önünde durarak soruyorum.

Briar bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve başını sallayarak çıplak kolumu okşuyor. Elbise gömleğim sade bir gömlekle değiştirilmek üzere çantamda bırakılmıştı.

"Bunun yerine beni daha sonra bisikletinle eve getirmeye ne dersin?" "Siktir, Petal. Benimle dalga geçme."

"Bunu yapar mıyım?" diye takılıyor kirpiklerini kırıştırarak.

Hemen şimdi bizimle eve gelmesini istiyorum ama şu anda kısık bakışlarıyla gözümü korkutmaya çalışan omega Clover, onu bizim eve bırakacak kişi olmakta kararlı. Yanındaki hamile kadın utangaç ve hafifçe sinmiş durumda.

Jasper, Dash ve ben onunla aramıza sağlıklı bir mesafe koyuyoruz.

Briar'ın formasının eteklerini çekiştiriyorum, içinde ne kadar mükemmel görüldüğünü görünce pantolonumun içinde taş kesiliyorum. "İşin ne zaman bitecek?"

Clover, Briar adına, "Sadie'yi bırakır bırakmaz onu sana getireceğim," diye cevap veriyor.

"Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğiz," diyor Jasper, Briar'ın yanağına bir öpücük kondurmak için ayağa kalkarak. "Bu gece için tek planımız seninle birlikte olmak."

Kızarıyor, o sıcak limon kokusu alışık olduğumdan daha tatlı. "Çok geç olmayacağından emin misin? Hepinizin yorgun olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hayatta kalacağız," diye homurdanıyorum.

Clover bir kolunu Briar'inkine doluyor. "Bu arada, gitme vakti geldi Bee."

"Yola çıktığımda mesaj atarım. Bu arada hepiniz harika oynadınız. Ne kadar büyük olduğunuzu düşününce bu kadar hızlı olmanızı beklemiyordum," diye saçmalıyor Briar, üçümüze de bakarak.

Bu doğal ve masum iltifata başımı sallayarak karşılık verirken düğümüm şişiyor ve prekum külotumun içine sızıyor. Hâlâ adrenalinle doluyum ve o bu kadar yakinken, sırtında sürümüzün adını taşıırken, ne kadar büyük olduğumuzu düşündüğünü duymadan bir rutine düşmeye çoktan yaklaştım.

Kokum uyarılmışlığımı açığa çıkaracak şekilde değişmeden önce bir adım geri atıyorum ve kendimi kontrol altında tutuyorum.

Jasper'ın sesi normalden daha derinden geliyor: "Teşekkürler aşkım. Yakında görüşürüz."

Evet, o da bok gibi sertleşmiş.

Mükemmel omegamız heyecanla başını sallıyor ve arkadaşlarının onu çekiştirerek koridora götürmelerine izin veriyor. Boğazımda yoğunlaşan şehveti bastırmak için yutkunuyorum.

"Landon çoktan dışarıda mı?"

Dash iç geçiriyor. "Evet. İlk çıkan o oldu." "Buzun üzerinde ona ne söyledi?" Jasper soruyor.

Derin bir nefes alarak öfkemi dizginliyorum. "Emin değilim. Ama pisliğin tekiydi." "Bu gecenin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Jasper bana yolu gösteriyor.

Oyunculara özel çıkış, cipimizin park edildiği yer. "Onu dürtmemiz gerekiyor," diyorum.

Jasper benimkine uyararak hızını biraz yavaşlatıyor. "Nasıl?"

"Onu istiyor. İnkârı saçmalık," diyorum.

Dash mırıldanarak onaylarken, Jasper ikimizin önünde durmak için kayıyor. Otoparkta donup kaldık, onun konuşmasını bekliyoruz.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye soruyor, gözlerinde umut parlıyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum, cipimizin durduğu yere bakıyorum, motor çalışıyor ve farlar otoparkı aydınlatıyor.

"Onun rutinini biliyoruz. Bunu kendi avantajımıza kullanalım."

"Dikkatli ol Ronan. Sadece bir yere kadar zorlayabiliriz," diye uyarıyor Dash.

Başımı sallıyorum, öfke göğsümü dövüyor. "Sanırım dikkatli olmakla işim bitti. Eğer seçeneğim Briar'ın sürümüzün bir üyesi olması ya da Landon'ı bir santim ileri itmekse, ilk seçeneği seçeceğim. Sürü lideri olsun ya da olmasın, bizi kontrol edemez. Briar benim omega'm ve onun kafasını kışından çıkarmasını bekleyecek ve bu yüzden onu kaybetme riskini alacak değilim."

"Denemeye hazırım," diye kabul ediyor Jasper.

Bir elimle ikisinin de omuzlarını kavriyorum. "Çok iyi. Bu gece her şey ya daha iyiye ya da daha kötüye gidecek. Her şekilde hazırım."

BRIAR

BU GECE FARKLI BİR ENERJİ ADAMLARI VAR, BÜYÜK OLASILIKLA bu geceki inanılmaz oyunlarından dolayı.

Belki de gittiğim tek maç olduğu için önyargılıyım ama çok keyif aldım. Skor yüksekti, Riptides beş gol attı ve Ronan bir kez çelme taktığı için ceza sahasındaydı. Neredeyse orada olmaktan keyif alıyor gibiydi, bu da beni şaşırtmadı. İçimden bir ses Ronan'ın yaptığı her hareketin iki dakikalığına oyundan atılmasına neden olabileceğinin farkında olduğunu söylüyor.

Dash maçı kapattı, onu bırakmadan önce Sadie'den öğrendiğime göre bu diğer takımın sayı yapmasına izin vermediği anlamına geliyor. Jasper bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı kayıyor ve Landon'ın neden takım kaptanı olduğu çok açık. Kendini gururlu bir liderlik duygusuyla taşımakla kalmıyor, aynı zamanda baskı altındayken buz üzerinde kontrolü ele alma yeteneği de takdire şayan. Ayakları üzerinde iyi düşünebilen biri olduğu çok açık.

Şimdiye kadar birkaç kez onun hızlı düşünme yeteneğine maruz kaldım ama hiçbirinde bundan keyif almadım.

Altımdaki koltuk minderinde kıpırdanırken, düz ekranda oynayan filme göz kırpyorum ve bir iç çekiş yutuyorum. Hangisini izleyeceğimizi ben seçtim ama bir kez bile odaklanamadım. Beynim sürekli kanepede yanımda olmayan tek kişiye geri dönüyor.

Ronan omzuma attığı kolunu geriyor ve kıvrımlı tırnaklarını pazumda aşağı yukarı gezdiriyor. Bu gece ilk kez kolunu boydan boya kaplayan dövmeleri gerçekten inceleme fırsatı buluyorum. Kolunun tamamı dövmeyle kaplı ama her bir tasarım önemli gibi. Sanki her birini bir hikaye anlatmak için tasarlatmış gibi.

İlki -en sevdiğim- bir gezegeni çevreleyen dört yıldız içeriyor. Ben ortaya çıkmadan çok önce, bir süre önce yazdırmış olsa da, bize bir çağrı gibi geliyor. Bir de hokey sopası var; sopanın ucunda 5 rakamı, iki kadın ismi ve kalın harflerle yazılmış bir Montgomery var.

Jasper önümde yerde yattığı yerden yanağını dizime yaslarırken ben onun kolunun altına daha da yerleşiyorum. Beni oradan öpüyor ve göğsüm sıkışıyor, iki adamın bariz sevgisi kalbimin çok fazla şişmesine neden oluyor.

Dash diğer tarafımda ama henüz bana dokunmak için bir hamle yapmadı. En azından kokusu yumuşak ve zengin, ki bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Spor salonunda, Petal," diye fısıldıyor Ronan, yanıma yaklaşarak
Kul

ak. Nabzım atıyor. "Kim?"

Bütün gece Landon hakkında konuşmaktan kaçındık. Bir saat önce geldiğimde çoktan saklanmaya başlamıştı. Yine de kokusu güçlüydü, bu da bana hâlâ evde olduğunu söylüyordu.

"Git konuş onunla. Biz burada bekliyor
olacağız." "Benimle konuşmak istemiyor."

Jasper ayak bileğimi avuçlayıp kemiğimi yavaşça okşarken Dash boğazından alaycı bir ses çıkarıyor.

"Landon maçtan sonra saatlerini spor salonunda geçiriyor. Bu sağlıklı değil. Belki sen onu bu konuda ikna edebilirsin," diye öneriyor Jasper.

"Sanırım en son istediği şey benim onu herhangi bir konuda ikna etmem,"
diye karşı çıkıyorum.

Dash başını çeviriyor ve endişeli bir ifadeyle beni süzüyor. "Bunun yerine onu kontrol eder misin? Bizim için?"

Denemeye değer. Onun kabullenmemesi, tek başına mücadele etmek zorunda kalacağı anlamına gelmemeli.

"Denerim. Yine de fazla umutlanma. Onu kontrol etmesini isteyeceği son kişi benim."

Ronan hırçın bir ses çıkarıyor ve beni yanına çekiyor. Vücudunun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturuyorum, sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bizden birini çağır. Koşarak geleceğim," diye söz veriyor.

Bir elimi kalçasında gezdiriyorum, dokunuşumun altında kasların esnediğini ve gerildiğini hissediyorum. "Tamam."

Jasper bacaklarımın arasından kayarken nefesi kısık bir iniltiye dönüşüyor. Ayağa kalkıp kanepeden hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce bu sesle tenim kızarıyor, hızlı hareket etmezsem burada, iki alfa ve meraklı bir beta arasında sıkışıp kalacağımı biliyorum.

"Geri döneceğim o zaman," diye acele ediyorum, külotumun içinde kaygan bir havuz oluşuyor.

Ronan kanepenin kolunu kavrarken çenesini zoraki bir baş hareketiyle sallıyor. Dash, Jasper'ın dizini sertçe itmesinden önce ona bakıyor.

Dikkatleri üzerimde değilken odadan sıvışıyorum ve bodruma doğru ilerliyorum. Evin bu bölümünü sadece kısa bir süre gezdim ama loş merdivenlerden inmeye başladığımda içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Bodrum çok büyük, birkaç yatak odası, dairemin tamamı kadar büyük bir depo ve şimdiye kadar gittiğim tüm halka açık spor salonlarına rakip olan ev spor salonu var. Önünde durduğum kapı dışında her kapı açık, vanilya ve tarçın kokusu içeri süzülüyor.

Ben içeri girmekte tereddüt ederken kapının arkasında müzik çalıyor. Göğsümün derinliklerinde bir yerde, bunun Landon'la son denemem olması gerektiğini biliyorum. Bundan sonra beni birazcık bile içeri almazsa, muhtemelen asla almayacak ve kendimi aksini düşünmeye zorlamak sağlıklı değil.

Tam olmasa bile yine de kendime ait bir sürüye sahip olabileceğim.

Yutkunarak kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. İlk başta onu göremedim. Oda, hiç kullanmadığım egzersiz makineleri ve raflar dolusu ağırlıklarla biraz bunaltıcı. Odanın karşı tarafına aynalar asılmış, tavandan iki sallanan çanta sarkıyor.

Göğsümdeki bağ tarafından çekilerek içeriye doğru sallanırken çoraplı ayaklarım siyah zemine batıyor. Tenim çakıl taşlarıyla kaplanırken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Başımı bir çeviriyorum ve kayboluyorum. Dizlerim kilitleniyor, odanın diğer ucuna bakarken koşmamı yasaklıyor.

Landon henüz beni fark etmedi. Egzersizine çok odaklanmıştı.

Gözlerini tavana dikip ağırlık barını göğsünün üzerine kaldırırken havadan büyük nefesler alıyor. Çıplak, parıldayan göğsü ve oyulmuş

Karın kasları esnerken bana göz kırptıyor gibi. Barı indirip homurdanarak bacaklarını daha da açıp topuklarını yere vururken gözlerim odaklanmakta zorlanıyor.

Ağırlıkları tekrar kaldırıyor. Pazuları kalın, yuvarlak ve ağırlığı taşırken çok *sert*. Bunu anlamak için onları hissetmeme gerek yok. Daha önce hiç böyle bir kol ya da göğüs görmemiştim.

Omuzları, pek de rahat olmadığını tahmin ettiğim bir şekilde bankın üzerinden sarkacak kadar geniş ve bir çift bol basketbol şortunun içinde yarı gizli olmasına rağmen, kalçaları inanılmaz derecede kaslı.

Isı, yanaklarımı kırmızıya boyamadan önce omurgamdan ve boğazımdan yukarı tırmanıyor. Yanmayı o kadar derinden hissediyorum ki, karnımda bir ağrı oluşmadan önce alevleri söndürme şansım olmadığını biliyorum. Rahatsızlık karşısında dişlerimi gıcırdatarak kalçalarımı birbirine bastırıyor ve zayıf bir nefes veriyorum.

Duvar arkamda, nefesim kesilirken yaslanamayacağım kadar uzakta, bacaklarımın arasında zonkluyor. Basınç artıyor, kokum yükseliyor ve ona yönelik bir çağrıyla genişliyor.

Ortama bir yumruk daha saplanıyor ve ben irkilirken gözlerimi kapatmaya zorluyor. Kulaklarımı çınlatan ve kafatasıma batan yüksek bir çınlama duyuyorum. Birden çok hassaslaşıyorum, derimin her santimi uğulduyor.

Havada boğuluyorum, Landon'ın kokusu benimkiyle gerçekmiş gibi görünmeyen bir yoğunlukla savaşıyor. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Göğsümdeki özlem, içimdeki zonklama ve musluktan akan sudan daha hızlı akan kayganlık.

"Briar." Sesi boğazımda bir inilti yaratıyor. "Çık git buradan."

Başımı sallıyorum, gözlerimi açtığımda onu tam karşımda buluyorum ve *aman Tanrım*. Başımı geriye atarak gözlerimi gövdesinin tamamında gezdiriyorum. Hâlâ terden parlayan karın kaslarının çıkıntıları, keskin hatlı göğüs kasları ve baskınlıkla geriye itilmiş geniş omuzları. Amım o kadar şiddetli zonkluyor ki, sonunda onun alev alev yanan bakışlarıyla karşılaşmadan önce irkiliyorum.

Üzerinden yayılan sıcaklık hâlâ dişlerini gıcırdatırken gözlerindeki parıltı kadar yoğun değil. Tekrar konuşmadan önce boğazının ince derisinin altındaki damarlar geriliyor.

"Gitmen gerekiyor."

Panik içimde patlıyor. "Hayır."

Yavaşça aşağı bakıyor. Avucumun altındaki sıcaklık beni de aynı şeyi yapmaya zorluyor, ancak elimi sıkıca göğsünün üzerine dikilmiş buluyorum. Nefesimi tutuyorum ve daha sert bastırıyorum, kaslarının tepki olarak dalgalanmasını hayranlıkla izliyorum.

"Neden bu kadar sıcaksın? Kokun yanlış," diye tıslıyor.

Geri adım atmasını ya da iğrenerek elimi itmesini bekliyorum ama yapmıyor. Gözbebekleri büyüyen Landon öne doğru eğiliyor, dirseğimin büküleceği kadar yakınlaşıyoruz.

"Yanlış bir şey mi var?" Fısıldıyorum.

Nefes alıyor, vücudu titriyor. "Kızıışmış gibi kokuyorsun."

Ondan kaçan hırıltı beni dehşete düşürmeli. Derin ve çiğ, agresif ama bir şekilde içimdeki omega için rahatlatıcı. Korku şu anda hissedeceğim son şey.

"Öyle misin?"

"Henüz değilim. Olamam."

Başka bir artış olmalı. Bir sonraki kızgınlık döngüm yaklaşıyor ama ne yapacağıma karar vermek için *en az* bir haftam daha var. Henüz buna hazır değilim ve belirtiler kısa anlar dışında henüz başlamadı. Ateşimi bu sürünün bir üyesi dışında biriyle paylaşma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Landon aklımın nereye gittiğini sezmiş gibi bir elini uzatıp yüzümü kavrayarak beni şok ediyor. Elimde olmadan bacaklarımın arasında olmasını dilediğim güçlü, sahiplenici bir tutuşla başımın yan tarafını yutuyor. Ön ısıtma hormonları içimi burkuyor, onları geri itmek için ne kadar güç uygularsam uygulayayım en içteki tüm arzularımı yüzeye çıkarıyor. Landon'a ihtiyacım var.

Ona üzerimde, *y a n ı m d a , i ç i m d e* ihtiyacım var. Evet, *i ç i m d e*. Nasıl yardım edeceğini bilir. Biz dostuz. Ben onun yatıştırıcısıyım. "Lütfen, Lan," diye yalvarıyorum.

Yüz ifadesi titriyor ve çatlıyor. Başparmağını çenemin üzerinde ve çenemin altında, nabzımın attığı yere vururken taktığı maske kayboluyor.

"Lütfen ne, Haven?"

Kalbim çılgınca atıyor. "Lütfen bana yardım et."

"Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Tarçın kokusu beni yakıyor. Ona doğru eğilip ikinci elimi ortasına götürüyorum ve sırtına doluyorum.

"Bu sen olmalısın," diyorum zihnimdeki sisin içinden.

Bir nefes tıslıyor ve yüzümdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları kulağımın arkasındaki saçların arasından geçiyor. Dudakları alnımı okşuyor, kalçalarını kaydırıyor ve şortunun içindeki sert baskıyı hissetmeme izin veriyor.

"Hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Yalan söylüyorsun."

"Diğerlerinden birine yardım etmesini söyle," diyor, uzaklaşmadan.

Parmaklarımı karnında gezdiriyorum ve sert kaslarını okşuyorum. "Dokun bana, Landon."

"Jasper senin için daha iyi olur," diye karşı çıkıyor, sesi her kelimede daha da zayıflıyor.

"İstedğin bu mu? Senin işini senin yerine yapacak başka birini mi?"

Belden aşağı bir vuruş ama çaresizim. Rahatlamadığım her an acı daha da şiddetleniyor ve ciğerlerimdeki havayı çalmakla tehdit ediyor. Gidebilirim ama vücudum şu anda Landon'ı istiyor. Ona herkesten daha çok ihtiyacı var.

Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. "Kimse bu işi benim kadar iyi yapamaz."

"Sorun değil. Ronan'a sorarım." Onu bırakıp tek bir adım geri atarken bedenim öfkeyle haykırıyor. "O zaten-"

Birden Landon'ın elleri üzerimdeydi. Bir saniye önce ayaklarım yerdeydi, bir saniye sonra havadaydı ve sırtım hala onun vücudundan sıcak olan aynı ağırlık sehpasına dikilmişti.

İçimdeki boşluk daha da acı verici hale gelirken tüm vücudum beklentiyle titriyor. Landon bankın ucunda dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımın tutarak beni kendisine doğru çekiyor. Nefes alırken burun delikleri genişliyor ve elbisemin eteğini pençeliyor. Elbise kalçalarımın üzerinde ama yine de külotumu gizliyor. Kazağımı daha önce atmıştım ve şimdi bunun için minnettarım. Çok kalın olurdu. Çok hantal ve engelleyici olurdu.

Elbisem göbeğime kadar itilmeden, kaygan külotum ortaya çıkmadan önce "Sıra bende," diye tersliyor. "Çılgılık atabilirsin, omega. *Ronan* seni kimin boşalttığını bilsin."

Tutarlı düşünceler benden kaçıyor. Yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve rahatlama vaadinin içine düşmek. Külotumun bandı kopup kirli kumaş sıyrılarak beni tamamen ortaya çıkarınca gözlerim geri dönüyor.

"Bu amcığın tadına ilk bakan ben olacağım, Briar," diye tükürüyor, nedenini henüz öğrenmek istemediğim bir şey için bana kızgın.

"Evet," diye inliyorum.

Aralarına dalmadan önce bacaklarımı yukarı ve uzağa itiyor. Beni emmeden önce dili amıma sıcak bir çizgi çiziyor ve salonu çingiraklı bir küfürle dolduruyor. Acı hafıfledikçe görüşüm kayboluyor, yerini beni sıraya doğru sarsan bir zevk patlaması alıyor.

"Adımı söyle," diyor Landon, diliyle girişimi kırbaçlıyor.

Kalın bir parmak içeri kayıyor, dolduruyor ve geriıyor. Kalçalarımla yukarı itiyorum, daha fazlasını arıyorum.

"Landon," diye nefes alıyorum. "*Daha yüksek sesle.*"

Klitorisimi ağzına çekip dişleriyle alay ederken ikinci bir parmak daha ekliyor. Aşağı uzanıp saçlarını tutuyorum, onunla daha fazla bağlantı kurmaya ihtiyacım var. Karşılık veren iniltisi içime işliyor. İki parmağı her itişte kıvrılıyor, görüşümü karartan noktayı sürüklüyor.

"Landon!"

"İşte böyle. Acını hafifleten benim. Buna ihtiyacın vardı, değil mi? Bana ihtiyacın vardı." Sesi alçalıyor, kararıyor. "Beni istedi."

"Seni istedim," diye tekrarlıyorum akılsızca, yukarıda sallanan rahatlamayı kovalayarak

Ben.

"Sikeyim. Dilimden fişkırıyorsun. Beni kandırıyorsun Haven. Bu Oda haftalarca senin gibi kokacak."

Başımı sallıyorum, arkamdaki banka uzanıyorum, dengeye ihtiyacım var. Saçları o kadar yumuşak ki, ağzının altında çırpınırken saçlarını çekmek bana acı veriyor.

Limon kokum vanilya ve tarçınla bütünleşene kadar dönüyor. Yine de yeterli değil. Hiçbir şey yeterli değil.

"Lütfen, Landon. Lütfen," diye haykırıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

Alfa'm daha sert itiyor. Beni serbest bırakmaya yaklaştırırken, parmakları içimde gezinirken dilinin her hareketini zorlukla kaydediyorum.

"Ver onu bana, Briar. Bu mükemmel amcığın benim için gelmesine izin ver."

Zaman dondu. Landon'ın gözleri benimkileri yakalıyor, acımasızca güzel ve zalim. Ben boşalırken hırlıyor, içimden ağzına doğru kaygan bir sıvı akıyor. Ben parmaklarının arasında titrerken parmakları yavaşlamıyor.

"Landon," diye inliyorum, sıcaklık olması gerektiği gibi kırılmıyor.

Bir başka acı dalgası karnıma doğru ilerliyor ve gözlerime ikinci bir yaş dalgası getiriyor. Hayal kırıklığı ve korku net düşünmemi zorlaştırıyor.

Parlak mavi gözleri yerde diz çöktüğü yerden bana bakıyor ve yavaşça geri çekiliyor, parmakları serbest kalıyor. "Git, Briar. Git."

"İyiye gitmiyor. İyileşmeli. Bu sadece bir sivri uç," diye geveliyorum, sesim endişeyle yükseliyor.

Bir sonraki acı dalgası beni ayağa kaldırıp ondan uzaklaştırıyor. Daralan boğazımdan nefes alırken elbisem üzerimi örtecek şekilde düşüyor.

Endişesi yüz ifadesini çarpıtıyor. Ağzı hâlâ benim kayganlığımla ıslak, dudakları parlak ve şiş.

"İyileşmiyor da ne demek?"

Ensemden terler boşanıyor. Meme uçlarım o kadar sert ki, elbiseme sürtünerek kumaşı kesmeye çalışırken acı veriyorlar.

"Bana tekrar dokun, Landon."

"Dokunamam."

Sızlanıyorum, kalbim parçalanıyor. "Neden? Az önce yaptın." "Neye ihtiyacın var? Bir tane daha mı?"

"Belki. Olabilir. Sanırım öyle. Bilmiyorum. Sadece-" Mideme kramplar giriyor ve nefesim kesilerek kalçalarımın üzerine eğiliyorum. Sonraki kelimelerimi geveliyorum. "Lütfen, Landon. Sadece düğümünü bana ver."

"Hayır. Bunu hiçbirimizden alamayacaksın."

Reddetmesi kramptan daha çok acıtıyor. "Neden beni istemiyorsun?"

"Ronan!" Landon gürlüyor. Gözleri üzerime düştüğünde sesini alçaltıyor ve ekliyor: "Kızgınlık döneminde değilsin. O zamana kadar beklemek önemli çocuklar."

"Ne zaman olduğu önemli değil!"

"Evet, öyle. Emin olmak için beklemelisin-"

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" Ona bakarak saldırıyorum.

Sorudan kaçmıyor. "Henüz değil."

"Benden ne istiyorsun? Devam et ve beni işaretle, Landon. Yap ve kendin gör."

Sözlerimi kirleten çaresizlikten utanmadan onun için boğazımı açıyorum. Şu anda çaresizden başka bir şeymişim gibi davranmam için bir neden yok. O zaten beni istemiyor. Hızlı bir ısı artışı rahatlama seansından başka bir şey için değil. Bundan daha fazlası olursa evlenme teklif ediyor da olabilirim.

Boğazıma odaklanıyor, başı titriyor. "Bunu bana teklif etme. Hayal kırıklığından bile olsa. Bir çiftleşme işaretini geri alamazsın."

"Alabilirsin. Ve yapabilirim," diye tehdit ediyorum, ateşle oynadığımı bilerek.

Gözlerinde delilik parlıyor. "Eğer işaretimi takarsan, sonsuza kadar orada kalır. İkimiz de yerin dibine girdikten çok sonra bile."

"Kimse kimseyi ısırmıyor," diye tersliyor Ronan Landon'ın arkasından.

"Ro," diye inliyorum, öfkem içimi tırmalayan arzuya yol açmak için eriyor.

Hemen harekete geçip Landon'ın arkasından hamle yapıyor. Hazırlanmak için bacaklarımı açıyorum ama aniden duruyor. Nefes alarak Landon'a odaklanıyor, bakıyor ve bakıyor ...

"Neler oluyor?"

Elbisemin st kısmı inanılmaz derecede sıkılaşıp beni boğmaya başlayınca pençe atıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha fazla ne, Petal? Landon sana ne verdi?"

"Ona ne verdiğimi biliyorsun. İşı bitir," diye kestirip atıyor Landon, gözlerimi kaçırarak.

Ronan gözlerini sürü liderinden ayırmıyor. Ağırılık sehpasının üzerine fıskırıyorum ama arzudan umursamayacak kadar sarhoşum. Bırak görsünler. Belki sonunda bana geri dönerler.

Karanlık ve düşünceli alfam parmağıyla Landon'ı işaret ediyor. "Sana ihtiyacı var.

Bunu ona sen yapıyorsun."

"Kızgınlığı yakında geliyor. Tahmin etmem gerekirse her an olabilir. Kızgınlık gelene kadar ona göz kulak ol," diyor Landon.

Bunu nereden biliyor? O kadar çok kızgınlık dönemindeki omegayla yattı mı? O kadar yüksek sesle sızlanıyorum ki boğazım yanıyor.

"Biliyor musun? Yapacağım. Ama sen de yardım edeceksin."

Landon uyarıcı bir hırıltı çıkarmadan önce tereddüt ediyor. "Ronan."

Nefes nefese kalıyorum ve göğsümü ortaya çıkarmak için elbisemin st kısmını aşığı çekiyorum. Bir elimi bacaklarımın arasına daldırıp bir parmağımı sıcak, kaygan tenimde gezdirmeden önce göğüslerimin ağırlıkları serbest kalıyor. İnlerken gözlerimin arkasında zevk patlamaları oluyor, gözlerim kapanıyor.

Ronan'ın sesi beni tekrar gözlerimi açmaya teşvik etmeden önce fermuarın aşığı kayma sesi kulaklarıma doluyor. Onu kot pantolonu açık bir şekilde yanımda dururken bulduğumda ağızım sulanıyor, ellerim ona uzanıyor.

"Isınma öncesi bir omega'yı doyurmanın pek çok yolu var Landon. Eğer ona yardım edecek kişı sen değilsen, o zaman orada dur ve bunu senin için yapmamı izle."

LANDON

TADI DILIMDE ŐEYTANIN KENDISINDEN GELEN BİR ALAY GİBİ KALİYOR.

Elini amıyla oynadığı yerden çekip parmaklarını yalayarak temizlememe on saniye kaldı. Dizlerimin üzerinde olmak hiç onunkilerin arasındayken hissettiğim kadar doğru gelmemiştir.

Göğüsleri serbest, meme uçları sert ve pembe, vahşi gözlerle yalvararak Ronan'a bakıyor. Paket arkadaşım bir elini başına götürüp saçlarını okşuyor ve çenesini kavrayıp daha da geriye yatırıyor.

Briar çılgınca kot pantolonunun ve külotunun kemerini çekiştiriyor, boğazında bir başka acı dolu ses düğümleniyor. Ona yardım eden kişi olmak istiyorum. Birkaç dakika önce yaptığım gibi onu memnun etmek.

Bu yeterli olmalıydı. Bir orgazm, vücudu onu gerçek bir şeye hazırlayan bir omega'yı yatıştırmak için her zaman yeterlidir. Ama olmadı ve Ronan ona daha fazlasını vermek yerine işimi benim yerime yapacak ve bunu bildiğimden emin olacak.

Öyleyse neden gidemiyorum?

Ronan onun ayırık dudaklarını okşayıp yavaşça ağzına sokarken sikim nabız gibi atıyor, düğüm rahatsızlık verecek kadar şişiyor. Briar parmağı emiyor, pembe dudakları parmağın etrafında kenetlenirken kot pantolonu dizlerine düşüyor.

Başparmağını bir solukla bırakır ve gözlerini kocaman açarak adamın sikine bakar. En az on beş santim uzunluğunda ve ağzına sığdırmakta zorlanacağı kadar kalın olmalı, ama bahse girerim onu bu kadar şaşırtan bu iki şey de değildir.

Bunun sorumlusu aletin gövdesinde aşağı yukarı uzanan siyah piercingler.

"Beğendin mi?" Ronan yüzünü ve boynunu okşayarak soruyor.

Briar kışını bankın kenarına doğru kaydırarak inliyor. Bir parmağının ucunu Jacob'ın merdiveninin en alt basamağına dokunduruyor. Ronan hafifçe öne doğru iterek tıslıyor.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyor.

"Hayır."

Kendine güveni artan Briar onun kasıklarına doğru eğilir ve dilini dışarı çıkarır. Dilinin ucunu en alt basamağa getirdiğinde Ronan'ın parmakları saçlarında kıvrılıyor.

"Benimle birlikte say Petal."

Her iki metal topun etrafında dönmeden önce dilini düzleştirerek inliyor. "Bir."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sert bir nefes veriyorum. Onları izlerken göğsümde bir yanma var. Kıskanmıyorum. Bir sürüde kıskançlığa yer yoktur. Bu daha kötü. İçimdeki cehennemden sorumlu olan, onlara katılmaya duyduğum ruhumun derinliklerindeki arzu. Vücudumun ve içgüdülerimin yapmamı istediği şeyi reddettiğim her saniye, özlemimi daha da güçlendiriyor.

Daha fazla inkâr edemeyeceğim ve bedenimin pes edeceği günden korkuyorum. "İki," diye fısıldıyor Briar, dilini ikinci setine kadar kaydırmış piercingler.

Ronan "Aferin kızıma" derken boğazı düğümleniyor.

Omega'mız bu övgüye seviniyor, vücudu bir ürpertiyle titriyor. Çenesinin altındaki düğüm benimki kadar şişmiş durumda ve elini düğümün altına sarıp sıkmasını kısık gözlerle izliyorum.

Kendimi tuttuğumu fark etmeden, avucumun altındaki düğümün şişkinliğini hissediyorum ve hızla onun sıkma hareketini taklit ediyorum. Boğazımdaki nefesi kaybediyorum ve rahatlama ile zevkin karışımına odaklanarak donup kalıyorum.

"Devam et, Briar. Şimdi dikkatin dağılmasın."

Tekrar onlara odaklanarak bir lanet fısıldıyorum. Briar sikini eline almak için düğümünü bıraktı. Diliyle merdivenin üçüncü basamağını yalayarak, sikini kendisine doğru yönlendiriyor, ucu o kadar şiddetli akıyor ki dilinin üzerinde birikmek üzere aşağıya sızıyor.

Onu ağzına çekiyor ve gözlerini kapatarak inliyor. "Üç."

"Bir tane daha, Petal. Bir tane daha ve karnına daha fazla döl aksın."

Duyması gereken tek şey bu. Dili dördüncü piercing setiyle buluştuğunda, bankın kenarına o kadar yaklaşıyor ki kıcı sarkıyor. Ronan onu saçlarından tutup ucunu ağzına götürmesi için yönlendirirken gözlerinden kıvılcımlar çıkar.

"Bu dört etti. Şimdi, ihtiyacın olanı al, omega."

Göz açıp kapayıncaya kadar, ilk birkaç santim aşağı iner. Bir öğürme havayı dolduruyor, sonra bir eli Ronan'ın etrafını sararak kıcını kavırıyor.

"Oh, kahretsin," diye homurdanıyor, başının arkasını avuçluyor.

Kendimi tekrar sıkıyorum, iç çamaşırimın içinde ıslaklık oluyor. Taşaklarım ağrıyor, düğümümün ağırlığı neredeyse dayanılmaz.

Briar kendisine sunulan siki emiyor, başını her eğdiğinde bir santim daha kalkıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ağzından çıkan ıslak ses havayı dolduruyor. Ronan'ın karamel kokusu güçlü, benim vanilyamı boğmaya çalışıyor. İkimiz de Briar'dan gelen hastalıklı tatlı limon şekeri kokusuyla boy ölçüşemiyoruz.

Her nefes alışımında daha çok fışkırıyorum, düğümüm sınırlarını aşacak kadar büyüyor. Ronan da bunun farkında. Çenesini gerip bana bakıyor, bir yandan da Briar'ı onu daha derine çekmesi için cesaretlendiriyor, merdivenin üçüncü basamağı Briar'ın ağzında kayboluyor.

"Çok iyi gidiyorsun, Briar. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Benim tatlı küçük omega'm sadece bir orgazmıla yetinmedi, değil mi? Seni rahatlatması için karnının eşinin dölüyle dolması gerek. Landon bu görev için hazır değildi."

Göğsümde vahşi bir ses yükseliyor ve ben onu durduramadan kaçıyor. Omega'mın onun sikinde boğulma görüntüsü gözlerimi yakarken meydan okuma beni ısırtıyor. İhtiyacı olan şeyi ona ben vermeliyim.

Koku uyumlu çiftlerin o kadar çok faydası olduğu söylenir ki bunu unutmışım. Onun benim olabileceğine inanmayı reddederek çok uzun zaman geçirdim.

-Onun ihtiyaçlarının benden kaçmasına izin verdiğim için.

Bir alfanın dölünün kızgınlık sırasında omega için önemli faydaları vardır; sadece rahatlık sağlamakla kalmaz, aynı zamanda yatıştırmaya, iyileştirmeye ve yemek için ara vermeye gerek kalmadan enerji seviyelerini yüksek tutmak için yeterli besin sağlamaya yönelik hormonlar sağlar.

Buna ihtiyacı olacağını ya da işe yarayacağını hiç düşünmemiştim.

Ama Ronan'ınki yardımcı oluyorsa, o zaman ... Lanet olsun. Hayır, şu anda oraya gitmiyorum.

Briar inliyor ve kalçalarını birbirine sürüyor. Sırılsıklam olduğunu, kayganlığının yere damladığını anlamak için aralarına bakmama gerek yok. Kokusu her yerde, beni de onlara katılmaya ikna etmeye çalışıyor.

"Harikasin, Briar. Sana bakıyorum ve bizim omega'mız olduğuna inanamıyorum. Burada sikimi emeceğini ve bana böyle ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemiştim. Benim de sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor Ronan, bir elini Briar'ın boğazına, şişkin kaslarının üzerine götürerek. "Durma. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Sadece benim verebileceğim şeyi."

Bu da başka bir kazı.

"Boşalması gerekiyor," diye bağıyorum, şaftımı acımasızca kavıyorum. "Öyle mi?"

Briar muhtaç bir ses çıkarıyor ve Ronan'ın sikinin daha da fazlasını boğazına alarak eğiliyor. Sıgdıramadıklarını okşuyor ve tırnaklarını düğümün üzerinde gezdirerek onu kızdırıyor.

"Meşgulüm," diye ekliyor ben cevap vermeyince.

Çenemi döndürüyorum, ne yaptığının tamamen farkındayım ama kendime engel olamıyorum. "Kaldır onu."

"Nasıl?"

"Onu sırt üstü yatır."

Sırıttıyor, beni kendine bağladığını biliyor. Briar'ı aletinden kurtarıırken ve kız kaybettiği için çığlık atarken bile kendini beğenmişliğini gizlemiyor.

"Durma," diye mırıldanıyor, başını sallıyor.

Gözlerindeki şaşkın bakış, ısı artışı olmasaydı endişe verici olurdu. Gerçekten kızıştığında daha da kötüleşecek ve lanet olsun, bu olduğunda onun yakınında olamayacağımı biliyorum.

Ronan onu bankın kenarından kaldırıyor ve hemen ona yapışıyor, yüzünü onun boynuna sokuyor. Ronan inliyor ve ben de kızın onun tenini emişini, dilini döndürüşünü izliyorum.

"Çok güzel kokuyor," diye mırıldanıyor. "Benim alfam."

Ronan derin bir nefes alıp dudaklarını kapalı tutarken onu izliyorum, sert bakışlarının içinde bir irade savaşı yaşanıyor. Benim aksime o içgüdülerıyla savaşıyor ama onları tamamen reddetmiyor. Dişlerini boğazına gömüp onu hemen şimdi ve burada işaretlemekten alıkoyacak kadar.

"Seninle ilgileneceğiz Petal."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Onu daha önce yaptığım gibi bankın üzerine uzunlamasına yatıran Ronan, başı kenardan sarkana kadar onu bank boyunca çekiyor. Hemen ona pençelerini geçiriyor, ucunu öpmeden ve orada biriken dölleri yalamadan önce sikini tekrar eline alıyor.

"Evet, tekrar boğazından aşağıya al, Briar. Benim için güzel ve derin," diye talimat verir, yuvarlak göğüslerinden birini avuçlamak için ona uzanır.

Yumuşak eti sıkarken kızaran pembe meme ucu avucunun altında kayboluyor ve diğerini kopararak kızın bankta kıvrınmasına neden oluyor.

"Landon yine amını yalayacak, Petal. İyi bir kız ol ve bacaklarını onun için aç."

Onu daha önce tattığımı nereden bildiğini sormuyorum. Dizlerimin üzerine çökmek kolay oldu. Briar kalçalarını ayırıyor, ben de ellerimi baldırlarının ve dizlerinin yumuşak derisinde gezdiriyorum. Uyluklarının iç kısmına ulaştığımda yavaşlıyorum, avuçlarım kayganlaşıyor.

"Siktir," diye tükürüyorum.

Ronan bana bakıyor. "Islak, değil mi?"

"Sırılsıklam. Damlıyor, Ro."

Gövdemi bankın üzerine sarkıtıyorum, şişmiş amının görüntüsü ve spor salonunun ışığında parlaması beni ele geçiriyor. Elbisesini karnına kadar itip dilimle dudaklarına sıcak bir çizgi çekerken limonu hiç bu kadar sevmemiştim.

Tadı çok tatlı, sanki baştan çıkarıcı, günah ve dünyadaki tüm mükemmel şeyler bir araya gelmiş gibi. Onu ağzımın altına hapsediyorum ve işe koyuluyorum.

Çılgılığı Ronan'ın düğümü tarafından boğuluyor, derinlere dalıyor, boğazı şişiyor. İki parmağımı kolayca alıyor, zaten gerilmiş ve o kadar ıslak ki, hala eskisi kadar sıkı olsaydı çok fazla direnç bulacağımdan şüpheliyim.

"Bana tadının nasıl olduğunu söyle," diye havlıyor Ronan.

Bir kavgadan sonra buzda sadece birkaç kez gördüğüm vahşi bir yanı var şimdi. Bir elini saçlarına gömüp diğer eliyle omega'mızın meme uçlarını sıkıp çekiştirirken dişlerini gıcırdatıyor ve nefesini kontrol etmeye çalışıyor.

Ağzımı onun girişine götürüyorum ve kayganlığını kucaklıyorum, onu kızdırıyorum ama aynı zamanda kendi ihtiyaçlarımı da doyurmaya çalışıyorum. Varlığımın her lifi ondan mümkün olduğunca çok almak için yalvarıyor.

Onu becermek için. Düğümle onu. Isır onu. Onu benim yap.

Her talep zihnimde tekrar tekrar çalışıyor.

"Tadı bizimki gibi, Ronan. Şeker gibi tatlı ama limonlu.

Mükemmellik."

"Evet, öyle."

Dilimi klitorisine götürüp hızlı bir tempoyla fiske vururken Briar ağzımı mırıldanıyor, kalçalarını çevirip yuvarlıyor. Parmaklarım sırlıslam, onları daha hızlı içine sokuyorum, onu boşaltma umuduyla her santimini çalıştırıyorum.

Ronan geriliyor, itişlerinin şiddeti artıyor. Briar onun hareketleriyle aynı anda sarsılıyor ve düşüncelerimi alt üst eden bir hızla onu ağzıma getiriyor.

"Boşalacağım Petal. Bu şekilde emmeye devam edersen seni tamamen dolduracağım," diye uyarıyor Ronan.

Bir elimi bacaklarımın arasına götürüp sikimi kavıyorum, Briar parmaklarımın etrafında sıkışırken düğümüne masaj yapıyorum. Dilime karşı kükrüyor ve ben de onun zevkini kendi zevkimmiş gibi hissederek homurdanıyorum. Düğümümü sıkarken ve nefes alırken omurgamda yukarı ve aşağı karıncalanmalar patlak veriyor.

Ronan durup ağzına boşalmadan önce son bir kez daha içeri itiyor. "Yut, bebeğim."

Ronan boşalırken dişlerimi Briar'ın klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve onu uçurumun kenarına itiyorum. Yüzüme fışkırıyor ve ona verdiği ağız dolusu spermin etrafında ağlıyor, dudaklarından biraz sızmaya zorluyor.

Sikimi bir kez daha sıkıldığında ben de onlara katılıyorum. Ağzımı Briar'ın amina bastırıyorum, külotumun içinde zonklarken kendimi susturuyorum, onları Ronan'inkine katılmasını dilediğim cum ile kaplıyorum. Duyguya teslim olduğumda tüm vücudum kızarıyor, haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum.

"İşte bu, Petal. İşte bu kadar."

Ronan Briar'ın ağzından kurtuluyor ve hemen kalçalarının üzerine çöküyor. Kızın yüzünü, pembe yanaklarını ve hâlâ döllerıyla ıslak olan şiş dudaklarını okşuyor. Gözlerini kapatıyor, derin derin nefes alıyor, göğsü normalden daha hızlı yükseliyor ama kokusu donuklaşıyor.

Artık iyi olduğunu bildiğim için geri çekiliyorum ve kendimi ondan tamamen uzaklaştırıyorum. İçimi kemiren bir sızı gitme konusunda tereddüt etmeme neden oluyor, ama şimdi gitmezsem hiç gitmeyeceğimi çok iyi bildiğim için bunu bastırıyorum. Ve lanet olsun, bu ikisi kendi dünyalarında.

Onunla asla oraya varamayacağımı bilirken, onların daha da aşık olmalarını izlemek için etrafta takılmayı reddediyorum. Onlardan uzaklaşırken adımlarım neredeyse sessizleşiyor, göğsümde bir boşluk çukuru büyüyor.

"Landon," diye fısıldıyor Briar, beni durdurarak. "Teşekkür ederim."

Omuzlarımı dikleştirip yüz ifademi düzeltiyorum, çünkü onun takdiri beni tahmin ettiğimden daha derinden etkiliyor.

Ŗu anda söyleyebileceğim hiçbir Ŗey bana ihanet etmeyecek, bu yüzden sessiz kalıyorum, bunun yerine bir kez başımı sallıyorum. Ronan başını hafifęe eğerek bakışlarımı karşılıyor. Ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, döndüğüm her yerde onu hatırlamayacağım bir yerde yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu ve aldığım her nefeste.

Bu yüzden, ikisi de beni kalmaya ikna etmeye çalışamadan dönüp gidiyorum.

BRIAR

KULAKLARIMDA ERKEK SESLERİNİN KISIKLIĞIYLA UYKUYA DALIYORUM.

Gözlerimi açmak çok zor, bu yüzden onları kapalı tutuyorum ve beni tutan kişinin göğsüne daha da gömülüyorum. Ağırlıksızım, güçlü kollarda taşınırken bacaklarım serbestçe sallanıyor.

Yavaş yavaş, bilinçli düşünce bana geri geliyor. Nerede olduğumu ve bilinçaltımda hissettiğim güven duygusunun etrafımın arkadaşlarımla çevrili olmasından kaynaklandığını hatırlıyorum. Ronan üst kata çıkmama yardım ettikten ve filmi bitirmem için beni battaniyenin altına soktukten sonra uykuya dalmış olmalıyım.

İlk duyduğum Dash'in sesi, yumuşak gürültüsü beni rahatlatıyor. "Burada uyumasının sorun olmayacağından emin misin?"

"Isı artışları çok yorucu. Uykuya ihtiyacı var ve ihtiyacı olduğu kadarını aldığı sürece bunu riske atabilirim," diye fısıldıyor Jasper.

Yanağımın altındaki göğüs sağlam, kollar kararlı. Dünya altımızdan sarsılsa bile, etrafımda sarılı kalacaklarını biliyorum.

Yanağıma sürtünen gömleğin kumaşındaki sıcak deri ve viskinin yoğunluğuna bakılırsa, beni taşıyan Jasper olmalı.

Dash tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Landon'ı da kontrol edelim mi?"

"Ben zaten baktım. Odasında uyuyor."

"Ne?" Sesi benim kadar şaşırmış geliyor.

Jasper, "Aşağıda aralarında her ne olduysa ona yardımcı olmuş gibi görünüyor," diyor.

"Bu iyi bir şey, değil mi? İyi miyiz?"

"Belki de. Umarım öyledir. Bu gece öğrenemeyeceğiz."

Keşke bilseydi. Landon'ın beni kabullenmeye daha yakın olduğunu bilerek uykuya dalmak bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Yine de, daha önce yaptıklarımızdan sonra, değişimin az da olsa başladığından eminim.

Landon ve Ronan arasında dağılmışken hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim. Yaptığımız şeyde romantik bir şey bile yoktu. Tamamen cinsel gerilim ve ihtiyacın gerekli bir yanmasıydı, ama her nasılsa, yaşadığım diğer tüm deneyimlerden daha güzel hissettirdi.

"Geceyi yuvada geçirdiğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Dash soruyor.

Kulaklarım dikiliyor, uykum hızla azalıyor.

Jasper bir dizi merdiveni çıkmaya başlamadan önce beni hafifçe itiyor. "Bu, gerçekten nasıl hissettiğini mi yoksa hissediyormuş gibi mi yaptığını kastettiğine bağlı."

"Arada fark var mı?"

"Hadi ama Dash. Ona gerçekten bu kadar karşı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Annesi onun aklına sürekli bir şüphe soktu ve bu da babasının yaşadıklarını yeniden yaşama korkusuyla hareket etmesine neden oluyor. Onu korkutan Briar değil, onun yüzünden başımıza gelebileceklerin olası geleceği. Başka biriyle tanışmış olsaydık da aynı şey olurdu. Yine aynı durumda olurduk," diyor Jasper, sesi daha sert ve haşın.

"Annesi bir omega için kötü bir bahaneydi, Jas. Onunla yaşadıklarını Briar'la kıyaslayamaz. Bu adil değil."

Jasper beni düzeltiyor ve adımları düzleştirken bir parmağını kulağımın arkasına götürerek artık merdivenleri çıkmayacağımızı söylüyor.

"Bu hiç adil *değil*. Başından beri bunu söylüyorum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, bunu görmesinin de o kadar kolay olacağını umuyorum."

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce bir duraklama daha. "Sence burayı sevecek mi?"

"Öyle umuyorum. Şimdilik onu yatağına yatıralım."

Yumuşak bir yatağına yatırıldığımda ikisinin de benimle kalması için ısrar etmemek için kendimi zor tutuyorum. Uzanıp Jasper'ın kolunu kavradığımda çarşaflar çıplak ayak parmaklarıma ipek gibi geliyor. Kabarık yorganı üzerime bırakıyor ve elimi kendi elinin altına hapsederek havada asılı kalıyor.

"Neyin var aşkım?" diye mırıldanıyor.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey o oluyor. Koridordan gelen loş ışıktaki bile inanılmaz yakışıklı.

"Kalabilirsin."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bu gece olmaz."

"Başka bir gece mi?"

"Kesinlikle."

Esnerken gülümsüyorum ve nerede olduğumu hatırlamadan önce yüzümü ipek yastık kılıfına sürtüyorum. Bir yuvadan bahsedilmesi beynime kazınıyor.

"Yuvada mıyım?"

Yatak ayaklarımın dibinde kayıyor. Dash'i onların yanına tünemiş, bir eli baldırımın üzerinde gezinirken bulmak için aşağı bakıyorum.

"Yuva bu. Yıllardır buradayız ama bu yatakta hiç kimse olmadı. Şu ana kadar bunun için çarşafımız olduğunu bile bilmiyordum."

"Onları daha önce takmıştım. Her ihtimale karşı," diyor Jasper utangaç bir ifadeyle.

Dürüstlüğü ve düşüncesi karşısında göğsüm ısınarak mırıldanıyorum. "Evdekilerden daha güzeller."

"Eğer gerçekten beğendiysen senin evin için de bir çift alabiliriz. Nerede uyuysan, iyi çarşafı hak ediyorsun."

Dash de sürü arkadaşıyla birlikte başını sallıyor ve sonunda eli bana dokunuyor. "En sevdiğin renk ne?"

"En sevdiğim renk pembe. Pastel olanlardan. Ama bana süslü çarşaf almana gerek yok. Sadece burada kalmanın özel bir parçası olabilirler. Bir bonus."

"Eninde sonunda bu yataktan çıkıp bizimkilerden birine geçeceğini umuyorum. Eğer bu kendini yeterince rahat hissedeceğin bir şeyse," diye mırıldanıyor Jasper, sabit parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

Tekrarlanan bu hareket neredeyse gözlerimi yakan yorgunluğun içine yuvarlanmama yetiyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Sadece bir dakikalığına.

"Yataklarınızda ipek çarşaf var mı?"

"Tabii ki," diye gülüyor Dash.

"Ne kadar şımarık hokey çocukları," diye takılıyorum usulca.

Jasper dudaklarını alnıma bastırıyor, oyalanıyor. "Seni şımartmayı çok isteriz."

"O zaman ilk isteğinizi alabilir miyim?"

"Her şeyi alabilirsin, Briar," diye fısıldıyor, dudakları tenimde geziniyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, sinirlerimi ortaya çıkarmak yerine yorgunluğum yüzünden saklanabildiğim için minnettarım.

"Gitmeden önce ikiniz de buraya kendinize ait bir şey bırakabilir misiniz?"

"Etrafında bizim kokularımızı mı istiyorsun?" Dash soruyor.

Bu yatak çok steril. Genelde bunun iyi bir şey olduğunu söylerdim çünkü bu yuvada bulunan tek omega olduğum konusunda dürüst oldukları anlamına geliyor ama kızgınlığıma o kadar yaklaştım ki yuva yapma sürecimi başlatmak için kaşınıyorum.

Açıkçası, kızgınlığımı bu odada geçirip geçirmeyeceğimi bilmiyorum, ancak bu gece için omega'mın burada yakınlarında olduklarını hatırlatmaya ihtiyacı var.

"Evet, lütfen."

Jasper benden uzaklaşıyor ve bir saniye sonra başımın yanına bir top kumaş koyuyor. Temiz çamaşır kokusunu içime çekiyorum ve bir elimle gömleği tutup göğsüme yaklaştırıyorum. Fıstık ezmesi ve çikolatanın güçlü kokusunu almadan önce Dash ayaklarımın dibinde kayıyor. Göğsüme koyduğu yumuşak gömleği kavriyorum ve iç çekiyorum.

"Ronan'dan da bir şey istiyor musun?" Jasper yorganın kenarlarını yanlarıma sıkıştırarak soruyor.

Yaptığım çok çocukça bir şey ama omega'm için bir fark yaratıyor. Gömleklerine ek olarak yorganın rahatlığı beni sakinleştiriyor ve uykunun beni alıp götürmesi için yer açıyor.

Dünya kararmadan önce birkaç geveleyerek kelime çıkarmayı başarıyorum. "Landon'ı unutma."

MONTGOMERY PACK

Telefonumun çalma sesi beni rüyasız bir uykudan uyandırıyor. Kendime geldiğimde bunun Clover'ın zil sesi olduğunu anlayacak kadar panikliyorum. Dört erkeğimin güçlü kokuları bile beni uykuya daldığım zamanki gibi sakinleştiremiyor.

Karanlık odada yanan ekranı arıyorum ve telefonumu komodinin üzerindeki şarj aletine takılı halde buluyorum. Aramaya cevap verdiğimde sesim uykudan kalınlaşmıştı.

"Neyin var?"

Yıpranmış bir telaşla cevap veriyor. "O lanetli alfalar son bir saattir Sadie'nin kapısını yumrukluyor."

"Ne?"

O cevap verene kadar ben çoktan yataktan kalkmış ve odayı geçmiş oluyorum.

"Ona polisi aramasını söyledim ama bu gece onların sorularıyla uğraşmak istemiyor. Şimdi oraya gidiyorum."

"Onlara karşı ne yapacaksın? Sadece beni bekle. Ben de geliyorum." "Dün gece eve geldiğinde bana mesaj bile atmadın! Sanırım Bu da hâlâ ambarda olduğun anlamına geliyor." "Bir kazaydı. Uyuyakalmışım."

Ofluyor, yakınlarda bir kapı çarpıyor. "Önemli değil."

"Oraya vardığımızda ne yapacağız? Bunlar nazik alfalar değil, Clover. Gerçekten ortaya çıkmamızı umursayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey yapmadan duramam."

Kapıyı açıyorum ve tereddüt ederek arkama son bir kez bakıyorum. Karanlıkta, uyurken hissettiğimden daha büyük görünen devasa yuvarlak yatak ve etrafını saran tül perdeler dışında yuvanın farklı yönlerini ayırt etmek zor.

"Biz bir şey yapmıyoruz-" Öne dönüyorum ve nefesim kesiliyor.

Ronan koluma uzanıyor, geriye doğru sallanırken beni sabitliyor. Yaklaşıyor ve beni göğsüne çekiyor. Kucaklaşmanın içinde eriyorum ve uzun, derin bir nefes alıyorum.

"Birkaç dakika içinde orada olacağım, Clover. O adamların üzerine Süperkadın gibi gitmeden önce beni bekle," diyorum.

Clover homurdanıyor ve ben onun başını salladığını hayal edebiliyorum.

"Göreceğiz bakalım.

Acele et, Bee."

Çevir sesi onun saygısız onayını takip ediyor. İnanılmaz derecede rahatlatıcı değil ama burada durup beni dinleyip dinlemeyeceğini düşünecek vaktim yok.

"Gitmeliyim," diyorum Ronan'a, kollarından ayrılmanın her saniyesinden nefret ederek. "Seni ben götüreceğim. Bana nereye gittiğimizi söyle."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Ne? Gecenin bir yarısı. Uyuyor olmalıydın."

"Senin araban yok, Petal. Sen bana neler olduğunu anlatırken ben de seni gitmen gereken yere götüreceğim."

Bu hitap bana daha önce olanları hatırlatıyor ve yüzüm kızarıyor, içim daralıyor. Ne yeri ne de zamanı ama elimde değil.

"Biliyorum," diye geveliyor, zihnimi okuyor. "Sen yattıktan sonra beni saatlerce uyutmadı."

Bu bilgi hormonlarımı biraz olsun sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. Düşüncelerimi ayırmak için sahip olduğum tüm kısıtlamaları kullanıyorum ve

Karnımda dönen arzusun etrafında.

Beni yuvaya geri götürmesi ve gecenin geri kalanında benimle kalması için ona yalvarmak yerine, "Clover ve benimle birlikte oyunda olan hamile omega Sadie'nin başı dertte," demek için kendimi zorluyorum.

Gömleği yerine beni örtebilir-

Kasları sertleşiyor, kokusu keskinleşiyor. "Hadi gidelim."

"Beni bırakabilir misin? Geç olacağını biliyorum."

"Seni bırakmayacağım, Briar. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için seninle geleceğim. Sen benim omega'msın ve sana göz kulak olacağım."

Elimi tutuyor ve beni yuvadan çıkarıp koridorun sonuna götürüyor. Bacakları benimkilerden daha uzun, adımları daha büyük ama hızını benimkilerle aynı hızda tutuyor. Bu çok ince ama düşünceli bir şey. Jasper'ın sürekli endişelenmesi ve Dash'in bana dokunmak için ben ona dokunma diyene kadar bekleme alışkanlığı gibi. Sanki aklımda böyle bir olasılık varmış gibi.

Landon istediği kadar soğukkanlı ve duygusuz davransın, ben yine de onun güven veren bakışlarını ve çekip gitme konusundaki yeni tereddütlerini görüyorum.

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum.

"Teşekkür ederim, Ro."

"Senin için her şeyi yaparım," diyor hiç tereddüt etmeden. Elini sıkıca kavıyorum. "Bunu öğrenmeye başlıyorum."

"Öğren, ezberle, inan Petal. Seni buna bir an önce ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu gecedan itibaren."

RONAN

BRIAR'IN TEHLİKENİN YAKININDA OLMASI FIKRI HOŞUMA GITMİYOR. AMA BEN Bensiz ona yaklaşması fikrinden gerçekten nefret ediyorum. En azından ben yanındayken onu koruyabilirim. Ben yardım edersem istemediği hiç kimse ona yaklaşamaz.

Bana bu iki alfa hakkında şu ana kadar anlattıklarına bakılırsa, mümkün olan her an kendimi araya sokmaya hazırım.

"Bunu klinikte denemeye cesaret edemezlerdi. Gecenin bir yarısı onu evinde taciz etmeye karar vermeleri çok acınası," diye söyleniyor cipin yolcu koltuğunda.

Saat sabahın üçü olmasaydı ve rüzgâr her düz yola çıkışımızda aracı sallayacak kadar güçlü olmasaydı onu bisikletimle dışarı çıkarırdım.

"Uzaklaştırma emri mi var?" Kalçasını tutmak için ön panele uzanarak soruyorum.

"Evet, ama pek işe yarıyor gibi görünmüyor."

"Evine bu şekilde yaklaşarak yasağı çiğnediler. Polisi olaya dahil etseydi, tutuklanırlardı."

İç çekişi, esnemedi önce yorgunluğunu ele veriyor. Kahretsin, çok sevimli. Ağzını kapatmadan önce burnunu kırıştırması neredeyse beni mahvediyor.

"Biliyorum. Sadie bu gece böyle bir karmaşa istemiyor. Bu kararı onun yerine ben de vermeyeceğim. O karşı çıkarsa olmaz. Bu yüzden Clover ve ben

gidiyorduk," diye açıklıyor.

Karanlıkta ona bakarken, hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışıyorum. "İkiniz tek başınıza ne yapmayı planlıyordunuz?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey sanırım. Bundan daha iyisini hak ediyor. Clover şimdi onu ve bebeği kontrol etmek isteyecektir zaten. Bizim gitmemiz daha güvenli."

"Bu gece onlarla ben ilgileneceğim Petal. Ama şu andan itibaren polisi aramayı kabul etmesi gerekecek. Etrafında saldırgan alfaların olması güvenli değil."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Biliyorum. Geldiğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

"Onları bensiz görürsen arayacağına söz ver. Beni aramak zorunda değilsin ama bizden birini ara. Senin güvenliğin bizim önceliğimiz."

Onun bu adamlar tarafından tek başına saldırıya uğrayacağı düşüncesi, tırnaklarımı omurgamdan aşağı çekmeye y e t i y o r . Böyle bir şey olmayacak. Ne bu hayatta ne de sonraki on hayatta.

"Söz veriyorum. Benim için endişelenmene gerek yok."

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyorum ve sağa dönmemi söylediğinde GPS'teki talimatları takip ediyorum. İyi bir mahalledeyiz. Briar ve ailemin yaşadığı mahalleden daha iyi. Sevmediğim başka bir şey daha.

"Bu Clover'ın arabası. Onun arkasına park edebilirsin," diye talimat veriyor, ben kaldırıma yanaştığımda emniyet kemerini çözmüş bile.

Dışarı çıkmaya çalıştığında elini tutup onu durduruyorum. "Beni bekle Petal."

"Bekleyeceğim. Sadece dışarı çıkmam gerek."

"Birkaç ay önce Dash, sürümüzdeki yeri hakkında acımasız bir makaleye konu oldu," diye başlıyorum, bunu onunla paylaşmamı umursamayacağını umarak. Briar başını çevirip bana bakıyor ve bir eliyle kapıyı tutuyor. "Bir beta olarak, her ne kadar aksini iddia etse de, her zaman diğerlerimizden daha fazla gözetim altında. Genellikle bunu atlatabilir. O makale onu çok kızdırdı ve onu bu kadar üzgün görünce içimde bir şeyler koptu. Bir sonraki maçımızın dışında haberi yayınlayan muhabiri buldum ve kamerasını duvara öyle bir fırlattım ki paramparça oldu. Landon yasal işlem başlatmaması için ona büyük bir çek yazmak zorunda kaldı."

"Takım arkadaşlarını önemsiyorsun Ronan. Bu kötü bir şey değil," diye mırıldanıyor.

Beni yargılıyormuş gibi konuşmadığında ona olan minnettarlığım katlanıyor. Anında anlaşılacak beni dehşete düşürmesi gereken şeyler yapıyor.

"Öyle değil. Sadece anladığımı söylüyorum. Ama niyetimizin ne olduğu her zaman önemli değil. İşler her an ters tepebilir. Ve eğer şu anda Sadie'nin evine saldırırsan, hazırlıklı olalım ya da olmayalım, ikimiz de sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalırız."

Başını sallıyor, elimi çeviriyor ve yuvarlak tırnağıyla avucuma bir çizgi çiziyor. "Dash iyi mi? Bir sürünün içinde olmak söz konusu olduğunda bir betanın halkla nasıl başa çıkmak zorunda kalacağını hiç düşünmemiştim."

"O iyi. Eğer ona sorarsan, bilmek istediğin her şeyi sana anlatır."

"Gerçekten mi?" Utangaç bir soru.

Homurdanıyorum. "Sana beklediğimden daha çabuk yaklaşıyor."

"Tamam, ona soracağım o zaman. Şimdi yukarı çıkmaya hazır mısın?" Cipi kapatıp kapımı iterek açıyorum. "Hadi gidelim."

"Vaktinden önce özür dileyeceğim," diyor araçtan inerken.

Bir elimi beline koymadan önce kaldırımda buluşuyoruz ve onunla birlikte dubleks eve doğru adım adım yürüyoruz. "Ne için?"

Clover'ın küçük mavi arabasının önünde tanıdık, alçaltılmış, camları siyah olacak kadar koyu renkli kırmızı bir gösteriş aracı duruyor. Briar'a yaklaşıp onu kollarıma almadan ve cipe geri atmadan elimden geldiğince korumaya çalışırken tüylerim diken diken oluyor.

"Bu kadar kısa sürede hayatınıza çok fazla drama getirmişim gibi hissediyorum," diye başlıyor, ya tavrımdaki değişikliği fark etmiyor ya da anı etkilemeden önce görmezden geliyor. "Landon ve şimdi de bu gece."

"Landon'ın davranışları senin sorunun değil Briar," diyorum hemen. "Öyle değil mi? O sadece sürünüzün lider alfası değil, aynı zamanda

. . . Birbirimize bağlıyız, Ronan. Bunu içimde o kadar derinden hissediyorum ki son birkaç haftadır tüm moleküler yapımın değiştiğine yemin edebilirim. Seninle, Jasper'la ve Dash'le birlikteyken inanılmaz hissediyorum. Hayatımı bir kirlilik bulutu içinde geçirdikten sonra temiz hava soluyormuşum gibi. Ama hâlâ eksik olan bir şey var. Birisi."

Landon'a karşı pişman olacağım bir şey söylememek için çenemi yuvarlıyorum.

Briar derin bir iç çekiyor ve koluma yaslanıyor.

"Mutlu olmadığımı ya da Landon hiç gelmezse mutlu olmayacağımı düşünmenizi istemiyorum. Üçünüz bana ihtiyacım olan her şeyi verebilirsiniz," diye hızla ekliyor.

"Hepimize sahip olacaksın Petal. Her birimize," diye ilan ediyorum, sözlerimde kırılmaz bir söz var.

Binanın arka tarafına doğru ilerlerken bana attığı hızlı gülümsemeden bana tamamen inanmadığı belli oluyor ve bu sorun değil. Daha önce kimseye kendimi kanıtlamak gibi bir derdim olmamıştı. Bunu yapacak kadar önemseydiğim tek kişiler onun bahsettiği erkeklerle aynı kişiler. O mükemmel bir eklenti.

"Sadie'nin evi hemen köşeyi dönünce. Arka tarafta ..."

Köşeyi döndüğümüzde sesi kesiliyor. İlk içgüdüm onu arkamdan itmek, ama o çok hızlı.

Omega'm ön kapının önünde karşı karşıya duran üç kişiye doğru havalanıyor. Clover iki erkek alfanın önünde, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını uzatmış bir şekilde dimdik duruyor. En büyük alfa onun üzerinde yükseliyor ve ona dudak büküyor. Sadie ortalıkta görünmüyor. Bu en iyisi.

"Yolumdan çekil, omega."

"Hayır," diye tersliyor. "Ben polisleri aramadan önce gidebilirsin."

"Çağırarak olsaydın çoktan çağırmıştın."

Tetikte Briar'ın peşinden koşuyorum. Panik beni zincirlemekle tehdit ediyor ama görmezden geliyorum. Korku kimseye bir şey yapmamıştı ama onları baştan savma yapmıştı.

Clover'ın hemen yanında duruyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Thorne, sanıyorum? Burada bulunmana izin yok. Sadie'nin iyiliği hiç mi umurunda değil? O dokuz aylık hamile. Bu stres onun için sağlıklı değil."

Thorne'un yanındaki kısa boylu alfa Briar'a yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar kısık. Kahretsin, ikisinden birinin ona doğru herhangi bir göz teması çok fazla. Bundan sonra ne olacağına bağlı olarak, belki de onları söküp atabilir ve bakışlarını tamamen ortadan kaldırabilirim.

"Bebeğime dokuz aylık hamile. İstedğim zaman onu kontrol etmek benim hakkım," diye tıslıyor Thorne, ilerleyerek.

O daha fazla yaklaşmadan ben oradayım. Omega'mdan uzun olabilir ama benden uzun değil. Aramızdaki boy farkı o kadar büyük ki bu onu ürkütüyor. Bocalıyor, az önce attığı adımdan geri sığıyor.

"Ona daha fazla yaklaşmanı tavsiye etmem," diye alçak sesle uyarıyorum.

Bana tam bir bakış atmaya cesaret ettiğinde gözleri neredeyse kararmıştı. "Sadie'nin bu kadar çok arkadaş edindiğini bilmiyordum."

"Öndeki kırmızı araba senin mi?"

"Duruma göre değişir. Arkadaki omega senin mi?"

Duraksıyorum, bununla nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum. Bakışlarındaki sahiplenme duygusu tek bir yerden geliyor ve bu Briar'ı istediği için değil. Hayır, onun benim olup olmadığını bilmek istiyor ki böylece beni Sadie'ye giden yolda bir nesne olarak ortadan kaldırabilsin.

İleriye doğru iterek, kadınlar tam arkamda olmayana kadar onu daha geriye gitmeye zorluyorum. "Eğer bu araba seninse, neden omega'mın apartmanının önüne park ettiğini bilmek istiyorum."

"Senin omega'n," diye yineliyor, Sadie'yi aramadığım konusunda onay alınca rahatlıyor.

Parmaklarımı gömleğinin üst kısmına geçirip çekince rahatlama buharlaşıyor. Bana karşı dudağını kıvrıyor ve kaçmaya çalışarak mücadele ediyor. Bu mücadele beni daha da sıkılaştırıyor.

"Cevap ver bana," diyorum, boğazımın arkasında bir havlama kalıyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi yanındaki alfaya kaydırıyorum. Sürü arkadaşı kendini aptal yerine koyarken o çok sessiz. O böyle davranırken hep seyirci mi kalıyor? Hatta onu cesaretlendiriyor mu?

"Peki ya sen? Konuşabiliyor musun?"

Yutkunuyor ve konuşmadan önce onay için Thorne'a bakıyor. "Rayton'da bir sürü kırmızı araba var."

Thorne'u iterek uzaklaştırırken kahkahamın içi boş, ayaklarının üzerinde tökezlemesinin tadını çıkarıyorum. "Seninkini seçmemi engelleyecek kadar değil. Eğer ona bir daha yaklaşırsan, polislerin ziyareti endişeleneceğin en son şey olur."

"Etrafta dolaşmamızı istemiyorsa Sadie'yi hasta olarak almamalıydı," diye tersledi Thorne, dişleri takırdayarak.

"Eğer bir tehdit savuracaksan, bunu açıkça yap. Yüksek sesle ve gururla ortaya çık. Seni daha sonra değil, hemen şimdi, burada eşek sudan gelinceye kadar dövmek beni fazlasıyla mutlu eder."

Thorne bir elini kaldırarak kulak memesindeki halkayla oynamaya başladı, bu endişeli bir hareketti ve ben de bunu yakaladım. "Sadie bana ait."

Ona. Onlara değil. Kendisine değil. Sahiplenme duygusu içimde huzursuzluk yaratıyor.

Birden vücuduma sızan sıcaklık beni yatıştırıyor. Sırtıma bastırıldığını hissetmeden önce Briar'ın limon kokusu bana çarpıyor.

"Yapmıyor!" Clover çığlık atarak yanıma geliyor.

Thorne ona burun kıvrıyor, açıklamasını görmezden geliyor. Bana odaklanmış durumda, yüz ifadesinde isteksizlik oluşmaya başlıyor.

"Kızımı göreceğim," diye söz veriyor.

Arkamdan gelen keskin nefes tıslaması gözden kaçmıyor.

"Cinsiyetini nereden biliyorsun?" Clover ona doğru atılarak bağılıyor.

Arkamdan fırlayan bir kol, tırnakları adamın yüzüne değmeden önce onu geriye doğru çekiyor.

Thorne bir elini dağınık saçlarının arasından geçirerek ona ters ters bakıyor. "Böylesine şiddet yanlısı birinin, doğum yapmakta olan omega'mla aynı odada bulunması gerektiğinden emin değilim."

"Bu senin kararın değil. Sadece git," diyor Briar.

Yanımdakine bakıyorum ve göğsümün derinliklerinde bir gurur patlaması yaşıyorum. Küçük olabilir ama üç katı büyüklüğündeki birinden daha cesur. Onun şiddetle baktığı kişi ben olmak istemiyorum.

Thorne bir ayağından diğerine geçerek arkamızdaki pencereye bakıyor. "Sadie'ye bizden sonsuza kadar saklanamayacağını söyle."

Clover karanlık bir şekilde gülüyor. "Saklanmıyor. Tam olarak nerede olduğunu biliyorsun ve artık sana zaman ayırmamasına katlanamıyorsun. Ona yaşattıklarından sonra, bu gece hâlâ esintiyi koklayabildiğin için şanslısın."

Dikkatini bana çevirmeden önce ona son bir kez daha hırslıyor. "İkinizi de tekrar göreceğiz."

"Sadece ölmek istiyorsan," diye tehdit ediyorum.

Yanındaki alfa solgunlaşıyor ve iyi eğitilmiş bir evcil hayvan gibi onu takip etmeden önce Thorne'un gitmeye başlamasını bekliyor. Ancak dubleksin köşesinde gözden kaybolduklarında omuzlarımın bir santim düşmesine izin veriyorum.

Briar kolumu tutuyor ve önüme dönerek alnını göğsüme yaslıyor. Konuşmuyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum, ben de onu takip ediyorum. Kahretsin, tüm bunlardan sonra bir yana, iyi bir günde bile ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Clover'da aynı sorun yok. "Düpedüz berbat biri."

Cevap olarak homurdandım. Briar sessiz bir kahkaha atıyor ve ben de ellerimi onun beline koyuyorum.

"Beklediğim kadar kötü olmadığını söylesem garip olur mu?"

"Gerçek bir şeytan mı bekliyordun? O adam bir çöp parçasıydı Bee."

"Biliyorum. Sadece orada durup konuşmak yerine kapıyı kırmak için yanımızdan geçmeye çalışacağını düşünmüştüm."

Kafasının karışması mantıklı. Alfalar harekete geçmek yerine sorunları hakkında konuşma alışkanlıklarıyla bilinmezler, özellikle de kendimizi bölgeci ve öfkeli hissettiğimizde. Thorne'un sahip olduğu diğer sorunları da ekleyince, davranışları tuhaflaşıyor.

Midemde bir çukur oluştu. Sanki bizi test ediyor gibiydi.

Onu kendime doğru çekiyorum ve gözlerimi evin köşesine dikiyorum.
"Dikkatli ol, Petal."

Başını sallıyor, dudakları gömleğimin üzerinde geziniyor. "Dikkat edeceğim."
Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı. Bu durumu bir sürü olarak halledene kadar.
Beşimiz de.

JASPER

SABAHIN BU ERKEN SAATLERİNDE EV HER ZAMAN SESSİZDİR.

Dash haftanın her günü öğlene kadar uyuyabilir, Ronan en az dokuza kadar kimseyle sohbet etmeyi sevmez ve Landon genellikle ya koşuya çıkmıştır ya da spor salonundadır ve hepimiz dağılıp günümüze devam edene kadar gelmez.

Ben sabah insanıyım. Elimde sıcak bir fincan kahve ile mutfaktaki uzun pencerelerden güneşin doğuşunu izlemek için uyanık olmanın özel bir yanı var. Her gün bir saat boyunca kendimi tamamen huzur içinde hissediyorum. Briar'la tanışmadan önce, bunu sadece o zaman yaşayabiliyordum.

Şimdi, o benim gündeğumum.

Onu yuvasında yatağına yatırmak hayal edebileceğimden bile daha muhteşemdi. O tekrar uykuya daldığında yapmak istediğim son şey odadan çıkmaktı ama aynı yorganın altında, onun vücudu benimkinin kıvrımlarına sokulmuş halde uzun geceler geçirmemiz için zaman olacağını biliyordum. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yaparım.

Kahvenden bir yudum alıp pencereden dışarı, pembe ve turuncu, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum. Olasılıklar dünyasında kaybolurken tatlı tadı midemi ısıtıyor. Briar ile istediğimiz her şeyi yapabilirdik. Gördüğümüz rüyalar onu da içerebilir ve bundan daha iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Şafak sökmeden uyanıp onu yanımda, gözleri kapalı ve dudakları yumuşak, eşit nefeslerle ayrılmış olarak bulma düşüncesi bana eskisinden daha yakın geliyor

Dün sabah bile.

Nihayet yuvadaki devasa özel yatağı kullanabilecektik. Yatağı bir gün beşimizin birlikte kullanabileceği umuduyla yaptırmıştım, tabii ki omega bunu onayladığı sürece. Kararları Briar veriyor ve ben de ilişkimizin her yönü üzerinde tam kontrolü ona vermekten mutluluk duyuyorum. Duygusal ve cinsel olarak, biz onun emrindeyiz.

Ben burada düşüncelerimle baş başa otururken onun üst katta uyuyor olması diğerlerinden daha kötü bir alay konusu. Uyanır uyanmaz hemen aşağı indim, eğer onu yuvada kontrol edersem, orada sıkışıp kalacağımı ve onu uyurken izleyeceğimi biliyordum. Böyle bir sapık olduğumu düşünmesi için daha çok erken.

Kupamın üzerine bir nefes üflüyorum ve kahvemin yüzeyinin dalgalanmasını izliyorum. O kadar dikkatimi dağıtıyor ki ön kapının kapanma sesini neredeyse kaçırıyorum. Altımdaki bar taburesinde dönerek fincanımı yere bırakıp bekliyorum.

Ronan'ın kambur çerçevesi, bana doğru gelmeye başladığında ortaya çıkıyor. Burada olduğumu fark etmediğini biliyorum ve bu da tavırlarını incelememi kolaylaştırıyor. Beni en çok endişelendiren gözlerinin altındaki koyu mavi torbalar ve bir düğümü ya da süregelen gerginliği çözmek için boynunu kıvrırma şekli. Giysileri kırış kırış ve Landon'ın evde botlarını giymesi konusunda sürekli tembihlemesine rağmen botları yerde sürükleniyor. En azından temiz görünüyorlar.

Yere bakıyor ve boynunun arkasını sıkmak için uzanıyor. Nerede olduğunu ve neden sabahın altısında eve geldiğini merak ederek izliyorum. İçgüdülerim bana bunun iyi bir şey için olmadığını söylüyor.

"Kahve ister misin?" diye sordum.

Gözleri havaya fırlıyor, sorudan korkmuş gibi sıcıyor. Hızla göz kırpmıyor ve elini bırakıyor.

"Sabahları ne kadar erken kalktığını unutmuşum."

"Bu yüzden mi arka kapıyı kullanıp içeri sızmadın?" "Beni cezalandıracak mısın?"

"Bu seferlik boş vereceğim," diye takılıyorum, fincanımı kaldırarak. "Ee, kahve?" "Kahve," diye onaylıyor.

O yanımdakini alınca taburemden kalkıyorum ve Dash'in geçen Noel'de kendisi için aldığı süslü kahve makinesine doğru ilerliyorum. Pahalı kapsüller altındaki çekmecede mükemmel bir şekilde düzenlenmişti -andon'ın işi- ben de en koyu karışımı alıp makineye yerleştiriyorum.

"En azından gelirken sessizdin. Dün geceden sonra Briar'ın uykuya ihtiyacı var," diyorum, mat siyah bir fincanı makinenin yanındaki raftan kaydırıp kahve fişkırmaya başlamadan önce yerine tıkırdatıyorum.

"Hiç uyuduğundan emin değilim. Onu gecenin bir yarısı dışarı çıkardım."

Arkamı dönüp tezgâha yaslanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Telefonunun zili seni uyandırmadı mı?"

"Hayır. Ses cihazını açmıştım."

Çocuklar bu yüzden benimle dalga geçiyor ama sessizlikte uyumakta hep sorun yaşamışımıdır. Bunun bir yeri ve zamanı var ve görünüşe göre benim için o zaman o saat değil. Bunu sabahlarıma saklıyorum.

Ronan başını sallıyor, makineden çıkan kahve akışına bakıyor. "Sadie ile ilgili acil bir durum vardı ve onun evine gitmesi gerekiyordu. Onu önce oraya, sonra da evine getirdim."

Onunla birlikte olma fırsatını kaçırdığımı fark ettiğimde canlanan hayal kırıklığını bir kenara itiyorum. "Bu tam olarak ne zamandı?"

"İkiyi biraz geçe."

"Ve şimdi mi dönüyorsun? Ne oldu?"

Kupasını makineden çekip tezgahın üzerine koyarken elim titriyor. Buzdolabının kapağını açıp terli avucumla sütü alıyorum.

"O iyi, Jas."

Sertçe başımı sallıyorum ve bardağına bir yudum süt dökerken sütü etrafa dökmemeye odaklanıyorum. "Ne oldu?"

"Sadie'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Klinikten arkadaşı, evet."

"Evet. Uzaklaştırma emrinin anlamını kavrayamayan iki alfası var. Evine gelmişler ve biz oraya varmadan kapıyı kırmaya çalışmışlar."

"O nasıl? Stresli olduğunu tahmin ediyorum, özellikle de hamile bir omega için."

"Sormadım. Sormalı mıydım?"

Kendi kahvem için kullandığım kaşıkla onun kahvesini karıştırıyorum ve omzumun üzerinden ona bakmadan önce iç çekiyorum. "Peki sonra ne hakkında konuştunuz? Bana en azından Briar'ı bıraktığında ona iyi olup olmadığını sorduğunu söyle."

"Elbette sordum. Kahretsin, o kadar da aptal değilim. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Ve sen de ona inandın mı? Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Bardağını masaya getirip tabureme oturmadan önce önüne koyuyorum. Sıcaklığına rağmen büyük yudumlar alıyor ve gözlerini kapatıyor, yorgunluk çökmüş duruşuna ağır geliyor.

Bardağı yere bıraktığında içinde sadece birkaç koyu damla kalmıştı. Şu anda yatmaya hazır olduğunu düşünmeseydim, ona ikinci bir fincan teklif ederdim.

"Sadie'nin onlara ait olduğu ve hem onu hem de bebeği görmek konusunda kararlı oldukları hakkında saçmalıklar. Briar onlara izin vermediği için onları kızdırıyor. Benim endişem bu."

Başımı salladım. "Karışmamız gerekiyor mu?"

"Ben zaten dahil oldum." Tezgâha vuruyor, çenesi geriliyor. "Bu gece Thorne'un arabasını tanıdım."

"Nereden?"

"Sürü evine akşam yemeği için geldiği gece Briar'ın evinin önündeydi ve onu eve kadar takip ettim. İçeri girmesini beklerken işaretledim ve kısa süre sonra uzaklaştı. Çok garipti ama o zaman bağlantıyı kuramamıştım."

Omurgamdan aşağı soğuk bir dehşet duygusu damlıyor. "O zamandan beri onu takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece bir kez mi oldu yoksa sürekli bir şey mi bilmiyorum. Her iki durumda da, nerede yaşadığını öğrenmek için onu bir kez evine kadar takip etmek zorunda kaldı. Tek başına bir yere gitmesi hiç hoşuma gitmiyor."

"Onu paketleyip hayatını yaşamasına izin vermeyi reddedemeyiz, Ro. Bunun için burada değiliz," diye karşı çıkıyorum, çok azarlayıcı görünmemeye dikkat ederek. Haklı olduğu bir nokta var.

"Onu korumamız gerekiyor. O artık bu piçlerle bağlantılı ve onların ona yaklaşmasını istemiyorum. Eğer ona bakacak kadar yaklaşırlarsa, onları pişman ederim."

Kupamı avuçlayarak onaylarcasına mırıldandım. "Herhangi bir karar almadan önce diğerleriyle konuşmamız gerekiyor. Briar da dahil."

"Peki o zamana kadar? Onu kesinlikle gerekenden daha uzun süre yalnız bırakmayacağım. Ondan burada kalmasını istemeliyiz."

"Önce Landon ve Dash ile konuşmadan mı? İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Bu her şeyi daha da kötüleştirebilir ve Briar'ı somut bir plan olmadan gergin bir ortamdan diğerine taşımak istemiyorum. Yapmamız gereken son şey düşüncesizce hareket etmek. Altımızdaki buz, umutsuz hamleler için çok ince."

Ronan tezgâha vurmayı bırakıp parmaklarını yumruk yaptı. "O zaman her boş anımı onun evinin önüne park ederek geçireceğim."

"Ne zaman uyumayı planlıyorsun?"

"Bir yolunu bulacağım."

"Playofflardan önceki son düzlükteyiz. Önümüzdeki iki maçı kazanırsak wildcard'da yer alabiliriz. Umutları ve hayalleri bir kenara bırakıp sakatlanma riskini göze alamazsın."

"O zaman burada bizimle kalmalı," diye karşı çıkıyor, her zaman olduğu gibi inatçı bir tavırla.

Konu önemsedığım şeyler olduğunda benim de aynı derecede inatçı olduğumu o da biliyor.

"Diğerleriyle konuşmadan olmaz."

Dilini damağına vurarak tabureden kalkıyor ve fincanını kapıyor. Orada öylece durup düz dudaklı bir ifadeyle bana bakıyor.

"O zaman bir çıkmazdayız."

"Lütfen bana her şeyi çözmem için birkaç gün ver."

"Neden her şeyi çözen sen olasın ki? Bu Landon'ın işi değil mi?" diye soruyor, kelimeleri keskin.

Onun sert bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık veriyorum. "İkinizin de hatalarınızı telafi etmeniz gerekiyor."

"O kendi bokunu anladığında telafi edeceğim," diye homurdanıyor ve fincanını bulaşık makinesine götürmek için beni adada bırakıyor.

Kapının açılma ve üst çekmecenin dışarı kayma sesi mutfağı dolduruyor, nefes verişimin ağır sesini yutuyor.

"Dün gece alt katta üçünüz arasında neler olduğunu hiç paylaşmadın."

"Her şeyin ortada olduğunu düşündüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama şu anki davranışlarına bakınca yanıldığımı düşünüyorum."

Elindeki fincanı askıya koyarken, diğer bardakların şingirdamasına neden olacak kadar sert bir hareket yaptı. Dönüp bana bakıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Aramızda geçenler onun bu durumdan kurtulması için yeterli olmalıydı. Omega'mızın onun gibi savunmasız bir pozisyonda olması, ona zevk vermesi ve onun da buna karşılık vermeye hevesli olması, var olmadığından çok emin olduğu bağın yerine oturmasını sağlamalıydı. O

Onu kabul etmemeye o kadar kararlı ki, sonunda olduğından daha fazla kırılacak," diye tersliyor.

Sözleri öfkeli olsa da, Ronan'ın duygularına o kadar aşınayım ki oradaki incinmişliği göremiyorum. Ve hayal kırıklığını. Hepsini ben de hissediyorum.

"Sabırlı olmalıyız," diye mırıldanıyorum, umutsuzca söylediklerime inanmaya çalışarak.

"Sabrım tükenmek üzere Jasper." "Biliyorum."

"Ona üç gün vereceğim. O zamana kadar hâlâ ne yapacağını bulamazsa, ne olursa olsun bizimle kalmasını isteyeceğim."

Onu daha fazla zaman için zorlamak anlamsız. Landon'a zaten iki ay verdik. Biraz daha uzarsa geri kalanımızın Briar'ı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağından endişeleniyorum.

"Üç gün, Ro."

BRIAR

"NE ZAMAN ZİYARETE GELİYORSUN? SENİ ÖZLÜYORUZ, SEVGİLİ KIZIM. SENİ beni sık sık aramadı bile. Neredeyse bir aydır ilk kez arıyorlar," diyor annem, son beş kez arayıp gelmemi istediğinden daha sert bir şekilde. "Babalarınız benden bile daha huzursuz."

"Özür dilerim. Onlara yakında geleceğimi söyle, söz veriyorum. Hayat çok çılgın."

"Öyle mi? Nedenmiş o? Dökecek sıcak çayın mı var?"

Çay ve dökmek kelimelerini kullanması karşısında irkildim. "Bu sözü sana kim öğretti?" "İnternette görmüştüm. Doğru kullandım mı?"

"Kullandın ama belki de söylememelisin. Senden duyunca kulağa yanlış geliyor."

"Havalı olmak için çok yaşıyım,

Briar." "Ben öyle bir şey

demedim." *Tam olarak değil.*

Dramatik bir şekilde ofladı. "Peki. Seni aileni ziyarete gelemeyecek kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu söylersen çay dökülmesini minimumda tutacağım."

Apartmanımın arka bahçesinde otururken, annemin suçluluk duygusu aşılmasına karşı başımı sallıyorum. Annemin her zaman ekstra kalın davranma alışkanlığı vardı, bu yüzden bu o kadar da şaşırtıcı değil. Sürü evinden ilk taşındığım zamanlarda her hafta sonu ziyarete gelirdim. Son birkaç yıldır işler değişti ve bunun için gerçekten bir açıklamam yok.

Bu. Annemi ve babamı seviyorum. Hayat bazen zordur. Hiçbir şey umduğunuz kadar basit olmuyor.

Kelebekler midemi doldururken dudaklarımı birbirine sürterim. "Koku eşleşmelerimle tanıştım."

"Ne? Briar Meadows! Ağzımı bağışla ama şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Ne zaman oldu bu? Gelirken onları da mı yanında getiriyorsun?"

Onun bu hevesine gülmek mümkün değil.

"Ağır ol anne."

"Atlarımın yavaş olduğunu söyleme şansın vardı ama kullanmadın, şimdi de hızlı olanları alıyorsun."

"Oh, Tanrım. Bu sözlerle beni öldürüyorsun."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma!"

"Etmiyorum, sadece çok sabırsızlanıyorsun!"

Sesli bir şekilde birkaç nefes alıyor. "Tamam, şimdi daha iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Çıkar ağzındaki baklayı, Briar."

"Peki, madem *bu kadar* nazikçe sordun," diye takılıyorum, burada terden ölmek için ısıtıcıyı ayarlıyorum. "Onlardan dört tane var."

Ciyaklaması o kadar tiz ki kulaklarımı çınlatıyor. "Dört tane! Oh, tatlım. Onları bulacağını biliyordum. Bu bir Meadows spesiyalitesi. Hem büyükannenin hem de büyük büyükannenin koku eşleştirmeli sürüleri olduğunu biliyor muydun?"

"Evet anne. Büyürken bana hep bunu anlatırdın."

"Peki, tekrar söylüyorum. Yatma saatinden sonra Rodger'a bizimki gibi bir sürü bulup bulamayacağını sorduğunu hatırlıyorum."

"Sana bundan bahsetti mi?" Yanaklarım kızarmış halde soruyorum.

"Tabii ki anlattı. İlk başta buna asla izin vermeyeceğine yemin etti ama sen büyüdükçe bu fikre daha sıcak baktığını biliyorum."

Rodger annemin sürüsündeki üç alfadan biri. Hangisinin biyolojik babam olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik ve açıkçası benim için hiç fark etmedi. Hepsı benim babam. Onların tek çocuğu olarak büyümek, iyi ya da kötü çok fazla ilgi görmem anlamına geliyordu. İstedığım şeyler için onay almak çok daha kolaydı ama işleri berbat ettiğimde bunu saklamak çok daha zordu.

"Umarım bu işe yeterince alışmıştır, çünkü onlar kimsenin onlara biriyle birlikte olup olamayacaklarını söylemesine izin verecek tipler değiller," diyorum.

"Öyle mi? Sertler o zaman. Bu iyi bir şey. Senin sertliğe ihtiyacın var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Mırıldanıyor. "Kötü bir şey değil, tatlım. Sadece bazen biraz utangaç olabiliyorsun. Dalga yaratmayı sevmiyorsun ve bu da başkalarının seni ezip geçmesine izin verebileceğin anlamına geliyor. Senin adına ayağa kalkmaktan korkmayan bir sürünün olması kötü bir şey değil. Bize mükemmel uyum sağlayan eşler bulduğumuzu söylerler."

"Haklısınız. Şimdiye kadar böyle birkaç kez oldu."

Bunun en son örneğini, iki gece önce Sadie'nin arkadaşlarının onun evine geldikleri zamanı bilerek atlıyorum. Ronan yanımda olmasaydı, olayların bu şekilde gelişip gelişmeyeceğini bilemezdim. Sadece beni değil, Sadie ve Clover'ı da savunmak için orada olduğunu bilmek, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Hatta dün gece onu apartmanımın dışında dolaşırken gördüm. Bana ne öncesinde ne de sonrasında bu konuda hiçbir şey söylememiş olsa da onu ve üzerine tündüğü bisikleti tanıdım. Gizlice ortaya çıkmasının tek açıklaması Thorne'la geçirdiğimiz zamandan sonra hala huzursuz hissetmesi. Bu gece onu yine orada bulursam, aşağı inip onu içeri davet edeceğime dair kendime söz verdim bile. Bunu dün gece yapmalıydım ama bana orada olduğunu söylemeyince, beni görmek için orada olduğunu düşünerek yapışkan olmak istemedim. Şimdi böyle düşünmem çok saçma geliyor.

"Ve? En azından teşekkür ettin mi?" Annem sordu. "Önce ve sonra, madem bu kadar meraklısın."

"Oh, bana bunu yapma. Sadece senin için heyecanlıyım. İsimleri ne? Kaç yaşındalar? Ne iş yapıyorlar? Rayton'da mı yaşıyorlar?"

"Yine aynı anda çok fazla soru soruyorsun anne," diye hafifçe azarlıyorum.

Bütün gün ofis koltuğunda ve şimdi de burada, arabada oturmaktan kığım ağrıyor. Evrak işleri en sevmediğim şeyler ama yapılması gerekiyor. Bir haftadır doğum yapan bir hastamız olmadı ve ben de huzursuzlanmaya başladım.

Sadie, her ne kadar stresli ve endişeli olsa da, geçen gece hala doğuma hazır değildi. Clover'a rahim ağzını kontrol etmesi için yalvardı, ancak doğum tarihine sadece üç gün kalmasına rağmen doğumun yaklaştığına dair herhangi bir belirti göstermedi. Yardım etmek için yapabileceğim tek şey, doğumu doğal yollarla başlatmak için önerdiğim tüm yöntemleri göndermek ve en iyisini ummaktı.

En azından Thorne ve Sebastian yine onun evine zorla girmeye kalkışmadılar.

Arabamı kapattım ve ılık akşamın içine adım atmadan önce kapıyı açtım.
"Tamam, öncelikle bana isimlerini söyle," diye yalvarıyor annem.
"Ronan, Jasper, Dash ve Landon. Hepsi aynı yaşta."
"Yani? Sakın bana senden çok daha büyük olduklarını söyleme. Senden on yaş büyük erkeklerle çiftleşirsen babaların küplere biner."
"Benden sadece iki yaş büyükler." "Yirmi yedi fena değil. Paraları var mı?"
Kapımı kalçamla iterek kapattım ve yüksek sesle, homurdanarak güldüm.
"Anne!"
"Ne? Sadece sana bakabilecek kadar varlıklı olsalar iyi olurdu demek istedim."
"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok."
Annem dilini şaklatıyor. "Briar. Burada benimle çalış."
"Pekala. Evet, anne. Bence iyi durumdalar." "Teşekkür ederim. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"
"Şu anda binama doğru yürüyorum. Bana sataşmaya devam edersen oraya varmadan yüzüne kapatırım," diye uyarıyorum arabanın kapılarını kilitleyerek.
"Madem konuyu açtın, o evden taşınmalısın." "Bunu bana daha kaç kere söyleyeceksin?"
"Ne kadar gerekirse! Orası çok güvensiz bir yer."
"Aylardır buraya gelmedin. Belki şimdi daha iyidir." "Peki, öyle mi?" diye karşı çıkıyor.
Duraksıyorum, ağır ön kapıyı açıyorum. "Hayır."
"Aynen öyle. Bana ve babalarına bir iyilik yap ve sürünün yanına taşın. Eminim onların senin için daha iyi bir yeri vardır. *Daha güvenli.*"
"Çok güvenli olduğunu bilmek sizi memnun edecektir."
Anahtarlarımı çantamdan çıkarırken şingirdiyor ve iç kapıyı açmak için fobumu kullanıyorum. İleri itmeden önce kilit tıkırdıyor ve ardından arkamdan çekip kapatıyorum. Koridorlar boş ve de-scenter ilk nefesimden sonra burnumu yakıyor.
Daireme doğru ilerlerken zihnimin arkasında bir karıncalanma oluyor ama bunu görmezden geliyorum, uzun bir günün ardından yorgunluğa bağlıyorum.
"En azından rahatladım. İstedğim gibi yapıp onların yanına mı taşınacaksınız?"

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun. Babalarla ilk çıkmaya başladığın zamanların nasıl olduğunu unuttun mu?"

"Şimdi sen söyleyince, bir sürü kur hediyesi hatırladım. Bana koku eşleşmelerinizin sizi şımarttığını söyleyin. Tüm bunların en iyi yanı da bu. Alfalar inatçı, kibirli yaratıklardır ve kur yapma aşaması, getirdikleri tüm zorluklara değmesini sağlar."

Telefonumu diğer elime geçirip kapıyı açmaya hazırlanırken daireme inen üç basamak önümde beliriyor.

Anahtarımı kapı koluna doğru itmeden önce ona, "Geçen gün onlarınkine uygun özel bir forma teslim aldım," dedim.

Bunun bir anlamı yoktu. Ayak parmağımla kapıyı dürtüyorum ve kapı açılıp içerideki ucuz ahşap zemin ortaya çıkarken midemi dolduran bir beton blokla izliyorum.

"Forma mı? Ne tür bir forma? Birdenbire spor izlemeye mi başladın?"

"Bu uzun bir hikaye..."

Kırık kapı koluma bakarken tüm vücudum tutuldu.

Boğazım kurumasına rağmen yutkunuyorum ve kapıyı daha da iterek açıyorum. Kelimeler yabancı bir kavram. Birkaç kez göz kırptıyorum ve sanki önümdeki muazzam dağınıklığı hayal ediyormuşum ve sihirli bir şekilde bu sabah bıraktığım temiz duruma geri dönecekmiş gibi yüzümü ovuşturuyorum.

"Briar? Merhaba? Hâlâ orada mısın? Beni görmezden gelip konuyu kapatacağımı umamazsın."

Evimin durumu değişmeden bir dakika geçiyor.

Etrafıma daha uzun süre bakıp ne kadar çok hasar verildiğini fark ettiğimde korkunun derinlerine iniyorum. Duvarda yumruk büyüklüğünde delikler, kanepemin minderleri parçalanmış ve buzdolabımdaki tüm yiyecekler dışarı atılmış, vahşi bir hayvan burayı parçalamış gibi görünüyor.

İçeriye daha fazla girmemeliyim. Tek başıma olmaz.

Ama burası benim evim. Benim güvenli alanım. Bunu her kim yaptıysa hâlâ burada olma tehlikesi, içeri girme isteğimi daha da artırıyor.

"Gitmeliyim anne," diye geveliyorum, sesimdeki korkuyu gizleyemiyorum. Sesim titrek ve zayıf, bunu anlayabildiğini biliyorum.

"Sorun ne? Ne oldu?"

Endişesi beni içgüdülerimin aramamı istediği kişi yerine ondan yardım istemeye ikna etmeden telefonu kapatıyorum.

Hâlâ dairemin dışında dururken, titreyen parmaklarımla şu anda ihtiyacım olduğunu bildiğim kişinin adını bulmaya çalışıyorum.

Çevir sesinin çaldığı her saniye kalp atışlarım hızlanıyor.

Cevap verdiğinde sesi şaşkındı. "Briar?"

"Lan-Landon? I-" Kelimelerim çılgınca bir nefes alışta yutuldu. "Sana ihtiyacım var."

"Neredesin?"

Boğazımı sıkıyorum. Tenim buz gibi. "Evimdeyim." "Beş dakika içinde orada olacağım."

"Bu mümkün değil," diye fısıldıyorum, arkamdaki duvara yaslanarak.

"Benim için öyle. Neyin var? Güvende misin?"

"Bilmiyorum."

"Güvende olabilir misin?" demeden önce boğuk bir lanet geliyor.

Beni çarpan duygu kabarmasına hazırlıksızdım. Keskin bir nefes alıyorum ve telefonu kulağımdan çekip göğsüme bastırarak nefes nefese kalıyorum. Onun endişesinin beni bu kadar derinden etkilemesi utanç verici, hatta belki biraz acınası ama elimde değil.

Bu adam, birlikte olmamamız gerektiğinden çok emin görünen bu duygusal olarak ulaşılmaz alfa, her ne yapıyorsa bırakıp sorunun ne olduğunu bile bilmeden beni kurtarmaya gelecek kadar benim için endişeleniyor.

Gözlerimi kırıştırtarak telefonumu yavaşça kulağıma götürüyorum. "Sanırım gittiler."

"Kim?" diye tersliyor, ama bir ısırık yok.

"İçeri kim girdiyse," diye fısıldıyorum.

Sert bir nefes verdi. "Pekâlâ. Binanın ikinci katına ve 203 numaralı daireye çıkmanı istiyorum."

"Neden?"

"Ronan'ın ailesi orada yaşıyor. Onlara kim olduğunu söylersen seni içeri alırlar, ben de binaya varır varmaz oraya gelirim."

"Ailesi mi?" "Ailesi mi?" diye yankılandım, yaşadığım şok diğer tüm duygularımın üzerine çökmüştü. "Burada yaşadıklarını bilmiyordum."

Bunu nasıl bilemedim? Neden bana söylemedi? Tanrım, her şeyi berbat ettim.

"Bunu onunla daha sonra konuşabilirsin. Sadece git Haven. Şimdi

git." "Yakında burada olacak mısın?"

"Yakında orada olacağım. Olabildiğince hızlı."

BRIAR

DAIRE 203.

Basit bir dizi altın harf ve rakam, onları kısmen gizleyen parlak çiçekli çelenge rağmen her zamankinden daha korkutucu. Kapıyı çalmak için birini kaldırdığımda ellerim hâlâ titriyor.

"Az önce çaldım," diye fısıldıyorum telefona.

Landon'ın sesi, geçtiği işlek yolun sürekli uğultusundan daha yüksek çıkıyor. İnsanüstü bir hızla ilerliyor olmalı, çünkü yolda olup olmadığını sormadan kapılar kapandı ve bir motor sesi duydum.

"Devam etmemi ister misin?"

"Hayır. Hayır, iyi olacağım."

"Sen farkına bile varmadan orada olacağım."

Kapının diğer tarafındaki ayak sesleri "Biri geliyor" diye bağırmama neden oldu.

"Ronan'ın ailesi iyi insanlar. Bana ihtiyacın olursa hemen beni ara," diyor.

"Ararım."

"Yakında görüşürüz, Briar."

Kapı açıldığında sırıyorum. Landon'a doğru dürüst bir veda bile edemedim panikle telefonu kapatıp yanımda asılı bırakıyorum.

Karşımda beliren kadın tanıdık, yüzündeki her özellik Ronan'ınkinin kopyası. Koyu kahverengi gözlerini bana diyor.

kalçasını dışarı itip kapıya yaslanıyor.

Ronan'a annesinin hangi sınıftan olduğunu hiç sormamış olsam da, bir alfa olmadığını söylemek çok kolay. Sadece dişi alfalar nadir değil, aynı zamanda nefes aldığımda bana sıçrayan bir koku da yok. Havadaki kimyasallara rağmen *bir* koku alabilmem gerekirdi. Tahminimce o bir beta.

"Merhaba. Kimsin sen?" diye soruyor, kabaca değil ama şüpheyle.

"Ben Briar. Ronan benim, ben onun ..." Dudaklarımı yuvarlıyorum, doğru kelimeleri bir araya getiremediğimde göğsümde hayal kırıklığı çiçek açıyor.

Ronan'ın annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın, karmakarışık kelimelerime karşılık şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor ama kaşlarının yukarı doğru kalkışını fark etmemek imkânsız.

"Oğlumu tanıyor musunuz?"

"Tanıyorum."

"İçeri gel o zaman. İçeride birbirinizi nasıl tanıdığınızı bana daha iyi anlatabilirsiniz."

Rahat bir nefes alıp açık kapıdan içeri giriyorum. De- kokusu burada da güçlü ama havadaki yeni taze ekmek ve yaban mersini kokularını gizlemeye yetmiyor. Bu kokular Ronan'ın bastırıcı ilaç kullandığını söylediği kız kardeşine ait olmalı.

Ronan'ın annesi kapıyı kapatırken ben girişte oyalanıyorum, iki duvarda asılı düzinelerce fotoğraf çerçevesine bakmaktan kendimi alamıyorum. Bazıları daha yeni, daha canlı renklere sahip ve Ronan'ın çok daha yaşlı görüldüğü, bazıları ise soluk. İkinci çerçeve içlerinde en büyüğü ve kolayca dikkatimi çekiyor.

Ronan bu karede on yaşlarında olmalı. Saçlarını at dizginleri gibi kullanan küçük kız -sanırım kız kardeşi- sırtındayken, o tam bir kefal sallıyor.

"O fotoğrafı asmamdan nefret ediyor," diyor annesi, yanımda durarak.

Onda huzurlu bir hava var ve buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı. Belki de Landon beni bu yüzden buraya göndermişti. Sanki beklerken bana eşlik etmesi yeterli değilmiş gibi.

Artık burada olduğum için her şey yolundaymış gibi davranmak daha kolay. Yıkılmış evimi incelemeye başladığımda ne bulacağıma dair süregelen korku arka planda kalıyor.

"Onun hiç kefalinin olmasını beklemiyordum."

"Nefret ederdi. Saçını kesmeye çalıştığım ilk ve tek seferde
"

"Bu yüzden mi şimdi vızıldıyor?"

Bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen bunlar arasında doğrudan bir korelasyon var iki şey, evet."

Ona dönüp en iyi gülümsememi denediğimde konuşmada bir durgunluk oluyor.

Cesur bir yüz ifadesi takındığımı biliyorsa da belli etmiyor.

"Buraya bu şekilde gelmenin ani olduğunu biliyorum. Landon onun gelmesini beklerken buraya gelmemi önerdi."

"Bu ilginç bir hikâyenin başlangıcına benziyor," diyor elini önümüzde sallayarak. "Çay sever misiniz? Aç mısınız?"

"Teşekkür ederim ama burada çok uzun süre kalabilir miyim bilmiyorum."

Landon'ın endişesinde samimi olup olmadığına bağlı olarak sadece birkaç dakika ya da saatlerce kalabilirdim. İçimden bir ses yakında gideceğimi söylüyor.

"Peki, tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Ön salondan çıkıp oturma odasına giriyoruz. Pencereleler açık olmasına rağmen bu oda sıcak ve birden bodrum katında sıkışıp kaldığım için o kadar da üzülüyorum. Sıcak hava yükselir ve eğer yazın terden ölmek zorunda kalmayacaksam zaman zaman üşümeye de razıyım.

Kanepeye ulaştığımda odada ilerlemekte tereddüt ediyorum, başka bir huzursuzluk dalgası yaklaşıyor. Bu, ön kapımın başka biri tarafından açıldığını fark ettiğim andaki gibi bir his değil ama sanki daha ileri gidersem izinsiz girmiş olacağım gibi.

Ronan burada olmadan, mahremiyete tecavüz gibi hissediyorum. Burada onunla olmak istiyorum, ailesiyle tanışmamı istediğini biliyorum.

Annesi bana gülümsüyor ve yavaşça kanepeye gömülüyor. Beyaz yıkanmış bir kot pantolon ve koyu kahverengi saçlarını vurgulayan dökümlü sarı bir bluz giymiş. Biri sarı ve mavi, diğeri pembe ve yeşil olan uyumsuz puantiyeli çoraplarını fark ediyorum ve gülümsememi gizliyorum.

Ronan da bu ilginç özelliği paylaşıyor mu? Eğer onun çorap çekmecesine baksaydım, bir sürü uyumsuz çorap bulur muydum?

"Ben Kira, oğlum bu bilgiyi seninle paylaşmadıysa diye söylüyorum.

Eşini benden sakladığını düşünürsek, bunun oldukça makul olduğunu söyleyebilirim." Dudaklarım sessiz bir solukta ayrılıyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Koltuk minderlerine yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve yumuşak bir gülümseme yayıyor. "Eminim farkındasındır, Landon pek fazla omegayla ilişki kurmaz. Sebebi ne olursa olsun, beni görmeye gelmeni istemesi bile bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Oğlumun kokusunu senden alabildiğimi de ekleyince, kapıyı açtığım anda kim olduğunu anladım."

"Onun gibi mi kokuyorum?"

Tanrım, bu kadar açık olduğunu bilmiyordum. Sürü evinde geçirdiğim geceden beri, işe her birinin gömleğinden bir parça üzerimdeyken gidiyorum. Ya çantamda ya da kot pantolonumun cebinde, yakınımda olmaları gerekiyordu. Bu benim yuvalama içgüdülerim ve her an kızgınlık dönemine girebileceğim gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

"Hepsi gibi kokuyorsun. Sürprizine bakılırsa, her şeyin hâlâ oldukça yeni olduğunu da varsayıyorum."

"Öyle de denebilir," diyorum yumuşak bir kahkaha atmadan önce.

"Landon yakında burada olabilir ama şimdilik yanıma otur. Bana kendinden bahset, Briar."

Bana ikinci kez anlatmasını istemiyorum. Kanepe, artık aynısını yapmadıkları kalın, kadife minderleri olan eski kanepelerden biri.

"Peki, ne bilmek istiyorsun?"

"Sen nasıl bir insansın? Oğlumla benzerlikleriniz var mı?"

Sorular beni şaşırttı. Beklediğim gibi değillerdi. Genellikle, bir omega olduğunuzda herkesin hakkınızda bilmek istediği tek şey ne iş yaptığınız ve çocuk isteyip istemediğinizdir. Daha önce bir yabancıyla bana bunun yerine kim olduğumu sorduğunu söyleyemem.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başlıyorum, ellerimi kucağımda kavuşturarak, "Ronan gibi olduğumu sanmıyorum. Her şeyin hâlâ çok yeni olduğu konusunda yanılmadın, ama sanırım onun nasıl bir adam olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var ve kendimi anlamaya çalışmak için yirmi beş yılım oldu."

"Ronan benim yumuşak olduğum yerde sert, sinmek istediğim yerde cesurdur. İhtiyaç duyduğum her an arkamı kolladı ve karşılığında ona kendisi olabilmesi için güvenli bir alan sağlayabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Onunla birlikte, omurgamın biraz daha güçlendiğini hissedebiliyorum. Birbirimiz hakkında hala öğrenmemiz gereken milyonlarca şey olduğunu biliyorum, ama şu ana kadar bunu yaparken gerçekten harika zaman geçiriyorum."

Kira'nın kalkık dudakları, ona kendimle ilgili bu kadar çok şeyi ağzımdan kaçırdıktan sonra duyduğum endişenin bir kısmını yatıştırıyor.

"İçimde hep benden ve kız kardeşinden daha sıcak birini bulacağına dair bir his vardı Ciara. Babası gibi birini. O adam haftanın her günü ciddi konuşmalar yerine şakalar yapmayı tercih eder. Ronan'a hemen hemen her konuda zor anlar yaşatmak kız kardeşiyle benim elimizde olmayan bir şey ve bu yüzden kalın bir derisi var. Bence biraz yumuşamasına yardımcı olacaksın. Hak ettiğinde ona zor zamanlar yaşatacağına söz verdiğin sürece. Tanrı biliyor ya, bu çocuğun düzgün bir konuşma yapmak yerine birkaç kez homurdanma alışkanlığı var. En iyi aşk, her iki kişinin de öğrenmek ve büyümek için güven ve desteğe sahip olduğu aşktır."

Başımı sallıyorum, sözlerini özömsüyorum. "Zaten çok farklı olduğumuzu düşünmüyor musun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Çok farklı olmak diye bir şey var mı? Çoğu konuda kocamdan farklı olamam ama temel değerlerimiz aynı."

"Haklısın. Ben sadece, tüm bu durum çok bunaltıcıydı," diye itiraf ediyorum utanarak.

"Lütfen haddimi aşip aşmadığımı söyleyin ama sürü hayatının nasıl işlediğini de biliyorum. Bizimki küçük ama yine de temel değerler aynı. Sürünün omega'sı sen mi olacaksın? Yoksa sen ve Ronan ...?" diye soruyor, biraz temkinli.

Gözlerim kocaman açılıyor. "Hayır! Onu asla Montgomery sürüsünden ayırmam. Ben-" Duraklıyorum, yanaklarım yanarken yüz ifadesini inceliyorum, herhangi bir rahatsızlık ya da yargılama belirtisi arıyorum. İkisi de yok. "Kokularımız eşleşti."

Keskin bir nefes alıyor, bir eli boğazını kavramak için kalkıyor. "Oh, bu beklediğimden de iyi. Ciddi olduğunu biliyordum ama koku eşleşmesi mi? Bu inanılmaz."

"Böyle düşünmene sevindim. Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandım. "Oğlum eşini buldu."

Onun desteğiyle üzerime bir ağırlık çöküyor. Bu, bir yıl geri kalıp kalmayacağınızı belirleyecek sınavdan geçer not almak gibi bir şey.

"Neden bunaltıcı olduğundan bahsettiğini şimdi anlıyorum. Dört arkadaşımın olması düşüncesi bile başımı ağrıtıyor, o yüzden hayatında böyle bir değişiklikte uğraşmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum," diye ekliyor ve usulca koluma dokunuyor.

"Ben iyi idare ediyorum. En azından deniyorum."

"Sana iyi davrandılar mı?"

Soruyu soruş şekli, dört yetişkin erkeği azarlamanın en hızlı ve en etkili yolunu düşündüğü izlenimini veriyor.

"İyi davrandılar. Ronan ve Jasper beni kollarını açarak karşıladı ve onlarla tanıştığım andan itibaren beni sürünün bir parçası gibi hissettirmeye çalışmaktan vazgeçmediler."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya diğer ikisi?"

"Sanırım onlar için biraz zor oldu."

"Onlar için mi? Peki ya senin için? Çok başarılı, hayattan daha büyük üç alfadan oluşan bir sürünün içine atılmış bir omega mı? Eğer sana kötü davranmak için kullandıkları bahane buysa, Briar, buna izin verme," diyor kararlı bir şekilde. Kolumdaki eli iki elimi de kapsayacak şekilde kayıyor. "Eğer Landon bunun kaynağıysa, bilmeni isterim ki bu senin yaptığın bir şey yüzünden değil. O çocuğun kafasına bir şaplak atılması gerek."

"Landon olduğunu nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum, göğsümde diken diken olurken daha yüksek sesle konuşmıyorum.

Bir şekilde, beni ve Landon'ı birlikte görmemiş birinin diğerleri kadar birbirimize bağlı olmadığımız gerçeğini anlayabildiğini duymak .

. acıtıyor. Gerçekten bu kadar açık mı?

"Arkadaşlarınızı Ronan'ın tanıdığı kadar uzun süredir tanıyorum ve on yılı aşkın bir süredir birlikteyiz. Landon'ın annesi babasının sürüsünden atıldığından beri o çok gri, çocukken sahip olduğu canlılık tamamen köreldi."

Şaşkınlığım belli oluyor olmalı çünkü ellerimi sıkıyor ve çenesini öne eğiyor.

"Her zaman bu kadar içine kapanık değildi," diye

onaylıyor. "Annesi neden kovuldu? Ne oldu?" "O-"

Ön kapının açılma sesi onun sözünü kesti. Ayak sesleri bize doğru yönelmeden önce bir çarpma sesi duyuldu, hızları çılgıncaydı. Kanepenin minderinin kenarına kayarak duvardaki açıklığa bakarken karnım dönüyor, beklentim içimde yuvarlanıyor.

Onu gördükten sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Çılgınca nefes alan Landon bana doğru geliyor. Ben kıpırdamadan dururken, örülmüş kaşlarının altından ürperen mavi bakışlarını bana diyor. Hareket edersem ortadan kaybolabilir.

"Az önce kapımı mı çarptın Landon Montgomery?" Kira soruyor. Cevap alamıyor.

Landon beni koklayacak kadar yaklaştığında fiziksel olarak titriyor ve tereddüt etmeden beni koltuktan kaldırıp kollarına alıyor. Vücudunun etrafında kıvrılıp ona yapıştığımda gözlerim yanıyor, az önceki dikkat dağınıklığı kaybolup yerini neden burada olduğum gerçeğine bırakıyor.

Dairedeki de-scenter onun vanilyasını gizlemeye çalışıyor, ancak bu beni onu ve şu anda orada olacağını *bildiğim* hafif tarçın kenarını aramaktan alıkoymuyor. Tişörtünün dekoltesinden yararlanıp burnumu tam boğazına yaklaştırıyorum ve bunun son şansım olmasından korkuyormuşum gibi onu içime çekiyorum.

"İyi misin?"

Ellerini beline doladığımda elleri kalçalarımın gömülüyor. Sesinin alçak, boğuk tınısı düpedüz günahkârca. Bundan çok hoşlanıyorum. Neredeyse geri çekilip beni incelemesini sevdiğim kadar, varlığında kapalı görmeye alıştığım gözlerinin endişeyle kararmasını da seviyorum.

Bu sorunun beni şu anda bırakmasına neden olmayacak bir cevabı var mı?

"Evet."

"Gitme vakti o zaman."

"Kalabilirsin," diyor Kira ama içimden bir ses bunu gerçekten kastetmediğini söylüyor. "Ya da omega'nı eve götürebilirsin."

"Eve," diye tersliyor, çenesini omzuma indirdiğinde uzattığı sakalları boynumu tırmalıyor. "Teşekkürler, Kira."

"Mm. Burada her zaman hoş karşılanırsın, Briar. Bir dahaki sefere oğlumu da getir ki sana söyleyeceklerimin aynısını ona da söyleyebileyim Landon."

Beni tutan alfa hareketsizleşiyor, parmakları kalçalarımın etrafında kenetleniyor.

Ronan'ın annesinin dokunuşu Landon'ınkinden daha nazik, başımın arkasını şefkatle okşuyor.

"Hayat çok kısa ve koku eşleşmeleri görmezden gelinemeyecek kadar nadir. Geçmişin geleceğimizde yeri yok. Eğer bunu berbat edersen, ikinci bir şansın olmayacak. Bu milyarda bir ihtimal."

Landon kelimelerle cevap vermiyor. Göğsündeki karanlık gümbürtü benimkine bastırıyor, sessiz bir yemin.

Bunu yapmak istediğinden emin değilim ama ağzımı boynundan kulağının kabuğuna doğru kaydırıyorum.

"Geleceğini biliyordum."

LANDON

GELECEĞİNİ BİLİYORDUM.

Bana olan inancı hak edilmemişti. Böyle düşünmesi ya da tehlikedeysen onca erkek arasından beni araması için kesinlikle hiçbir şey yapmadım.

Yine de beni aradı ve ben de onun hakkındaki önceden belirlenmiş ve haksız görüşümden vazgeçmek için inatçı bir istek duyuyorum.

Pistteyken telefonum asla yanımda olmaz. Çantamın içinde saklarım çünkü benimle iletişim kuran tek insanlar buzda yanımdadır. Ama takımın fizyoterapisti aradığında onunla buluşmak için kıyafetlerimi erkenden değiştirmemi sağlayan da yine mükemmel bir zamanlamaydı.

Adımı ilk söylediğinde hissettiğim dehşet, adrenalinle dolmamış olsaydım beni güçten düşürebilirdi. Antrenman kıyafetlerimi giydim ve terden nasıl kayganlaştığımı ya da dizimdeki ağrının ne kadar derinleştiğini umursamadan soyunma odasından çıktım. Bana ihtiyacı olduğunu söylediğini duyduğum anda acı kayboldu.

İyi günümde berbat bir sürücüyüm ama posta kutumuz önümüzdeki haftalarda şimdiye kadar aldığımdan daha fazla kırmızı ışık ve fotoradar cezası ile dolacak.

Bizi Ronan'ın ailesinin evine doğru taşırken kollarımdaki ağırlığı, asla bırakmamam gereken bir şeyi nihayet tutuyormuşum gibi. Sanki onu bırakmak göğsümden hayati bir şeyi koparacakmış gibi.

Fark etmemesini umarak ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Kira'nın omega'mı kabul etmem için beni sürekli zorlamasına gerek yok. Bu, teklif edilen tüm duygularımdan vazgeçip bir kura balıklama atlamak kadar basit değil.

Kabullenmenin henüz kartlarda olmadığına inanmak istiyorum ama aklımın ve ruhumun bana söylediklerini reddetmeye devam etmek yanlış geliyor. Onu kurtarmak için yaptığım basit bir ricanın beni şu anda burada, bir sonraki hamlemin ne olacağından ve bunu nasıl karşılayacağımdan emin olmadan nasıl tuttuğuyla bu kadar netleşti.

Briar tanıştığımız andan beri beni tepetaklak ve geriye götürdü ve dünyanın artık bir anlam ifade etmemesine daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Umarım gününü mahvetmemişimdir."

Yumuşak, tereddütlü sesi kaburgalarımın arasında yaşayan hançeri daha da derine sokuyor, bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor.

"Sen aradığında antrenman çoktan bitmişti."

Boynumun kıvrımına doğru başını sallıyor, boğazımın üzerinde gezinen dudaklarının hayaleti kollarımı titretiyor. Merdivenlerden inmeye başladığımda kalçalarımın etrafını saran bacaklarının tepkisel sıkışı tüylerimi diken diken ediyor.

"Dizin nasıl?" diye soruyor.

Dişlerimi sıkarak başımı yana çeviriyorum ve kimyasallarla dolu havayı içime çekiyorum. "Hissedemiyorum."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?" "İkisi de değil."

"Artık beni yere bırakabilirsin."

Bu düşünce bile tek başına beni sinirlendiriyor, o yüzden görmezden geliyorum. "Kira'yla ne konuştunuz?"

"Dedikodularımızı mı duymak istiyorsun?" "Neden duymayayım ki?"

"Geveze bir tipe benzemiyorsun," diyor.

Açık sözlü ama dürüst ve buna, benim yararım için sözlerini yumuşatmasından daha fazla saygı duyuyorum. Sürü arkadaşlarım dışında, sürekli egomu okşamaya çalışıyormuş gibi hissetmeden biriyle samimi bir konuşma yapmak zor.

Briar'da bunu asla bulamayacağıma hiç şüphem yok.

"Değilim," diye onaylıyorum.

Köşeyi dönüp onun dairesinin girişine doğru ilerlerken binanın zemin katı sessiz. Oraya gitmediğim an

İçeri adım atmak yanılttı ama mümkün olduğunca çabuk onun yanında olamamak daha da kötüydü.

Ben yukarı çıkıp onu alırken mekânı kontrol etmesi için diğer adamlardan birini çağırabilirdim ama sadece ikimizin olduğu bu zamanı kaybetme riskini göze alamazdım. Onun benim olmayan kollara düştüğünü görmektense arkamda onunla tehlikeye atılmayı tercih ettiğimde her şeyin ne kadar berbat olduğu daha açık olamazdı.

Sürü arkadaşlarım benim rakibim değil ama şu anda onun dikkatini çekebilecek herkes rakibim.

"O zaman bunu senin konuşkanlığını ortaya çıkarmaya yardım ettiğim şeklinde algılayacağım," diyor hafifçe alay ederek.

"Eğer bunu onaylarsam, asla peşini bırakmazsın, değil mi?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ayaklarını sırtımda çaprazlayıp yüzünü boynumdan çekmeden önce bir an sessizlik oluyor. Yumuşak ellerini omuzlarımda gezdirirken, soluk mavi gözlerini koyu renk gözlerime dikey ve ağzını bir gülümsemeye dönüştürüyor. Sağ yanağındaki yumuşak girinti bir gamze bile sayılmaz ama hayatımda gördüğüm en sevimli şey.

"Senin hakkında konuşuyorduk. Ben ve Kira," diye açıklıyor, ifadesi tamamen açık.

Boğazım düğümleniyor, göğsümün derinliklerinde bir sızı büyüyor. "Peki ya ben?"

"Seni istiyorum, Landon." Dört kelime.

İçimi parçalıyor, etimi ve kanımı yırtıp kemiklerime işliyorlar. Briar'ın adı da onlara katılıyor, dişlerimin onun boğazına vurmak için can attığı gibi kalıcı bir damga.

"Bunu bana şimdi söyleme," diye yarı hırılıyor, yarı yalvarıyorum.

Kapısının yanındaki duvarı sırtına çarptığımda, yakınlarda asılı olan sıkıcı, ucuz tablolar sarsılıyor. Bu sert hareket onu bana karşı itip kakıyor, önümden aşağı kaymasına rağmen kalçaları sıkışıyor. Sertleşen aletimin uzunluğu egzersiz şortumun ince malzemesine baskı yapıyor ve içine girdiğini hissettiği anı biliyorum.

O kadar sert ısıyorum ki diş etlerim nabız gibi atıyor, kendimi onun ön tarafına doğru bastırıyorum ve tutuşumu uyluklarının yukarisına doğru ayarlıyorum. Parmak eklemlerimin arkası kıcının kıvrımıyla buluşuyor.

Nefes nefese kalıyor, kokusu olgunlaşıp hastalıklı bir tatlılığa dönüşüyor ve ben onu kimyasal koku gidericinin üzerinden alıyorum.

"Bu doğru. Seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum. Beni kabul etmeni engelleyen şey her neyse bilmek istiyorum, böylece ne kadar yanıldığına seni ikna edebilirim. Biz birbirimiz için yaratılmışız, Lan. Biyoloji yalan söylemez," diyor şiddetle-çok güzel bir şekilde.

"Her şey için biyolojiye güvenemezsin," diye karşı çıkıyorum. Bu acınası bir girişimdi.

Yüzüme dokunuyor, daha önce hiç hissetmediğim bir nezaketle kirli çenemi avuçluyor. "Her şey için değil. Sadece bu."

"Sadakatine hayranım."

"Kes şunu. Söylediklerimi küçümsemeye çalışma. Seni kadere güvenmekten alıkoyan her neyse, bırak fikrini değiştireyim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Yakınıma eğilip "Öp beni" diye mırıldandığında kirpikleri titiriyor.

Neredeyse boğulacak gibi oluyorum, düğümlerim zonkluyor. Kalçalarını oynatarak orta yerlerimizin buluşmasını teşvik ediyor, taytının ortası sıcak. Tutuşuna hapsolmuş durumdayım, onu yere indirebileceğimin tamamen farkındayım ama uzuvlarım bunu yapmayı reddediyor. Bir hamlede amına sürtünmeye başlayabilirdim.

"Bir öpücük neyi kanıtlayacak?" Dumanla dolu bir sesle soruyorum. "Her şeyi."

Burnunun yuvarlak ucu benimkinin köprüsüne sürtünene kadar yüzümü yaklaştırıyor. Havadaki parfümünün tadını alabiliyorum ve başım buğulanıyor, beynimi dürtmesine ve dürtmesine teslim olmak için yoğun bir dürtü.

"Bir öpücük bunu yapar mı?" diye soruyorum. "Belki."

Bu benim için yeterli. Kahretsin, hiç yeterli mi?

Kıçından iki avuç tutup onu duvara daha sıkı bastırıyorum, sonra ağzımı onunkinin üzerine eğip ilk kez dudaklarının tadına bakıyorum.

Dünya dönmeye devam ediyor ama farklı. Tenimi okşayan hava daha keskin; her ses daha yüksek, daha net. Kalbim aynı şekilde atıyor ama sanki neredeyse otuz yıldır ilk kez mükemmel tempoyu bulmuş gibi sabit ve yine çarpacak olsa da henüz bulamadığım birini ararken kontrolden çıkmış gibi olmayacak.

Briar beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama bu imkansız. Daha yakın olabilmemizin tek yolu çıplak olmamız, sikimin onun içinde olması ve düğüm-

Ağzımdan onunkine alçak bir homurtu dökülüyor ve o buna hazır, hemen yutuyor.

Kalçalarımla onu duvara yapıştırırken kulaklarım diken diken oluyor, bir farkındalık var ve yok. Yanıt olarak başını sallıyor, tırnakları gömleğime o kadar keskin batıyor ki, derimi kazıyarak delip geçiyorlar.

"İçeri," diye sızlanıyor.

Dişlerimi alt dudağına geçiriyorum, taşaklarım zevkle yukarı kalkıyor. "Bir öpücük."

"Artık değil."

Hayır, artık değil. Bir daha asla tek bir öpücük olacağından emin değilim. "İçeri," diye tekrarlıyor ben hareket etmeyince.

Neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Onu ayağa kaldırırken kararlılığında bir çatlak var, onu üzerimden soymak için geçen her saniyeden nefret ediyorum. Özellikle de omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp gözleri yarı kapalı ve sersemlemiş bir halde başını salladığında.

"Ben güvenli olduğundan emin olana kadar kimse içeri girmeyecek," diye onu yatıştırıyorum. Ya da yatıştırmaya çalışıyorum. Kahretsin, sesim çatlıyor. "Güvende olmana ihtiyacım var."

İç çekiyor, kafası arkasındaki duvar boyunca geriye doğru yuvarlanıyor. "Acele et, Süpermen."

"Komik," diye kestirip atıyorum.

"Mm, seni güldürecek kadar komik değil."

Onu olduğu yerde bırakıyorum ve spor ayakkabımın burnuyla kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum. Kapının zaten açık olması ve herhangi birinin evine girebilmesi için kilitlenmemiş olması bana pek iyi gelmiyor. Bu durum beni onun apartmanda yaşamasından daha fazla kızdırabilir.

İçeri girmeden önce omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri hâlâ üzerimde, doyurmak istediğim bir ihtiyaçla kaynıyor.

"Senin için gülmemi ister misin, Briar?"

Omuz silkiyor, rol yapmaya çalışıyor. "Daha önce bana gülümsediğini bile sanmıyorum."

Pişmanlık, Briar söz konusu olduğunda aşına olduğum bir duygu. Yine de yutması daha kolay olmadı.

"Gıdıklanıyorum," diye
geveliyorum. Kaşları havaya
kalktı. "Ne?"

"Gıdıklanıyorum. Her yerim. Koltuk altlarım, kalçalarım, ayaklarım."

"Seni gıdıklamamı mı istiyorsun? Bu bir davet mi?"

Tam olarak öyle olmayabilir ama içimden çıkan ses uzun zamandır gerçekten gülmeye en çok yaklaştığım an. En azından bu sefer bastırmaya çalışmıyorum. Dudaklarımın kıvrımı, zayıflamış kaslarımı kullanarak yanaklarımı çekiyor.

Briar'ın cevap veren sırtışı görmek istediğim her şeydi.

"Daireyi temizlemem için bana bir dakika ver, sonra bir şansını denersin," diyorum.

"Evin boş olduğundan oldukça eminim."

"Benden başka kimsenin seni böyle koklaması riskini göze alamam." Vücuduna bakıyor, yanakları pembeleşmiş. "Ne gibi?"

"Sanki orada söylediklerinde ciddiymişsin gibi. Beni istediğini."

"Sana bunu kanıtlayacağım," diye meydan okuyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve içimi kemiren içgüdüsel tepkiyle savaşıyorum. "Kımıldama."

"Tamamdır, Süpermen."

Lakap beni rahatsız etmiyor. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi lakap olabilir, sadece o bana verdiği için.

Onu yalnız bırakmak zor ama evini olabildiğince hızlı bir şekilde inceliyorum. Tam bir felaket, kişisel eşyalar tahrip edilmiş ve duvarlar delinmiş. İçgüdülerim bunun basit bir soygun olmadığını haykırıyor. Parçalanmış perdeler, kesilmiş kanepeler ve yatağın üzerindeki spreylere boyanmış bunların kişisel olduğunu hissettiriyor. Yatak odasının köşesindeki yuvası ya da ondan geriye kalanlar bile ters çevrilmiş ve umarım buraya ilk geldiğinde bunu görmemiştir.

Yatak odasındaki açık bir çekmece dikkatimi çekiyor ve içinde Umut Limanı hastalarına ait klasörler, şifonyerin üzerine saçılmış birkaç kağıt buluyorum. En üstteki klasörün üzerindeki isim beni lanetlemeye itiyor.

Onları orada bırakarak tekrar ona katılıyorum, omuzlarımda yeni bir gerginlik ve bir konuda döngüden uzak tutulduğuma dair içimi kemiren bir his var.

Kapı aralığına girip orada durduğumda gözleri bana kilitleniyor, yüzümde sade bir ifade var.

"Yatağın altında bir hırsız mı buldun?"

"Arkadaşın daha önce hiç buraya geldi mi? Sadie?" Sorularda alaycı bir nitelik yok, sadece cevaplar için kesin bir talep var.

Yutkunuyor, yüz hatlarında korku belirliyor. Ben de bunun farkına varıyorum.

"Hayır. Neden?"

"Odanızdaki dosyalarla oynamış. Geçen hafta yemekte ondan bahsetmiştin."

"O bir hasta. Her an doğuma girmesini bekliyoruz. Doğum planını masamın çekmecesine koymuştum çünkü her şeyi ezbere bildiğimden emin olmak için onları eve götürüp çalışmayı severim."

Ayaklarım beni ona götürüyor. Ben yaklaşırken nefesini tutuyor, sonra hepsini uzun, zoraki bir nefesle dışarı veriyor.

"Benimle eve geliyorsun," diyorum tartışmaya yer bırakmadan. "Tamam.

Evet, zaten bu gece burada uyuyabileceğimi sanmıyorum. Hayır. bu durumla. Önce bir polis raporu mu doldurmam gerekecek?"

"Hayır. Yani benimle eve geliyorsun ve buraya taşıyorsun. Bundan sonrasını ben hallederim."

Bir kahkaha attı ve inanamayarak başını salladı. "Ben ciddiym, Landon. Bir polis raporu doldurmalı ve bir temizlik ekibi çağırmalıyım. Kiracı sigortam var, umarım yıkılan çoğu şeyin yerine yenisini yaptırabilirim." "Eğer bu eve geri döndüğünde seni izleyeceğimi sanıyorsan

Birisi seni hedef aldı. . ." Yutkunuyorum, burun deliklerim derin bir nefesle açılıyor. Onu tekrar duvara yaslayıp, bu kez hareketini kesip yüzünü ellerimin arasına aldığımda, güzel ve geniş gözleriyle beni izliyor. "Seninle ilgileneceğiz. Her şeyle ilgileneceğiz. Sadece sürü evine taşın."

"Sizinle yaşamamı mı istiyorsunuz?" diye sorarken kirpikleri yavaşça kırpışıyor.

"Hepimizle birlikte. Herkes benden bir şeyler saklıyordu, değil mi? Bu yüzden Sadie'nin bilgilerine dokunulmasına şaşırmadın. Bunu kimin yaptığını biliyorsun."

Yanaklarındaki pembe renk soluyor. "Ronan'ın sana neler olduğunu anlatacağını sanıyordum."

Lanet olası Ronan.

"Toplanırken bana her şeyi anlat."

Tek bir kaşı yukarı doğru kıvrılır. "Henüz taşınacağımı söylemedim."

"Evet demek için benden ne istiyorsun?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Başımı eğiyorum, ağzımı çenesinin alt tarafına getiriyorum ve yumuşak, pürüzsüz derisini ısııyorum. "Söyle."

"Başladığın işi bitir."

BRIAR

LANDON BENİ İÇERİYE KADAR TAKIP EDİYOR, HIZINI YAVAŞ TUTUYOR.

Aramızdaki adımlar. Arkamı dönüp ona acele etmesini söylemem bir alay, bir meydan okuma gibi geliyor.

Daha fazla talepte bulunmayacağım. Yeterince yaptım zaten. Şimdi sıra onda.

Dağınık masamdan daha önce bahsetmesi, bizi yatak odama götürmemi engellemeye ve bunun yerine dairenin ana odasına gitmemi sağlamaya yetti. Evimin içi iyi bir günde bile seksi değil, özellikle de mobilyalar devrilmiş ve koltuk minderlerinin tüyleri etrafına saçılmışken.

Yine de şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Havalandırma sistemimden üflenmeye devam eden de-scenter hala güçlü, bu da hırsızlıktan kalan yabancı kokuların eksikliğinin tek nedeni olmasaydı beni rahatsız ederdi.

Tek istediğim Landon'ın kokusuyla, kollarıyla çevrenmek ve dudaklarının yanışını tekrar dudaklarımda hissetmek. Öpüşmemizi ve beni içinde bıraktığı kargaşayı hatırlayınca boğazımda bir inilti oluşuyor. Mükemmellik aşağılayıcı bir tanım olurdu.

Bana hissettirdiklerinden utanmadan sesin çıkmasına izin veriyorum. Ne de olsa, koku uyumsuzluğumuz olduğuna dair inatçı inancına rağmen bu çok doğal. Birlikte geçirdiğimiz her anla daha da parçalandığını görebildiğim bir inanç.

"Şu anda pek hoş değil. Bu senin için bir anlaşma kırıcı mı?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"Sana sadece güzel bir yerinde mi dokunacağımı soruyorsun?"

Isı boynumdan omurgamın dibine doğru kayıyor. "Evet. Sanırım öyle."

"Evimin spor salonu güzel bir yer miydi?" diye soruyor, ses tonundan kirli hatırlatmalar ve gelecek olanın vaatleri damlıyor.

"Evin çok güzel." "Bizim evimiz."

Kalçalarımı hafifçe sıkarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Bana vermek istemediğin bir gelecekle benimle alay etme."

"Haven," diye sesleniyor usulca. Ona dönüp bakmıyorum. Gözlerimdeki acı, dikkatimi bulmam için zalimce bırakılmış karmaşaya yöneltiyor. "İstedğin şeyi sana nasıl vereceğimi bilmiyorum."

"Neden?"

"Bu bugünün hikâyesi değil."

"Peki ya yarın? Ya da bir sonraki?"

Tereddüt ediyor ve midem sıkışıyor. Aramızdaki duvarların tekrar yükseldiğini, eskisinden daha uzun olduğunu hissedebiliyorum. Panikliyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum. Omuzlarımı geriye çekerek zihnine girmeye çalışıyorum. Bariyerler kalın ama aşılmaz değil. Daha önce olduğu gibi değil.

"Beni uzaklaştıramayacağını ne zaman anlayacaksın? Surge Centre'ın önüne park etmiş, kısa bir merhaba ve el sallama uman bir hokey taraftarı değilim. Biz koku eşleşmeleriyiz, Landon. Kabul et artık."

Gözlerinin derin mavisinde şimşekler çakıyor. Bana doğru iki adım attı.

"Sonra ne olacak? Eğer kabul edersem, her şeyimi elimden alırsın. Tek bir hata yaparsan sensiz paramparça oluruz. Sürümüz parçalanır ve biz-" Sözünü kesiyor ve neden mesafesini koruduğunu hatırlamış gibi geri çekilmeden önce iki adım daha atıyor. "Onlar benim ailem. Onları kaybedemem."

Öfkemin bir kısmı yer değiştiriyor, yerini acıya bırakıyor. "Seni kırgın bırakmayacağım. Benim de böyle hissetmek istediğimi mi sanıyorsun? Ben de korkmuyorum muyum? Dördünüz de beni kolayca kırabilirsiniz!"

"Ama biz yapmayız. Bunu anlamıyor musun? Jasper ve Ronan senin için dünyayı yakıp yıkabilir ve daha birkaç hafta oldu! Dash etkilenmemiş gibi davranabilir ama sessizlik içinde kendi kendine çelme takıyor."

"Peki ya sen?"

Çenesini yuvarlıyor. "Peki ya ben?"

"Ne yapacağını söylemedin."

Nefesi keskin ve kontrollü çıkıyor. "Dünyayı yakıp yıkmazdım. Onu yeniden yapardım. Senden, benden ve sürümüzden başka hiçbir şey kalmayana kadar onuilmekilmek parçalarım. Hiçbir şeyin seni benden almasına izin vermeden önce gökyüzünden yıldızları çeker ve zamanın kendisini paramparça ederdim."

Nasıl olduğunu anlayamadan hareket ediyorum. Üç büyük adımda ona ulaşıyorum ve beni kollarının arasına alıyor, dudaklarımız buluşurken beni vücudunda zıplatıyor. Dişler birbirine çarpıyor ve dudaklar acıyor, şişen gerilim patlamaya o kadar yakın ki bir an için sonrasının nasıl görüneceğinden endişeleniyorum.

En azından ev çoktan yıkılmış.

Landon dairenin içinde fırtınalar estiriyor, biz kanepenin önüne gelene kadar durmuyor. Bizi döndürüyor ve sonra parçalanmış minderler üzerine bırakıyor, beni kalçalarının üzerinde tutuyor.

Sıcak, uzun parmakları saçlarımın arasından kayıyor. Başımın arkasını tutuyor ve dilini dudaklarımın arasından ağzımın içine kaydırmadan önce geriye doğru yatırıyor. Tamamen onun kucağına düşüyorum, kalçalarım içgüdüsel olarak öne doğru yuvarlanıyor.

"Oh . . ." Hareketi tekrarlayarak inliyorum.

Şortu ince, sert şaftı boyunca sürtünürken hiçbir şeyi saklamıyor, klitorisim düğümüne çarptığında gözlerim kesişiyor. Bir klinikte sıcak bir gün geçirmeyeli aylar olmuştu ve kauçuktan yapılmamış bir düğüm atmayalı daha da uzun zaman olmuştu. Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyorum, kayganlık külotuma fışkırıyor.

"Bunu saklıyoruz," diye geveliyor, saçlarımı usulca çekiştirerek başımı daha da geriye götürüyor. Dili açıkta kalan boğazımın kenarında döndüğünde, ona sürtünerek hazır ola geçiyorum. "Dişlerim boğazına battığında düğümümü alacaksın."

"Söz mü?" diye zayıf bir nefesle haykırıyorum.

Belimin alt kısmını avuçluyor ve beni daha da yakınımaya çekerek benden daha fazlasını talep ediyor. Şimdi aşağı bastırdığımda, siki tam orada.

"Söz veriyorum Haven."

"Beni boşalt, Landon. *Lütfen*."

Bana bakarken gözlerinden endişe akıyor, ama başımı sallıyorum ve gömleğini gövdesinden yukarı kaldırmaya başlıyorum.

"Henüz burada değil. Sadece seni istiyorum. Fikrini değiştirmeden önce sadece bir kez," diye saçmalıyorum.

O kadar ıslağım ki, taytımdan şortuna kadar ısladığımı hissedebileceğini biliyorum. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor, kalbimin çılgın temposuna uyuyor.

"Artık fikrimi değiştirmek yok. Öyle ya da böyle lanetlendim."

Ellerimi omuzlarında kenetlendiği yerde durdurarak ileriye doğru bastırıyorum. "Kimse lanetlenmek zorunda değil. Sadece mutlu."

"Mutlu," diye tekrarlıyor, sanki dilinde ilk kez tadıyormuş gibi. Alnı benimkiyle buluşuyor, ben yaklaşıp ağzını kovalamaya çalışırken usulca bastırıyor. "Kulağa çok basit geliyor."

"Neden karmaşık olması gerekiyor ki?"

"Çiftleşme bağlarını hep bu şekilde gördüm."

Gömleğini yukarı iterek cevap veriyorum ve o da hemen tepki veriyor. Kollarını başının üzerine kaldırarak, tişörtü kanepeye koymadan ve avuçlarını göğsüyle aynı hizaya getirmeden önce çıkarmama izin veriyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, nefes alış verişinin hızlanmasını ve parmak uçlarımda altındaki her bir kasın esnemesini hayranlıkla izliyorum.

"Sen de öylesin."

Dudaklarım tembel bir gülümsemeyle aralanıyor. "Kıyafetlerimi çıkar, Süpermen."

Gözleri kararıyor, göz bebekleri rengi yutuyor ve asla başka tarafa bakmıyor. Her seferinde bir parça olmak üzere, önce tişörtümü çıkarıyor, sonra da taytımın bandını aşağı doğru kıvrıyor. Tamamen çıkarmasını bekliyorum ama dizlerimde toplandıklarında ellerini çekiyor.

"Seni henüz hak etmiyorum" dediğinde merakım yatışıyor. Bu şekilde değil."

"Bana kur yapmayı mı planlıyorsun?" Sesim hissettiğim kadar şaşkın çıkıyor.

"Olmamalı mıyım?" Elleri k a l ç a m ı yutuyor ve yukarı doğru kayıyor.

Milyonlarca tüylerim diken diken oldu. Nefes almakta zorlanıyorum, parmağının ucu bacaklarımda arasındaki ıslak etin arasında kayarken nefesimi kaybediyorum. "Benden istediğin gibi hissediyorum."

Kımıldamadan durarak inliyorum. "İstiyorum. Ben de istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun Haven? Sana kur mu yapayım? Yoksa kaygan amina bir parmak sokmamı mı?"

"Tanrım," diye
mırıldandım. "Tekrar
dene."

Doğrudan baskı uygulamaktan kaçınarak parmağını klitorisimin etrafında döndürüyor. Başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve havayı yutuyorum. Ciğerlerimdeki ateş daha da yükseliyor.

"İkisini de! İkisini de yapmanı istiyorum!"

Parmağı santim santim içime giriyor, boğuma kadar kayıyor. Ona karşı sarsılıyorum, ellerim pençeli bir kavramayla kenetlenmeden önce omuzlarına çarpıyor.

"İyi kız, Briar. Her şeyi hak ediyorsun. Benden ve süründen."

Duygular boğazımı tıkıyor. Parmağının her yavaş geri çekilişi zevki yakacak kadar sıcak hale getiriyor. "Önce senin süründü."

"Ve geri kalan zaman boyunca da senin. Sen gelene kadar sadece onunla ilgileniyordum."

"Seni kaybetmeyeceğim. Hiçbirinizi," diye ilan ediyorum, itişlerinin hareketine binerek. "Bunu birlikte konuşacağız. Her şeyin üstesinden geleceğiz."

"Evet Haven. Halledeceğiz."

İkinci bir parmak daha eklediğinde, bir elimi aramıza sokup ereksiyonunu avuçluyorum, parmak eklemlerinden daha fazla kayganlık damlıyor.

"*Tanrım*. Bana böyle dokunamazsın. Haftalardır azmaya yakınım," diye tükürüyor, sesi zevkten sıırılsıklam olmuş.

Onu daha sıkı kavriyorum, şortunun altında çalışıyorum. Gözleri kapanmadan önce başı kanepenin arkasına çarpıyor, parmaklarının hızı içimdeki yoğunluğu artırıyor.

"Bebeğim-" Elimi şortunun kemerinin altına soktuğumda söyleyeceği her neyse boğuluyor. Çıplak boyu sıcak ve kalın, parmaklarımın altında zonkluyor. "Sikeyim. Beni dışarı çıkar ve üzerine tükür, o zaman, Briar. Islat onu."

Emirlerini yerine getirirken ve şortunu onu serbest bırakabileceğim kadar aşağı iterken içimdeki heyecan sarsılıyor. Elimdeki canavara gözlerimi diktim. Damarlı ve o kadar kalın ki, parmaklarımın onun çevresine dokunması bir mücadele, horozu çok güzel. Ucundaki prekum beni inletiyor.

Yavaşça uyluklarını geriye itiyorum ve tükürmeden önce başımı eğiyorum. Berrak sıvı parmaklarımın üzerinden ve sikinin pürüzsüz derisinden aşağı damlıyor.

Şimdi bir ödül gibi iki parmağını içimde gezdiriyor. Klitorisime baskı uygulamak için avucuna doğru bastırıyorum. Kalçalarımın yuvarlanışına doğru itiyor ve bana ihtiyacım olanı veriyor.

Tükürüğümün kayganlığını onu okşamak için kullandığımda, "Çok erken boşalacağım," diye uyarıyor.

Dibindeki şişkinlik elime çarpıyor ve parmaklarının etrafında kenetleniyorum, onu içime itmesini diliyorum.

"Ben de. Çok yaklaştım bile. Sadece biraz daha. Bu çok iyi," diye mırıldanıyorum, gözlerim geri yuvarlanırken görmüyor.

Alçak sesle küfrediyor, boğazı zorlanıyor. Bu kadar sesli olması inanılmaz derecede seksi, her inilti ve titreyen nefes beni orgazma daha da yaklaştırıyor.

Kokusu patlıyor ve sonra vanilya ve tarçında boğuluyorum. Öne eğilip onu öpüyorum, onları dilimde tatmak istiyorum. Uyuşturucu etkisi gibi. Sadece benim için bir ilaç.

"Hazır ol," diye uyarıyor, dişleri dudağımın üzerinde geziniyor.

Kıpırdamadan duruyorum, zevk karnımda çiçek açıyor, sonra pençelerini büyütüp geri kalan her yerimi parçalıyor. Haykırıp titremeye başlamadan önce görüşüm bembeyaz oluyor.

Landon elimde zonkluyor, onu sertçe sıkıyorum ve aşağı doğru itiyorum, onu doğrudan bacaklarımın arasına hedefliyorum. Boşaldığında bunu hissediyorum. Sadece elimde zonkladığında değil, parmaklarını içimden çektiğimde ve sıcak sperm sıçramaları onun yerine beni kaplayarak amımı boyadığında.

"Oh, lanet olsun. Şu haline bak," diye bağırıyor, şaşkınlıkla beni izliyor.

Parmakları her ikimizin de salgılarında kaygan olduğum yere geri dönüyor ve

benimle oynuyor, asla içeri kaymıyor. Sonunda parmaklarını kaldırdığında

dudaklarıma dokunuyor. Sormadan dilimi dışarı çıkarıyorum ve o da dilimi

dilimin üzerinde kaydırıyor, geri çekilmeden önce öğüreceğimden korktuğum

kadar derine iniyor. Sonra, o da

Aynı, parmaklarını emerek temizlerken gözlerimiz çarpışıyor.

Kelimeler benden kaçıyor. Tek yapabildiğim kucağında rahatlamak ve şu an için bile olsa burada olduğunu bilerek rahatladığımı hissetmek. Ve kollarını sırtıma dolayıp beni kendine yakın tuttuğunda, bir süre daha burada olacağına inanıyorum.

DASH

ORTADAN KAYBOLDUKTAN SONRA LANDON GRUBA BİR MESAJ GÖNDERDİ

Briar'la birlikte eve doğru yola çıktığını haber verdi. Aldığımız tek uyarı buydu ve bu bir saatten uzun bir süre önceydi.

Antrenmandan sonra soyunma odasına döndüğümüzde onu ve eşyalarını hiçbir açıklama yapmadan gitmiş halde bulmak en hafif tabiriyle endişe vericiydi. Jasper onu bulmak için arenayı baştan aşağı aradı ve park yerine vardığımızda SUV'un da ortalıkta olmadığını fark etti.

Gergin bir Uber yolculuğundan sonra mutfakta volta atıyor ve polisi aramakla tehdit ediyordum. Ronan bu fikri çabucak kapattı ve bize bir saattir kayıp olmadığını hatırlattı.

"Bunun yeterli olduğunu mu düşünüyor? Sadece yolda olduğunu mu?" Jasper soruyor.

Ronan parmak eklemleri bembeyaz olana dek tezgâhı kavırıyor. "Onu bir yere mi götürdü?"

"Artık bir önemi var mı ki? Herhangi bir uyarı almaya çalışmak için çok geç. Bizi tamamen terk etmek yerine en azından eve dönmemiz için bir yol bırakabilirdi."

Tezgâhın üzerinde ikisi dolu, üçüncüsü boş üç açık bira şişesi var. İçimizden bir tanesinin her damlasını yudumlayan tek kişi bendim, endişemi biraz olsun yatıştırması için buna ihtiyacım vardı.

"Birlikte ne yaptıkları konusunda endişelenen tek kişi ben miyim? Bu onun karakterine aykırı," diye mırıldanıyor Ronan.

Kaşlarımı çattım. "Ona zarar vermezdi."

"Öyle demek istemedim. Sadece geçmişte ona karşı oldukça kaba davrandığını söylemek istedim."

Jasper kollarını mutfak adasına dayadı ve bir nefes verdi. Yüzündeki stres çizgileri pek de rahatlatıcı değil. "Bir sürü toplantısı yapmalıyız. Son zamanlardaki halimiz... işler böyle devam edemez. Çökeceğiz."

"Katılıyorum," diyorum.

Ronan parmaklarını tezgâha vuruyor. "Bir toplantının ne işe yarayacağını düşünüyorsun? Bir müdahaleye ev sahipliği mi yapacağız?"

"Denemeye değer. Mutlu olmamızı istiyorum Ro. Hepimizin birlikte. Sadece Briar'ı sürüye kabul etmeye hazır olanlarımız değil. Birlikte ileriye dönük bir yol bulmalıyız," diyor Jasper.

Ronan ikna olmuş görünmüyor. "Sorunu olan tek kişi Landon. Hepimizin iyiliği için kendi sorunlarını çözmesi gerekiyor."

"Biz sürüyüz. Ona bu konuda yardım etmek bizim görevimiz. Ve Briar'ın da bize ihtiyacı var. Kızgınlığı her an gelebilirmiş gibi davranamayız. Eğer o gelmeden önce işleri yoluna koymazsak ..." Jasper'ın sözleri kesiliyor ve hepimizin üzerinde kolektif bir korku sisi asılı kalıyor.

Ronan'a bakarken boğazımda kalan acı biranın tadına bakarak yutkunuyorum. "O haklı. Briar'la konuşmalı ve o zaman geldiğinde ne yapmak istediğine karar vermeliyiz. Sanırım bu işe sen ve Jasper dahil olacaksınız."

"Sen değil mi?" Jasper'dan geliyor.

Hayır demek yanlış geliyor ama onun benim koku eşim olmadığı konusunda bu kadar kararlıyken, kızgınlık döneminde beni yanında istemesine imkân yok.

"Bunun olacağını sanmıyorum," diyorum.

Ronan alçak sesle kıkırdıyor, seste en ufak bir espri yok. "Belki Landon'ın ne istediğini bu kadar çok düşünmeyi bırakıp kendine odaklanırsan, dışarıda kalmazsın."

"Bu da ne demek şimdi?" Kabaca soruyorum.

"Landon'dan daha iyi değilsin. Ona duyduğun bu sadakat seni kör etmiş."

"Sırf ben senin gibi hissetmiyorum diye-"

Ronan adanın kenarını itiyor, gözleri kısılmış ve bakışları soğuk. "Yapma. Böyle şeyler söylediğinde aptal gibi konuşuyorsun."

Verecek bir cevabım yok. Ben orada öylece durup bana karşı duyduğu hayal kırıklığını içime çekerken, söyledikleri aklıma kazınıyor. Bakışlarımı Jasper'ın bizi izlediği yere çevirdiğimde, aynı duyguları onun yüzünde de görmekten nefret ediyorum.

"Landon benim adıma savaşa gitti ve ben ona sadakatimi borçluyum," diye savunmaya çalışıyorum.

Jasper başını sallıyor. "Biliyorum. Ronan ve ben de öyle. Onu sürünün lideri olarak seçmemizin bir nedeni var. Ama hangi noktada sürüyü bir arada tutmaya çok odaklandığımız için trilyonda bir omega şansımızı kaybetmemizi isteyip istemeyeceğini sorgulamamız gerekiyor?"

"Onunla bir şans hak ediyoruz. O benim koku eşim ve eşim," diye tersliyor Ronan.

Jasper belli belirsiz gülümsüyor. "O benim olduğu gibi." "O hepimizin."

Sürü arkadaşlarımın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve dikkatlerindeki değişimi takip ederek arkamı dönüyorum. Döndüğümde Landon bana bakıyordu. Briar'ın arkasındaki kolunu görünce aval aval bakmaktan başka bir şey yapamıyorum; yakınlaştıklarında bir eli Briar'ın sırtına dayanmış gibi görünüyor.

Güzel omega Landon'a göz kırıyor, bir dudağı dişlerinin altında. Gözlerinde bir parıltı var, onlar yokken bir şeyler olduğuna dair bir işaret. Landon'ın yüzüne rengini geri getiren bir şey ve son birkaç haftadır yavaş yavaş ölmekte olan koyu gözlerine bir sıcaklık.

Benimle aynı şeyleri fark etmiş gibi görünen Ronan, "Ne oldu?" diye homurdanıyor.

"Bunu sana sorması gereken kişi benim," diye tersliyor Landon, huzurlu ifadesi kayıyor. "Oturma odası. *Şimdi*. Sürü toplantısı yapıyoruz."

"Bizim de planımız buydu," diye araya giriyor Jasper.

Briar ona gülümseyerek isteksizce Landon'dan uzaklaşıyor. Adanın etrafında Ronan'a doğru giderken yanımda oyalanıyor ve ben onun limon kokusunu içime çekmemek için ağızımdan nefes alıyorum.

Şimdi bunca zamandır aptal olup olmadığımı anlamaya çalışmanın zamanı değil.

Gözlerini dolduran reddediş ısırtıyor ama Landon'ın konuşmak istediklerinden dikkatini çekmekten iyidir.

"Merhaba Dash," diyor.

"Selam."

"Bu rengi sana yakıştırdım."

Ben antrenmandan sonra giydiğim şeftali rengi tişörte bakarken Jasper kıkırdıyor. Üzerinde "Deniz Vitaminine İhtiyacın Var mı?" yazan saçma bir alıntı ve kolunu sallayan karikatürize bir denizyıldızı var. Birkaç yıl önce Noel'de şaka amaçlı bir hediye olduğuna eminim.

Yine de bu iltifat göğsümü kabarttı. "Teşekkür ederim."

Yanımdan geçip gözden kayboluyor ve beni Landon'dan başka bakacak kimse bırakmıyor. Bakışları yoğun, neredeyse tehditkâr.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

Ne soruyorsun? Dikkatli ol, diyor bakışları.

Aralarında yaşananların hepimizin öğrenmeye hazır olduğundan çok daha fazla şeyi değiştirdiği açık. Onun adına mutluyum ama Briar'ı kabul etmeye karar verdiyse ben ne olacağım?

Ben sadece sürüdeki tek beta değilim, aynı zamanda aramızda koku eşleşmesi olmayan tek kişiyim.

Montgomery sürüsüne katılmaya evet dediğim andan beri görmezden geldiğim şeytanlar zaferle uluyor. Olmam gereken yere ait olmadığuma dair köklü şüpheler, kendime ne kadar çok kez burada olmamın bir sebebi olduğunu söylesem de içimi kemiriyor.

"Benimle gel," diyor Landon, talebini bana doğru yöneltiyor.

Briar'ın önce hangi adama gittiğine bakmadan adadan uzaklaşıyorum ve odalar arasında ilerlerken onun peşinden gidiyorum. Oturma odasına ulaştığımızda göğsüm uzun zamandır olmadığı kadar daralmıştı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor ve koltuğa oturuyor.

Oturma odası geniş ve açık, üstümüzde tavanda bir tavan penceresi var. Gün batımından sonra olmasaydı, onun yanına oturduğumda güneşin sıcaklığını yüzümde hissedebilirdim.

"Öyle mi?" Geri dönüyorum.

Duruşu bile gevşemiş, omuzları düşmüş ve çenesi rahatlamıştı.

"Önüne bir mucize çıkmasını bekler gibi boşluğa bakan sensin."

Başımı sallayarak dudaklarımı yalıyorum. "Neden bizim sürüye katıldığımı hiç merak ettin mi?"

"Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim."

"Siktir, Dash. Sen bizim sürümüzdesin çünkü biz kardeşiz. Doğduğumuz andan itibaren bu şekilde olması gerekiyordu."

"Eğer durum böyle olsaydı, alfa olarak belirlenirdim."

Landon bacaklarını açıp üzerine eğildi, dirsekleri uyluklarının etli kısmına batıyordu. "Hangi sınıftan olduğun neden önemli ki? Alfa, beta, lanet olası labradoodle, sen sürüsün. Bu asla değişmeyecek."

"Onu tanırdım, Lan," diye mırıldandım.

"İstemiyorsan tanımazsın."

Bir elimi saçlarımda gezdirip bakışlarına karşılık veriyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Hatırlıyor musun, on ikinci sınıftaydık ve dördümüz Kale River'ın ev partisine gitmeniz istendi mi?" "O

bir gelincikti."

Landon bir kahkaha attı. "Evet, öyleydi. Ama anlatmak istediğim bu değil."

"Ne o zaman?"

"Evine gittiğimizde onu karşılamaya gittin ve babam hakkında saçma sapan konuşmasına kulak misafiri oldun. Onun bitik kariyeri ve benim ondan daha iyi olmaya çalışarak buzda zamanımı nasıl boşa harcadığım hakkında atıp tutuyordu."

O adamın söylediği her kelimeyi ve sonrasında çıkan kavgayı hatırlıyorum.

Landon sözümü kesmeme fırsat vermeden devam ediyor.

"Sen hiçbir zaman olay çıkaracak adam olmadın. Her zaman sen, üçümüz ve satın almak için iki yaz birikimini harcadığın bilgisayar vardı. Ama o gece? Kale'e hışımla yaklaştın ve onu havuza attın."

"Zaten o adamla hiçbir zaman arkadaş olmak istemedim," diyorum.

"Hayır, ama onu yere sermeseydin, oyun odasını kontrol etme şansın olacaktı ve o zaman bunu çok istediğini biliyorum. En başta oraya gitmemizin tek nedeni buydu."

"Bir oyun odası benim için hiçbir zaman senden daha önemli olmadı, Lan. Dedğin gibi, biz sürüyük. O zamanlar bile."

"Kesinlikle. Defalarca, istediğin şeylerden vazgeçtin çünkü ya biriyle olumsuz bir etkileşimim oldu ya da bana sunmayı tercih etmedikleri bir fırsatı kaybettim. Sadakatin sarsılmaz. O zaman da şimdi de."

Kanepede kayıyorum. "Bu tarih gezintisinin bir anlamı var mı?"

"Evet, ukala. Benim hakkımda ve nasıl hissettiğim konusunda endişelenmekle o kadar meşgulsün ki kendini düşünmüyorsun."

"Bunu bana söyleyen ikinci kişisin," diyorum. "Peki dinliyor musun?"

"Haftalardır tam tersini yaparken benden ona bir şans vermemi istiyorsun." Başını sallıyor, suçlamadan saklanmıyor. "Ve şimdi bununla uğraşıyorum."

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Hepinizle bu konuda konuşmak istiyorum."

Arkama yaslanıp hafifçe gevşiyorum. "Bunu kabul edebilirim."

"Ne olursa olsun Dash, Briar'la aranızda girdiğim için özür dilerim."

"Neden özür dileyeyin ki? Seni oraya kendim soktum." "O zaman kabul ediyorsun," diyor kendini fazla beğenmiş bir şekilde.

Bir kahkaha atıyorum. "Bunca zamandır ne yaptığımı biliyor muydun?"

"Sen ne kadar uzun zamandır yapıyorsan o kadar uzun zamandır. Önce kendi pisliğime sahip çıkmadan bununla yüzleşemezdim."

"Ve şimdi buna hazırsın," diyorum, şüpheli görünmemeye çalışarak ama başarısız olarak.

"Evet. Öyle de denebilir."

JASPER

BRIAR'IN KOLLARIMA GERİ DÖNMESİ, UZUN BİR ARADAN SONRA ÖZGÜRCE NEFES ALMAK GIBİ.

başıma bir torba geçiriyor. Limonlu kurabiye kokusunu içime çekiyorum ve o bana sıkıca sarılıp başını çenemin altına sokarken memnuniyetle mırıldanıyorum.

Ronan, az önce onu sevgiye boğmasına rağmen gözlerinde keskin bir özlemle bizi izliyor. Bunun için onu yargılayamam. Ayrılık kaygısının kokusu eşleşen tüm sürülerde bir mücadele olduğuna eminim.

Yardımcı olabilecek tek şey, derisine basılmış bir çiftleşme ısırtığı seti. Onun bizimkini ısırtmasının yanında, umarım. Eğer bu ilgisini çekecek bir şeyse. Aletim zonklamadan bunu düşünemiyorum bile. Bu tür bir bağlantı olasılığı beni iplik iplik çözmekle tehdit ediyor.

Kokum düşüncelerimin nereye gittiğini ele vermeden önce Briar'ın başının üstünü öpüyorum ve gözlerimiz buluşacak kadar onu geriye çekiyorum. Mavi rengi hiç onunkinin soluk tonu kadar sevmemiştim.

"Görünüşe göre bizimle konuşacak çok şeyin var," diye mırıldanıyorum. "Üzgün müsün?"

Ronan konuşuyor ama eminim benim şaşkın ifadem yeterince şey anlatıyor.

"Neden üzgün olalım ki?"

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Landon'ın antrenmandan erken çıktığını varsayıyorum, her ne kadar çıkmadığını söylese de. Benim yüzümden kimsenin başının belaya girmesini falan istemiyorum. Sadece içgüdüsel olarak onu aradım."

"Hayır canım, üzgün değiliz. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama eğer onu aradıysan, gittiğine sevindim. Landon'ın öncelikleri doğrudu."

"Yani erken ayrıldı," diyor kadın, bu küçük bilgi kırıntısına tutunarak.

"Hem evet hem hayır. Takımın fizyoterapistini görebilmek için ayrılmasına izin verildi. Gittiğini fark etmeden önce orada olduğunu sanıyorduk," diye açıklıyorum.

"Dizi için mi? Bana daha önce hissetmediğini söylemişti."

Ronan boğazını temizliyor ve bir kolunu onun omuzlarına atmak için içeri dalıyor. "Yalan söylüyordu Petal," demeden önce ağzı şakağına doğru hareket ediyor.

Petal öne doğru atılıyor ve Ronan onunla birlikte hareket etmeden önce kolunu indiriyor, ben de arkalarından yetişiyorum.

"Gidip ona bunu soracağım. Eğer yaralıysa, iyileşme sürecini ciddiye almalı ve bu kadar dikkatsiz davranmamalı."

"Kendini yaraladığından beri bunu kafasına sokmaya çalışıyorum. Belki seni dinler," diyorum.

"Başka seçeneği olmayacak."

Bana bakarken Ronan'ın gözlerinde eğlence kıvılcımları çakıyor. Sırtışı tehlikeli, omega ateşimizi ne kadar sevdiğini ele veriyor.

Alevler tatlılık ve düşünceli içgüdüler perdesinin ardında uykuda yatıyor ama sürekli tetikte, körüklenmeyi bekliyorlar. Landon onları gördüğümüz her şeyden daha hızlı yakan kişi gibi görünüyor.

"Bu arada Ronan, annen harika biri," diyor Landon'ın kolunun altından sıyrılıp hızla odadan çıkmadan önce.

Ronan'ın adımları kekeliyor. "Ne?"

Kadın çoktan ortadan kaybolmuş, Ronan'ın sorusunu cevapsız bırakmıştı. Sürü arkadaşım şaşkınlıkla bana dönüyor ve göz kırptıyor.

"Bana bakma. Bugün neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye kendimi savunuyorum. "Burada tamamen dolandırılmak üzere miyiz?"

Soruyu tartışıyorum. "Evet olduğunu varsayıyorum."

"Harika," diye homurdanıyor.

Oturma odasına girdiğimizde herkes çoktan tercih ettiği yere yerleşmişti. Buradaki alanın çoğunu kaplayan sekiyonel koltuk çok büyük. Her birine iki yetişkin adamın sığabileceği büyüklükte minderlere sahip tam bir U, ancak bugün ona bakarken daha da büyük hissediyorum. Nadiren de olsa hepimiz

Evde oturup ma izleyecek kadar uzun süre birlikte olduğumuzda, aramızda her zaman hem fiziksel hem de duygusal olarak çok fazla boşluk oluyor.

Bugün Dash, Briar ve Landon kendilerini bir buçuk minderin üzerine sıkıştırmış durumdalar ve Landon'ın bizim girişimizi görmezden gelip Briar'ı çaresizlikle izlerken yüzünde beliren ifadeden hemen anlıyorum ki gğşmde azalan umudun uçuşa geçtiğini hissediyorum.

Bugün bu odadan bir şıfa paketi olarak çıkabiliriz.

"Tartışmayı kaırmadık, değil mi?" diye soruyorum.

Briar'a en yakın yer Landon'ın tarafında, o yüzden Ronan'dan önce ben kapıyorum. Kara kara düşünen alfa bana gözlerini deviriyor ve beklediğim gibi yanımdaki yeri almak yerine onun önünde yere kyor. Ayak parmaklarını kanepenin altına, dizlerini de mindere bastırıyor ve öne doğru eğilip kadının kalçalarını avuçluyor. Bakışları yoğun ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Ellerini kapatıyor ve sıkıyor. "Ben de sürü toplantılarının herkesi kapsadığını sanırdım."

"yle. Bu yüzden onların yokluğunu daha ciddi bir şey yerine dizim hakkında bana sataşmak için kullandın," diyor Landon. Vücut dili tuhaf, tedirgin ve kendinden emin arasında bir karışım. Sanki ne söylemesi gerektiğini biliyor ama nasıl tepki vereceğimiz konusunda gergin. "Uzun zamandır gerçek bir sürü toplantısı yapmadık. Hiçbirimiz nasıl çalıştığını hatırlamazsa şaşırmam."

"Bunu düzeltmek için zamanımız var," diye öneriyorum.

Ronan o kadar bağışlayıcı değil. "Bunun senden başka kimsenin suçu olduğundan emin değilim, Sürü Lideri."

"Yapma Ro. şu anda olmaz," diyor Dash ağır bir nefes vererek.

Landon gözlerini yavaşça Briar'dan ayırıp her birimize dikeyor ve son zamanlarda kendisiyle en büyük sorunları yaşayan sürü üyesinde daha uzun süre kalıyor. Ronan'ın gururu onunkiyle başa baş gidiyor ve bu onları sürekli bir g mücadelesi içinde tutuyor. Bu ve her odayı savaş alanına çevirebilecek türden bir alfa enerjisi.

Landon'ın sürü lideri olmak için Ronan'ın onayına sahip olduğunu asla kabul ettiğini sanmıyorum. Fikrini değiştirirse sürümüzün temeli sonsuza dek değişir.

Bu, onların savaşçı baskınlıklarını görmezden gelme ve birbirlerini hepimiz gibi sevme becerilerinden sorumlu o l a n daha yüksek bir güçtür. Biz

Birlikte olmamız ayrı olmamızdan daha iyi ve bu tanıştığımız andan beri belli.

"Hayır, bunu aklından çıkar Ronan," diye teşvik ediyor Landon.

Ronan dudaklarını ıslatıyor ve Briar'ın kalçalarını daha sıkı tutuyor. "Biz sürüyoruz. Bir kişinin bencilliğinin diğerlerinin mutluluğunu tehdit etmemesi gerekir. Yine de geri kalanımızın nasıl hissedeceğini umursamadan bunun olmasına izin verdin."

"Senin Briar'a güvenmemek için hiçbir nedenin olmaması benim de olmadığım anlamına gelmez. Yaptığım seçimleri neden yaptığımı anlamaya başlayamazsın," diye açıklıyor Landon sıkıca.

Dash, Briar'ın yanından geçip Landon'a bakıyor. "Öyleyse bize nedenini açıkla. Haftalardır dinlemeye hazırız, Lan."

"Ben de bilmek istiyorum." Briar Ronan'ın ellerinden birini bırakıp Landon'inkini tutuyor.

Parmak parmak, avucunu dudaklarına götürene kadar onun yumruğunu açıyor. Onun elini öpüşünü ve göğsüne yaslayışını izlerken huzur buluyorum.

Landon ona bakıyor, ifadesi hafifçe dalgalanıyor. "Hiçbir zaman bir omega'ya güvenmedim. Annem bunu benim için mahvetti."

"On yıldır hayatında değil. Babanın hayatını mahvetmeye çalıştığı gibi şimdi de senin hayatını mahvetmesine izin veremezsin," diyor Dash.

Landon gözlerini Briar'dan ayırmıyor. "Babam annemle yirmi yaşındayken ve NHL'de yeniyenken tanışmış. Benim gibi çocukken takım arkadaşlarıyla tanışmamıştı ve onları yeni yeni tanımaya başlamıştı. Babam lige girdiğinde tanışmışlar ve sadece iki hafta sonra annem gelmiş."

"Eğer bir hokey hayranıysanız babamın kim olduğunu bilmemeniz imkansızdı ve annem de hayran olmasa da babamın kim olduğunu biliyordu. Tanıştıklarında babam bunu bir mucize olarak açıkladı. Ona bir kez bakmış ve içinde bir şeylerin uyandığına yemin etmiş. Onu kokladığında, onun kendi kokusuyla eşleştiğine yemin etti ve tüm sürü de aynı fikirdeydi. İki ay sonra onlara bağlanmış ve bana hamile kalmış."

Dinlerken ve Briar'ın başını Landon'ın omzuna yaslayıp ellerini göğsüne dayamasını izlerken kaburgalarımın arkasında donuk bir ağrı büyüyor.

Landon yüzünü onun saçlarına gömüp içine çekiyor, boğazı düğümleniyor. Geri çekildiğinde çenesini onun başına koyuyor.

"Okula gidecek yaşa geldiğimde, uzun süreler ortadan kaybolmaya başladı. Babam bana hep 'anne molasına' ihtiyacı olduğunu söylerdi.

zaman" dedi ve ben de ona inandım. Eve her gelişinde onu kokluyor ve sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyormuşum gibi midemde bir çalkantı hissediyordum. İşte o zaman aşırı hassas bir koku alma duyum olduğunu fark ettim. Meğer her mola verdiğinde gerçek koku eşine koşuyormuş. Yedi yaşındayken ilk kez onun kokusunu aldım."

Açıklamasına ara verdiğinde kimse konuşmuyor, aslında hiçbir zaman tam olarak üstesinden gelemediği bir ihanetle bir ömür boyu uğraşıyor. Sadece o da değil. Babası ne kendisine ne de oğluna yardım etme zahmetine girmiş. Bunun yerine ilişkilerinin dağılmasına izin vermişler, aralarında nasıl kapatacaklarını bilmedikleri korkutucu bir mesafe var.

Ronan elini Briar'ın bacağından Landon'ın dizine kaydırıp sertçe sıvazlıyor. "Annen zalim biriydi, Lan."

"Öyleydi. Briar, bunun asla seninle ilgili olmadığını anlamalısın." Landon solgun ve yıpranmış bir halde boğuk boğuk konuşuyor.

Başparmağıyla onun elinin arkasını okşuyor. "Bana açıklamaya devam et ki anlayabileyim."

"Öğrendiklerimi saklamaya çalıştım ama evimizde üç alfa vardı, bu da onun etrafındaki yeni rahatsızlığımı anladıklarında peşini bırakmadıkları anlamına geliyordu. Çok inatçıydılar, onlara sorunun ne olduğunu söylememi istediler ve söylediğimde de bir sürü toplantısı düzenleyip ona sordular. O inkar etti ama sanırım onlar zaten biliyordu. Onunla giderek daha az zaman geçirmelerini izlediğimi hatırlıyorum ve koku eşleşmeleri varsa bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Duygusal mesafe onları öldürüyor olmalıydı, ama bunun yerine, o etrafta olmadığında daha mutlu oluyorlardı."

Hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle yutkunuyor ve Dash, Briar'ın arkasına uzanıp aynısını diğerine yapmadan önce ben onun omzuna dokunuyorum. Her birimizle kurduğu ortak bağ, devam edebilmesi için onu yeterince rahatlatıyor.

"Bir omega'ya bağlandığınızda . ." diye başlıyor.

"Tek bir ruhu paylaşırsınız. Onların duyguları sizindir ve zihinlerinin her köşesine erişiminiz vardır," diye bitiriyor Briar.

Dudakları sessiz bir soruyla ayrıldığında, cevap vermeden önce usulca gülümsüyor, "Ben bir sürünün içinde büyüdüm. Annemin boynunda üç ısıruk var."

Bu hem onun hakkında hâlâ öğrenecek çok şeyimiz olduğunu hatırlatıyor hem de ondan ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güvence veriyor.

"Evet, hepiniz aynı ruhu paylaşıyorsunuz. Onu sürüden attıktan sonra bile o ısııkları takmaya devam etti ve ardından gelen acı onları parçaladı

Parça parça. Çocukluğumun geçtiği evde her şeyden çok kavgalar oluyordu ve boşanmanın üzerinden çok geçmeden sürü dağıldı. Eşim gittiğinde her şeyin yarısını ona kaptırdılar ve babam her boş dakikasını arenada geçirdi. Her zaman bir sürünün içinde büyüdüğümü söylerim ama gerçek şu ki öyle bir şey olmadı. Yakınımdan bile geçmedim."

"Bunların bir kısmını unutmuşum," diyor

Ronan. Landon yüzünü buruşturuyor.

"Keşke ben de unutmuş olsaydım."

"Bu kadar iyi bir performans sergilemeyi nasıl başardı? Birinin koku eşleşmesi gibi davranmak? Bu delilik," diye fısıldıyor Briar.

Nereden geldiğini anlayarak başımı sallıyorum. "Koku maskeleye o zamanlar daha yeni yeni bilinen bir şeydi, ama daha fazla koku eşleşmesi birbirini bulmaya başlamadan önce bunu başarmak da çok daha kolaydı. Sadece son on yılda başarılı eşleşmelerde yüzde yirmi artış oldu."

"Tamam, Bay Tarih," diye alay ediyor Dash.

Etrafımızdaki ağır enerjiyi kesip atan neşeli bir yorum bu. Briar kıkırdıyor ve bu da Landon'ın yüz ifadesine biraz ışık getiriyor. Ronan onun her iki dizini de öpüyor, utanmadan ona takmış durumda. Hepsini hayranlıkla izliyorum.

"Bu doğru. Annem babamın hayatına bir hayalle girdi ve diğer ucundan başarıyla çıktı. Sürünün geri kalanı ve ben? Bizler sadece onun büyük bir kazanç için attığı adımlardaki kayıplardık."

"O zamandan beri onu gördün mü?" Briar soruyor.

"Hayır. Ve bazı günler onu tanıdığımı bile unutuyorum. Özlemem gerekse bile onu özlemiyorum."

Duygu Briar'ın gözlerini ıslatıyor. Landon'ın başparmağı gözyaşlarını alt kirpiklerine ulaşmadan kurutmak için altlarından geçiyor.

"Annenle olanları geride bırakmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Briar'ı kabul etmek mi?" Dash soruyor.

Landon başparmağını kızın teninde tutmaya devam ediyor ama kısa süre sonra elinin tamamını kızın yanağını yumuşakça avuçlamak için kullanıyor. Uzun zamandır yakınlaşmanın getireceği zorluklardan korkan bir adam için bu yumuşak dokunuşlar kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Umarım Briar bunu tam olarak biliyordur.

"O kadar basit değil. Ona hâlâ düzgün bir şekilde kur yapmamız gerekiyor. Onu şımartmalı ve yıllardır yarım kalan yuvayı tamamlamalıyız. Onu henüz omega olarak hak etmedik," diyor.

Ronan göğsünden derin bir ses çıkarıyor. "Bazılarımız bir süredir ona kur yapıyor."

"Öyleyse devam edin." Landon şimdi Briar'la konuşuyor. "Sana şimdiye kadar gösterdiğimizden daha fazlasını göstereceğiz. Sürümüz bir süredir ip üzerinde tek ayakla dengede durmaya çalışıyor ama bize bir şans verirsen -gerçek bir şans- senin için doğru olanı yaparız. Sizin için doğru olanı yapacağım. Mükemmel olmasam bile."

Briar her birimize bakarken dudaklarının köşesi titriyor. "Hiçbir zaman mükemmele ihtiyacım olmadı. Sadece memnuniyet ve mutluluğa. Sonsuza dek birlikte olacağım kişilerden destek. Kur yapmak normaldir, ama ben sadece bana tüm bunları verebileceğinizi görmek istiyorum. Hediyeler benim için hiçbir zaman o kadar önemli olmadı."

"Hediyeler alacaksın," diyor Ronan açıkça. "Hem de tonlarca."

Yanakları ısınır. "Buna hayır demeyeceğim."

Landon onun yüzünü serbest bırakıyor ve sürümüzün her bir üyesiyle konuşarak doğruluyor. "Ee? Ne diyorsunuz? Bunu yapıyor muyuz?"

"Biz de senin anlamını bekliyorduk," diyorum omuzlarımızı çarparak.

Ronan kabul ediyor ve Dash sadece başını sallıyor.

Ona diğerlerine baktığımdan biraz daha uzun süre bakıyorum ama çok geçmeden o da sırtarak yeni sohbete katılıyor. Sonunda hepimiz aynı fikirde olduğumuz için her şey çok neşeli.

Landon birkaç dakika sonra boğazını temizliyor, aniden ciddileşiyor. Geriliyorum, kötü bir his-

"Şimdi, kim bana Briar'ın dairesine neden girildiğini ve neden benden başka herkesin bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğini söylemek ister?"

BRIAR

"DAIREME ZORLA GIRILDI DE NE DEMEK?" RONAN TERSLER, Kızgın bir kırmızı tonu yavaşça boğazından yukarı süzülüyordu.

"Landon oradaydı. Kapımın açık olduğunu görünce onu aradım ve içeri girdim-"

"Kapının açık olduğunu görünce içeri yalnız mı girdin?" Jasper hâlâ azarlıyor ama Ronan kadar acımasız değil.

Endişeli sözlerinin altında ezilmemeye ve güçlü kalmaya çalışıyorum. Eğer şimdi beni korkutmalarına izin verirsem, sınırlarımın nerede olduğunu bilemeyecekler. "Üzerime gelmeyi bırakın, yoksa size hiçbir şey söylemem."

Dördü de sessiz kalıyor ama Ronan'ın göğsü guruldamayı kesmiyor. Küçük bir galibiyet alıyorum ve onun koruyuculuğu karşısında gülümsememi tutuyorum. Bu hiçbir şekilde yeni bir gelişme değil.

"Beni beklerken ailenin dairesine gitmiş," diyor Landon, homurdanan alfaya bakarak. "Ve etrafta omega'mıza tehdit oluşturacak kadar tehlikeli bir çift alfa olduğunu paylaşmadığını düşünürsek, kimseye hırlayacak bir konumda olduğunu sanmıyorum."

Ronan'ın yararına olacak şekilde, Landon'ın azarlaması karşısında şaşırmış görünmüyor. Elbette öfkesi özellikle ona yönelik değil ama öyle de olabilir. Landon kokusunu alan bir köpek gibi ve buraya gelirken sorgusundan yarı başarılı bir şekilde kaçtıktan sonra, sorularını ve şüphelerini sürünün geri kalanına yöneltmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Sadie'nin alfalarıyla olanları sürünün geri kalanıyla paylaşmadığım için kendimi suçlu hissediyorum ama her şey çok hızlı gelişti ve bunu halletmenin yolunun bir mesaj olduğunu düşünmedim. Bir bakıma, sanırım bu bir lütuf.

Landon şimdi icabına bakıyor.

Bugüne kadar olanlardan sonra bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim.

Ronan, Jasper'a bakmadan önce, "İki alfabla sadece geçen gece tanıştım," diyor. "Ve bunu bilen tek kişi ben değildim."

Landon'ın enerjisi değişiyor, kokusu keskinleşiyor. "Yani ikiniz de biliyordunuz ve sesinizi çıkarmadınız. Tehlikeli olabileceğini düşündüğünüz hiçbir yere destek olmadan gitmemeliydiniz. Her ne olduysa birlikte halletmeliydik."

"İsteseydim gelir miydin? Jasper'a söylemek için de yola çıkmadım. Ertesi sabah eve geldiğimde ayaktaydı," diye kendini savunuyor Ronan.

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum. "Yani bütün gece evimin önünde park halinde kaldıktan sonra mı?"

Yakalandığını bildiği için ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu ilk değildi ve son da olmayacak."

Bunu isteyip istemediğini bilmiyorum ama Landon sanki bu konuşmayı sürdürmek için desteğime ihtiyacı varmış gibi elimi piton gibi kavıyor.

"Artık beni pek düşünmediğini biliyorum Ro, ama evet, gelirdim. Siz benim ailemsiniz ve Briar da dahil olmak üzere hepiniz için her şeyi yaparım. Bu yüzden de ondan bize taşınmasını istedim."

"Ne?" Dash kahkahalarla gülüyor. Ona şöyle bir baktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı? Yoksa üzgün mü?

Bazı omegalar koku eşleşmeleriyle ilk karşılaşmalarından sonra harekete geçerler. Annem eşini ilk kez kokladıktan bir hafta sonra çiftleşmiş ve bağlanmıştı.

Ronan Landon'a "Bu aylardır yaptığın en iyi çağrı," diyor, öne doğru eğilip dudaklarını iki dizimi öpmek için indiriyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyor. "Sen buraya, bize aitsin. Güvende ve bakılıyorsun."

"Evet, öylesin," diye ekliyor Jasper.

Çok uzakta oturuyor ama sırtındaki elinin sabit sıcaklığı aradaki mesafeyi kapatmaya yardımcı oluyor.

Dash'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Landon konuyu tekrar hırsızlık olayına getiriyor. Liderliği parlıyor

ve onu sürünün kontrolünü ele geçirirken izlemenin son derece seksi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Briar'ın evinin içine bakarken bir sürü Umut Limanı klasörünü açık buldum. En önemlisi Sadie'ninki. Boştu. Sadie'nin alfalarıyla birlikte olmamasının bir sebebi var mı? Ve Briar neden onlarla olanlara dahil edildi? Geçen gece ve son birkaç hafta içinde olan her şeyi bilmem gerekiyor."

"Sürüde sadece Thorne ve Sebastian var ama onlar artık Sadie'nin alfaları değil. Pek sayılmazlar. Onları çoktan terk etti ve en sonuncusu oldukça detaylı olmak üzere birçok yasaklama emri çıkarttı. Ona bir metre bile yaklaşmamaları gerekiyor ama sürekli kliniğin dışında görünüyorlar ve geçen gecedan beri evine girmeye çalışıyorlar. Güvenliğimiz o klinikteyken onları uzak tutmak için harika bir iş çıkarıyor, ancak bunun dışında hiçbir yetkimiz yok," diye açıklıyorum.

Landon hırlamasını güçlkle bastırıyor. "Hangisi babası?"

Ronan yatıştırıcı hareketlerle bacaklarımı okşuyor. "Thorne. Ortalığı karıştıran o. Geçen gece Briar'ı Sadie'ye götürdüğümde, dairesine girmeye çalışan oydu. Birbirlerine bağlılar ve kızın hâlâ kendisine ait olduğunu düşünüyor."

"İçgüdülerini bebeği yokmuş gibi davranmasına izin vermeyecek. Onu yalnız bırakmayacaktır," diye ekliyor Jasper sıkıca.

Dash boğazını temizliyor. "Briar bizim odak noktamız olmalı. Özellikle de şimdi onu hedef alıyorlarsa."

Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki kollarımız ve kalçalarımız birbirine değiyor ve o sertleştğinde bunu hissediyorum. Yavaş yavaş büyüyen bağımızdan şüphe ediyor olabilir ama ben orada olduğunu biliyorum ve bu kadar yakın kaldığımız her an daha da belirginleşiyor. Kokusu ince ama lezzetli. Gerçekten yenecek kadar güzel.

Bana bir şans verse, birlikte harika olacağımızı biliyorum. Esprili ve şakacı kişiliğinin küçük ipuçları ilgimi çekiyor. Dash bunalıcı bir günde bir bardak soğuk limonata gibi ve ben ondan uzun, ferahlatıcı bir yudum almak için yanıp tutuşuyorum.

"Onların yoluna çıkan biri olmaktan çok bir hedef olduğumu söyleyebilirim. Sadie'nin doğumuyla ilgili *bizim* vermeyi reddettiğimiz ayrıntıları bilmek istiyorlar. Umut Limanı hastası olduğu sürece Sadie klinikte 24 saat koruma altında olacak ve en üst düzeyde bakım görecektir. Bu da Thorne'un içeri girip cevap isteyemeyeceği anlamına geliyor. Evet, evime zorla girmek kötü bir karardı ama o çaresiz. Bu benimle ilgili değil," diyorum.

Landon sert bir nefes verdi. "Bunun seninle ilgili olmaması önemli değil. Seni bu iŖe bulaŖtırdıęı an, kendini Montgomery sürüsünün dūŖmanı haline getirdi."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, midemde kanat çırpıyor. Dönerkek kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Jasper parmaklarını kıvrıp omuzlarım boyunca beŖ yumuŖak çizgi çizirken, Ronan ellerini kalçalarımın üst kısımlarına götürüyor.

Dash yutkunuyor ve gözlerini yüzümün yan tarafına dikerken kalçalarını oynatıp bacaklarını açıyor, bir dizi Ronan'ın sıcak parmaklarının yanında bacağıma saplanıyor.

Duyularım onların dokunuŖları ve etrafımdaki kokuların kabarmasıyla dolup taşıyor. Her birini içime çekmeye çalışıyorum ama Landon'ın elektrikli bakışlarına bakarken yapabildiğim en iyi Ŗey sıcak havayı yudumlamak oluyor.

Bana dokunmak için sürü arkadaşlarına katılmasını endiŖeyle bekliyorum ama o beni bekletiyor. Göğüslerim kabarıyor, meme uçlarım sütyenimin içinde sert ve hassas. Beni bu ıstıraftan kurtarması için geçen her saniye, bacaklarımın arasının daha da ıslandığını, kayganlığın külotumu doldurduğunu hissediyorum.

Landon nihayet bir kolunu aramızdaki boşluğa soktuğunda, bacaklarımı ayırıyorum, Ronan'ı ellerini daha da kaydırmaya davet ediyorum. Allah'ın belası bir nedenden ötürü bunu yapmıyor.

Landon başını sallayıp çenemi nazikçe çimdikleyene kadar nedenini anlamıyorum, nasırlı başparmağı çenemin ortasındaki çukurluğu okşuyor.

"Montgomery sürüsü senindir Haven. Seni tehdit eden, inciten ya da sana yan gözle bakan hiç kimseye özür dileme Ŗansı verilmeyecek. Seni korumak bizim görevimiz ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. *Ben bırakmayacağım.* Bir daha asla."

Omurgamdan aŖaęı bir ürperti akıyor. Dördüncü bir el diğerlerine katılıyor ve Dash'in de katıldığını görmek için başımı yana çeviriyorum. Belimin etrafındaki parmaklarının temkinli, yumuŖak baskısı beni kör edici bir zevkle dolduruyor.

Nefes nefese inliyorum ve koltuğa geri yaslanıyorum. Landon bana fazla alan bırakmıyor ve parmak uçlarını yüzümün yan tarafına vurarak sürekli ateŖimin yükselmesini sağlıyor. Etrafımızdaki baloncuk kalınlaŖıyor ve dıŖındaki her Ŗeye nüfuz edemez hale geliyor.

"AteŖin için ne istiyorsun, aşkım?" Jasper soruyor, sesi nabzımın sesinin ardında boęuklaŖıyor.

Landon parmağının ucuyla dudaklarımda iz bırakıyor. "*Kimi istiyorsun?*"

"Yakında gelecek," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak.

Tenimin altında kaynayan yanık, gelecek olanın sadece bir tadı. Ve hayatımda ilk kez, yaklaşan bir sıcaklık için heyecanlanıyorum. Sadece geleceğini bildiğim sonsuz zevk için değil, aynı zamanda bunu onlarla geçireceğim için. Arkadaşlarımla.

"Ne kadar yakın olduğunun kokusunu ben bile alabiliyorum," diyor Dash, sesi daha derin ve gergin.

Jasper onaylarcasına mırıldanıyor. "Yuvayı hazırlamalıyız."

"Onu dekore etmelisin Petal. İçini istediğin her şeyle doldurmalısın."

"Jasper seni alışverişe götürmeli," diyor Landon, kokusu vanilyadan çok tarçın kokuyor. "Yuva kurmayı en iyi o bilir. Kitap raflarını gördüm."

Jasper'ın parmakları omzumdan boynuma tırmanıyor ve saçlarımda dolanıyor. "Dash atamalar hakkında benden daha çok şey biliyor."

"Omegalar değil," diye ekliyor Dash nazikçe.

Jasper saçlarımı bacaklarımdan arasında hissedebileceğim kadar sert bir şekilde çekiştirdiğinde, "İkinizin de beni almasını istiyorum," diye nefes alıyorum. "Ve hepiniz benim ateşime dahil olun."

"Ben bile mi?" Dash neredeyse çekingen bir tavırla soruyor.

"Sen benim koku eşimsin. Öyle olduğunu biliyorum." "O zaman hepimiz orada olacağız," diye söz veriyor Ronan.

Eli uyluğumun iç tarafı boyunca kayıyor, yavaşça sıcak ve nemli olduğum yere doğru ilerliyor. Serçe parmağını dikiş yerime kısa bir süre bastırması irkilmeme neden oluyor.

"Sakin ol güzelim. Daha önce söylediklerim geçerli. Ateşin çıkana kadar bekleyeceğiz," diye mırıldanıyor Landon kulağıma.

Dash bileğimdaki nabız noktasını işaret ediyor. "Zamanı geldiğinde bizden ne istediğini düşün. Sadece cinsel olarak değil, duygusal olarak da. Bunu daha önce hiç yapmadık."

"İlkimiz olman senin için bir onurdur," diyor Jasper.

Araştırmaya korktuğum şeyi bana veren Landon oluyor. Zihnimi tahmin edebileceğimden çok daha derinlemesine kavrayabiliyor.

"Ve sadece. Sen tek olacaksın."

Her birine odaklanana kadar gözlerimi zorla açıyorum. "Bu bir söz mü? Sözlerimi ciddiye alırım. Eğer evet dersen ve sonra bozarsan-"

Landon beni susturan bir vahşilikle yaklaşıp beni öpüyor. Endişeyi bilincimden uzaklaştırıyor ve yerine bir bildiri koyuyor

sonsuz dek.

"Söz veriyorum, Briar."

DASH

ELIMDEN GELDİĞİNCE ÇABUK ODAMA KAÇTIM. OLMAK İSTEDİĞİM KADAR

Şu anda yapamam. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Briar'ın kokusunun tatlılığından ve her şeyi berbat ettiğimi hatırlatmasından uzaklaşmaya. Sadece onunla değil, Landon, Ronan ve Jasper'la da.

Onların da en az Landon kadar desteğime ihtiyacı vardı ama ben onları değil onu seçtim. Briar yerine onu seçtim.

Xbox kumandasını sıkıca kavrayıp dizlerimin üzerine eğilerek gözlerimi televizyondan ayırmazken kafam karmakarışık. Bugün kaleci oynamıyorum ve onun yerine defans oyuncusu olmayı tercih ettim, böylece birilerini dijital olarak dövmek için bir bahanem olabilirdi. Bunu gerçekte yapmak kadar iyi değil ama zaten hiçbir zaman fiziksel bir kavgaya girmedim. Buna kalkışsaydım ağır bir yumruğun altında kıyılmış beta eti olurum.

Ronan dördümüz arasında en savaşçı olanımız. Her zaman öyleydi ama yıllar geçtikçe daha da sakinleşti. Gençlik yıllarında alfa hormonları ve çoğu insana karşı duyduğu doğal hoşnutsuzluk yüzünden öfkesi artmıştı, bu yüzden geri kalanımızın pratik yapmasına hiç gerek yoktu.

Briar'ın içinde bulunduğu tehlikeyle ilgili her şey gün ışığına çıkarken, belki de yine de denemeliydik.

Kas hafızama güvenerek kumandanın etrafında gezinen parmaklarımı kontrol ediyor, oyuncumu diğer takımdan rastgele bir defans oyuncusuyla kavgaya sürükleyen düğmelere basıyorum. Kulaklıklarım

Kulaklarım ve başımın tepesi, etrafımdaki tüm gürültüyü engelliyor, böylece çalan bas ağırlıklı şarkıya odaklanabiliyorum.

Boğazım yapış yapış, göğsümdeki gerginlik oyuncum ceza sahasına girdikten ve önümde bir yükleme ekranı belirdikten sonra bile gevşemiyor.

Dövüşün tekrar görüntülerini atlıyorum ve bir sonraki vardiyam için arkama yaslanıyorum. Neredeyse kaleci olarak oynamamak bile yanlış geliyor. İlkokula başladığımda babam beni hokeye yazdırdığından beri, yirmi yıldır bu pozisyonda oynuyorum. Bu benim kanımda var. Bazen kafamda kocaman bir kask ve bacaklarımda bir çift ped varken kendimi daha rahat hissediyorum. Bu benim zırhım.

Bir sonraki vardiyam başlıyor ve buzda kayarak bana yaklaşan herkese çarpıyorum. Bu sadece bir video oyununda izin verilebilecek bir şey ve şu anda düdük olmamasının avantajını kullanıyorum.

Ekрана gözlerimi sulandıracak kadar sert bakıyordum ki omzuma bir dokunuş oldu. Kumandamın parmaklarımdan arasından kayıp havada süzülerek şifonyerimin ön tarafına çarpmasını ağır çekimde izliyorum. Arka kapağı açılıyor ve piller yatağımın yanındaki halının üzerine yuvarlanmadan önce parkenin üzerine saçılıyor.

Kanepeden atlayıp etrafımda dönüyorum, şaşkınlık uzuvlarımı kontrol ediyor. Burası tam da oyun oynarken sevdiğim gibi çok karanlık ve bu hiç yardımcı olmuyor. Birkaç adım arkamda duran kişi gölgelerle maskelenmiş ve ancak ellerini kaldırarak öne doğru koştuğunda sakinleşiyorum.

"Briar?"

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Merhaba dedim ve kapıyı çaldım ama kapı açıktı ve kulaklık taktığını gördüm. Yatmaya gidiyorum ve sadece iyi geceler demek istedim," diye saçmalıyor, sesi her zamankinden daha tiz. "Belki de konsantrasyonunu seni yalnız bırakmam için bir işaret olarak almalıydım."

"Hayır!" Dudaklarım yırtılıyor ve yanaklarım utançla ısınıyor. "Yani, her şey yolunda. Sadece oynuyordum."

Televizyona ve kumandamın pilleri halının üzerinde olduğu için kendini durdurmuş olan oyuna bakıyor.

"Hokeyi boş zamanlarında oynayacak kadar seviyorsun, üstelik sık sık buza çıkıyorsun, öyle mi?"

Bunu kemiriyorum. "Bir şeyi hiç sıkılmayacak kadar çok sevdiğin olmadı mı?"

"İş dışında mı? Resim yapmayı seviyorum ama bundan hiç sıkılmadığımı söyleyemem."

Başımı sallayarak tekrar oturuyorum ve kanepeme doğru el sallayarak sessizce ona oturmasını teklif ediyorum. Gülümsüyor ve bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim bırakarak bana katılıyor.

Kokusu hâlâ her zamankinden daha tatlı, bu da ateşinin hızla yaklaştığının bir işareti. Göğsümde bir huzursuzluk, kaburgalarımın arkasında yaklaşmamı isteyen bir çarpıntı var. Bu onun gelen feromonlarının çekimi olabilir ya da ... başka bir şey. Kendimi inkar ettiğim bir şey.

"Bunu hissettiğim tek şey hokey. Ama sanırım oynayarak büyüyünce böyle oluyor. İçime işlemiş" diyorum.

Ellerini kucagında birleştiriyor. "Hep sever miydin?"

"Sanırım öyleydi. İlk kez bir çift paten giydiğimde iki yaşındaydım. Beş yaşıma kadar oynamaya başlamadım."

"İki yaş çok küçük görünüyor. Yine de minik patenlerin içinde çok sevimli olduğunu hayal edebiliyorum."

"Bugünlerde sana annemin eski videolarını göstermem gerekecek. Berbat haldeydim," diye onaylıyorum kısıp bir kıkırdamayla.

"Artık değilsin. Hokey hakkında pek bir şey bilmem ama zarafetle oynuyorsun. Şimdi berbat olman mümkün görünmüyor."

"Bu oyuna bağlı. Artık kayıp düşmüyor olabilirim ama kötü oynadığım maçlar da oluyor. Bunların üstesinden gelmek zor ama yanımda çocuklar var. Her kaleci tüm takımıyla aynı takımda oynamak konusunda benim kadar şanslı değil."

"Sürü arkadaşlarının birlikte oynamasının zorunlu olduğunu sanıyordum. Ligde bizimki gibi çok sürü var mı?"

Bizimkiler.

Diğerleri onun böyle söylediğini duysalar çılgına dönerlerdi. Kahretsin. Kot pantolonumda neredeyse acı veren bir sertleşme var. Rahatsızlıkla yer değiştiriyorum, onun bizim hakkımızdaki iddiası üzerimde korkunç bir etki yaratıyor.

"Hayır," diye boğuluyorum, kurnazca derin bir nefes almaya çalışıyorum. "Sadece bir avuç ve bir tanesi dışında tüm üyeleri ayrılmış durumda. Oyuncularının büyük bir kısmını ağır ve uzun süreli kontratlara bağlamakta sakınca görmeyen bir takım bulmak nadirdir."

"Rayton sizi sonsuza dek bir arada tutacak mı?"

Dizimi terli bir şekilde kavıyorum. "Öyle umuyoruz. Kontratlarımızın bitmesine daha beş yıl var. Bunu ya da bundan sonra ne olacağını anlamak için zamanımız var."

"Peki beş yıl sonra nerede olacağınızı düşünüyorsunuz? Hayatında yani."

Samimiyeti çok güzel. Ve ferahlatıcı. Gerçekten ferahlatıcı. Bu kadınla ne kadar çok vakit geçirirsem, diğer üçünün ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamak da o kadar kolaylaşıyor. Bir omega'ya asla izin vermeyeceğini düşündüğüm Landon bile beni şok etti ve tam da bunu yaptı.

Şu anda onunla değil de benimle konuşuyor olmasına bile şaşıyorum. Ya da Ronan'la. Hatta Jasper'la bile. Bir geceyi daha yuvada yalnız geçirecek olması gerçekten umurlarında değil mi?

"Şu anda neden buradasın?" Sesimdeki sertlikten hemen irkilerek soruyorum. "Diğerlerinden herhangi biriyle birlikte olabilirdin."

Gözlerimi televizyona sabitliyorum, kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum. Bakışlarında bir farkındalık ya da pişmanlık parıltısı görseydim, sanırım hazır olduğumdan daha fazla canımı yakardı.

Eli, dizimi ezmek için kullandığım eli örtmek için düşüyor. Parmak eklemlerimi okşayarak mırıldanıyor: "Yapabileceğimi biliyorum. Ama ben burada oldukça memnunum."

"Hiçbir şey yapmıyoruz."

"Konuşuyoruz, değil mi? Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz?"

Sonunda ona bakmadan önce istemeden gülüyorum. Ağzındaki hafif kavis beni anında sakinleştiriyor.

"Ve beş yıl sonra hayatımı nerede gördüğümü bilmek istiyordun," diyorum.

"Görüyorum. Çünkü önümüzdeki beş yıl içinde ne istediğime dair oldukça kaba bir taslağım var. Planlarımızın uyuşup uyuşmadığını merak ediyorum."

"Bu senin için karar verici bir faktör mü?"

Başını eğiyor, gülümsemesi daha da yükseliyor.

"Göreceğiz." "Biliyor musun, genelde herkese sataşan ben oluyorum."

"Beni kızdırmak için bir davetiye ister misin, Dash?"

İçgüdülerimle savaşmayı bırakıp kendime daha fazla kapandığımda kasıklarındaki gerginlik artıyor.

"Bir tanesine hayır demem, Parlak

Gözler." "Parlak gözler mi? Bu yeni bir şey."

Hafifçe ona doğru eğiliyorum, göğsümdeki ani çekiştirme hissi gevşeyene kadar aramızdaki boşluğu yumuşatıyorum. "Sana daha önce kimse böyle demedi mi?"

"Şimdiye kadar hayır. Sanırım mantıklı. Gözlerim oldukça açık renk."

"Bunu seçmemin nedeni bu değil, Briar."

Duraksıyor, merak yüz ifadesini aydınlatıyor. "O zaman bana nedenini söyleyecek misin?"

"Henüz değil. Beş yıllık planımın ne olduğunu bilmek istediğini sanıyordum."

"Bu hiç adil değil," diye homurdanıyor.

"Surat asarken bile güzelsin."

Gözleri benimkilere kayıyor. Yutkunuyorum, bunu söylediğim için kendimi tekmelemekle dürüstlüğümlle gurur duymak arasında gidip geliyorum.

"Sence ben güzel miyim?" diye soruyor usulca.

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet. Ne kadar muhteşem olduğunun farkında değil misin?"

Gittiğin her yerde sana bakan erkeklerle başa çıkabileceğini sanıyordum."

"Hiçbiri sen ya da şu anda bu odanın dışındaki diğer erkekler değil." "Sen mükemmelsin, Briar."

"Öyleyse neden hâlâ benim gibi hissetmiyormuş gibi davranıyorsun? Tanımının ne olduğu umurumda değil, birbirimiz için kim olduğumuzun farkında olmamanın imkânı yok," diyerek doğrudan şahdamarına yöneliyor.

Bundan saklanmaya devam etmenin bir anlamı yok. Herkes cesur olabiliyorsa ben neden olamayayım?

"İlk başta Landon'ı zorlamak istemedim. Seninle tanıştığımda Landon'ın bir omega için hazır olmadığını biliyordum. Ailesiyle olan geçmişi aramızda bir sır değildi ve Landon ... o benim kardeşim. Kan bağıyla değil ama seçimle. Beni sürüye almayı seçti ve eski düşünce tarzını aşamamış pek çok insandan aldığı tepkilere rağmen beni olduğum gibi kabul etti.

"Aramızda bir engel olduğu benim için açık olmalıydı. Daha seninle tanışmadan önce koymuştum ve Ronan'ın eve bir omega gibi kokarak geldiği gece . . . Korku tehlikelidir, ama umut da öyle. En azından korkuyla her zaman en kötüsünü beklersin. Umut seni kalp kırıklığına hazırlar. Kısa bir mutluluk dönemi ve sonra güçlü bir rüzgarla, aşağıdan başka gidecek hiçbir yeriniz olmayan bir uçurumdan yuvarlanıyorsunuz. Ya en başından beri açık olsaydım ve Landon fikrini değiştirmeseydi?"

Elinin sıcaklığına odaklanıyorum ve boğazım düğümlenince onu temizliyorum.

"Sana karşı bir çekim var, Briar. Bunu inkâr edemem. Böyle dokunduğumuzda hissettiğin ve kokladığın şey-" Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüp yumuşak tenini öpüyorum. "-bu doğru. Hepsi

Bu doğru. Göğsümde beni sana yönlendiren bir çekiş var, ama yapamıyorum-şu anda bile duvarı tamamen geçemiyorum. Belki de çok uzun süre bekledim."

Yanımda dönerek dizlerinin üzerine çöküyor ve yanıma doğru eğiliyor. Ben onun elini tekrar yakalayamadan, elini tekrar benimkine koyuyor ve diğer elini denge için omzuma koyuyor. Bu pozisyonda bile ondan daha uzunum ama aradaki fark artık o kadar da kötü değil. Ağzı benimkiyle aynı hizada, benimle alay ediyor.

"Bunun bir zaman çizelgesi yok. Henüz anlamadıysan söyleyeyim, ben hiçbir yere gitmiyorum. Landon için savaşmaya hazırdım ve şimdi de seni beklemeye hazırım Dash. Ne hissettiğimi biliyorum ve o da benim olduğun. Bu ister bugün, ister yarın, isterse bir yıl sonra olsun."

Alt dudağımı ıslatıyorum ve o da bakışlarını indirip dilimin hareketini izliyor. Sesim bir oktav düşüyor, beklentiyle kararıyor. "Seni hak etmiyoruz. Tek birimiz bile."

"Sorun değil. Beni elde tutmak için çok çalışman gerekeceğini bilmek hoşuma gidiyor," diye takılıyor, alaycı tonu geri dönüyor.

Yavaş yavaş, göğsü omzuma değene ve eli köprücük kemiklerim boyunca kayana kadar bana yaklaşıyor. Tırnaklarının gömleğime hafifçe sürtünmesi bana coşku veriyor. Dokunuşun altında yanıyorum, istiyorum

-Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin," diye mırıldanıyorum.

Kokusu yoğunlaşıyor, etrafımızda o kadar güçlü bir şekilde dönüyor ki, diğerlerinden daha zayıf bir koku alma duyusuna sahip olmama rağmen başımı döndürüyor. İkimizin de derin, biyolojik bir seviyede istediği şeyi vermemi talep ederek beni tırmaladığını hissediyorum.

"Bana beş yıllık planını anlat."

Başımı sallıyorum, o kadar sessiz mırıldanıyorum ki muhtemelen sessiz olabilir. "İstediğim tek şey sürümün tamamlanması. İyileşmek."

"Gerçekten tek şey bu mu?"

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında zaman duruyor ama dudaklarını bir nefes uzakta tutarak bana sadece kısa bir tat sunuyor.

"Hayatının geri kalanını Montgomery sürüsünün bir üyesi olarak geçirdiğini görmekten daha fazlasını nasıl isteyebilirim ki? Yıllarımın geri kalanını geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor Parlak Gözler. Önümüzdeki beş yıl benim için yeterli değil."

BRIAR

"ÇOK GEÇ K A L D I Ğ I N D A N BU KADAR EMİN OLAN BİR ADAM İÇİN

Sanki buna inanıyormuşsun gibi,"

diye fısıldadım. "Sadece

dürüst davranıyorum."

Dash güzel olduğumu söylüyor ama hiç aynaya bakıp bakmadığını merak ediyorum. Sürüde daha çocuksu görünen o olsa da, bunu mükemmel bir şekilde başarıyor. Konuşmalarımızda kısa süreliğine ortaya çıkan cazibe ve mizah ipuçları görünüşüne tam olarak uyuyor. Köşesinde doğal bir kalkıklık olan koyu pembe dudakları ve ortam ne kadar gergin olursa olsun sönmeyen gözlerindeki ışıltı en sevdiğim özelliklerinden ikisi. Tüm bunları yırtık bir kot pantolon, parlak renkli bir tişört, önde ve ortada sevimsiz bir espri ve bir çift patenci ayakkabısı ile tamamladığınızda mükemmel bir beta elde edersiniz.

Korkuları haklı. Ona öyle olmadıklarını söyleyecek kişi ben değilim. Buna ondan başka kimse karar veremez. Ama bu, bana inanana kadar onun yanıldığını defalarca kanıtlamaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

"Dürüstlüğü severim," diyorum, ağızlarımız birbirine kaynaşmaya çok yakın. Belimi kavırıyor ve çeğiştiriyor. "Başka neyi seviyorsun?"

"Bunu kendin bulmak zorunda kalsan daha eğlenceli olmaz mıydı?"

"Bana bunu yapmam için izin mi veriyorsun?"

Dudaklarım titrerken yanağımın içini ısıyorum. "Evet, öyle diyebilirim."

"O zaman oyalanmayı bırakacağım."

İki dizim de kanepeye gömülene ve kucağı altıma girene kadar beni hareket ettirmesine izin veriyorum. Dash en son yakınlaştığım kişi ve bu beklenti beni yiyip bitiriyor. Sürüde benimle fazla yakınlaşmayan tek erkek Jasper ve ben bunu ciddiye almamak için kendimi zor tutuyorum.

Benimle ilgili hisleri konusunda çok açık davrandı ve sabırlı olmam gerekiyor. Ateşim geldiğinde, ne yapıp yapmadığımız endişelerimin en küçüğü olacak.

Dash'in ataması ne olursa olsun, ne kadar tahrik olduğumun kokusunu alabildiğini biliyorum. Kucağında parfüm sıkarken nasıl koklamasın?

Nefes alırken gözleri cam gibi oluyor ve ikinci elini belime koyuyor. Dudakları hafifçe aralandı, öne doğru bastırdı ve sonunda ağızlarımız arasındaki boşluğu kapattı. Ben gömleğinden tutup öne doğru eğilirken çikolata ve fıstık ezmesi etrafımızda patlıyor. Göğüslerim göğsüne çarpıyor, meme uçlarım sert ve hassas.

İlk çılgılığı boğazımdan yukarı çeken onun tadı. Öpücüğü içimdeki tamamen ilkel bir ihtiyacı, Landon'la tanıştığım ilk güne kadar kendimden uzak tuttuğum bir parçamı tatmin ediyor. Bu öpücük başından beri söylediğim şeyi doğruluyor. Dash benim ve bunu inkâr edebilecek tek bir parçam bile yok. Kalbim, aklım ve ruhum aynı fikirde.

İçgüdülerim haklıydı, tıpkı her zaman bildiğim gibi.

Bir elimi boynunun arkasına kaydırıp oradaki kısa tüyleri çekiştirirken sıcaklık omurgamı kemiriyor. Tutkumu kendi gücüyle karşılıyor, sabit bir eli belime bastırıyor ve beni daha yakına çağırıyor. Yine de yeterli değil.

İçimde ona ulaşmaya çalışan bir çağrı var ve bunun yoğunluğu karşısında ürperiyorum, kendimi şimdiden karnıma saldıran ihtiyaç patlamasına hazırlıyorum. Nefesim kesiliyor ve ağızlarımızı ayırmaya zorluyorum.

"Briar," diye inliyor, gözleri parlayarak açılıyor.

Boğazını ortaya çıkarana kadar başını daha da geriye çekiyorum ve daha iyi bir açı yakalamak için kucağından aşağı kayıyorum. Bacaklarını açıyor ve elini kıcıımı tutmak için bırakıyor. Yerimde sarsılmadan önce dudaklarım boğazıyla buluşuyor, amım durmadan damlarken hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

"İhtiyacım var..." Zar zor düşünebiliyorum. Konuşmak işe yaramıyor.

Başını eğiyor ve parmaklarını içime sokuyor. "Neye ihtiyacın varsa alabilirsin. Sadece biz hazır olana kadar o güzel dişlerini boynuma geçirmeyi bekle, tamam mı?"

Burnumu boğazına götürüyorum ve sözlerine kaşlarımı çatarak içime çekiyorum. *Çooooook* güzel kokuyor. Nasıl olur da henüz onu ısırmamı istemez? Onu benim olarak işaretlememi?

Sızlanıyorum. Başımın arkasını okşuyor ve beni susturuyor, dokunuşu kıcıma doğru ilerliyor.

"İyisin, Briar. Biliyorum. Ne hissettiğini biliyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var. Nihayet. Sadece

sana ihtiyacım var." Nefes verışı

düzensiz. "Nereye?"

"Her yerde."

"Diğer herkesi kızdırma riskini göze alıp senin içindeki ilk kişi olmaya karar vermeden önce bana daralt."

Hızla başımı sallıyorum, dilimi boğazında gezdiriyorum. Kokusu bu kadar güçlüyken fıstık ezmesi gibi terliyor olabilir. Doyamıyorum.

Hiç düşünmeden ellerimi bedenlerimizin arasına sokup kot pantolonunu çekiştiriyorum. Kemer tokası kıcımda bir acı ve ceza olarak boğazını ısırıyorum.

Şehvet lanetinin sesini bastırıyor. Ellerimi kapatıyor ve adımı söylüyor. Eriyorum, bu sesi çok seviyorum. Çok büyük bir hayranlık ve saygıyla söylüyor. Sanki benim değerli bir şey olduğuma gerçekten inanıyor.

"O parlak gözlerini görmeme izin ver, güzelim."

"Yardım et," diye yalvarıyorum, kemer tokası bir türlü çözülmeyince homurdanıyorum. "Bu cehennemden bir toka."

Kıkırdaması sivri meme uçlarımı sıyrıyor ve titriyorum, kayganlık tozluklarımı ıslatmak için sızıyor. Ne kadar tahrik olduğumu gizleme şansım hiç olmamıştı, ama şimdi? Bu şimdiye kadarki en bariz şey.

Sanki uyarıya ihtiyacım varmış gibi, "Bir artış yaşıyorsun,"

diyor. "Bu ilk değil. Ne istediğimi biliyorum."

Sonunda toka takırdıyor ve deriyi geçiriyorum. Elleri sıcak ve benimkileri tuttukları yerde terden kayganlaşmış durumda ve bu bana şu anda nedense çok çekici geliyor.

"Briar-"

Kotun içinden kalın uzunluğuna bastırıyorum ve mırıldanıyorum, zevk karnımda kaynıyor. Landon ya da Jasper kadar uzun değil ama kalın. Ronan kadar kalın olduğuna bahse girerim. Ama emin olabilmek için yan yana karşılaştırma yapmam gerekecek.

Evet, hepsinin gözümün önünde olmasına ihtiyacım var.

İnleyerek düğmeyi koparıyorum. Dash nefesinin altından homurdanıyor ve parmak eklemine çenemin altına sokmak için ellerimi serbest bırakıyor. Bu dikkatimi çekmeye yetiyor, gözlerine odaklandığımda görüşüm biraz bulanıklaşıyor.

"Sağlıklı düşünemiyorsun. Bu gece buraya beni daha iyi tanımak için geldin, seni becermem için değil. Senden faydalanmayacağım."

"Yararlanmayacaksın. Seni istiyorum, Dash. Ben hazırım. Kendin hisset," diye acele ediyorum.

Parmaklarını tutup karnıma götürmeme izin veriyor, sonra da taytımın altından bacaklarımın arasına sokuyor. Doğruyu söylediğimi fark ettiği anı izliyorum. Gözlerindeki şimşek çakması ve kalçalarının sıkışması beni tekrar fişkirtiyor. Ve bu sefer parmakları tam orada, havada asılı duruyor.

"Dash!" Parmaklarından birini kaygan etime geçirip klitorisime hafif bir fırça attığında ağlıyorum.

Yapmasını istediğim son şey elini çekmek, ama bunu sadece parlayan parmaklarını dudaklarına götürmek için yaptığında, şikayetlerimi kendime saklıyorum. Dash çatırdayan bir bakışla iki uzun parmağını ağzına götürüyor ve emerek temizliyor.

Titreyen bir karmaşayım. Beni uçuracak kıvılcım için hazır ve çaresiz, canlı bir tel.

"Kurabiye gibi, Parlak Göz. Tadın yutulacak kadar güzel."

"Onaylıyorum," diye inliyorum, kendimi sıkıca kucağına bırakıyorum ve pantolonuna uzanıyorum.

Dash yutkunuyor ve saçlarımı omuzlarımın arkasında topluyor. "Seninle uzlaşacağım."

Düğmeyi açıyorum ve fermuarı aşağı çekiyorum. Kemerini ilk itişimde Dash kalçalarını benim için kaldırıyor. Sanki kalçalarının üzerinde hiçbir ağırlığım yokmuş gibi. Kalın kaslarının altımda gerilmesi ve esnemesi beni şaşırtmıyor.

Tek yapabildiğim mutlu bir iç çekmek. Boxeri parlak renkli ve bandın hemen altındaki koyu halka boğazımda bir inilti boğmama neden oluyor.

"Rahatlamaya ihtiyacın var, Briar. Değil mi?"

Başımı sallıyorum, elimi indirip yumuşak kumaşın üzerinden onu avuçluyorum. Aleti avucumun içinde titreşerek beni keşfe devam etmem için cesaretlendiriyor.

"Alabilirsin ama sadece benim yöntemimle. O taytları üzerinden çıkaracağız ve çıplak kaldığında o amcığı sikimin üzerine oturtup güzelce ıslatabilirsin. O yumuşak dudakları yaracağım ve tam içinden geçeceğim, ama içeri girmeyecek. Henüz değil."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, bacaklarımın arasında karıncalanmalar başlıyor. Boxerındaki ıslak nokta büyüyor.

"Anladığını söyle. Anlayana kadar seni soymayacağım."

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Boxerımı indir o zaman."

Yaptım ve daha önce kesinlikle haklıydım. O kadar kalın ki, ateşim çıkana kadar beklediğimiz için minnettarım. Şu anda onu içine sığdırabileceğimden şüpheliyim.

Ama kızgınlık dönemine girdiğimde sığdıracağım. Vücudum onun ve diğerlerinin bana vereceği her şeyi alacak ve daha fazlası için yalvaracak. Kızışmalarla ilgili bir şey bu. Bazen orgazm olma ihtiyacı dışında her şeyi gözden kaçırabilirsiniz ve bu yüzden onları güvendiğim insanlarla geçirmek benim için her zaman çok önemli olmuştur.

Orgazm bir şekilde idare edilebilir, ağrısız bir ateşin anahtarı olabilir, ancak ilgilenilmek de aynı derecede önemlidir.

"Daha önce hiç bir beta ile birlikte olmadım," diye açıklıyorum.

Şaftını tutmak için bir elini indiriyor, uzun parmakları yumuşak deriyi okşuyor. "Düğümüm yok ama yine de sana kendini iyi hissettireceğim."

"Biliyorum. Zaten öylesin."

Bundan memnun, taytımı çıkarmaya başlamadan önce elini benimkiyle değiştiriyor. Kumaş santim santim kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı kayıyor, ta ki o tamamen ç ı k a r ı r k e n ben tek bacağımdan üzerinde dengede durmak zorunda kalana kadar. Yine de elimi sikinden çekmeye cesaret edemiyorum. Ta ki bacaklarına sürünüp üzerinde gezinene kadar, kaygan sıvı onu kaplamak için aşağı damlayana kadar. "S o n u n a kadar, Briar. Seni e t r a f ı m d a sarılmış hissetmek istiyorum," dedi.

ikna ediyor.

Birlikte ilk baskımız ıslak ve sıcak ve kalçalarımı öne doğru salladığımda ağzımı omzuna bırakıp inliyorum. Klitorisim o kadar şişmiş ki acı veriyor.

Dash bir elini bedenlerimizin arasına sokup göğsümü tutuyor, avucundaki nasırlar en lezzetli şekilde meme ucuma sürtünüyor. Onu çimdiklemesinin ve hafifçe çekiştirmesinin verdiği mutlulukla kıyaslanamaz bile.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri odaklanmakta zorlanıyor.

Başımı sallıyorum, onun sıcak uzunluğu boyunca sürtünüyorum. İkimiz de ıslanmıştık ve yaptığımız pisliğin ondan mı yoksa benden mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

"Hareket etmeye devam et, güzelim. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. Her tarafıma boşalman gerek."

"Seninkini de bana ver," diye yalvarıyorum, omzumu hafifçe ısıtıyor.

Şu anda onun tenine sınırsızca erişememek omega'mı üzse bile, hâlâ giydiği gömlek gerekli bir sınır.

"Öyle mi? Kokumun bu güzel amcığın her yerine sinmesini ister misin?" "Mmm."

"Uzun sürmeyecek. Böyle hareket etmeye devam et ve istediğini alacaksın."

Kalçalarımı öne doğru eğerek, her ileri kaymayı klitorisime odaklıyorum ve ihtiyacım olan anında yanıt alıyorum. Bir doruk noktası yakınlarda geziniyor ve ağzını göğsüme getirdiğinde-

"Dash! Dash, yaklaştım."

Göğüs ucumu tuttuğu için sözleri hafifçe boğuklaşıyor ve bu da yoğunluklarını artırıyor. "Islat beni, Parlak Göz. Bu şimdiye kadar cennete en yakın olduğum an. Sen bir meleksin."

Dişleriyle hassas göğsümü kazıyarak beni uçurumun kenarına fırlatıyor. Orgazm o kadar şiddetli ki sırtımı kamburlaştırıp çığlık atıyorum. Dash alçak ve derin bir sesle inliyor ve ben onun şaftına bastırıp onu sıırılsıklam ederken klitorisimi koparmak için bir elini indiriyor.

"Seni takip edeceğim, Briar," diye uyarıyor, altımdaki zonklama şiddetini artırıyor.

Kucağından inip ona hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma aldığımda hâlâ zevk sarhoşuydum.

"Kahretsin! Harikasın," diye övüyor.

Bu, onu ağzıma alma arzumu daha da yoğunlaştırıyor. Her ne kadar amıma boşalmasını çok istesem de, eğer bu da bir öncekine benzerse böylesinin daha iyi olacağını biliyorum. Ve yoğun bir orgazmdan sonra tenimin altında hala kaban ısıdan, öyle olduğunu düşünüyorum.

Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyor ve "İşte geliyor" diye uyarıyor.

Dilimi horozunun alt çıkıntısı boyunca kaydırmadan ve ucunu hevesle emmeden önce bir nefes alıyorum. Dudaklarımın arasında titreşiyor ve bir saniye sonra ağzımı dolduruyor.

Bu adamlarla tanışmadan önce, başka bir omega bana bir koku eşinin kokusunun döllerinin tadıyla eşleştiğini söylese inanmazdım, ama hem Ronan'ın hem de Dash'inkini içtikten sonra? Bu bir gerçek.

Daha sert emiyorum, yutkunurken inliyorum.

Birden sıcaklık geçmeye başladı. Nefesim kesiliyor, geri çekiliyorum. Ateşim normale dönerken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. İçimdeki titreme

Ayağa kalkmaya çalıştığım da bacaklarımdaki güçsüzlükle kıyaslandığında parmaklar hiçbir şey.

"Kıpırdama, Briar. Tuttum seni."

Dash'in sesi beni yatıştırıyor. Beni yerden kaldırıp yanındaki kanepeye oturttuğunda gülümsemem yumuşak, hatta belki biraz kaçık. Beni bırakıp aletini sokmak için uzandığı anda bir elimi uzatıp onu durduruyorum ve omega'm taleplerini dile getiriyor.

Boğazımda düğümlenen bir iniltiyle yumuşayan aletini elime alıyorum ve kendimi kanepede yatar pozisyona getiriyorum. Bir an donup kalıyor, şüphesiz ne yaptığım konusunda kafası karışmış durumda.

Saçlarımda arasında gezinmeye ve dudaklarıma dokunmaya başlayan parmakları bana ne zaman anladığını söylüyor.

"Devam et, Parlak Göz. Ben burada olacağım."

"Bu gece senin hakkında öğrendiğim her şeyi sevdim," diye fısıldıyorum başımı kasıklarına dayayıp onu tekrar ağzıma almadan önce.

Sık ısıtmak daha önce hiç yapmadığım bir şeydi ama seks-pozitif bir omega blogunda gördüğümde ilgimi çekmişti. Şimdi bunu Dash ile yapmak ilgimi doğruluyor.

Samimiyetin ötesinde bir şey ve bence aramızda olanları bitirmek için mükemmel bir yol. Onunla bu seviyedeki iletişimimi kaybetmediğimde içime dolan anlık rahatlama ihtiyacım olan her şeydi.

Nefesini üflüyor ve saçlarımla oynamaya devam ediyor. "Ne zaman başka bir şey öğrenmek istersen, ben açık bir kitabım."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve sıcak, davetkâr bir rahatlık hissine kapılıyorum.

Omega'm huzur içinde ve yalnız olmadığımı bilerek uykuya dalıyorum.

Dash burada.

BRIAR

DASH'IN KUCAĞI YERINE BİR YATAKTA UYANIYORUM.

Uzuvlarımı tamamen gerdiğimde devasa bir yatakta olduğumu hemen fark ediyorum. Çıplak ayak parmaklarımın altındaki çarşaflar en yumuşak ipek gibi hissettiriyor ve beni ağırlaştıran yorgan sıcak, sanki şu süslü ısıtmalı olanlardan biri gibi.

Gözlerimi kısarak açıyorum ve uykulu sisin içinden gözlerimi kırıştırıyorum. Yuva parlak bir ışıkla doluyor ve tül perdeler çatlak pencereden gelen esintiyle dalgalanıyor. Gülümsemem küçük ama içten. Adamlarımdan hiçbirine pencere açıkken uyumam gerektiğinden bahsettiğimi sanmıyorum, bu yüzden ben uyurken birinin pencereyi açması büyük olasılıkla bir tesadüftü. Her halükarda bu beni mutlu ediyor.

Ben büyürken Pazar sabahları gürültülü olurdu, bu yüzden kendi başıma taşındığımda sessizleşmeleri biraz sarsıcı oldu. Burada da her şeyin aynı olmasını bekliyordum ama oturup kollarımı uzatırken alt kattan gelen sesleri duymak hoş bir sürpriz oldu.

Gövdemdeki yumuşak kumaş sürtünmesi gözlerimi kaçırmama neden oluyor. Bu gömleği dün gece giymemiştin, benim de değildi. Gömleği kıştırıp göğsümdeki Rayton Riptides logosuna baktığımda karnım çırpınmalarla doluyor. Fıstık ezmesinin zengin kokusu etrafımdaki havayı dolduruyor. Sırıtiyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum.

Tuvaletin ışıklarını yakarken ve gömleğin arkasını görmek için aynaya bakarken hızımı kontrol altında tutmak zor. 99 rakamı kalın, blok harflerle yazılmıştı ve şüphelerimi doğruluyordu.

Orada öylece durup, kimseye itiraf edemeyeceğim kadar uzun bir süre kendime baktıktan sonra isteksizce tişörtümü çıkarıp duşa giriyorum. Birkaç dakika içinde duşa girip çıkıyorum ve diş fırçası aramak için makyaj masasındaki tüm çekmeceleri karıştırıyorum.

Çekmeceleri ve dolapları dolduranın dört erkek olduğunu bilerek tamamen dolu bir banyoyu aramak gerçeküstü. Her ürünün benim sahip olduğum ve her gün kullandığım bir ürün olduğunu fark ettiğimde daha da gerçeküstü.

Bekle. . .

Elim saç bağı ve toka çekmecesinde donup kalıyor ve lavabonun yanında duran pembe elektrikli diş fırçasına bakıyorum. *Benim* pembe elektrikli diş fırçam.

"Yapmadılar ..."

Ama yaptılar. Çekmece çekmece, evdeki eşyalarımı yeniden stoklanmış ekstralarla birlikte buluyorum. Bu banyoda yüzlerce dolar var, hepsi benim için harcanmış.

Dash'in gömleğini tekrar giyip odadan çıkmadan önce dişlerimi ve saçımı fırçalıyorum. Bir hevesle gömme dolaba yöneliyorum ve ılık çalarak yolumda duruyorum.

Montgomery paketi hızlı çalışıyor.

Banyoya benzer şekilde dolap da eski kıyafetlerimin ve benzer tarz ve renklerde yeni kıyafetlerimin bulunduğu raflarla dolu. Parmaklarımı asılı etek ve elbiselerin kollarında gezdiriyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum. Kıyafetlerim konusunda hiçbir zaman seçici olmadım ama belirli bir tarzım var.

Daha rahat kalıplar, dantel taytlar ve atletler ile bir türlü vazgeçemediğim patenci eteklerinin bir karışımı. O gün nasıl istersem ve nasıl hissedersen öyle giyinmeyi seviyorum ve bu da ihtiyacım olandan daha fazla kıyafetim olduğu anlamına geliyor çünkü seçenekleri seviyorum.

Benim için yeni kıyafetler satın almaktan hangi adam sorumluydu bilmiyorum ama olağanüstü bir iş çıkardılar. Gömleklerin içindeki etiketler benimle birlikte gelenlerin hepsinden daha süslü ve eteklerin kumaşı bile daha yumuşak.

Giyecek çok şey olmasına rağmen üstümü değiştirmeyi tercih etmiyorum. Dash'in gömleği üzerimde kocaman duruyor ve dizlerime kadar örtüyor, ki popomu geçmese umursayacaklarını sanmıyorum.

Dolaptan çıkarken, kendi rafında tek başına duran uzun pembe ipek çarşafı fark ediyorum. Bir kahkahayı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, çarşafı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Buradaki ilk gecemde yatağında olan arşıfların aynısı ama mükemmel pastel pembe renkte. Benim favorim.

Uyandığımda dikkat etmemiştim ama eminim ki gidip baksaydım yataktakilerin aynısı olduğunu görürdüm.

Dolaptan çıkıp telefonumu şifonyerin üzerinde durduğu yerden alırken başım dönüyor. Saat bir an için heyecanımı çalıyor, ekranda bekleyen mesajları görmeden önce alarm midemi bulandırıyor.

Clove: Haber verdiğin için teşekkürler. Onu uyandırma. Bırak uyusun, ben yarın arayıp bilgi veririm.

Clove: Bunu hak edilmiş bir Cuma izni olarak düşün, Briar. Seni seviyorum *kalp emojisi*

Çocuklardan birinin dün gece onunla yapmış olabileceği konuşmayı açmadan önce bir elimi göğüslerimin arasında, kalbimin üzerinde gezdiriyorum. Dash, büyük ihtimalle.

Ona verdiği güncelleme basit ama etkiliydi. Zor bir gün geçirdikten sonra öngörülebilir bir gelecek için onların evinde güvendeydim ve hazır olduğumda onu arayıp bilgi verecektim. İşten bir gün izin almam gerektiğine dair bir şey söylenmedi ama yine de Clover'ın bir gün izin teklif etmesine şaşırmadım.

Kabul edeceğime de şaşırmadım. Ben: Seni seviyorum.

Sonra konuşuruz, teşekkürler xoxo

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu şifonyerin üzerine bırakıp aceleyle aşağıya iniyorum. Önünden geçtiğim dört kapıdan üçü dün gece olduğu gibi açık. Dash geç yattıyor olmalı.

"Sanırım kahvaltı ile uyandırılmak istiyor," diyor Jasper.

Sabah ilk iş onun sesini duymak beni düğüm düğüm ediyor. İyi anlamda.

Ronan derin derin homurdanıyor ve onu henüz göremesem de kaşlarını attığını biliyorum. "Ya da uykusunu Dash gibi seviyor olabilir."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye

ekliyor Landon. Adımlarım duraksıyor ve

dudağımı ısırıyorum.

Bir parçam dünün gerçekten yaşandığına ve bugün, birkaç gün önce yaşadığım gerçekliğe uyanacağıma gerçekten inanmıyordu. Landon'ın bu kadar köklü bir değışiklik yapmadığı ve bunu denemeye karar vermediğı bir gerçeklik.

Ama o burada ve görünüşe bakılırsa kahvaltıya yardım ediyor.

Henüz kendimi duyurmak istemediğim için merdivene doğru sürünüyorum ve bir adım daha atmayı bekleyerek orada duruyorum.

"Krep, waffle ya da Fransız tostunu?" Jasper soruyor.

Landon oflayıp pufluyor. "Fransız tostunu sıkıcı. Krep yap ve üzerine bir şeyler ekle."

"Sakın limon deme. Ereksiyon olurum," diye uyarıyor Ronan.

Kızarıyorum ve hemen bacaklarımın arasını sıkarken kokumun patlamasını engellemeye çalışıyorum. Bu azgınlık sinir bozucu olmaya başlıyor. Ateşim çıkacaksa, bir an önce çıksa olmaz mı?

Jasper'ın kahkahası yumuşak. "Sadece sen olmazsın. Ben çikolata parçacıkları yapacağım."

"Dün gece yeterince çikolata yedi," diye homurdanıyor

Ronan. "Kıskanıyor musun?" Landon soruyor.

İlk iki basamağı iniyorum ve durup Ronan'ın cevabını bekliyorum.

"Kıskandığımı biliyorsun."

Jasper mırıldanıyor ve yeni yerimden onun mutfakta dolaşıp yemek malzemeleri toplamasını izleyebiliyorum. "Onunla zaman geçirmeyi hak ediyor."

Landon gömleksiz, sırtını buzdolabına yasladığında kasıklarına giden V'nin çoğunu açıkta bırakan bir çift düşük bel ekose pijama pantolon giyiyor. Yemin ederim, bilerek ateşimin çıkmasını sağlamaya çalışıyorlar. O kadar yakışıklı ki bu bile başlı başına bir suç ama bir de yarı çıplaklığını ekleyince ağzımın suyu akıyor.

Ronan da daha iyi değil. Evet, bu sabah bir gömlek giydi ama omuzları yırtık ve kolsuz, yani gerçekten, bu sayılır mı? Mutfağın karşı tarafında durup Jasper'ın krep hamurunu karıştırmaya çalışmasını izlerken pazularını esnetmesi düpedüz kol pornosu.

"Bu işte ne kadar çabuk birlikte olursak o kadar iyi olacak," diyor Jasper.

Landon kolunun arkasını kaşıyor. "Evet, biliyorum."

"O zaman kreplerin kutlama amaçlı mı olması gerekiyor?" Ronan soruyor.

Jasper toz krep karışımını dev bir gümüş kâseye boşaltıyor ve yanına koyduğu süte uzanıyor. "Belki biraz. Sadece onu etkilemeye ve çaba göstermeye istekli olduğumuzu göstermeye çalışıyorum. Zaten gerideyiz. Dün gece Dash olmasaydı, ona fark ettirmeden eşyalarını yuvaya koyma şansımız olmayacaktı."

"Landon'ın aylardır aklına gelen en iyi fikir," diye mırıldanıyor Ronan.

Bu çok küçük bir bilgi ama benim için inanılmaz derecede önemli. İki basamak daha iniyorum.

Landon başını buzdolabına yaslıyor ve Jasper'ın kasede çırpma teli kullanmasını izliyor. "Onunla ne yapmak istediği hakkında konuşmalıyız."

mobilya. Burada yer var."

"Oraya bırakabiliriz," diyorum varlığımı duyurarak.

Üçü de kafalarını bana doğru çevirip gülümsüyorlar. Daha doğrusu Ronan sırtıyor. Ondan hâlâ kocaman bir sırtış almam gerekiyor.

"Günaydın aşkım," diyor Jasper.

Kalan merdivenleri atlayarak iniyorum ve onlara doğru koşarak heyecanımı belli etmemeye çalışıyorum. "Günaydın."

"Nasıl uyudun?" Landon soruyor, sesi hafifçe kalınlaşıyor.

Gözlerimi her biri arasında gezdirerek dudağımı ısıriyorum ve ellerimi adanın uzak tarafına yerleştiriyorum. Beni dikkatle izliyorlar, sanki bir saniye bile kafalarını çevirirlerse kaybolacağımdan korkuyorlar.

Bu şekilde izlenmeye alışabilirim. Sanki dünyada en çok değer verdikleri şey benmişim gibi.

"O çok sevdiğim yumuşak çarşafarla, uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu. Belki yeni pembe rengin de biraz yardımcı olmuştur."

Jasper'ın yanakları koyu bir pembeye bürünürken gülümsemesi büyüyor. "Bu rengi beğendin mi?"

"Benim favorim."

"Çok şükür. Artık bu kadar gergin olmayı bırakabilir," diyor

Ronan. Jasper ona ters ters bakıyor. "Ronan."

"Gizlilik yemini etmedik."

Landon buzdolabından uzaklaşıyor ve bana ulaşmak için gereken iki adımı atıyor. Gözleriyle buluşmak için başımı geriye atıyorum ve yumuşak, mutlu bir iç çekiyorum.

"Kreplerinde çikolata parçacıkları sever misin Haven?"

"Beyaz çikolata parçacıkları olmadığı sürece. Onlarla ilgili çocukluğumdan kalma bir korku hikâyem var."

Beni kollarının arasına alıyor ve yüzümü kavrayıp öpmeden önce geriye yatırıyor. Gözlerimi kapatıp ona uzanıyorum, bana sarıldığından daha sıkı sarılıp onu kendime çekiyorum. Teni parmaklarımın altında yanıyor, çok sıcak ve sert.

Öpüşme sona erdiğinde ağızlarımız birbirine yapışıyor ve o konuşurken neredeyse tekrar birleşiyorlar.

"Bana şu hikayeyi anlat."

"O kadar da heyecan verici değil. Sadece midem için travmatik." Gözleri dalgalanmıyor. "Yine de anlat."

"Bilmek isteyen tek kişi o değil. Onu rahatsız etme, ahmak," diye azarlıyor Ronan, yanımda belirerek.

Bir koldan diğerine geçiyor. Ronan'ın karamel kahve kokusu nabzımı hızlandırıyor, ayak parmaklarımın ucuna basıp ağzının hemen altından öpüyorum. Elleri arka tarafımı bulup sıkıyor ve beni vücuduna doğru çekmek için kullanıyor.

"Günaydın, Petal. şu anda üst kattaki uykucu betayı gerçekten kısıkanıyorum."

"Dün gece yüzünden mi?"

"O ve giydiğin bu tişört yüzünden. Üst katta seni bekleyen üzerinde beş olan bir tane var."

"Teknik olarak, numaraya rağmen hâlâ senin adın," diye takılıyorum, bir elimi sırtında gezdirerek.

Başını eğiyor ve dudaklarımı kovalıyor, bu yorumumdan dolayı beni cezalandırmak için olduğunu bildiğim sert, alaycı bir öpücük çalıyor.

Yine de cevap veren o değil. Jasper'ın sesi şimdi daha yakın, ama Ronan'ın arkasından onu göremiyorum.

"Eğer sana vermemize izin verirsen, senin de olur."

Ronan, "Her iki şekilde de, beni mahveden numara," diye mırıldanıyor.

Kirpiklerimi kırpıştırıyorum ve ellerimi sıkıca göğsüne bastırıyorum. "Bir dahaki sefere seninkini takmama ne dersin?"

"Bu noktada bir program yapmamız gerekecek," diyor Landon.

Jasper mırıldanıyor. "Yeni bir takvim sipariş edeceğim."

İri, sert bir vücut sırtıma doğru hareket ediyor ve ben onun içinde eriyerek durgunlaşıyorum. Başımı göğsüne yaslayıp mutlulukla inlediğimde Jasper'ın temiz çamaşır kokusu yüzüme çarpıyor.

Alfalarımın beni bu şekilde çevrelemesi coşku verici. Dokunuşlarını tenimde zap gibi hissediyorum ve hemen daha fazlasını arzuluyorum. Bu pozisyon olacakların habercisi ve bunu gerçekten çok beğendiğimi söyleyebilirim.

Jasper hayalet gibi bir dokunuşla saçlarımı omzumun arkasına çekiyor, ardından boynuma ve kulağımın kabuğuna öpücükler bırakıyor. Nefes almayı bırakıyorum.

"Onların kıyafetlerini giymen için sana zorbalık yapmalarına izin verme," diye fısıldıyor.

Onu görebilmek için başımı çeviriyorum. "Farklı bir yaklaşımın var mı?"

Gülümsemesi onu daha genç gösteriyor, Dash'in olduğu gibi neredeyse çocuksu.

"Onu senden ıkarabileceğim zaman giymeni tercih ederim."

Woah.

"Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Yakında."

"Tamam."

Ronan'ın derin kahkahası göğsümü deliyor ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gülmeyi kesiyor. "Hiçbir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Jasper bir adım geri çekilip Ronan'ın etrafından dolaşmadan önce boynumu son bir kez öpüyor. Bir süre sonra onu gözden kaybediyorum ama çırpma telinin gümüş bir kâseye sürtünmesinden nereye gittiğini anlıyorum.

"Şimdi bize hikâyeni anlat," diye sesleniyor bana.

Ronan benim için bir bar taburesi çekmeden önce bir öpücük daha çalıyor. Tabureye oturup dirseklerimi adaya dayıyorum ve Jasper'ın mutfakta dolaşmasını izliyorum.

Yanımdaki koltuğa Landon, diğerine de Ronan oturdu. "Tamam, ama hayal kırıklığına uğrama ne zaman o zaman karşılamaz senin beklentiler," diye uyarıyorum.

Jasper başını sallıyor ve ocağa bir tava koyuyor. "Alfabeyi ezbere okuyabilirsin ve ben de büyülenirim."

"Bu senin sapkınlığın mı, Jas? Eski moda bir alfabe ezberi mi?" Landon soruyor, kelimelerinde ağır bir mizah var.

Jasper, Landon'ın alaylarına alışkın değilmiş ve cevap verme şansını kaçırmak istemiyormuş gibi, cevabını gevelemeden önce sürü liderine şaşkın bir bakış atıyor. Ya da belki de kulağa nasıl geldiğini unutmuştur.

Hepsi birlikte nasıl eğleneceklerini unuttular mı? "Bu ya da çarpım tablosu. İkiler ve dörtler benim olayım."

Ronan boğulur. "İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz inek. Clark Kent tüm gücüyle burada."

"Dikkatli ol, Süpermen benim gizli kimliğim, değil mi Briar?" Landon soruyor, bir eli üst baldırına düşüyor.

Elimde olmadan onu dürtüyorum. "Paylaşmak istemiyor musun?" Gözleri kararıyor, sesi dumanlı. "Onunla olmaz."

Pişen kreplerin kokusu, bar taburesinden kaymamı ve şu anda buradaki erkeklerin her biri için dizlerimin üzerine çökmemi engellemeye yardımcı oluyor. Onlara beni bu adaya yatırıp kahvaltıda yemeleri için yalvaracak değilim ama açlıktan ölüyorum ve Dash burada değil.

"Ben çocukken annem Noel'de sürekli yemek yapardı," diye başlıyorum, bunun hepimiz için iyi bir dikkat dağıtıcı olmasını umarak. "İndirimdeyken her zaman bir şeyleri fazla almak gibi bir alışkanlığı vardı ve iki litrelik bir küveti indirimli, eriyen beyaz çikolatayla doldurmuştu. Bir gece gizlice odamdan çıkıp mutfığa indim ve en az üç fincanı mideye indirdim. Birkaç saat sonra hepsini kusuyordum. O gün bugündür midem bulanmadan kokusunu bile alamıyorum."

"Dash'in kokusunun beyaz çikolata olmaması iyi bir şey o zaman," diyor Jasper, eğlencesini gizleyemeyerek.

Hafifçe kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuda benimle alay edemezsin!" Landon bacağımı sıkıyor. "Bunu asla yapmayız."

"Yaparsak ne olur?" Ronan soruyor.

"Öğrenmek istiyor musun? Çünkü yuvanın dışında kalma riskini almak isteyeceğini sanmıyorum..." Sözümü kesiyorum.

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Alay etmek yok."

Jasper başını sallıyor, kahverengi çikolata parçacıklarını serpiştirmeden önce ilk iki krepı çevirirken nefesinin altında kıkırdıyor. "Bugün bir planın var mı aşkım?"

"Hayır."

"Sen de ister misin?"

"Kesinlikle," diyorum karnım guruldarken.

"Favori bir yuva mağazan var mı, yoksa nereye gideceğimizi seçmemize açık mısın?"

Yavaşça Landon ve Ronan'a bakmadan önce ona geniş geniş bakıyorum. Sessiz kalıyorlar ama Landon'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Hâlâ benimle yuva alışverişine çıkmak istiyor musun?" Sesimdeki şaşkınlıktan irkildim.

Jasper iki krepı yuvarlak bir tabağa koyduktan sonra dönüp bakışlarımı karşılıyor. "Kesinlikle."

"O zaman açığım. Tamamen açık."

JASPER

"BURASI BİR YUVA DÜKKÂNI MI? BİR HAVAALANI BÜYÜKLÜĞÜNDE," DEDI BRIAR.

mırıldanıyor, otoparkta dururken gözlerini kocaman açıyor.

Cozy Hollow tüm Batı Kanada'daki en büyük yuva malzemeleri deposu, bu yüzden otoparkın dolup taşması mantıklı olsa da, park edecek bir yer bulmak yine de sinir bozucuydu. Briar'ı çok uzağa yürütmek istemedim, bu yüzden ön tarafa yakın bir yer bulmadan önce on dakika boyunca her şeyi daire içine aldım.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama Ronan'ın kız kardeşiyle geldiğini biliyorum. Bugün burada bizimle olması çok faydalı olurdu ama defans oyuncularıyla ekstra bir antrenman için çağrıldı. Dash onun yerini almak için gönüllü oldu.

"Havaalanından daha iyi. Buradaki havayı solumaktan ya da devasa bavullarla topuğunuza vurulmasından hasta olmuyorsunuz," diyor Dash.

Briar kıkırdıyor. "Onun yerine metal arabalara takılıyorum."

"Ben alırım. Hadi gidelim aşkım. Epey bir listemiz var." Elimi uzatıyorum ve o da kolayca tutuyor.

Dash'e bakıyorum ve onun da aynı şeyi yapmakta tereddüt ettiğini görüyorum. Briar ona izin vermiyor. Kolunu onunkinin içinden geçiriyor ve ısıltılı bir sırıtışla ona bakıyor.

"Sadece kaybolmanı istemiyorum," diyor ona.

Ondan kaçan kahkaha göğsümü delip geçiyor. Bu onun eski gülüşü. Sürü gerginleşmeye başlamadan önce attığı kahkaha.

rahatsız edici.

"Her zaman SUV'a geri dönebilir ve önce bir evcil hayvan dükkanına gidebiliriz, böylece benim için bir tasma ve kayış seçebilirsiniz."

Dash'in yanındaki boşluğa bir araba yanaşıyor ama o fark etmiyor. Dikkatinin tüm ağırlığı Briar'ın üzerinde.

"Mavi mi yoksa pembe mi tercih edersin?" diye mırıldanıyor.

"Üzerinde adımın yazılı olduğu o sevimli küçük etiketlerden biriyle geldiği sürece fark etmez."

"Bunu yapabilirim. Hatta üzerine küçük bir çikolatalı fıstık ezme fincan bile eklerim."

Boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve kızın yanağına kocaman bir öpücük konduruyor. "Mükemmel."

Birkaç dakika sonra otomatik kapıdan içeri giriyoruz ve Briar koşarak bir araba kapıyor. Giydiği siyah patenci eteği her aceleci adımda kalçalarından dışarı fırlıyor ve ben hala ona her gün her an ilk kez bakıyormuş gibi bakmaktan kendimi alamayarak uzun bir nefes çekiyorum.

"O inanılmaz, Jas," diye mırıldanıyor Dash, benimle aynı şeyi yaparak.

"Haftalardır sana bunu söylüyorum."

"Eğer koku eşim olmasaydı, sence hâlâ bu kadar ilgilenir miydim?"

Briar arabayı bize doğru itiyor ve yol boyunca sırtıyor. Parmak arası terlikleri gürültüyle yere çarpıyor ama buna aldırıyor.

"Bence onu sevmesi için hemen herkesi ikna edebilir, Dash. Koku uyumu olsun ya da olmasın, o senin için önemli. Onunla ilgileniyorsun, o yüzden buna odaklan. Kendini sorgulayarak çok fazla zaman harcama."

"Ne olursa olsun ona aşık oluyorum."

Sanırım ona çoktan aşık olmuş olabilirim ve bu beni olduğundan daha fazla korkutmalı.

"İkinizden birinin yuva dekorasyonu konusunda deneyimi var mı?" diye soruyor, arabayı hevesle geri döndürerek.

Dash ve ben onun yanında yürüyoruz, birimiz arabanın iki yanında, ve o nereye götürürse onu takip ediyoruz, bütün günü böyle geçirmekten memnunuz. Yarına kadar antrenmanımız yok ve boş zamanımı onunla geçirmekten daha iyi bir yol düşünmüyorum.

"Düşünmüyorum. Yuvayı şu anki haline getiren Jas. Ofiste sakladığın bir yığın *Nesting Digest* dergisi var.

yeterince ararsan bulabilirsin," diyor Dash.

Arabayı sağı çevirmeden önce bana yumuşak bir bakış atıyor. "Zaten yuvanın içinde olanlar mükemmel. Ölçseydim, sanırım yatak dairemdeki yatak odası kadar büyük olurdu. Renkler harika ve battaniye ısıtılmalı mı, yoksa ben mi çok sıcakladım?"

"Isıtılmalı. Normalde sevip sevmeyeceğinden emin değildim ama Dash seni odana taşıırken Ronan pencereyi açtı ve üşümeni istemediğim için battaniyeyi açtım," diyorum, sinirlerim tepemde.

"Penceremi o mu açtı? Kimin açtığından emin değildim."

Yastık ve battaniyelerle dolu bir koridora dönüyoruz ve Dash her birine kocaman gözlerle bakıyor.

Parlak turuncu tüylü yastıklardan birine dokunarak, "Dairende geceleri yatak odanın penceresini hep açık bıraktığını söyledi," diye mırıldanıyor.

Briar bir inanmazlık sesi çıkarıyor ve soluk pembe bir tanesini sıkmak için durmadan önce parmaklarını tüm raf boyunca tüylü battaniyelerde gezdiriyor.

"Ronan'ın düşündüğümünden daha fazla gece evimin önüne park edip beni izlediğinden eminim."

"Onu tanıyorsam, muhtemelen haklısındır," diyor Dash.

Onun dikkatini o yastığa odaklıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Bunu beğendin mi?"

"Çarşafarla uyumlu, değil mi?"

"Evet. Birkaç tane al," diye talimat veriyorum, iki tanesine uzanıyorum bile. Yanakları taze pembe bir renkle parlıyor.

"Tamam."

"Dediğin gibi Parlak Göz, yatak çok büyük. Onu doldurmak için yeterince yastığa ihtiyacın var ve sana yalan söylemeyeceğim -andon lanet olası bir domuz."

"Siz ikiniz geceleri çok mu sarılıp yatıyorsunuz?" diye soruyor yine ona takılarak.

Adam alay ediyor ve aynı yastıklardan iki tane daha alıp arabaya koyuyor. "Sadece ikide bir."

"Kıskandım." El arabasına yeniden tutunuyor ve onu koridorun dışına doğru itmeye başlıyor. "Ama bu durumda, sanırım beş iyi bir seçim."

"Battaniyeye de ihtiyacımız var. Bunlardan herhangi birini beğendin mi? Ya da önce mobilya bölümüne gidebiliriz. Karyolayı beğendiğinizi düşünmüştüm ama yeni bir tane isterseniz sipariş verebiliriz. Buradan olmak zorunda da değil. Şifonyer yeterince büyük mü?" Saçmalıyorum.

Sinirlerim bir türlü geçmiyor. Onunla ve Dash'le geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyor olmamın bir önemi yok; onlardan kurtulamıyorum.

Yuva için ilk alışverişleri yaptığımda, omega'mız bir şeyi beğenmezse seçimlerimin değiştirilebileceğini biliyordum. Her şeyi değiştirmeyi teklif etmeye hazırlıksız değildim. Sanırım sadece gerçekten iyi bir iş çıkardığımı ve onu tanımadan bile seveceği şeyleri seçebileceğimi bilmek istedim.

Bu çok saçma.

"Jas," diyor usulca, elimi çekiştirerek. Ona bakıyorum ve nefes alma yeteneğimi kaybediyorum. "Yuva için seçtiğin her şey mükemmel. Yatak rahat ve hepimiz için yeterince büyük, ahşap kaplamalar da çok güzel. Son rötuşları bugün yapacağız ve burası benim en sevdiğim yer olacak."

"Emin misin?"

"Eski yuvam yatak odamın köşesinde bir battaniye kalesiydi. Benim için inşa ettiğin yuva hayallerimin de ötesinde," diye onaylıyor.

Sonunda rahatladım.

İçgüdülerimi takip ediyorum ve ona uzanıyorum. Yanağını avucumun içine alıp ağzımı indiriyorum ve onu öpüyorum. Nazik bir öpücük, sessiz bir teşekkürden fazlası değil ama yine de göğsümün derinliklerine saplanıyor.

"Birkaç farklı battaniye alsak ve hepsini denesen nasıl olur? Beğenmediklerini kliniğe bağışlayabiliriz. Orada yaptığınız bir şey mi bu?" Dash yanımdaki battanileri incelemeye ara vererek soruyor.

Briar telaşlı bir bakışla elimden kurtuluyor ve dikkatini Dash'in önündeki seçkiye çeviriyor. "Y a p a b i l i r i z . Nekahet odalarını normal bir hastanedeki steril görünümlü odalar yerine mümkün olduğunca ev gibi yapmaya çalıştığımızı biliyorum, bu yüzden rahat battaniler buna yardımcı olabilir. Gerçi bunlar çok pahalı ve hastalarımızı evlerine göndermeyi seviyoruz, böylece doğum sırasında sahip oldukları bir şeyi yanlarında tutabiliyorlar." "Klinik için istediğiniz başka bir şey var mı? Bir işi yürütmenin kolay olmadığını tahmin ediyorum," diyorum

Dash bir dizi battaniyeyi atmaya başlarken arabanın içine.

Sadece birkaç yastık ve battaniye ekledikten sonra bile hızla doldu. En az iki katı büyüklükte olabilirlerdi.

"Klinik için bir şeyler almıyorsunuz. Ama evet, zor. İlk başladığımızda aylarca kendimize ödeme yapmadık çünkü zaten

Diğer her şey için cebimden ödeme yapıyorum. Hayatımda bir gün bile özel sağlık hizmetlerini savunmadım, bu yüzden her şeyi arka tarafta, çoğunlukla da devletle halletmek uzun zaman aldı. Biz kâr amacı gütmeyen bir kuruluşuz, dolayısıyla ayakta kalabilmek için ihtiyacımız olan şey devlet finansmanı ve bağışlar. Bu omegalar bize genellikle güvenli bir yerde, güvenli ve kontrollü bir doğum yaptıktan başka bir şey istemeden geliyorlar. Özel bir klinik olmak, bunun için ücret almak anlamına geliyordu. Clover ve ben kimseyi ne kadar parası var diye dışlamadığımızdan emin olmayı tercih ederiz."

Briar başını dik tutup mırıldanıyor ve nasıl tepki vereceğimizi beklemeden arabayı ilk koridordan çıkarıp ikinci koridora doğru çeviriyor. Dash ve ben birkaç adım gerisinde oyalanıyoruz. İşine duyduğu sevgi inanılmaz. Sadece bu da değil, takdire şayan. Umut Limanı'na gelen omegaları o kadar önemsiyor ki, onu hak etmek için ne yaptığımızı şaşırtıyorum.

Dash o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki, mağazayı dolduran sohbet sesleri ve pop müziğin gürültüsünden duyabiliyorum. "Tamam, kliniğe yardım etmeyi kendimize görev edineceğiz, değil mi?"

"Sadece kliniğe değil. Ona mümkün olan en iyi hayatı sunmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Başka bir araba alacağım." Bir kahkaha patlattım. "İki tane al."

MONTGOMERY PACK

Beyzbol şapkalarını bilerek takıyorduk. İçeride güneş gözlüğü takmak sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı, toplum içinde tanınmaktan kaçınmak anlamına geliyorsa, bunu da yapardık.

Ev eşyalarıyla dolup taşan üç arabayı iterek, girişten ön kasalara kadar neredeyse başarıyla ilerliyoruz. Yanından geçtiğimiz çiftin gözlerini Dash ve bana dikip soluk soluğa kaldığı anda huzurlu alışveriş gezimizin kesintiye uğrayacağını anlıyorum.

"Bu mu? ..." diye fısıldıyor kadın yanındaki adama.

Sürü arkadaşım onları benimle aynı anda fark ediyor ve dikkatleri üzerimize çekmelerine fırsat vermeden hemen müdahale ediyor.

Yürüyüşünü biraz yavaşlatıyor ve Briar'ın önümüze geçmesine izin verdikten sonra onlara ısıltılı bir sırıtış atıyor. "Bir şey imzalamamızı ister misin? Eğer imzalayabilirsek

Bunu biraz sessiz tutarsanız memnun oluruz."

Adam - cüssesine bakılırsa bir alfa - elini omega'nın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "İmzalamanız için elimde bir şey yok, bekleyin! Peki ya benim kolum?"

"Evet, tabii," diyor Dash.

Kadının çantasına bakıyorum. "Kaleminiz var mı?"

"Evet!" Saçlarını omuzlarının arkasına topluyor ve çantasını kolundan indirip karıştırmaya başlıyor.

Bu hareket boğazındaki iyileşmiş iki ısıruk izini ortaya çıkarıyor. Hemen Briar'a bakıyorum.

Biz çiftle ilgilenirken o zaten meraklı ama memnun bir şekilde bana bakıyor. Bize duyduğu güven, hissettiğim özlemi daha da kötüleştiriyor. Boğazındaki işaretimi daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Hokey kariyerim onun yanında sönük kalıyor.

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor ve ben de aşk acısı çekiyormuşum gibi görünmekten utanmadan gülümsüyorum.

"Bu senin omega'n mı?"

Soru artık çantasını karıştırmayan kadından geliyor. Briar ve benim aramda, alınmadığım bilmiş bir bakışla sıcak bir şekilde bakıyor.

"Evet, Briar bizim omega'mız. Gerçi bunu daha çok onun alfasıymışız gibi ifade etmeliyiz. Burada kararları o veriyor," diyorum.

Yüzü aydınlandı. "Bu hoşuma gitti. Bunun olmasına aldırıyor mu?" "Hayran etkileşimleri mi?"

"Evet."

"Aslında bu ilk kez oluyor."

Bir parça şaşkınlık beliriyor. "Sanırım bu onun için sorun değil."

Briar'ı tekrar buluyorum ve kendim için bu onayı alıyorum. Dash'e baktığında. Gözlerini takip ediyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Bunu dövme yaptıracağım. Sen ligdeki en iyi kalecisin dostum. Umarım yakında takdir edilirsin," diyor adam ona.

Dash'in göğsü gururla kabarırken önündeki kola çizmeye devam ediyor. Gerçekten berbat bir şey, lekeli harflerden ve ağaç dalına benzeyen bir hokey sopasından oluşan tam bir karmaşa.

"Pekâlâ, işin bitti. Mükrepledikten sonra sosyal medya hesaplarıma fotoğrafını göndermekten çekinme ki ben de görebileyim," diyor ve başını kaldırıp kalemi bana uzatıyor.

Adam Dash'in çizimine bir başyapıtmış gibi bakarken hemen üstündeki deri parçasını bana uzatıyor. Benim imzam Dash'inkinden çok daha hızlı ve çok daha düzgün.

Kalemi geri verdiğimde, adamla hızlıca bir fotoğraf çektiriyoruz ve sonra omega'mıza geri dönüyoruz. Sinsi bir sırıtışla arabaya yaslanıyor.

"İki ünlüyle alışveriş yaptığımdan haberim yoktu. Bir dahaki sefere güvenliğe ihtiyacımız var mı?"

Dash onu güldürmek için yanından dürtüklüyor ve dudaklarını başının yanına bastırıyor. "Hayır, Jasper büyük ve güçlü bir alfa. Bize iyi bakılıyor."

"Oh, çok şanslıyım," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor Briar, başını arkaya eğip kendini yelpazeliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kıcının üst kıvrımına vuruyorum. "Dikkatli ol aşkım.

Artık sürü evinde yaşamak zorundasın." "Bir şey mi ima ediyorsun?"

İma ediyor muyum? Bir mağazanın ortasında mı?

Anlamsız bir soru. Yan tarafına bastırarak bir elimi arabamın üzerinde tutuyorum ve başımı eğip fısıldıyorum: "Hiç kıcına şaplak yedin mi Briar?"

"Hayır."

Dudaklarımı ıslatıyorum, aniden yatağımın üzerinde kıcı kıpkırmızı olmuş ve avuçlarım karıncalanmış bir şekilde eğilmiş görüntüsünden başka bir şey göremiyorum.

"Bunu denesen nasıl hissedeceğini bir düşün."

Parmaklarını kotumun arka cebine sokuyor ve bana nazlı nazlı bakıyor. "Ya düşünmeme gerek kalmazsa?"

Bu sefer kıcını tokatlamak için uzandığımda, elimi sıkacak kadar uzun süre orada tutuyorum. Sıkı bir nefes alıyor ve elimi tekrar itiyor. Onu henüz bırakmadığım için oyalanıyorum.

"O zaman deneyecek bir şeyimiz var diyebilirim."

"Beni ne zaman istersen, Jasper, seninim." Bunlar sadece kelimeler, ama etkileri beni sarsıyor. "Aynı şekilde, aşkım. Aynı şekilde."

RONAN

ON SEKİZ YIL BOYUNCA HIÇ BU KADAR SIKI ÇALIŞMAMIŞTIM.
oyuncu olduğumdan beri.

Arenadan uygun bir zamanda çıkmak için kıçımı yırtmamı sağlayacak tek bir kişi vardı, o da Briar'dı. Onunla geçireceğim günü kaçırdığım için hâlâ çok üzgünüm ama olan oldu. Bu gece onun için planlarım var ve önemli olan da bu. Paten kaydığım süre boyunca buna odaklandım.

Ayağımı aşağı doğru iterek kaskımı çıkardım ve gidona astım. Garaj kapısı arkamdan kendiliğinden kapanıyor ve ışıklar yanıyor, Jasper'ın arabasını ve Briar'ın ölüm tuzağını parlak LED'lerle aydınlatıyor. Landon'ın cipi hâlâ garaj yolunda Dash'inkinin yanında duruyor, bu da herkesin evde olduğu anlamına geliyor.

Bütün gün antrenmanda olduktan sonra olması gerekenden daha hızlı hareket ediyorum ve garajdan bağlantı kapısından çıkıyorum. Koridora adım attığımda harika kokuyor, gerçek bir ev yemeği gibi.

Briar, "Fazladan bir adım ama ev yapımı sosun büyük fark yaratacağına söz veriyorum," diyor.

Landon'ın en son ne zaman yemek pişirdiğini hatırlamıyorum ama sesini başkasıyla karıştırmayacak kadar iyi tanıyorum. Ve evet, mutfaktaki de o.

"Sos bitince ne olacak?"

Oraya gittiğimde herkes mutfaktaydı. Dash ve Jasper beni hemen fark etti. Diğer ikisi ocağın üzerindeki gümüş tencereye bakmakla meşguldü.

Kaşlarını çatıyorum ve Landon'ın sırtına bağlanmış önlük iplerini incelerken başımı eğiyorum. Dash kahkahasını bastırmak için öksürüyor ve sürünün lider alfasını işaret ederek başını sallıyor.

"Hâlâ baharatları eklememiz gerekiyor. O da tamamlandıktan sonra biraz kaynamaya bırakacağız," diye açıklıyor Briar, dev bir gümüş kaşıkla tencerenin içindekileri karıştırırken. "Şekeri uzatabilir misin?"

"Ne kadar lazım?"

"Mmm, sadece kabı bana ver, ben de azar azar ekleyeyim. Ben daha çok mevsimine göre seven bir kadıyım."

"Bu benim favorim," diyor Dash sinsice.

Briar omzunun üzerinden ona bakıyor ve beni fark edip geri çekmeden önce dilini dışarı çıkarıyor. Sonra sosu bırakıp bana doğru koşmaya başlıyor. Onu çabucak yakalayıp sıkıca tutuyorum ve öpücüğünün gelmesini bekliyorum. Sıcak ve yumuşak, tıpkı onun gibi.

"Evindesin, Ro."

Ve işte böyle, huzur içindeyim.

"Evet, bebeğim. Ben geldim."

Onun da üzerinde bir önlük var. Üstünde ve altında beyaz firfırlar olan soluk pembe bir önlük. Çok sevimli.

"Aç mısın? Bu akşam lazanya yapıyoruz. Her zamankinden biraz daha uzun sürdüğünü biliyorum ve muhtemelen antrenmandan sonra açlıktan ölüyorsundur, ama sana öğretebileceğimi düşündüm, böylece bazen sen de yapabilirsin."

"Zor bir öğrencin var. Ben olsam çok daha iyi olurdu," diye mırıldanıyorum, yanına gitmeden önce ceketimi çıkarma zahmetine katlanmıyorum.

Landon nihayet dikkatini fokurdayan kırmızı sostan kaldırıyor ve çenesinin ucuyla beni selamlıyor. Pişirdikleri yemeğin kokusu limon kokusunu bastırıyor ve ağzım sulanıyor.

Briar'ın dudakları bir gülümsemeye dönüşürken göğsümü avuçluyor ve ayağa kalkıyor. "Merak etmeyin, hepinizi teker teker şef yapacağım. Jasper bu gece Landon'ı gönüllü yaptı."

"O sürünün alfası. Hepimizden daha fazla yük alması adil görünüyor," diyor Jasper kendini savunmak için.

Landon onu işaret etmek için ön tarafına uzanıyor. "Beni önlükle görmek hoşuna gidiyor."

"Suçluyum."

"Sana çok yakışıyor, Lan. Mavi gerçekten gözlerini ortaya çıkarıyor," diyor Dash, daha da derinlere inerek ve henüz aşmadığımız sınırları test ederek

Yıllardır.

Landon bakışlarını önüne indiriyor ve bize doğru dönüyor. Yukarı baktığında sırtıyordu.

"Sanırım sana uygun bir tane lazım."

"Peki ya paket önlükleri?" Dash başını sallamadan önce soruyor. "Evet, bunu yapıyoruz."

Landon merakla beni izliyor. "Bu konuda iyi misin, Huysuz Gus?" Göz kırıyorum. "Az önce bana Huysuz Gus mı dedin?"

"Landon, o artık huysuz değil. Briar hayatımıza girdiği için o artık Sunshine Sally," diye şarkı söylüyor Dash.

Kaşlarını kaldırarak uyarıyorum: "Dikkatli ol Dash. Yemekten sonra Briar'ı yanımda bir yere götüreceğim ve eğer beni kızdırırsan onu geri getirmeyebilirim." "Öyle mi? Peki beni tam olarak nereye götürüyorsun?" diye soruyor, arkasını dönüp

sosu karıştırmaya devam etti. "Bu bir sır."

"O halde ceketini çıkarıp bize yardım etmeye ne dersin? Böylece daha çabuk gidebiliriz."

Landon beni aralarından itiyor ve onun sırtını sıvazlıyor. "Biz hallederiz. Ronan da en az benim kadar kötü bir aşçı."

"Son baktığımda senden daha iyiydim," diye karşı çıkıyorum.

Kaşlarını çatması tanıdık ama aynı zamanda değil. Katın içine girip tencereye bakıyorum. Kırmızı sos hafifçe fokurduyor ve kokusu midemi bulandırıyor.

"Monogramlı önlükler hakkında ne düşünüyorsun?" Dash soruyor.

İçimizden biri bile hayır demiyor.

**MONTGOMERY
PACK**

Briar, "Tamam, gardırobuma eklenen bu yeni parçadan senin sorumlu olduğunu varsayabilirim," diyor.

Bisikletimin selesini bırakıp döndüğümde onu garajdan dışarı fırlarken buluyorum. İlk başta ayağındaki hantal siyah botlara bakmakta zorlanıyorum çünkü lanet olsun. Onları daha önce de giymişti ama bu gece farklı hissettiriyor. Sanki bu sefer sadece benim için giymiş gibi.

Pembe bağcıklarına rağmen, etrafımızdaki gece kadar siyahlar ve omuzlarından sarkan yeni ceketle el ele gidiyorlar.

Daha önce deri ceketini onun kadar iyi kullanan birini görmemiştim, hele ki göbek deliğinin hemen altından kesilmiş ve sağ göğsünün üzerine pembe çiçek yaprakları dikilmiş bir ceket.

Botlar ve ceket tek başlarına bile beni kendimden geçirmeye yetiyor, üstelik daha önce giydiği paten etek ve dantel taytla birlikte. Sanırım ıslak bir rüyanın ortasındayım.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sormayı başarıyorum.

Betonun üzerinde duruyor ve benim için bir dönüş yapıyor. "Çünkü seninkine uyuyor. Çiçekler olmadan tabii."

"Biraz ekleyebilirim."

Bisikletim sırtımdayken, ayaklarımı genişçe dikerek seleye yaslanıyorum, bacaklarım onun yaklaşması için aralarında yeterli boşluk kalacak şekilde ayrılıyor.

Yerini almakta tereddüt etmiyor, iki eliyle ceketimin yakasını kavırıyor. "Seninkini bu haliyle seviyorum. Sana yakışıyor."

"Karanlık enerjim olduğunu mu söylüyorsun?"

Düşünürken ağzı buruşuyor. "Hayır. Daha çok açık gri gibi."

"Bunu kabul ediyorum."

"Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hiç bir bisikletin arkasına binmek istedin mi?"

Gözlerinde heyecan parıldıyor. "Sadece senin." "O zaman şanslı günündesin."

Ve benim.

Arkamdaki en uzak gidona uzanıp kaskını çekiştiriyorum. Daha önce yağın yağmurdan dolayı kayganlaşmıştı ve sanırım bu, ona eklediğim ısıltıyı daha belirgin hale getiriyor.

"Bu benim için mi?" diye fısıldıyor, dudakları ayrık duruyor.

"Evet. Haftalar önce özel olarak yaptırdım. Adamım nihayet dün bitirdi."

Dikkatli bir dokunuşla, parlak siyah kaskı benden alıyor ve yan tarafına boyanmış çiçek yaprakları boyunca bir parmağını okşuyor. Ceketinin üzerindikilerle aynılar.

"Her zaman istediğin ya da çok sık kullanabileceğin bir şey olmadığını biliyorum ama bu-" Parmaklarımı açıp onun yerine sırtına bastırıyorum. "Onların içinde anılar biriktirebiliriz. Sen ve ben. Bu bisikletin üzerinde."

Başını iki kez sallıyor, yüz hatlarında okunması zor bir ifade beliriyor. Dilimi ısırıyorum, telaşlanıyorum.

Kötü bir karar mı verdim?

"İnsanların düşünmesine izin verdiğinden daha yumuşaksın Ronan." "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?"

Yanağımı öpmek için bana doğru eğilirken çenesi öne düşüyor. "En iyi şey. Düşünceli, nazik ve kibarsın. Bir hayat arkadaşında aradığım her şey sende var."

"Sert olduğunu unutma. Gerçekten çok sert."

Gülümsüyor ve ceketimi kavrayarak dudaklarımız birbirine değene kadar beni yukarı çekiyor. "En zoru."

"Buna gerçekten inanıp inanmadığını anlayamıyorum."

"Beni şu bisikletle bir gezintiye çıkardığında söylememe ne dersin? Sanırım ne kadar sert olduğuna karar vermek için nasıl sürdüğünü görmem gerekiyor."

Onu kalçalarından tutarken nabzım hızla atıyor. "Önce beni bırakmalısın."

"Tamam."

Beni bırakarak küçük bir adım geri çekildi. Aramızda hareket ettirdiğim kaska bakarken gözlerimi yüzünden ayırmadan sırtıyorum.

"Bana taç mı takacaksın?" diye alay ediyor, belinden hafifçe eğilerek.

Miğferi kafasına geçiriyorum ve gözlerinin yumuşak mavisini ortaya çıkaran vizörü yukarı kaldırıyorum. "Tamamdır."

"Sence ben istersem diğerleri bana Motorcu Kraliçe der mi?"

"Ben olsam fazla umutlanmazdım. Landon'ı motorumla kısa bir gezintiye çıkmanın sorun olmayacağına ikna etmem tek başıma bir saatimi aldı."

Aşırı korumacı göt.

Bacaklarımı bisikletin üzerinden geçirip deri seleye oturuşumu, ayaklarımı kaldırıma sağlamca basışımı keskin bir öğrenme arzusuyla izliyor. Kaskımı diğer gidondan kurtarıyorum ve avuçluyorum.

"Sana güvenmiyor mu? O kadar kötü bir sürücü müsün?" diye soruyor, yaklaşarak.

Arkamdaki boşluğu sıvazlıyorum ve atlamakta tereddüt edince kısık bir kahkaha atıyorum. "Henüz fark ettin mi bilmiyorum ama Landon korumacıdır. Senin yanında birine tamamen güveneceği tek zaman seni yalnız bıraktığı zamandır."

"Şu anda bu konuda endişelenmesini gerektirecek bir şey yok." "Bu doğru," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Az önceki hareketlerimi takip edip koltuğa otururken bir eli omzuma düşüyor. Gidonu kavriyorum ve nefesimi sabitliyorum. Sert

Ön tarafının sırtıma baskı yapması şimdiden dikkatimi dağıtmaya başladı ve bunu hemen üzerimden atmam gerekiyor.

Birkaç hızlı hareketle motosiklet kükrüyor ve egzoz kokusu havayı dolduruyor. Briar kollarını gövdem etrafına doluyor ve sıkıyor. Ellerini kapatıp ağzıma götürüyorum ve motoru vites takmak için bırakıyorum.

"Gergin olma. Bana tutun ve dönüşlere doğru eğil. Ben yanıdayım Petal. Benimle güvendesin."

Bana daha da yaslanıyor, kaskı sırtıma bastırıyor. "Biliyorum."

"Bence bundan hoşlanacaksın."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Ayağımla hızlı bir tekme atarak sehpayı kaldırıyorum ve bizi emeklemeye bırakıyorum. Briar başını omzuma yaslıyor ve kollarını önümde sıkı sıkı tutuyor, bana güveniyor.

Garaj yolundan inip yola çıktığımızda, bir bisikletin arkasında olmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğini fark ettiği anı biliyorum. Nefes alış veriş rüzgarın uğultusundan duyulacak kadar yüksek.

Bu sesi sonsuza dek yanımda taşımayı planlıyorum.

BRIAR

SANIRIM BURADA OLACAĞIMI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

Sadece bir motosikletin arkasında değil, aynı zamanda koku eşleşmelerim olan dört adamla bir ilişki içinde olacağımı da. Bu bir rüya, ama onlarla geçirdiğim her gün, kızışmama doğru ilerlerken, rüyadan uyanma tehdidi üzerimde asılı duruyor ve her şeyi çalmakla tehdit ediyor.

Sadece oraya bir an önce varmak istiyorum. Mesele acele etmek değil, bu adamların bir yere gitmeyeceğini bilmek istiyorum. Omega'm kendi gözleriyle görene kadar burada kalacaklarına inanmayacak. O zamanı birlikte geçirdikten sonra, birkaç günlük acı ve sonsuz terden sonra uyandığımda tenimde dört ısıruk izi buluyorum.

Ronan'ın vücudu sert ve güçlü, ona tutunuyorum ve bir viraj alırken onun vücuduna yaslanıyorum. Girdiğimiz ilk birkaç yoldan sonra nerede olduğumuzu unuttum ve şimdi sadece gezintiye çıkmış durumdayım. Bu bir macera ve böylesine mükemmel bir günü bitirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Gaza basıp bizi uçsuz bucaksız otoyolda hızla ileriye doğru gönderdiğinde, son kez hızlandığı andaki tüylerim hala diken diken oluyor.

Başımı omzuna yasladığım yerden kaldırıyorum ve koyu yeşil ağaçların beneklere dönüşmesini izliyorum. Okyanus havası hızla geçip gidiyor, saçlarımı savuruyor ve ciğerlerimi dolduruyor.

Ronan yavaşlarken dalgalar korkulukların hemen ötesine çarpıyor ve etrafımızdaki tüm manzarayı görme şansım oluyor. Bu uzun yolda yapayalnızız,

ama okyanus her yerde. Derin bir nefes alıyorum ve tuzlu spreyn tadını alıyorum. Burada olmak Rayton'ı neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor.

Şehirde sıkışıp kaldığımda dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşadığımı hatırlamak zor olabiliyor, ama burada? Her şey çok açık.

Her yer yemyeşil, ağaçlar ve kır çiçekleri dönümlerce araziye dolduruyor. Okyanus *hemen* şurada, suda geçirilecek günlerin vaadi, saçlarınızda kalan tuz kokusu ve ayak parmaklarınızın arasındaki tuz. Sahile gitmeyeli ya da suda yüzmeyeli çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden şu anda burada olmak ... Ronan'ın bilebileceğinden daha mükemmel.

Otoyoldan çıkıp boş bir otoparkta durduğumuzda kalçamı tutmak için arkaya uzanıyor. Burada sadece biz varız ve bu biraz mahremiyet hoşuma gidiyor.

"İyi misin?" diye soruyor motoru kapatırken ve bizi dengelemek için sehpayı indirirken.

Hevesle motordan atlıyorum ve kaskımı çıkarıyorum, böylece nerede olduğumuzu daha iyi görebiliyorum. Burada hava çok temiz ve berrak. Etrafımızdaki ormanda vahşi yaşamın sesini duyabiliyorum.

"İnanılmazım. Okyanusa çok yakınız, Ro."

"İstersen şu ağaçların arasından beş dakikalık bir yürüyüşle gidebilirsin," diyerek tam önümüzü işaret ediyor.

"Evet!"

Kıkırdaması rüzgârda alçak bir öpücük gibi. "Pekâlâ. Kaskı ver, bebeğim."

"Bana neden böyle hitap etmeye başladın? Bir evcil hayvan ismi yetmedi mi?" O kaskı tutarken ben de ona takılıyorum.

Parmaklarımın saçlarıma ilk dokunuşuyla kaskın bıraktığı dağınıklığı düzeltmek için acele ediyorum. Gergin bir kahkaha atıyorum ve kaskını çıkarıp benimkinin yanındaki bisiklet selesine koyarken ona bakıyorum. Şanslı adamın endişelenecek bir saçı yok.

"Sana yakışmış, Briar. İkisi de yakışıyor."

"O zaman devam et," diye şarkı söylüyorum ve ağaçlara doğru atlamadan önce ona göz kırpmıyorum.

"İzin verdiğin için teşekkürler."

"Bizi buraya kadar getirdikten sonra en azından bunu yapabilirdim. Bir şekilde annemle arkamdan konuşup ona en sevdiğim şeyleri mi soruyordun?"

Hızla bana yetişiyor ve elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor. "Bunu düşündüm."

"Ama ...?"

"Ama Jasper bana haddimi aşmamamı söyledi." "Tam ona göre. Benim tatlı adamım." "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

Sırıltışımı geri alıyorum. "Kıskanacak bir şey yok. Her biriniz kalbimi kazanmak için harika bir iş çıkarıyorsunuz."

"En iyi işi kim yapıyor?"

Elinin tersini çimdiklememi beklemiyor. Gözlerimi ona dikip ormanda yol göstermesine izin veriyorum, suyu bulmaktansa bizi kaybetme olasılığımın daha yüksek olduğunu biliyorum.

"Favorilerimi seçmem."

"Bu konudaki fikrini nasıl değiştirebilirim?"

Ağaçların arasında ve alçak dalların altında manevra yaparken botlarım yerde yatan dalları ve ağaç kabuklarını çıtırdatıyor. Neyse ki güneş hâlâ ufkun üzerindeki yerini koruyor ve güzel pembeler ve morlar bize takip etmemiz için bir yol çiziyor. Dönüş yolunda o kadar şanslı olmayabiliriz.

"Yapamazsın. Hepinize aynı şekilde aşık oluyorum," diye ilan ediyorum.

Tökezleyerek ilerlerken botumun burnu ters dönmüş bir kayaya takılıyor ve gözümü gökyüzüne dikiyorum. Ronan dizlerim yere çarpmadan beni yakalıyor ve ben utanarak irkiliyorum.

"Ya da bunu söylediğimi duyduğunu unutabilirsin," diye saçmalıyorum.

Bana bakan karanlık gözler yoğun ve odaklanmış. Ormanın zemininden kaldırılmadan önce eğilip kaçma şansım yok.

"Ronan!" Çığlığım ağaçların arasında yutuluyor.

"İstesem de bu sözleri unutamam."

Çabama gerek olmadığını bilsem de ona tutunuyorum. Beni asla bırakmaz.

"Peki, belki de şimdilik onları duymayı erteleyebilirsin?" Karşı çıkıyorum.

"Hiçbir şeyi ertelemeyeceğim Petal. Sahiplen çünkü ben sahipleniyorum."

Söylediğinden daha fazlasını söylediğini varsayan yanımla mantık yürütmeye çalışırken ağır bir duraksama yaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Başını sallıyor, çenesi kızgınmış gibi geriliyor. Yine de olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Beni bu kadar dikkatle tutarken, parmaklarındaki nasırlar dışında sert olan tek şey oyken değil.

Sessizlik içinde daha fazla ağacın arasından geçiyoruz, ta ki sonunda ağaçlar ayrılana kadar. Solmakta olan gün batımı önümüzde uzanan sonsuz maviliğin üzerinde alçakta asılı duruyor ve ben yumuşak dalgaların üzerindeki turuncu, pembe ve mavinin karışımının ne kadar *güzel olduğunu* görünce nefes nefese kalıyorum.

"Muhteşem," diye
mırıldanıyorum. "Evet,
öyle."

Okyanusa ya da gün batımına bakmıyor. Bakışlarımı manzaradan ayırıyorum ve gözlerinin beni beklediğini görüyorum. Derimin altındaki alevleri körükleyen, içinde yaşayan bir şiddeti açığa çıkarıyorlar.

Biliyorum ki onların yakıcılığıyla başa çıkabilir. Hatta belki de sıcaklığını hoş karşılar.

Gözlerimizi kilitli tutup yutkunurken bir parmak eklemi çenemin üzerinde geziniyor. "Seni gördüğüm andan beri sana aşığım, Briar. Senin de aynı yolu izlemeni bekliyordum."

"Bunu sırf ben söyledim diye söylemek zorunda
değilsin." "Ben pek yatıştırıcı değilimdir."

Bu ifadenin açık sözlülüğüne gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ben de öyle bekliyordum."

"Benimle sahilde yürü," diyor, sesi alçalarak. "Çok isterim."

Göz açıp kapayıncaya kadar, dikkatlice onun önünde ayağa kalkıyorum. Botlarım pürüzsüz kuma batıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Bu düşünceni unutma," diyorum.

Çömeliş iki botumun da bağını çözüyorum ve onları çıkarıyorum. Ronan, çoraplarımı çekiştirip botlarımın içine sokmadan önce onları tekmelememi izliyor.

Bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Böyle mükemmel bir kumda ağır botlarla mı yürüyeceksin? Bu sahilde yürümenin amacını boşa çıkarır, Ro."

O da bana katılarak yalınayak yürümekle cevap veriyor. Sırıttıyorum ve çimenlerin üzerinden kuma basmadan önce botlarımı ağaçların hizasına çekiyorum.

Mükemmeldi. Ayak parmaklarımdan altından ve arasından kayan küçük taşlarla bile. Birdenbire enerji doluyorum. Yüksek sesle bir kahkaha atıyorum ve sahil boyunca koşmaya başlıyorum.

"Hadi Ronan. Benimle koş!"

"Seni yakaladığımda ne alacağım?"

Karnım gurulduyor ve bacaklarımı daha hızlı pompalıyorum. "Ben!"

Kıçının altında bir ateş yakmış olabilirim. Daha hızlı koşup gittikçe yaklaştıkça kum, ayaklarının sert vuruşlarını bastıramıyor. Yanaklarımı yırtacak kadar geniş gülümsememeye çalışıyorum.

Biri tarafından kovalanma fikri daha önce üzerimde tahrik edici bir etki yaratmamıştı. Ama şu anda, Ronan'la birlikte. Bacaklarımın arasındaki nabızı fark etmekten kendimi alamıyorum.

Tahrik edici.

Dantelli taytım koşarken rahatsız ediyor, ama henüz durmama izin vermiyorum. Beni yakalamasını istiyorum ama henüz değil. Bunun için çalışmadan olmaz.

"Siz hokey oyuncularının çılgın dayanıklılığınızla tanındığınızı sanıyordum. Şimdiden yoruldun mu?" Alay ediyorum, boğazıma bir kıkırdama takılıyor.

Ayak sesleri o kadar yakın ki çoktan üzerime atlamadığına şaşıyorum.

"Dayanıklılığımı test etmek istiyorsan başka yollar da var."

"Bunu henüz hak etmedin."

Bir hırıltı rüzgâra karışıyor, saçlarımın arasından ve bacaklarımın arasından esiyor. Göğsümde uğuldayan şehveti daha da yoğunlaştırıyor ve neredeyse tökezliyorum. Bu hata ona ihtiyacı olan fırsatı veriyor ve ben ses çıkarmaya fırsat bulamadan kumların üzerine yuvarlanıyoruz.

Ronan'ın kolları, ben onun üzerindeyken kumda sırtüstü yattıktan sonra bile bana kilitli kalıyor. Bir kahkaha patlatıyorum ve kendimi oturur pozisyona getirmek için iki elimle göğsüne bastırıyorum. Elleri arkama düşüyor, sıkıca tutarken ben gözlerimi onunkilerden ayırmadan izliyorum.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor, havayı içine çekerken sesi dumanlı.

Kıpırdanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum. Yüz ifadesi titriyor, bir dudağı dişlerinin arasından kayıyor. Aletin sert boyu tam altımda ve tekrar yer değiştirdiğimde gözlerimde yıldızlar patlıyor.

Eteğimi yukarı itiyor ve altından kıcımlı kavırıyor, parmakları giydiğim ince külotun içine giriyor.

"Daha açık konuşman gerekecek," diye fısıldıyorum.

Tanrım, altımda çok iyi hissediyor. İleriye doğru sallanmamak mümkün değil, onun tüm bedenini hissetmek için çaresizim ama kalın kotunun içinden bunu yapamıyorum.

"Seni hak ettim mi Petal?"

Sesinin muhtaç oktavı boğazımda bir inilti patlatıyor. Öne doğru atılıyorum ve göğsümü ona yashıyorum. Ellerim saçlarının yumuşak vızıldısını buluyor ve boynunun arkasına doğru ilerliyor.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, ona dokunma ihtiyacıyla sarsılıyorum. Onu öpmek ve her yerimde hissetmek için. Hem içimde hem de dışımda.

Evet, içimde.

"Ronan, Ronan, Ronan," diye mırıldanıyorum ağzına, o da beni her zamanki vahşiliğiyle öperken.

"Ben buradayım."

Külotumu çekiştiriyor ve kalçalarımı sarana kadar aşağı indiriyor. Bacaklarımdan aşağıya ve taytımdan aşağıya damlıyor ama bu ikimizi de devam etmekten alıkoymuyor. Şu anda pisliğin bir önemi yok.

"Yüzüm. Yüzüme otur," diye inliyor, yalvarıyor.

"Kumsalda mı?"

"Orası özel. Seni benden başka kimse görmeyecek. Lütfen, Briar. Lütfen yüzüme otur."

Şehvet ve bu dayanılmaz ihtiyaçla hızla vücuduna tırmanıyorum. Kolayca yerleşmeme yardım ediyor ama arzusunu hissedebiliyorum. Derisinin altında sinsice dolaşüyor, içgüdüleri daha iyi bir şey için yüzüne oturmam fikrinden vazgeçmesini istiyor.

Yüzüm kumda ve kığım havadayken o derinlere kayıyor ve düğümüyle bizi birbirimize kilitliyor.

"Patlayacağım," diye mırıldanıyorum akılsızca.

"Benim için patla, Briar. Korkmuyorum."

Ronan beni kalçalararımdan kavıyor ve ben daha acının farkına varamadan külotumu yırtıp kuma bırakıyor. Beni geri çekerken okyanus havasına doğru çığlık atıyorum ve ağzının sıcaklığını amımda hissediyorum.

Dili vahşi, ben çırpınırken beni hızlı ve keskin bir şekilde yalıyor, pantolonunu yırtmaya çalışırken ellerim dışarı fırlıyor. Kot pantolonunu acımasızca çekiştirdiğimde kalçalarını kaldırıyor ve ben de titreyen parmaklarımı kullanarak pantolonunu kalçalarına kadar indiriyorum.

Sonunda sikini serbest bıraktığımda klitorisimi emiyor ve kığım hafifçe tokatlıyor. Şişmiş, kırmızımsı mor uç ıslak, parmaklarımı kalınlığının etrafına sarmadan ve ağzına getirmeden önce shaftı kaplamak için precum damlıyor. Bu pozisyonda birkaç santimden fazlasını alabilecek kadar uzun değilim ve daha sert emerek homurdanıyorum.

Parmakları yanaklarımı ayırıp onlara masaj yapıyor. Nefes nefese kalıyor ve "Gerisini okşa." diyor.

"Daha fazlasını istiyorum."

Küfrediyor ve tekrar amıma dalıyor, dişleri yumuşakça etimi kazıyor. Diline karşı sallanıyorum ve ucunun etrafında inliyorum, yeterli olmasa bile bana vereceği şeyi içiyorum.

"Lütfen, Ronan. Seni içimde istiyorum," diye yalvarıyorum, sesim çatlayarak. "Burada olmaz. Henüz değil."

"Neden? Lütfen, buna ihtiyacım var. Bu yeterli değil. Bana sadece ucunu ver."

"Sadece ucunu," diye yineliyor, sanki kendisiyle mantık yürütmeye çalışıyormuş gibi. "Bu yeterli olacak mı?"

Yalan söylediğimi bilerek histerik bir şekilde başımı sallıyorum. Ucu yeterli olmayacak. Onun düğümü beni gerene kadar hiçbir şey yetmeyecek.

"Al o zaman," diyor, ellerini tekrar kalçalarımın doğru kaydırarak.

Hareket etmek için onun yardımına ihtiyacım yok. Yıldırım çarpmış gibi, süper bir hızla hareket ediyorum ve alt dudaklarımı ayıran şaftının ilk baskısını hissedene kadar vücudundan aşağı doğru sürünüyorum.

"Arkanı dön."

Akılsızca başımı sallayarak dönüyorum ve vücudunun uzunluğu boyunca ona bakıyorum. Gözlerindeki siyahlık görmem gereken şeydi. Kontrolü yıpranıyor, arzu onu da benim kadar güçlü bir şekilde etkiliyor.

Tatlı karamel okyanus kokusuyla karışıyor ve kasıklarına damlayarak onu kayganlığımınla kaplıyorum.

"Sadece ucu, Petal," diye hatırlatıyor bana.

Parmak uçları ceketimin altında kaybolup gömleğimin boynuna tırmanırken tenimi kavuruyor. Bakışlarında bir soru var ve başımı sallayarak cevap veriyorum.

Santim santim gömleğimi yırtarak açıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Deri ceket açıkta asılı dururken, boğazının düğümlemesini ve göğsümü avuçlayarak bir meme ucumu cımbızlamasını izliyorum.

"Bu asla unutamayacağım bir manzara. Deri ceket giymişsin, göğüslerin çıplak, saçların kabarmış ve eteğin beline kadar çekilmiş. O lanet dantel taytlar beni mahvediyor."

İnliyorum, öne doğru sarsılıyorum ve kayganlığımı şaftı boyunca yayıyorum.

"Koy onu içeri."

Aramıza uzanıyor ve o hizaya getirirken ben de sikişin ü z e r i n d e duruyorum,

Bekliyorum. Sadece bana sürtünmesi bile neredeyse çok fazla. Her şeyi içime almak için kendimi alçaltmamak için gereken güçle titriyorum.

Bunun yerine, kurallara göre oynuyorum ve kendimi sadece yuvarlak ucun beni ihlal etmesine yetecek kadar alçaltıyorum, geriyorum

"Oh," diye fısıldıyorum, kendimi hareket etmeyi bırakmaya zorlarken başımı yukarıda tutamıyorum.

Her nasılsa, sadece ucu bile beni parçalıyormuş gibi hissettiriyor. Bu lezzetli bir rahatsızlık ve daha fazlasını arzuluyorum. Dolu, kalın bir alfa sikini dibine kadar almanın acısı. Ronan'ın siki.

"Lütfen."

"Briar," diye uyarıyor, sesi gergin ve sert.

İstedığımı elde etmek için ağlamaktan çekinmiyorum. Kaslarımı sıkıttığım için kalçalarım ağrıyor.

"Sadece biraz daha. *Çok* iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Sik beni, çok sıkısın bebeğim. Daha fazlasını kaldırabilir misin bilmiyorum."

Şüphesi içimdeki vahşi bir şeyi tetikliyor. Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve sikini bir santim daha aşağıya indiriyorum.

"Tekrar söyle."

Beni sakinleştirmeye çalışıyor ama ben başımı sallıyorum, dudaklarım derin bir zevk çığlığıyla ayrılıyor.

"Hepsini alacaksın, değil mi?" diye soruyor, sırtımı ve karnımı okşarken hayretle.

"Lütfen izin ver. Çok boşum, Ronan. Beni doldurmana ihtiyacım var."

Yüz ifadesi çöküyor. Gözlerini gökyüzüne kaldırıyor, dudaklarını ıslatıyor ve bir elini amımı avuçlamak için indiriyor. Avucunu klitorisime bastırırken orta parmakları birleştığımız yerde bir V oluşturuyor.

"Bırak, Briar. Eğer istiyorsan, al. Benimleyken her zaman istediğini alacaksın. Seni reddedemeyecek kadar zayıfım."

Duymam gereken tek şey bu. İçimde parmaklardan başka bir şey olmadan bu kadar uzun süre geçirdikten sonra, onunki kadar büyük bir aleti -özellikle de piercing'lerle- almak konusunda kendime gergin olma şansı vermiyorum. Nefesimi tutarak topuklarımı kuma gömüyorum ve yere düşüyorum.

"Evet! Oh-Ronan! Sen ... sen tamamen içeridesin."

Ronan oturur pozisyona geçiyor ve beni kucağına alıyor. Omuzlarına tutunarak oturmaya devam ettiğimde düğümünün şişkinliği giriş yerimi okşuyor.

"Hareket edebilir miyim?" diye

gergin bir şekilde soruyor.

"Lütfen!"

Ona tutunup öne doğru sallanıyorum. Dizlerim kuma batıyor, kayalar her hareketimde derimin daha da derinlerine işliyor. Acı artıyor

zevk tarafından yutuldu. O kadar kalın ki, geriye düştüğümde ve tüm uzunluğu ortaya çıktığında nefesim kesiliyor.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma, Briar. Böyle hareket etmeye devam et," diye övüyor, yüzümü kavıyor ve beni yaklaştırmak için tutuşunu kullanıyor.

Dudaklarımız birbirine değerken, dilim daha fazlasını aramak için ağzının içine kayıyor.

Ona olan bu sonsuz ihtiyacı yatıştıracak herhangi bir şey için.

Tetikteyim ve kalçalarını yukarı doğru salladığında, geri gelmeden önce bir saniyeliğine devrildiğimi düşünüyorum. Sırtımı eğiyorum, bir elimle dizini kavıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum. G noktama bastırıyor ve ben titreyerek onun adını haykırıyorum. Ya da belki daha çok bir dua gibi.

Ronan ağzını göğsüme götürüyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Sertçe emiyor, gözleri benimkileri yakalamak için yukarı kayarken dili alt tarafa doğru kayıyor.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyorum, boynunu avuçlayarak. "Aferin kızıma. İlkini bana ver."

Birkaç itiş daha. Tek gereken bu. Çılgınca kovalıyorum, rahatlama vaadi sonunda tadına bakabileceğim kadar yakın.

"Doldur beni," diye sızlanıyorum, onu içimde sıkıyorum, onu olabildiğince derine gömülü tutmak için çaresizim.

"Siktir. Sikeceğim. Eve dönerken çıplak amın koltuğa akarken motorumun üzerinde oturacaksın."

Yakıt tutuşuyor.

Yüzümde okyanusun tuzlu spreyi ve dizlerimde kumun yanmasıyla paramparça oluyorum. Ronan'ın siki, sıcak spreyi içime dolmadan önce zonkluyor ve ben yüzümü boynuna gömüp koku bezini dilleyerek sızlanıyorum.

"Mükemmellik. Sen mükemmelsin," diyor nefes verirken.

Ona tutunuyorum, duygusallık gözlerimi yaşartıyor. "Sen de öylesin."

"Bu gece yalnız uyuma."

"Yuvada benimle uyu," diye fısıldıyorum, sıcak tenini öperek. "Hepinizin uyumasını istiyorum."

"Olmayı tercih edeceğimiz başka bir yer yok."

LANDON

OTURMA ODASINDA VOLTA ATIYORDUM KI RONAN'IN BISIKLETİ KÜKREYEREK komşuluk.

Jasper iç geçiriyor, son yarım saattir kanepedeki yerinden beni izliyor. Daha önce telefonumda bir şeyler okurken yaptığım gibi onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Volta atman içeri daha hızlı girmelerini sağlamayacak. Bu Ronan, Lan. Ona bir şey olmasına izin vermezdi."

Ona el salladım.

Garaj kapısı açılıyor, alçak uğultusu kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor. Jasper son bir saattir neden volta attığım ve kendimi meşgul etmek için çabaladığım konusunda yanılıyor.

Ronan'a kendi hayatım ve Briar'ınki konusunda güveniyorum.

Onu özlediğim için huzursuzum. Omega'm beni o kadar aklımdan çıkarmış ki, gün içinde birkaç dakikalığına bile gittiğinde, volta atan, endişeli bir karmaşa oluyorum. Sırf sürekli birlikte kalabilelim diye yapmayı sevdiğim her şeyden kaçınmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bu çok tehlikeli.

"İçeri girdiğinde onu bunaltma, Lan. Bırak biraz nefes alsın," diye ekliyor Jasper.

Dönüp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Neyi?"

"Berbat durumdayım. Briar gittiğinde içimde bir boşluk oluyor ve onu nasıl dolduracağımı bilmiyorum. Neredeyse eskisinden de kötü oldu. Bu yüzden böyle davranıyorum. Ronan'ın onun incinmesine izin vereceğini düşündüğüm için değil. Sadece spor salonunda sıkışıp kalmamak için kendimi meşgul etmem gerekiyor çünkü onsuz olmak beni zorluyor."

Bunu çok kez yaşadım. Her seferinde kendimi bayılmanın eşğine getirdiğinde bu benim için sağlıklı bir çıkış değil. Artık bu saçmalığı yapamam. Sanki Briar izin verecekmiş gibi.

Jasper öne doğru eğiliyor, dirsekleri kalçalarına batıyor. "Anlıyorum Landon. Bu hepimiz için böyle ama sürü lideri olduğun için bu özlemi daha yoğun hissettiğini varsayıyorum. En azından hepimiz ona bağlanana kadar. Reddedilme hastalığı nasıldı? Uyuyor musun? Daha önce olduğundan daha dinlenmiş görünüyorsun. Ne olursa olsun, iyi olduğundan emin olmak için bir doktorun görüşünü almamız gerektiğini düşünüyorum."

Hareket etmeyi bırakıyorum ve hızlı bir nefes veriyorum. "İyiyim. Daha iyiyim. En uzun uykuyu onu gördükten sonra uyuyorum."

"Peki ya doktor? Randevu alabilir miyiz?"

"Omega'mı geri çevirdiğinde vücudumu mahvettiğimi söyleyecek bir doktora ihtiyacım yok Jasper. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey bu."

"Böyle bir şey söylemezler. Sadece biyolojik düzeyde bir sorun olmadığına dair onay almak yardımcı olur," diye gerekçelendiriyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Takım doktoruyla zaten konuştum. İyi olduğumu söyledi. Belirtilerimin her biri ders kitabındaydı ve artık yoklar."

Bu tamamen yalan değil. İyi olacağımı söyledi ama hayır, henüz hepsi geçmedi. Enerjim geri geldi ve dizim nihayet düzgün bir şekilde iyileşmeye başladı. Asıl endişe verici olan huzursuz gecelerim ve inatçı düğümüm. İkisini de ona söylemedim.

Sürekli şişen düğümüm günlük işlerimi olması gerekenden daha zor hale getirdi. Bana bağırان içgüdülerime boyun eğmediğim her gün bir rutini riske attığımı biliyorum, ancak Briar'ı henüz hazır olmadığımız bir duruma itmektense acı çekmeyi tercih ederim.

"Sinirlilik dışında," diye mırıldanıyor Jasper.

"Beni sinirli yapıyorsun. Bu reddetme hastalığı değil," diye çıkışıyorum.

"Ben senin düşmanın değilim, Landon. Ben senin sürü arkadaşınım ve sadece Kendine iyi baktığından emin olmak için." "O burada bizimle olduğunda iyi olacağım."

Jasper dudaklarını büküp başını salladı ve koltuğa geri gömüldü. "Pekâlâ." "Onu yarınki maçımıza davet ediyorum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "O zaman iyi oynasak iyi olur."

"Bu sorun olmaz."

Orada bizi izlediğini hatırlatarak değil. Ve bu sefer, o orada değilmiş gibi davranmaya odaklanmayacağım. Onun orada olmasını, renklerimizi ve soyadımızı taşıırken sürü arkadaşlarımla birlikte oynarken beni izlemesini istiyorum.

Briar'ın sesi evin içinde yankılanmadan önce Jasper'ın bir şey eklemeye fırsatı olmuyor. Başımı dik tutmayı zar zor başarak arka kapıya doğru ilerliyorum.

"Yatmak için hazırlanmam gerek."

"Ya da seni bu şekilde yuvaya götürmeme izin verebilirsin," diye homurdanıyor Ronan.

Briar kıkırdıyor ve omurgamda kıvılcımlar çıkıyor. "Diğerleri bunu takdir eder mi bilmiyorum."

"Neyi takdir ederler mi?" Görüş alanıma girdikleri anda soruyorum.

Onları kokladıktan sonra bu soru anlamsızlaşıyor. Yanımdaki duvarı avuçlarken görüşümün kenarları kararıyor, göğsümün derinliklerinde bir inilti hapsoluyor. Dişleri sızlatacak kadar tatlı limon kokusu karamelin içinde dönüp duruyor. Kombine kokuları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Evdeler mi?" Dash ayak sesleri arkamızdaki merdivenleri döverek soruyor.

Çıplak göğüslerinin kabarıklığına odaklanmadan önce deri ceketinin altından görünen gömleğinin yırtık kumaşına bakıyorum. Bacaklarını örten dantel tayt bükülmüş ve eteği ... lanet olsun. Ayrılırken olduğundan daha yukarı kaymış. Kloş etek ucu kalçasının üst kısmına zorlukla ulaşıyor.

"Evdeler," diye onaylıyor Jasper, sesi cılızlaşmıştı.

Parmaklarımı yumruk yapıp duvara o kadar sert bastırıyorum ki, duvarı delip geçmemesine şaşıyorum.

"Sana ne oldu?" Dash onlara soruyor.

Ronan Briar'a bakıyor, gözleri karanlık ve asla paylaşmayacağı sırlarla dolu. "Sahile gittik."

Betamız Briar'ı incelerken başını eğiyor ve sırıtıyor. "Bir köpekbalığıyla kavga mı ettin Parlak Göz?"

"Bir hanımefendi asla söylemez."

"Seni mahvetti." Sesim kısıtlamayla titriyor.

Bakışlarımı karşılıyor, yanakları pembeleşmiş. "İyiliğine karşılık verdim. Ve şimdi ...

. Gerçekten hepimizin yatağa gitmesini istiyorum."

"Birlikte mi?" Jasper'ın şaşkınlığı ortak bir tepkiydi.

Benden uzaklaşıp ona baktığı andan nefret ediyorum ama yatağında bir yer teklif edildikten sonra üzölmek zor.

"Eğer bu hepinizin rahatça yapabileceğı bir şeyse?"

Dash, "Şimdiye kadar kaçmadıklarına şaşırdım," diye şaka yapıyor ve oluşun gerginliğe bir bıçak saplıyor.

Ronan alay ediyor ve Briar'ı arka girişten çıkarıp merdivenlere doğru götürmeye başlıyor. Geri kalanımız kolayca takip ediyor.

Dash, Briar'ın yanında daha rahat olmaya başladı ve eski haline benzeyerek herkesle şakalaşmaya devam ettiğinde bunu her zamankinden daha iyi anlıyorum.

"Kıçında kum var mı, Ro?" diye sorduğunda mutluluğı daha da parlıyor.

MONTGOMERY PACK

"LONDON!"

Koç bana bağırip omzumu salladığında oyuna geri dönüyorum. Kaşlarımdan ve ensemden aşağı damlayan ter, nerede olduğumu hatırlatıyor.

Her yedek kulübesinde olduğumda yaptığım gibi, ağızlığımı tekrar takmadan önce etrafımdaki diğer oyuncuların bunaltıcı kokularından kaçınmak için ağızımdan nefes alıyorum.

İkinci hat Chicago sahasına doğru ilerliyor ve dağılıyor. Uzaklara ve Koç'a bakıyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

"Kafanı tribünler yerine burada, yedek kulübesinde tutmanı istiyorum." "Bugün aylardır olmadığım kadar kendimdeyim."

Briar yedek kulübemizin sadece birkaç sıra arkasında olduğu için ters gelebilir ama gerçek bu. Bu gece onun burada olması geçen seferkinden çok daha farklı. Bu gece odaklandığım tek şey onu etkilemek ve neden ligdeki en iyi oyuncu olduğumu göstermek.

Bu gece bir takım gibi oynamanın da zararı olmaz. Biz onun sürüsüyüz ve sadece ona değil birbirimize olan bağlılığımıza da güvenebilmesini istiyorum. Hepimizin ihtiyacı olan istikrar bu.

Jasper sağ tarafımdan, "Hat trick'e bir kala," diyor. Adrenalin kanımı kavuruyor. "Bunu istiyorum."

"Alacaksın. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağız," diye yemin ediyor.

"Etkilenmiş görünüyor mu?"

"Sizden mi?"

"Bizden."

"Kahretsin, işte geliyor. Aşk hastası aptallar," diyor Koç, kendisine uzatılan tablete odaklanmadan önce dramatik bir ıslıkla.

Onu görmezden geliyorum ve her an buza geri atlamaya hazır bir şekilde tahtaları tutmak için öne doğru eğiliyorum.

Jasper da aynısını yapıyor ama bana yaklaşıyor. "Dash'in ona verdiği ponponun kurdelelerini silkeliyor."

"Güzel." Sırtışım genişledi.

"Onu daha da mutlu edelim, Lan. Bir gol daha atarsak onu eve götürebiliriz."

Kalemize ve Dash'in çömeldiği yere bakıyorum, sopasının ucu kısa, kavisli hareketlerle buzı okşuyor. Gülümsemesi çılgınca, gözlerinin açık rengi her zamankinden daha da parlak, yedek kulübesinin arkasından bakıyor.

Ondaki değişimi izlemek inanılmazdı. Dördümüz arasındaki bağın güçlendiğini, büyüdüğünü ve zaman zaman o kadar bunaltıcı bir hal aldığını hissettim ki nefes almak için kendimi onlardan ayırmak zorunda kaldım.

Üç ay önce bunun mümkün olduğuna inanmazdım. Bunun yerine, tamamen paramparça olacağımızı düşünmüştüm.

Jasper'a başımı sallayarak, tahtaların üzerinden atlayıp buzda kaymaya başlamadan önce ikinci sıranın süzölmeye başlamasını bekliyorum. Briar'a bakma isteği içimi sürekli kemiriyor ama oyuna odaklanıyorum ve ona unutamayacağı bir gösteri sunmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ronan, Jasper ve ben kaymaya başladıktan sonra buzun üzerinde kalıyor ve top el değiştirdikçe Dash'i korumak için yerini alıyor. Birden kalecimiz kilitlendi. Pakı özel mavi maskesinin içinden takip ediyor ve çömeldiği yere çöküyor.

Bölgemizi tıkayan oyuncuların arasından süzülüyorum ve yaklaşan pasları engellemeye çalışıyorum. Ronan pozisyonunu onu lige inanılmaz bir katkı yapan bir rahatlıkla oynuyor ve pakı bir Chicago oyuncusundan başarıyla alıyor.

Bunu öngörerek, pak bıçağıma değdiğinde iki savunmacıyı çoktan atlatmışım ve buza doğru havalandım. Mavi çizgi arkamda kayboluyor ve sonra Jasper orada, yanımda buzu oyuyor.

Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor. Taraftarların sesi yükseliyor ve ben de teslim oluyorum, gözlerimi yedek kulübesinin arkasındaki koltuklara dikiyorum. Kendime bunun sadece bir saniye süreceğini söylüyorum. Bir bakış ve oyuna odaklanabileceğim.

Ancak oturan taraftarların arasında ayakta durduğunu gördüğümde gözümü alamıyorum. Omzunda C harfi olan bir Riptides forması giyen Briar, gümüşü mavi ponponunu havada sallayıp adımı haykırıyor. Kalbim çılgına dönüyor, buzun üzerine düşemediği için kızgınmış gibi göğüs kafesine çarpıyor.

Şimdi olmak istediğim yere çok yakıным. Pakı bıçağımın üzerindeki bandın ortasına taşıyorum ve etrafımdan dolaşmaya çalışan Chicago oyuncusunu engellemek için vücudumu kaydırıyorum.

Briar'ın gözleri büyüyor ve ben ne olacağını daha o olmadan biliyorum. Vuruşu önceden tahmin ederek dönebildiğim kadar dönüyorum ve pakı Jasper'a veriyorum. Mükemmel bir pas. Milyonlarca kez çalıştığımız ve yaptığımız gibi banttı bandı.

Oyuncuyu omuzluyorum ve Jasper'a gitmeye çalıştığında yolunu kesiyorum, paket arkadaşına hızını kullanarak bir açık bulma şansı veriyorum. Hiç tereddüt etmiyor ve bir kalp atışı sonra pakı buzdan çıkarıp kalenin sol alt köşesine gömüşünü hayranlıkla izliyorum.

Korna çaldığında arenada çığlıklar yükseliyor ve Jasper eldivenli elini kutlama için kaldırarak panolara vuruyor. Ona doğru kayıyorum ve kaskının arkasına vuruyorum. Ronan Jasper'ı kışına bir şaplak atarak tebrik etmeden önce buzdaki diğer Riptide oyuncularını da bize katılıyor.

Göğsüm ısıyor, oyunun gidişatından memnunum. Birkaç dakika kaldı ama endişelenmiyorum. Benim güvenim bu takıma, sürüme ve inşa ettiğimiz geleceğe. Hat trick birden bire hiçbir şey ifade etmemeye başladı.

Bunun benim için mümkün olmadığını düşünecek kadar aptalmışım.

Bu kez tribünlere baktığımda, ne kadar uzun süre baktığım umurumda değil. Briar hâlâ oturmadı ve onun coşkusu görülmeye değer. Ne de olsa onu bir hokey hayranı yaptık.

Bana bir öpücük konduruyor ve parmaklarını zarif bir şekilde sallıyor. Öpücüğe karşılık veriyorum ama parmaklarımı eldivenlerimin içinde oynatmaya çalışmıyorum. Onu işaret ettiğimde, etrafında oturan omegalar dönüp bakıyor ama o onlara aldırmış etmiyor.

Onun yerine hepsi bana bakıyor. Ve bunun için daha iyi bir yer yok.

BRIAR

TELEFONUMU KONTROL EDİYORUM VE CLOVER'A BİR CEVAP DAHA GÖNDERİYORUM. Omega gruplarının arasından sıyrılıp küçük bir salona giriyorum. Burası boş ve sessiz; bitmek bilmeyen kalabalığın arasındaki küçük molayı nefes almak için kullanıyorum.

Oyun yaklaşık yirmi dakika önce sona erdi, ama bu gece buradaki her atamaya karışmış bir şekilde etrafımda dönüp duruyorum. Buza bu kadar yakın olmak çıkışa kadar onlarca sıra tırmanmam gerektiği anlamına geliyordu ve ben en tepeye ulaştığımda arenadaki herkes de çıkmıştı.

Clover anında mesaj atıyor, endişesi benimkini daha da artırıyor.

Clover: İnanılmaz derecede rahatsız. Serviks kontrolü yapıp sana geri döneceğim.

Ben: Bebek nasıl?

Clover: Hem bebek hem de Sadie iyi. Birazdan haber veririm.

Sadie'nin doğuma girmesini yıllardır bekliyorduk. Bunun yatakta kıvrılıp film izlemediğim, heyecan verici bir şey olmasını istediğim bir gecede gerçekleşmesi korkunç bir tesadüf. Clover henüz emin değil ama üçüncü periyodun yarısında mesaj atıp Sadie'nin onu endişeyle aradığını söylediğinde içimden bir ses bebeğin bu gece geleceğini söyledi.

Çocukların gitmeye hazır olması için hâlâ çok erken ve açıkçası hazır olsalar bile onları burada bulabileceğimden şüpheliyim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen aradığımda da telefonlarını kontrol edemeyecek kadar meşgullerdir.

Yine de deniyorum. Ben arayıp beklerken ekranda Jasper'ın kişi adı yanıp sönüyor, çevir sesi etrafımdaki gürültüyle boğuluyor. Sesi sonuna kadar açıp, duymak için kulağıma bastırıyorum.

Sesli mesajını almadan önce saniyeler geçiyor. Duvara yaslanıp çıldırmamaya çalışırken göğsüm daralıyor.

Telefonum çalmaya başladığında saklandığım yerden çıkıp arenadan kaçmama bir kahkaha daha kalmıştı. Landon'ın adı ekranda beliriyor.

"Aman Tanrım. Beni buradan kaçırmaması için birine rüşvet vermeme çok az kalmıştı," diye saçmalıyorum, normal bir selamlaşma zahmetine girmeden.

"Sorun nedir?" Landon soruyor, sesi kırbaç gibi. "Sadece yürüyüş yolları çok kalabalık. Sanırım kayboldum."

"Özür dilerim Haven. Oyun bitmeden önce yerine birini göndermeliydim."

"Özür dileme. Ben büyük bir kızım. Sadece buradan nasıl çıkacağımı ve senin nerede olduğunu biraz karıştırdım."

Buraya son geldiğimde Clover yanımdaydı ve biraz kaybolmuş olsak da, o her zaman birini durdurup yardım istemekten korkmayan biri olmuştur. Bu ben değilim.

Bırakın birinden bir konuda yardım istemeyi, bir yabancıyla konuşmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Zaman zaman dramatik ve can sıkıcı bir tuhafılık olsa da bunu ve diğer tüm can sıkıcı tuhafılıklarımı kabulleneli çok oldu.

"Yakınında ne var? Etrafında ne olduğunu tarif et," diye soruyor Landon.

Kafamı saklandığım yerden çıkarıp ona verecek bir cevap arıyorum. Hâlâ ayakta olan çok sayıda insan dışında, sadece üzerinde bir sokak numarası olan bir çıkış kapısı ve yukarıdan aşağıya bir duvar resmi seçebiliyorum.

... Dash mi?

"Dash'in yanımdayım,"
diyorum. "Sana ulaştı
mı?"

Başımı sallayarak koridora geri dönüyorum. "Hayır, üzerinde Dash yazan bir duvarın yanımdayım demek istedim."

"Pekâlâ. O zaman çok uzakta değilsin. Eğer duvar resmine bakıyorsan, bir güvenlik girişi görene kadar sağa ve sonra düz gitmelisin. Orayı koruyan biri olmalı."

"Şimdi o tarafa doğru gidiyorum. Oraya vardığımda ne diyeceğim? Lütfen beni içeri alın?"

Telefonumu sıkıca kavrayarak salondan çıkıp kalabalığın arasına karışıyorum. Neyse ki hepsi ters yöne doğru ilerliyor ve yürüyüş yolunun en uzak tarafında kümelenmeye başlamışlar. Bu sefer nefes almak için daha fazla yerim var.

"VIP kartını çıkarmadın, değil mi?" "Hayır."

"Sadece göster ve burada kiminle olduğunu söyle."

Derin bir nefes alıyorum. "Bana öylece inanacaklar mı?"

"O kapıda hangi gardiyanın görevli olduğuna bağlı olarak, muhtemelen üzerinizdeki kokularımızı tanıyacaklardır."

Göğsümün ortasında bir sarsıntı oluyor. "Şimdiden bu kadar açık mı? Bağlanmamış olmamıza rağmen mi?"

Duraklıyor ve yanaklarım yanıyor. "Değil miyiz? Bir bağ sadece bir ısırik izinden daha fazlasıdır, Briar."

"Haklısın," diye fısıldıyorum, duygularla gerilen boğazıma bir vuruş yapıyorum. "Muhafızlara seninle olduğumu söyleyeceğim ve sonra nereye gideceğim?"

"Şimdi seninle kapıda buluşması için birini göndereceğim ve seni bana götürecekler."

"Diğerleriyle birlikte misin?"

"Şu anda değilim. Ayrılmadan önce dizime baktırmam gerekiyor."

Endişe çökerken adımlarımı hızlandırıyorum. "Neden? Ne oldu? Yine yaralandığımı mı kaçırdım?"

"Öyle bir şey değil. Normale dönene kadar her maçtan sonra doktor kontrolünden geçiyorum. İşler neredeyse o noktaya geldi bile."

"Oh."

Kıkırdaması derin bir törpü gibi. "Birkaç dakika sonra görüşürüz."

"Bu gece sahada harikaydın," diye geveliyorum telefonu kapatmadan önce. "Olmak için nedenim vardı."

"Tek bir gol bile atmamış olsaydın bile etkilenirdim."

"Evet, bundan hiç şüphem yok. Bizim için çok iyisin. Benim için çok iyisin."

Yürüme yolunda hafif bir kavis çizdikten sonra ileride Sadece Yetkili Personelin girebileceği bir kapı görüyorum. Kapının önünde duran adam duvara yaslanmış, ayak bileklerini ve kollarını kavuşturmuş.

Landon'a "Çok komik, ben de tam hepiniz için aynı şeyi düşünüyordum," diyorum. Güvenlik görevlisi duvardan uzaklaşmadan önce meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Kordonunda asılı olan VIP rozetine bakıyor. boynumda, oradaki kelimeleri okuyorum.

Landon ifademi kendi haline bıraktı, ben de ona izin verdim, istersem daha sonra konuyu tekrar açacak zamanım olacağını biliyordum.

Belki de onunla aramızdaki en büyük değişikliklerden biri bu. Artık çok daha açık.

"Adamım merdivenlerden yukarı sana doğru geliyor, Briar."

Önümdeki gardiyana tatlı bir gülümseme sunarken telefona fısıldıyorum, "Yakında görüşürüz."

Adam ilk kez konuşmadan önce ben telefonu kapatıp yanıma indirene kadar bekliyor.

"Aile genelde bu kapıyı kullanmaz."

"Hâlâ yapılması ve yapılmaması gerekenleri öğreniyorum. Ve maçtan sonra burada kesinlikle kayboldum."

Nefesini dışarı üflüyor. "Evet, alışmak biraz zaman alıyor. Sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum. Bana adını verirsen, arayıp onay alırım-"

Kapı açılmadan önce arkasından bir ses duyulur. Gardiyan hızlıca bir adım atarak yoldan çekiliyor ve başını çevirip gelen kişiye bakıyor.

Belki ellili yaşlarının başında, yumuşak gri saçları ve rahat bir ifadesi olan yaşlı bir adam. Sakin gözlerini bana diyor ve soruyor: "Briar?"

"Benim."

"Beni aşağıya kadar takip edebilirsin. Landon seni tedavi odasına götürmemi söyledi."

Gardiyan alçak sesle gülüyor ve başını sallayarak onu geçmem için elini sallıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Briar. Eminim seni buralarda göreceğim. Montgomery sürüsüne benden selam söyle."

"Evet, sana da," diye cevap veriyorum merdiven boşluğuna kaymadan önce.

İyi aydınlatılmış ama yalnız olsaydım bu yoldan geçerken korkacağımı biliyorum. Bir dahaki sefere buraya geldiğimde, sürümle buluşmak için daha kolay bir yol bulacağım. Tercihen daha açık bir alanda.

Merdivenlerden inerken yanımdaki yaşlı adam konuşmuyor ve ben de onu zorlamıyorum. Landon'ın diziyle ilgili endişelenmekle o kadar meşgulüm ki bu yabancıyla konuşacak bir şey bulamıyorum.

Başka bir kapıya varmamız uzun sürmüyor. Bir kartı kilit sistemine okutup kapıyı açmasını bekledikten sonra onu bir koridora kadar takip ediyorum. Burası daha aydınlık. Kalın tuğla duvarlar beyaza boyanmış.

Eşofman giymiş ya da pantolon ve kravat takmış birkaç kişi bir o tarafa bir bu tarafa yürüyor.

"Bu taraftan," diyor adam ve bizi koridorda ilerletiyor.

Omzunda kocaman bir spor çantası taşıyan iri yarı, alfa olduğu her halinden belli bir adama ulaşıyoruz. Merakla bana bakıyor, geçerken bir sırıtma beliriyor.

En azından eski apartmanımda esen havalandırmanın aynısının burada da olduğunu biliyorum. Bu, iki alfa daha yanımdan geçtiğinde daha da minnettar olduğum bir güvence.

Landon'ın bahsettiği tedavi odası olduğunu tahmin ettiğim, birkaç santim açık bırakılmış bir kapının önünde duruyoruz ve uzaklaşmadan önce adama teşekkür ediyoruz. Kapıyı bir kez çaldım.

"Girin!"

Kapıyı iterek açtığımda kadın sesi kolu biraz fazla sert tutmama neden oluyor. Göğsüm sıkışıyor ama rahatsızlığı görmezden gelip odaya adım atıyorum.

Beklediğimden daha büyük. Bu odanın tek iyi yanı.

O.

"Sen Briar olmalısın. Ben Tiara.

Son birkaç haftadır Landon'ın dizindeyim. Sonunda seninle tanışmak güzel."

Kız onun önünde çömelmiş. Elleri adamın teninde. Üzerinde şort var, başka bir şey yok.

Yanında yerde bir yığın malzeme ve bir kova buz var. Parlak yeşil bant Landon'ın baldırına ve dizinin üzerine gerilmiş. Daha önce hiç görmediğim spor ayakkabılar giyiyor ve yanaklarındaki pembe renk ...

Burada ona farklı bir bakış var. Şimdiye kadar sadece bir anlığına görebildiğim bir kırılmalık.

Donup kaldım, kadının bacağına bir parça bant daha getirip koyu saç lekeli deriye bastırmasını izlemek zorunda kaldım. Şeridin geri kalanıyla aynı şeyi yapmadan önce ucunu avucuyla ovuyor. İşini bitirdiğinde içimde vahşi bir şey patlıyor. Çaresizce ona bakıyorum ve bacağına tekrar ovmadan önce yüzünde beliren gülümsemeyi alıyorum.

Odayı dolduran alçak bir gümbürtü var ve hemen Landon'a bakıyorum, ondan geldiğini varsayıyorum. *Tiara*'yla arasına girdiğim için bana hırlayabileceğini sanıyorsa çıldırmış demektir.

Kıçına tekmeyle basacak olan tam bir alfa-

"Sorun ne?" diye soruyor, hızla muayene masasından kalkıp bana doğru geliyor.

Konuşmak için ağzımı açtığımda hırıltı kesiliyor. Şok, zihnimdeki öfkenin içinden süzülüyor.

O ben miydin?

"İşini bitirmen için seni yalnız bırakacağım," diye çıkışıyorum. Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Bölmek istememiştim. Aslında gitmem gerekiyor. İş için."

Landon bir avucunu çenesine sürtüyor ve bana doğru yürümeye devam ediyor. Ben bir adım geri atıp başımı sallayana kadar durmuyor, dudaklarım şiddetle kıvrılıyor.

Vanilya ve tarçın kokusu yoğun kimyasalları aşip duyularıma saldırıyor. Kendime ona gitme fırsatını vermediğimde dizlerim titriyor. Onu zaten işaretlemiş olsaydım, burada bölgemi işaretlememe gerek kalmazdı. O kadın onun benim olduğunu zaten biliyor olurdu.

Topuğumun üzerinde dönerek yumruklarımı sıktım ve bir dizi zehirli kelimeyi daha yuttum. Uzun, çok uzun zamandır bu kadar öfkelenmemiştim. Bu doğal değil ve gereksiz. Aşırı.

Alfa'mın önünde diz çökmüş, ona dokunan başka bir kadının resmi.

-Zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor, terleyene kadar öfke ateşini yoğunlaştırıyor.

Landon benim. Ve bu kadın, tahminim doğruysa bir beta, ona çok ama çok yakındı. Belli ki birbirleriyle rahatlar. Yarasını tedavi eden kişi bu. Bu odada kaç kez birlikte oldular? *Yalnız* mı?

Kapıyı tutup sonuna kadar açıyorum. Sanki şu anda zihnim tamamen bana ait değil. Landon önümde süzülüyor ve elini boynumun arkasına doluyor, başparmağı koku bezimi ovalarken onu mengeneyle tutuyor.

Artık ayrılmam imkânsız. Omega'm buna izin vermiyor. Beni bu pozisyonda ne kadar uzun süre tutarsa, yuvarlanıp ona boyun eğmeyi o kadar çok arzuluyor.

"Konuş benimle Haven," diyor, sesi derin ve talepkâr ama aklımdan geçen her şeyi ona söylememi sağlayacak havlamadan yoksun.

"Hayır."

Dudaklarında oluşan bilmiş sırtış beni sakinleştirmeye yardımcı olmuyor.

"Tiara, eğer gitmek istersen ben burada iyiyim."

Adını diline doladığında o gürleyen ses yeniden başlıyor.

"Pekâlâ! Birkaç gün sonra görüşürüz o zaman. İyi geceler," diye geveliyor ve yanımızdan aceleyle geçip gidiyor.

Gözlerimi Landon'dan ayırmıyorum ki neredeyse omzuma degecekken boğazını parçalamayayım. Şu anda kendimde değilim. Giderek ısınıyorum, ateşim kontrolden çıktı. Omurgamdan aşağıya ve hâlâ boynuma bastıran güçlü parmakların altından ter damlıyor.

Karnımda bir ağrı büyüyor ama dişleri yok. Daha çok, kaybolmadan önce şiddeti artan zayıf bir kramp gibi. Neredeyse zonkluyor. Uzun süre uzak kalmıyorlar. Bir tane daha beliriyor, sonra bir tane daha.

"Ohhh," diye sızlanıyorum, orta yerimi tutarak.

Landon boynumu bırakıyor ve ellerimi kendi elleriyle kapatıp dairesel hareketlerle ovuşturuyor. Nefes aldığı anda burun delikleri alevleniyor. "Bana neler olduğunu anlatmalısın, Briar."

Eli soğuk geliyor. Ama benimkini karnımdan çekip aramıza getirdiğinde, avucumun parlaması bana durumun böyle olmadığını söylüyor. Ben o kadar ateşliyim ki onun yanında o soğuk kalıyor.

Başımı sallıyorum, bilinçaltıma panik halinde bir uyarılma hissi yayılıyor. "Hayır."

Kapıyı kapatmak için uzanıyor, bense kıpırdamadan duruyorum, kılımı bile kıpırdatmayı reddediyorum. Başka bir kramp daha büyüyor, bu seferki daha keskin ve daha alçak.

"Tanrım, yanıyorsun. Bana ne yapacağımı söyle, bebeğim. Bu da başka bir başak mı?"

Endişelendiğinde sesi çok seksi çıkıyor. Sesinin alçak tınısı normalden bile daha gür. Ona doğru eğiliyorum, göğüslerimi göğsüne bastırıyorum ve meme uçlarımdaki hafif baskıdan kıvılcımlanan zevkle miyavlıyorum. Acının bir kısmını yok ediyor.

"Landon," diye inliyorum, çıplak omuzlarını ovmak için ellerimi kaldırıyorum. "Çok ateşlisin. Her yerini yalamak istiyorum."

"Burada olmaz. Henüz değil. Şu anda arenadayız."

Keşfimi genişletip kalın karın kaslarını izlerken tutuşum daha da güçleniyor. Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip burnumu boğazına götürürken saçları parmaklarımı gıdıklıyor.

"Çocukları aramam gerek. Kokuyorsun-"

Dişlerimle derisini sıyrıp bıraktığım iz üzerinde sıcak hava üflediğimde sözleri boğazında düğümleniyor.

"Evet, ara onları. Ateşimin ilk evrelerine giriyorum Landon. Onların gelmesini beklerken beni hemen düğümlemeni istiyorum, böylece gerginliğim azalacak."

Hırıltısı bana yönelik değil. "Burada kızgınlık dönemine giremezsin. Evdeki gibi güvenli değil."

"Çok geç. Belki de benim önümde başka bir kadının sana dokunmasına izin vermeseydin, böyle olmazdım," diye tıslıyorum, öfkem şehvetin sisi arasında kayboluyor.

Landon'ın nefesi kesiliyor ve bir süre sonra boğazını ısırdığımı fark ediyorum, baskıyı hafif tutuyorum ama derisini kırmamak için tehditkâr davranıyorum. Göğsünde titreşen kekeme bir mırıltı kopuyor.

"Beni hemen şimdi işaretle ve ateşin geçene ve o daracık amcığın başka bir düğümü kaldıramayana kadar bu odadan çıkmayacaksın, Briar. İlk ateşin yuvanda gerçekleşecek. Ama bu, çok fazla acı çekmeden buradan ayrılabilmemiz için sana yeterince yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Boğazını bir iniltiyle bırakıyorum. Kramplar artık dişsiz değil. Bir başkası belirttiğinde tüm bedenim sarsılıyor ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyorum, çok boş.

"Eve hiç dönemeden önce bana yardım edecek bir şeyler yap," diye yalvarıyorum.

Landon bizi çevirip beni odanın içine doğru götürürken dikkati benden ayrılıyor. Kapı tekrar kapanıyor ve ben ona yapışıyorum.

"Ben Jasper," diye mırıldanıyor saçlarımı okşayarak.

İnliyorum, daha da ısınmak için onun adından başka bir şeye ihtiyacım yok, ağzım kupkuru. "Jas."

"Buradayım aşkım. Acını dindireceğiz, tamam mı? Bütün bir sürü emrinizdeyken ateşin neye benzediğini size göstereceğiz."

JASPER

SADECE NEDEN BU KADAR UZUN SÜRDÜĞÜNÜ GÖRMEK İSTEMİŞTİM.

Landon onu görmek için yola çıktığını haber verdi ve ben de omega'mızı eve götürebilmek için çabucak üstümü değiştirdim. Bu gece harika oynadık ve soyunma odasından çıktığımda tüm takımın keyfi yerindeydi. Ronan ve Dash maç sonrası röportajlarla meşguldü ama benim etrafta dolaşmak gibi bir zorunluluğum yoktu.

Limonun ilk kokusunu aldığımda tedavi odasının kapısından birkaç adım uzaklaşmışım. Ayaklarımın üzerinde tökezleyip kendimi duvara yaslamak zorunda kalmadan önce doğrudan omurgama bir zap gönderdi.

Kahretsin, çok tatlı.

Gözlerimi kırıştıtararak şimdiki zamana döndüğümde başım bulutlanıyor ve sıçramamak için sırtımı kapıya dayıyorum. Briar'ın kokusu etrafımızı sararken, tenime ve boğazımın arkasına yapışırken kasıklarımındaki basınç başka bir dünyaya ait. Tadını alıyorum ve daha fazlasını istiyorum. *Buna ihtiyacım var.*

"Jasper," diye inliyor.

Parmakları Landon'ın kollarının etrafında kıvrılıyor, tırnakları derisine batıyor ama kullandığı güce rağmen kırılmıyor. Kapıyı kilitliyorum ve onlara doğru ilerliyorum, bizi birbirimize bağlayan bağ tarafından yakınımaya çekiliyorum. Çaresizliğim arttıkça bağ geriliyor, düğümüm nabız gibi atıyor.

"Yatağa götür, Landon," diye talimat veriyorum, sürü liderime havlama sınırında.

Onu yatağa yatırmadan önce hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıyor, deri gıcırıyor. Briar neye ihtiyacı olduğunu söylemeye fırsat bulamadan gömleğini başımdan çekistiriyorum. Bana yarı kapalı, göz bebekleri şişmiş gözlerle bakıyor ve bacaklarını ayırarak inliyor.

"Hadi seni kıyafetlerinden çıkaralım," diye mırıldanıyorum. Başını öne eğip başını sallıyor.
"Lütfen."

Landon ve ben birlikte kot pantolonunu ve kirli külotunu çıkarıyoruz. Ortaya çıktığında burun deliklerim alevleniyor, şişmiş amından sürekli sızan kayganlık beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Landon kalçalarını ayırmamı ve yanağımı dizinin iç kısmına dayamamı izliyor. Kokusu olgunlaşıyor, bir şekilde yoğunluğu artıyor.

"Onu kızdırma," diyor Landon.

Gözlerimi yukarı doğru kaydırarak Briar'ın göğsünün hızla inip kalkışını, her nefes alış verişini izliyorum. Montgomery forması hâlâ belden yukarısını örtüyor. Ne Landon ne de ben ondan kurtulmak için bir hamle yapmıyoruz.

O talep etmediği sürece.

"Muhteşem amını yememi ister misin, aşkım?" Soruyorum, viski pürüzsüz.

Çılgınca başını sallıyor ve başımın arkasını tutmak için bir elini uzatıyor.
"Evet! Evet, Jasper. Acımı dindirmeni istiyorum."

Ağzımı uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum, yavaşça pembe merkezine doğru ilerliyorum. Sikim zonklıyor ve dilim kayganlığının ilk damlasını emdiğinde deri yatağın kenarını kavriyorum.

Bu bir uyuşturucu. Onun bir tadına bakıyorum ve içimi kemiren şehvete geri dönüp geri kalanını emiyorum. Kalçasının tamamını ve diğerini, daha fazlası için açgözlülükle. Ancak tenini temizledikten sonra gözümü yeni favori tadımın kaynağına dikiyorum.

"Şuna bak Haven," diye mırıldanıyor Landon. "Jasper senin için açlıktan ölüyor.

Ona biraz daha kayganlaştırıcı vermeye ne dersin?"

"Lan," diye mırıldanıyor, gözleri tamamen kapanıyor.

Ben bacaklarının arasındayken bana bakmasını istiyorum. Kalçalarını kavrayarak topukları yatakla buluşana kadar yukarı itiyorum ve amına doğru sıcak bir çizgi yalıyorum. Landon'ın ağzıyla susturduğu bir çığlıkla anında karşılık veriyor.

Eli formanın üzerinden göğsünü avuçluyor. Dilimin ucuyla klitorisini buluyorum ve yumuşakça hareket ettiriyorum, alay ediyorum. Gözlerini açıp bana diyor, ben onunla oynarken izliyor ve Landon onun ağzına sert bir öpücük konduruyor.

Klitorisini ağızıma çekiyorum ve bir parmağımı içine sokarken emiyorum. Parmak eklemimi kaplamak için aşağı fışkıran kayganlığın ıslak sesi, Landon'ın aramızda aşağı bakmak için çekilmeden önce öpüşmelerinde inlemesine neden oluyor.

"Bırak da tadına bakayım," diye geveliyor.

İki kez düşünmeden parmağımı serbest bırakıp ona doğru kaldırıyorum. Daha önce hiç bir kadını paylaşmamış olsak da, parmağımı emmek için eğildiğinde hiçbir gariplik olmuyor. Olsa bile buna odaklanamayacak kadar Briar'la ilgileniyorum.

"Mükemmellik," diye mırıldanıyorum yutkundugunda.

Briar nefes nefese ağızıma doğru sarsılıyor. "Biraz daha."

Emrini yerine getiriyorum. Bu sefer iki parmağım onu dolduruyor ve o da bu kadar dağınık. Parmaklarımı içine sokup beni daha sıkı kavramasına neden olan yeri fırçalayana kadar kıvrırırken, kayganlığı ortaya çıktığı kadar çabuk yalıyorum.

"İşte bu, Briar. O amcığı diline sürt ve orgazm olmasını sağla," diyor Landon.

Klitorisini sertçe emerken boğazımda bir hırıltı oluşuyor. Omega saçlarımı dizgin olarak kullanıyor, ağızıma sürtünüp haykırırken beni yaklaştırmak için çekiştiriyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var!"

Landon tekrar ona odaklanmadan önce kapıya bakıyor. Sonra formasını yukarı çekerek pembe dantelli sütyenini gösteriyor. Kumaşı görmezden geliyor ve göğüslerini serbest bırakmak için kupları aşağı çekiyor. Meme uçları çoktan sertleşmiş ve kırmızının derin, ağırlı bir tonuna bürünmüştü.

"Becer onu Jasper," diye ısıırıyor başını eğip tombul bir meme ucunu ağzına almadan önce.

Donup kalıyorum, Briar'ın sinirle hufflamasına neden oluyorum. "Ne?"

"Beni becer dedi," diye cevap veriyor sürü arkadaşımız için, saçımı kavrayışı cezalandırıcı bir hal alıyor. "Beni sakinle doldur, Jasper."

Landon kızın meme ucunun dudaklarından kurtulmasına izin vererek bana hırladı: "Ona istediğini ver. Benim iznime ihtiyacın yok."

"Eve gidene kadar beklemeliyiz," diye karşı çıkıyorum, onun derinliklerine gömülmek için duyduğum şiddetli ihtiyaca rağmen.

"Sen olmalısın. Onu burada ısırmayacağıma dair kendime güvenmiyorum. Gitmemize yetecek kadar uzun süre onu sakinleştirecek bir düğümüne ihtiyacı var."

"Evet, bir düğüm," diye mırıldanıyor Briar, masanın üzerinde kıpırdanarak ikimizden de kurtulmaya çalışıyor. "Jasper'ın düğümü."

Landon da aynısını yaparken ben de onun işaretlerini takip edip kendimi geri çekmeye zorluyorum. O yataktan kalkıyor ve ben de arayı sikimi avuçlamak için kullanıyorum, düğümüne parmağımı bile sürmeden tabanını sertçe sıkıyorum. Şimdiden çok şişmiş ve kaya gibi sertleşmiş. Onun içine bu şekilde girmek neredeyse imkânsız olacak.

Briar dönüp yatağın üzerine eğiliyor, çıplak, şeftali gibi kıcını yüzümün önünde oynatırken Landon'ın kasıklarına uzanıyor. Şortunu güçlü bir şekilde itip aletini serbest bıraktığında kolayca atılıyor.

Başını geriye atıyor ve kız onu eline alıp uzun bir vuruş yaptığında inliyor. Onun dalgın halini kullanarak pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım ve parmaklarımı amında gezdirdim.

Onu böyle domalmış, kalçalarını ayırmış ve memelerini yatağa bastırmış bir halde görmek, bir yandan da paket arkadaşımın sikini ağzına almakla tehdit ediyor beni. Parmaklarıma karşı geri çekilip Landon'ın etrafında inlediğinde sıcaklık kasıklarımı deliyor.

"Yap şunu," diyor, sesi alçak ve derin.

"Bundan emin misin?"

Başını sallayıp Briar'ın ağzına daha da sokulduğunda gözlerimiz buluşuyor ve kendini onun boğazına yerleştiriyor. Kendini daha fazla zorlamadan önce bir an için tıkanıyor, sanki onun düğümünü tatmak istiyormuş gibi çalışıyor.

"Al onu, Jas."

Kendimi onun arkasında sabitliyorum ve bizi hizaya sokuyorum. Kendimi bir kerede sonuna kadar sokmaktan alıkoyup yavaşça sadece ucunu içeri bastırırken dizlerim titriyor. Nefes nefese kalıyor, daha fazlasını almaya çalışırken kıcı kalçalarımı doğru bastırıyor.

Dilim dişlerimin arasında kenetlenmişken kalçalarını kavırıyor ve onu sabit tutuyorum. Limonlu kurabiye kokusu havada o kadar yoğun ki burnumdan nefes alıp amina birkaç santim daha soktuğumda ciğerlerime yapışıyor.

"Nasıl hissediyorsun Haven?" Landon soruyor, sesi sınıra o kadar yakın geliyor ki henüz düşmemiş olmasına şaşıyorum.

Kadın adamın sikinin etrafında inliyor ve yutkunarak adamın boğazından bir hırıltı çıkarıyor. "O kadar sıkı ki Landon. I . . . Kahretsin, uzun süre dayanamayacağım," diye uyarıyorum. gergin bir nefesle.

Karşılık olarak etrafımda çırpınıyor. Daha da içeri itiyorum ve avucumla omurgasının kıvrımını takip ederken, onu yatakta sıkıca tutmak için yeterli basınç uyguluyorum.

"Neredeyse hepsini aldın," diye övüyorum onu.

Aniden geriye doğru sarsılıyor ve geri kalanını çalıyor. Kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan tamamen içine gömüldüm. Kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken kasıklarımın altına ve altımızdaki zemine kaygan bir sıvı damlıyor.

Landon gözlerinde parlayan şaşkınlıkla onun hareketlerini izliyor. "Evet, işte bizim kızımız. Sana düğümünü atmasını sağla ve sonra seni güzelce doldur. Sevdiğin şey bu, değil mi? Alfa'nın döllerıyla dolu bir amcık?"

Geçen gece yatmak için merdivenleri tırmanırken Ronan'inkini akıtırken yakaladığımı hatırlayınca harekete geçiyorum. Dışarı, sonra tekrar içeri, hızlanmadan önce etrafımda gerilmesi için ona bir şans veriyorum. İticilerim hızla ateşleniyor ve artık tam bir nefes alamıyor gibiyim.

Ağız dolu olduğu için iniltisi boğuk çıkıyor ama hepimiz duyuyoruz. Landon sabit, hızlı bir tempoyla ağızını sikiyor, düğümü her ileri itişte burnuna çarpıyor. Gözlerini zorlukla açık tutabiliyor ama yine de onu hiç görmediğim kadar uyanık. Onun hızına bilerek uyarak sertçe içine giriyorum. Kalçalarımın her çırpınışı onu düğümüne yaklaştırıyor, ta ki düğüm ona doğru baskı yapmaya başlayana kadar.

"Hazır mısın?" Kalçalarımı kıkına sokarak ve kendimi tamamen gömülü tutarak soruyorum.

Landon onun ağzından kurtuluyor ve yanağına sokulurken yanağını avuçluyor. Bana bakıp kirpiklerini kırıştırdığında makyajı akmış, dudakları şişmiş ve gözleri uzaklara dalmış.

"Ver onu bana. Alabilirim."

Kıcının yanağının altını şefkatle okşuyorum. "Tabii ki yapabilirsin. Bu düğüm sadece senin için yapıldı."

Landon onun inlemelerine ve çığlıklarına hazır. İleriye doğru bastırıp düğümümün ilk çeyreğini içinde çalıştırmaya başladığımda, ağzının içine geri kayıyor ve küfrediyor.

Sıkı derisi geriliyor, *geriliyor* ve sonunda yol veriyor ve düğümüm içeri giriyor. Tıpkı bunun gibi, dölüm duvarlarına doğru patlarken parlak bir ışık görüyorum.

"*Fuuuuuck*," diye bağıriyorum, düğümüm şişip genişleyerek bizi birbirimize kilitliyor.

Artık onun hissetmediğim bir santimi bile kalmamıştı. Boğuk bir çığlıkla boşaldığında kalçalarımı gıcırdatarak içindeki gizli yerlere doğru itiyorum. Düğümümdeki baskı artıyor, ben titremeye başlarken taşaklarımdan daha fazla döl çekiyor.

"Landon inliyor, onu izlemeye çalışıyor ama gözleri zevkle her kapandığında başarısız oluyor. "Düğümümü sık, Briar. Elinle tıpkı amının Jasper'inkini sıktağı gibi sık."

Düğümü eline alıp sıkarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. *Sertçe*. Landon derin bir homurtuyla karşılık veriyor ve boşalmadan önce sikini kızın ağzına gömüyor.

"Yut onu Haven."

Kalçalarımı tekrar kaydırıyorum ve daha da sıktağında tıslıyorum. Landon bir saniye sonra onun ağzından çıkıyor ve hemen önündeki kamburuna düşüyor. O konuşurken gözlerini ona bakacak kadar açık tutabilmek için mücadele ediyorum.

"Mükemmel omega'mız. Çok iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum." Kalbim küt küt atıyor. "İnanılmazdın."

"Gerçekten hareket edemiyorum," diye mırıldanıyor akılsızca.

Landon yanaklarını okşuyor ve başparmağını ruj lekelerinin üzerinde gezdiriyor. "Yapma. Seni tutuyoruz. Jasper'ın düğümü çözüldüğünde seni temizleyeceğiz ve bir sonraki dalga gelmeden seni buradan çıkaracağız. Yine de bu yardımcı olacaktır."

"Telefonum. Telefonumu kontrol etmem gerek" diyor, tetikte kalmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Nerede o?" Landon soruyor.

"Kot pantolonum."

Yerden almak için yeterince hareket edemiyorum, bu yüzden Landon onları alıyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Clover birkaç kez aradı," diyor.

Briar kendini ön kollarının üzerine zorluyor ve hızla gözlerini kırptırıyor. Endişesi endişe verici, özellikle de az önce olanlardan sonra. Hâlâ düğümüne kilitlenmiş durumda ve en azından kaçıp saklanamıyor.

"Mesaj attı mı? Onu geri aramam gerek. Sadie hakkında."

"Yine mi Thorne?" Sırtının alt kısmını ovarak soruyorum.

Başını sallıyor ve telefonu Landon'dan almaya çalışıyor. Landon telefonu onun elinden alıyor ve bildirimleri karıştırmaya başlıyor.

"Kızgınlık dönemindesin, Briar. Sadie şu anda seni ilgilendirmiyor. Başka bir dalga gelmeden önce arenadan çıkmaya odaklanmalıyız. Bir dahaki sefere bu kadar kolay tedavi edilemeyebilir," diyor.

"Bu senin yapacağın bir seçim değil. Sadie benim hastam ve arkadaşım. Sıcak olsun ya da olmasın, istediği doğumu almasını sağlayacak kadar uzun süre kendimi idare edebilirim," diye tersliyor Briar.

Tedirginlik üzerime sıcıyor. "Kızgınlık dönemindeyken doğuma gitmekten bahsetmiyorsun, aşkım."

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum." Ellerinin üzerine kalkıyor ve düğümüm girişini çekiştirdiğinde öfkeli bir inilti çıkarıyor. "Ben işimi yapacağım. Şimdi bana doğum sancısı çekip çekmediğini söyle."

Landon bana bakıyor, gözlerinde sessiz bir savaş sürüyor. Bunu yapmasına izin vermek içgüdülerimize aykırı. Alternatifi varken kendini potansiyel olarak tehlikeli bir duruma sokması. Ama bu asla yapmayacağımızı söylediğimiz şey değil mi? Şu anda onu işinden alıkoymak, işini elinden almayacağımıza söz verdikten sonra yüzüne bir tokat atmak olur.

Ve onun bir şey yapmasına *izin vermek*, olmak istediğim türden bir alfa değil.

Landon bu düşüncelerin her birini ben daha yüksek sesle söylemeye fırsat bulamadan okumuş gibi görünüyor. Telefonu ona verdiğinde çenesi titriyor.

Telefonu ondan alıp ikimizin arasına bakarken gözleri doluyor. Şu anda duyguları çok yoğun ama minnettarlığının hormonlarının yükselmesiyle bir ilgisi olmadığını biliyorum.

"Seni her zaman korumak bizim işimiz. Sıcak olsun ya da olmasın. Yani sen gidiyorsan biz de gidiyoruz. Ve eğer çok fazla olursa, istesen de istemesen de seni oradan çıkaracağız," diyor Landon.

Başını sallıyor ve Landon yanaklarındaki gözyaşlarını silerken burnunu çekiyor. "Teşekkür ederim."

Tek umudum, onunla ilişkimiz için doğru kararı verdiğimizizi bilsem de, bunun daha sonra bizi ısırmak için geri dönmeyeceği.

BRIAR

İÇTEN DIŞA DOĞRU ERIYORUM.

İçimde bir düğüm olmadan ve boğazıma bir çift diş gömülmeden gittiğim sürece beni boğan sıcaklığı tarif etmenin tek uygun yolu bu. Adamlar cipin tüm camlarını açmışlar ama akşam havası bile yardımcı olmuyor.

Bu yolculuğa çıkarken bunu bildiklerinden eminim. Yine de, otoparktan çıkar çıkmaz camları indirmelerini istediğimde bunu kendilerine sakladılar.

Landon endişeyle GPS'teki yol tarifiyle uğraşırken Jasper direksiyonun arkasında. Birbirlerine ne fısıldadıklarına odaklanamıyorum ve lanet olsun, umurumda değil.

Ronan'ın avuç içi uyluğumu kavururken, en acımasız işkence biçimi gibi oraya sabitlenmişken değil. İçimi sarsan krampın gücüyle inlemeden önce ağzıma ve boğazıma biraz nem getirmeye çalışmak için bininci kez yutkunuyorum.

Şiddetleri arttı ve artık midemde merkezileşmiyorlar. Artık dışa doğru yayılıyor ve her yerimi delip geçiyor, en çok da bacaklarımın arasını. Rahatlama sadece birkaç dakika sürüyor. Kendimi tekrar kontrol altına aldığımda, bir başkası saldırıyor. Jasper'ın dölleri içimdeyken ve maça gitmeden önce giydiğim ucuz külotun içinde birikmişken bile.

Yanıma yedek bir külot ya da sıcaklar için daha kalın bir külot almayı hiç düşünmemiştim. Şimdi iş yerime kirli bir külotla, kaybolmayan bir parfümle ve sırtımda çantamın soyadıyla gidiyorum. Eğer Umut Limanı'nın yarısına sahip olmasaydım, anında kovulurdum.

Sıkı bir nefes vererek öne uzanıyorum ve Landon'ın koltuğunun arkasını tutuyorum. Alnıma yapışan nemi yumuşak bir kumaşla silerken dişlerimi sıkıyorum.

"Sana yardım etmek için ne yapabiliriz?" Dash çantasından çıkardığı fazla gömleği enseme bastırarak soruyor.

"Sadece beni kliniğe götürün. Sadie için çok endişeleniyorum."

Jasper direksiyonu sıkıyor, parmak eklemleri beyazlıyor. "Seni bu şekilde oraya götürmenin güvenli olduğundan emin misin?"

"Şimdi bana karşı gelme, Jasper," diye tıslıyorum.

Dash fazladan tişörtlerinden birini kullanarak alnımı tekrar ovuyor. "Değil, Parlak Göz. Sadece endişeliyiz."

"Ben yaşayacağım. Clover şimdiden yedi santimetre genişlediğini söyledi. Orada benim için malzemeleri var. En azından birkaç sıcak külot ve buz torbası."

Ateşim nihayet düşüyor ve bu ani molayı rahat bir nefes alarak kabul ediyorum. Dash ve Ronan arasında sıkışıp kalmak omega'm ve onun muhtaçlığı için harika ama dayanılmaz sıcak için değil. Şimdilik gözlerimi kapatıp saçlarımın arasından ve terden kayganlaşmış tenimin üzerinden esen rüzgâra odaklanıyorum.

"Orada bir güvenlik ekibi var. Bir alfa, değil mi?" Ronan hırlıyor, sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

Landon'ın kokusu yükseliyor, her zamankinden daha derin. Daha koyu. "Ne var?"

"Duke ve ekibi profesyonel. Bana odaklanmak için orada değiller ve doğum odasının yakınında bile olmayacaklar."

"Her şey yoluna girecek," diyor Dash, sesi sakın görüntüsüne ihanet edecek kadar gergin.

Şu anda bu konuya daha fazla girecek gücüm yok.

"Bunu aşman gerekecek. Ekip Sadie için başka bir koruma katmanı olarak orada. Thorne işin içindeyken, yardımı geri çevirecek değilim. Hepinizin bunun için orada olmanızı beklemiyordum," diye çıkışıyorum.

Tanrım, berbat haldeyim. Meme uçlarım yumuşamıyor ve sürekli nefes alıp vermem onları gömleğime defalarca sürtünmeye zorluyor. Her nefesime eşlik eden güçlü kokulardan bahsetmiyorum bile.

Dash yardım ederken Ronan'ın kucağına tırmanıp sikine binmekten başka bir şey istemiyordum.

"*Siktir*," diye inliyor Jasper.

Ronan beni sıkıca kavıyor, göğsünde o çok sevdiğim derin gümbürtü başlıyor. "Yine parfüm sıkıyorsun, Petal."

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum, deri koltuğun içinde kıpırdanıyorum.

Dash öne doğru eğiliyor ve GPS'e bakıyor. "Sadece üç dakika uzaktayız."

Başımı sallıyorum ve dudağımı ısıyorum, öyle ki son ısırıktan daha fazla yanıyor. Landon koltuğunda dönüp bana bakıyor, gözleri karanlık ve tahrik olmuş ama odaklanmış. Ve yorgun. Kesinlikle yorgun.

"Benim için kendine iyi bakmalısın, Briar. Ciddiyim. Bir şeyler yolunda gitmediği ya da kendi başına kalıp başkasıyla ilgilenemeyecek kadar acı çektiğin anda bunu bilmek istiyorum."

Bunu Sadie yerine benimle ilgili hale getirmeye çalıştığı konusunda tartışmaya fırsat bulamadan başını sallıyor, ağzını eğiyor.

"Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bu senden ya da yeteneklerinden şüphe ettiğim anlamına gelmiyor. Sadece omega'mı arıyorum. *Koku eşimi*. Bu benim işim. Senin güvenliğinin her zaman benim önceliğimdir ve sınırlarını aşmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama seni güvende tutmak için yapabileceğim tek şey buysa bunu yapacağımı da bilmeni istiyorum.

"Bu bizi bulduktan sonraki ilk ateşin ve okuduğum kadarıyla şimdiye kadar yaşadıklarının en kötüsü olacak. Acı daha güçlü olacak ve ateşin daha önce kendi başına olduğundan daha yüksek olacak çünkü omega'n orada olup sana yardım etmemiz gerektiğini biliyor."

Gözlerimdeki parıltıyı saklamak için başımı eğdiğimde gözlerimin arkası yanıyor. Sözleri üzerime çöküyor, inşa ettiğim kırılgan güveni kıyıyı yutan dalgalar gibi parçalıyor.

"Isıtmalar hakkında bir şeyler okudun mu?" Fısıldıyorum.

Jasper nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Sen Ronan'la yokken dün gece oyalanmak için yaptığı şey buydu."

Kalbim üç katına çıkıyor ve kaburgalarımı yumrukluyor. Landon'ın bu kadar kısa bir süre içinde ne kadar değiştiğini anlamak neredeyse çok zor. O gece restoranda tanıştığım Landon bana asla böyle şeyler söylemezdi ve kesinlikle gecesini beni bekleyerek ve yarışlar hakkında bir şeyler okuyarak geçirmezdi.

"En azından bunu yapabilirmişim gibi hissettim. Hiçbirimiz senin yaşadıklarını yaşamak zorunda değiliz."

"Seninle ilk yarışımın özel olmasını istedim. Yani eğer istersen ..." Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Zihnim şu anda bana ait değil. Hormonlarla dolup taşıyor ve derimin altında düğümlerle ve dişlerle kaşınmak ve dölle boyanmak için çılgılık atan bir kaşıntı var. Yuvamın güvenliğini istiyorum ve henüz sahip olamadığım tüm erkeklerle çevrili bu SUV'de sıkışıp kalmak istemiyorum.

Sadie'nin teslimatı benim için cehennem olacak. Tedavi odasındaki yatağın üzerine eğildiğim ve Jasper'ın beni ilk kez düğümlemesine izin verdiğim andan itibaren bunu biliyordum.

"Hepinizin beni ısırıp ısırmayacağını konuşmadık bile!" Karnıma bir kramp daha girerken ve göbeğim kasılırken titreyerek haykırıyorum, ince külotuma kaygan bir sıvı fişkırıyor.

"Bunu şimdi konuşalım o zaman," diye yatıştırıyor Jasper.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır! Şimdi de acı çektiğim için istediğimi düşündüğün şeyi söyleyeceksin!"

Ronan'ın eli kalçamda gevşiyor ve ben ona bakıyorum, bir hıçkırık daha özgürlüğe sıçırıyor.

"Neden artık bana dokunmak istemiyorsun?" Bir acı dalgası nefesimi çalıyor, hüngür hüngür ağlıyorum. "Isırmaktan söz ettiğim için mi?"

"Ronan!" Landon tıslıyor.

Ronan'ın eli sıkılıyor, dövmele ön kolundaki damarlar esniyor. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bu-"

"Sana dokunmak istiyoruz, Briar. Şu anda sana dokunmayı ve tüm bunları ortadan kaldırmaya yardım etmeyi ne kadar istediğimizi tahmin bile edemezsin," diye atıldı Dash.

"Yapın o zaman! Dokun bana artık. Ölecekmişim gibi hissediyorum!"

Bacaklarım çoktan ayrılmıştı. Hava almak için yutkunurken ve meme uçlarımı serbest bırakmak için çaresizce gömleğimi yırtarken burası sanki biri limon kabuğu rendelemiş gibi kokuyor. Sütyenimden dolayı kazınmış gibi hissediyorum ve bu kısıtlamaya daha fazla dayanamıyorum.

"Klinikteyiz bebeğim," diye mırıldanıyor Landon.

Gözlerini yüzümde buluyorum ve donup kalıyorum, hafifçe sakinleşiyorum. "Gerçekten yakın duracak mısınız?"

"Sadie'yle aramıza mesafe koyarken olabildiğince yakın olacağız.

Bize ihtiyacın olduğu anda yanında olacağız. Söz

veriyorum." "Tamam," diye fısıldadım.

Ona inanıyorum. Zihnimdeki yoğun sis ve bedenimdeki acıya rağmen, söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Jasper cipi park yerine çekiyor ve ben nefesime odaklanıp birazdan olacıklara odaklanıyorum. Bir omega'nın ihtiyacı var ve ben onun en muhteşem doğumu yapmasına yardım edeceğim. Hayatında yaşadığı onca saçmalığa rağmen hak ettiği doğumu.

Burada işimiz bittikten sonra ihtiyacım olanı alacağım. Sürüm hiçbir yere gitmiyor.

"Öndeki Duke," diyorum onlara, emniyet kemerimi çözmeye başlamışken.

Diğerleri de aynısını yapıyor ve dışarı çıkıyorlar. Onlara katıldığımda dizlerim titriyor ama Dash ben yere yığılmadan önce kolunu omuzlarıma doluyor. Ona zayıf bir gülümseme verip kendimi toparlıyorum ve girişe doğru ilerliyorum.

"Briar," diye selamlıyor Duke beni.

Tetikte, Clover ve benim onu ilk işe aldığımızda onayladığımız iki adamın önünde duruyor. İfadesi boş, işini ve konumunu ne kadar ciddiye aldığını gösteren bir ciddiyetten başka bir şey vermiyor.

Ortam şimdiden gerginleşti. Dışarıda olduğumuz ve sürüme üye olmayan bu kadar çok erkeğe maruz kaldığım her saniye benim ve omega'mın durumunu daha da kötüleştiriyor. Ben daha erkeklerin etrafından dolaşıp kliniğe girmeden Landon önümde beliriyor.

Duke hariç etrafımızdaki tüm erkekler beta, ama kokum her zamankinden daha güçlü ve her şeye rağmen onları etkilediği açık. Duke'un hemen arkasındaki adam derin bir nefes alıp yutkunuyor ve Landon onu itip uzaklaştırmaya fırsat bulamadan gönüllü olarak geri adım atıyor.

Sırada Ronan var, adamların arasından bir yol açıyor. Benim için kapıyı açtığında kapıya en yakın olana hırlıyor. Beta geri geri gidiyor, bu gece Ronan'ın kum torbası olmakla ilgilenmiyor.

Herkesin dikkatini çekerek boğazımı temizliyorum. Dash araçtan indiğimizden beri olduğu yerde duruyor ve yanımda duruyor.

Gözlerinin ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyor ama rahatsızlığı bir kenara itiyorum.

"Acil bir durum olmadıkça kimse kliniğe adımını atamaz. Ve o zaman bile, sadece Dash veya güvenlik ekibi üyelerinden biri yetkili olacak. Bu gece bu klinikte hiçbir alfa olmayacak, anlaşıldı mı?"

Duke net bir şekilde "Crystal," diye yanıtlıyor.

Başımı sallayarak kapıya doğru ilerliyorum. Eğer burada daha fazla kalırsam, benimkine benimle gelmesi için yalvararak bu kuralı çiğneyen ben olacağım.

"Briar," diye sesleniyor Jasper ben daha kapıyı açamadan.

Göğsümde beni ona doğru çeken keskin bir çekiş var. Ayaklarımı yere daha sağlam basıyorum.

"Bir arama." derken gözleri hiç şaşmıyor. "Bir arama," diye söz veriyorum.

Sonra dönüp gidiyorum.

BRIAR

"GELDİNİZ!" ALICIA ÖN MASANIN ARKASINDAN BAĞIRIYOR.

O da benim gibi normal iş kıyafetlerinin aksine giyinmiş. Bu gibi durumlarda, kabul edilebilir tek üniforma budur. Diğer her durumda, normal saatler içinde çalışıyoruz ve teslimatlar için tamamen hazırız. Bugün bir istisna.

"Ben geldim. Clover neye ihtiyacım olduğunu söyledi mi?"

Bir çantayı masanın kenarına doğru itiyor ve başını sallıyor. "Hepsi bunun içinde.

Yine de bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Teşekkür ederim. Clover doğum odasında mı?"

Beta, benim soruma cevap verirken onun sorusuna cevap vermediğinden bahsetmiyor.

"Üçüncü oda. Sanırım Sadie siz gelene kadar doğumu ertelemeye çalışıyordu."

"Kahretsin. C'ye üstümü değiştirdiğimi söyler misin? Bir dakika içinde orada olurum."

"Tamamdır."

Ben banyoya gidip kalın kazağımı ve kirli iç çamaşırlarımı çıkarırken o koridorda doğum odasına doğru koşturuyor. Çantada Clover'ın pembe önlüklerinden bir çift var ve şimdiden üzerime tam oturacağını biliyorum. Eklediği ekstra kalın külotlar bana rahat bir nefes aldırıyor.

Aynadaki yansımam korkutucu. Isınmalarımın biri sırasında kendime bakma görevini üstlenmem pek sık olmaz ve belki de bu iyi bir şeydir.

şey.

Şu anda bana arkamdan bakan kadın her zamanki ben değil. Yanaklarım ve kulaklarım kızarmış, göz bebeklerim büyümüş, alnımdaki ve boğazımdaki tere yapışmış bebek tüyleri var. Berbat haldeyim. Ve daha da kötüleşecek.

Musluktan buz gibi su akıtıyorum ve yüzüme sıçratıyorum. Nefes nefese kalıp gözlerimi sıkarken göğsüm sıcaklıktan sıkışıyor. Bacaklarımın arasındaki nabız hızlanıyor. Ellerim lavabonun leğeninde kayganlaşıyor ama ben sadece daha sıkı tutuyorum ve kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Clover'ın bana verdiği önlükler hafif, yumuşak bir malzemeden yapılmış. Henüz hassas cildimi kaşımıyorlar.

Çantamın kokuları burnumda ve saçlarımda kayboluyor. Göğsümün derinliklerinde öyle bir sızı var ki her zaman böyle olacağından korkuyorum. Bu, duygularımın coşması ve şimdiye kadar onlarla inşa ettiğim her güven sütununa zarar vermesi.

Tekrar birlikte olduğumuzda her şey daha iyi olacak.

Banyodan çıkmadan önce yüzümü kağıt havluyla kuruluyorum. Göğsümdeki bağlar beni çıkışa, alfalarımın ve betalarımın beni eve götürmeye hazır bir şekilde bekledikleri yere doğru çekmeye çalışıyor. Daha iyi bir şey düşünemiyorum ama henüz zamanı gelmedi.

Doğum odasının kapısını çalıp içeri adımımı attığım anda, sıcaklığım endişelerimin sonuncusu oluyor.

Clover yatağın ucundaki yerinden bana bakıyor ve yüz ifadesi gözle görülür şekilde biraz rahatlıyor. "Nihayet. Neredeyse on santimetre genişledi."

"Şimdiden mi?"

Hemen Sadie'nin yanına koşuyorum ve saçlarını omuzlarının arkasına doğru çekiyorum. Bugünden önce konuştuğumuz tüm sınırlar ve planlar zihnime hücum ediyor. Kendimi harekete geçiriyorum.

Elimi kaptığı gibi ağlıyor ve beni yanında tutmak için piton gibi bir kavrama kullanıyor. Doğumdan sonra anne ve bebek arasındaki koku bağını engellemek istemediğim için burada havada kimyasal madde yok, bu yüzden kokumdaki şansı koklaması ve bana bakması için burada olmam sadece bir saniye sürüyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye çıkıştı, sesinde yoğun bir acı vardı. "Evine git, seni deli kadın!"

"Bunu yapmayacağım. Ben iyiyim. Bugün senin günün Sadie."

"Briar haklı. Kendine ve bebeğine odaklan. O kendi başının çaresine bakabilir," diyor Clover, işine odaklanmadan önce ifadesindeki gururu gördüğünden emin olarak.

Yerel hastaneden çağırdığımız iki doğum hemşiresinden biri olan Tish, Clover'ın yanında duruyor ve talimat bekliyor.

Sadie tıslayarak nefes alıyor ve yatakta kayıyor, bacaklarını o kadar açmışken uzaklaşmıyor. "Acıyor."

"Biliyorum. Kasılmaların şu anda yaklaşık iki dakika arayla oluyor. Eğer doğum pozisyonuna geçmek istersen, senin etrafında çalışacağım," diye talimat veriyor Clover, eldivenlerini çıkarıyor ve bir hastayı sakinleştirmekte asla başarısız olmayan sakin bir bilgiyle hareket ediyor.

Elimi Sadie'ninkinden çekip yatağın üzerinde dönmesine yardım ediyorum. "Hâlâ bu şekilde mi ıkmak istiyorsun?"

"Evet. Sadece yere yığılmama izin verme. Kollarım erişte gibi."

"Yanımdayım," diye söz veriyorum, bir kolumu omuzlarına dolayarak onu sabitliyorum.

Clover, "Kız bebeğin kalp atış hızını kontrol edeceğim ve sonra ıkmaya başlayacağız," diye anons ediyor.

Sadie'nin diğer tarafına yerleşiyor ve bebeğin kalbinin hızlı ama sabit atışını yakalamak için elde taşınan bir Doppler kullanıyor. Sadie bunu duyduğunda hıçkırıyor ve ben de sırtını ovarak onu duygularına odaklanabilecek kadar sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bu tür durumlarda profesyonelliğimi korumam genellikle zor olmaz ama bir kalp atışı sonra ben de bozuluyorum. Karnıma bir kramp giriyor ve çığlıklarımı bastırmak için dişlerimi dudağıma gömüyorum.

Göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve kayganlık külotumu dolduruyor, bacaklarımın arasındaki nabız beni sallayacak kadar güçlü. Aldığım her nefes boğazımı yakıyor. Parmaklarımla Sadie'nin omzunu kalıcı olarak çivilemeden önce parmaklarımı düzeltmeye zorluyorum.

"Pekâlâ. Bebek dışarı çıkıp dünyayı göreceği için mutlu ve heyecanlı. Bir sonraki kasılman geldiğinde ıkmmanı istiyorum," diyor Clover, Sadie'nin arkasındaki yatağa yerleşerek.

Şimdiye kadar bu doğum pozisyonuna alışmış ve alışkanlık haline getirmiştir. Elllerinde ikimizin de giydiği önlüklere uygun pembe eldivenlerle Sadie'nin belini sıvazlıyor ve onu daha alçak bir çömelmeye yönlendiriyor.

Sessiz kalmak için ısırıldığımdan dilim kanıyor. Sadie'nin saçlarını at kuyruğu yaparken ellerim titriyor ve

alnını silmem için hazırladığım soğuk bezi kullandım.

"Siktir!" Sadie yatağın demirine tutunarak çığlık atıyor. "Şimdi ıkınıyorum!"

"Vücudunu dinle ve ne yapman gerekiyorsa onu yap. Biz senin için buradayız.

Seninle ilgileniyoruz," diye yatıştırıyorum, hem ona hem de kendime seslenerek.

Sonraki on beş dakika boyunca tam olarak bunu yaptı. Uykulu gözlerine ter damlarken ve zayıf, titreyen bacakları onu zorlukla dik tutarken, rock yıldızı gibi ciğerleri olan altı kiloluk bir kız bebek doğurdu.

Clover onu temizlerken ve ben Sadie'nin sırt üstü yatmasına yardım ederken bebeğin ağlamaları dışarıdaki adamların duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek. Yeni anne yumuşak, hıçkırıklı hıçkırıklar arasında nefesini tutuyor ve bebeği Clover'ın elinden hevesle alıyor.

"O çok güzel. Ben işimi bitirirken sen de ona odaklan," diyor Clo, Trish'e daha fazla malzeme siparişi vermeden önce.

Sadie dikkatinin sadece yarısını ona veriyor. Çoğu kızında kalıyor.

Bir adım geri çekilip onun küçük kızın alnını ve yanaklarını öpmesini izliyorum. Ona sıkıca tutunuyor, sanki birinin gelip onu kollarından almaya çalışacağından korkuyormuş gibi.

Böyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak.

Ortalık sakinleştikçe, içime pompalanan adrenalin de azalıyor. Düşüş bir işkenceydi. Saniye saniye, midemdeki acı ve ciğerlerimdeki sıkışma ile yeniden tanışıyorum. Akü asidinin içinde yüzmek gibi, derimin her santimi yanıyor. Acıdan güçlkle yutkunabiliyorum.

"Git buradan Briar," diye bağılıyor Clover, Sadie'nin bacaklarının arasından.

Doğumdan sonra ne yaptığına bakmamayı öğrenmişim. Tıp fakültesi sekiz yıl önce de bana göre değildi, şimdi de değil.

"Yapamam."

"Şu anda benim yapamayacağım başka ne yapman gerekiyor? Ateşin var ve vücuduna karşı dikkatsiz davranıyorsun. Sürünle birlikte eve git."

"Bu benim işim. Sonuna kadar burada olacağım," diye itiraz ediyorum.

Kahretsin, şimdi de başım dönüyor. Tam nefes alamamak ciğerlerimi öfkeliendiriyor.

"Duke'u arıyorum. Sadie, bebeğe odaklanmanı istiyorum, tamam mı? Briar kızışıyor ve benden önce bayılmadan önce onu buradan çıkarmalıyım."

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Dash. Dash'i içeri gönder."
Dizlerimin üzerinde öne doğru yığılmadan önce sırtıma bir duvar çarpıyor. Acı artık sadece bir uyarı değil. Daha önce taleplerini dinlemediğim için bir ceza.
Duvardan aşağı kayıyorum, sertçe yere çarpıyorum ve acı beni boğarken bilincim gidip geliyor. O an hala çok güzel. Bu odadaki insanlar için çok anıtsal ve bunun bir parçası olduğum için kendimi pişman edemem.

MONTGOMERY PACK

DASH

Duke elinden gelse Landon'ı şimdiye kadar nakavt ederdi. O da bizim kadar iyi biliyor ki, şu anda burada olanlardan biri ya da Clover onun kıcını tekmelemeyecek. Briar olurdu.

Yine de bu, ona emirler yağdırmaya devam etmesini engellemiyor. Sürü liderimiz şu anda zor durumda ve bunun acısını bugün burada olmaları için işe alınan Duke ve ekibinden çıkarıyor.

"Sadece arka kapıda biri var mı diye soruyorum," diye havlıyor Landon.

Duke çenesini sıkıyor. "Varsa da bu seni ilgilendirmez."

"Benim omega'm bu kliniğin içinde, yani evet, beni ilgilendirir."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Arka kapıyı ön kapıdan daha uzun süredir kapalı tutuyorum."

"Bunu bana söylemek o kadar da zor değildi, değil mi?"

"Bırak onu Landon," diyor Jasper, onu grubumuza geri çekmeye çalışarak.

Landon ona izin veriyor, ama sadece alçak sesini duyabileceğimiz kadar yaklaşabilmek için. "Biz olmadan çok uzun süredir orada."

"O bizim omega'mız. Bu iş onda," diyor Ronan.

"Ayrıca kızgınlık döneminde. Saatlerdir de öyle. Biz olmadan biraz daha kalırsa çok acı çekecek."

Midem bulanıyor. Ne dediğini biliyorum ve kendimi daha uzun süre sakin tutmakta zorlanıyorum. Jasper'a bir kez baktım ve onun da

Aynı gemideyiz.

Ronan iyi gibi davranmanın ötesinde. Kendine güvenen sözler söylüyor olabilir ama bunun Landon'ın yararına olduğu çok açık.

"İçeri giremezsin," diyor Duke, sadece yangına körükle gidiyor.

Landon hırlayarak ona doğru hücum ediyor. "Bana yine omega'mla ne yapıp ne yapamayacağımı söyle."

Jasper aralarına giriyor ve Landon'ın göğsünü itiyor. "Yapma. Briar'ın şu anda bizden istediği şey bu değil. Onu daha önce duydun. Sadece Dash."

"Öyleyse içeri girin!" Komut, havlamaya dönüşmeye çok yakın.

Bu, Landon'ın gerçek havlamasını ilk kez kullandığı an olacaktı.

Ben

Jasper gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Hayır. Kendisi istemedikçe olmaz." "Şansın yaver gitmiş olabilir," diye mırıldanıyor Duke.

Dördümüz ona doğru dönüyoruz. Önce Ronan konuşuyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Duke telefonunu cebine koydu. "Clover bana Dash'i içeri göndermemi söyledi. Briar

ona ihtiyacı var."

"Sorun nedir?" Landon göğsünün ortasını ovuşturarak soruyor. Ona bakıyorum. "Öğreneceğim."

Kendini başını sallamaya zorlarken ifadesi titriyor. "Çabuk ol." "O zaman içeri girebilir miyim?" Duke'a soruyorum.

"Clover sana açıkça söylemedikçe odaya girme. Önce kapıyı çal. Resepsiyon görevlisi seni geri götürecektir," diye açıklıyor, bu karardan hiç etkilenmediği belli.

"Anladım." *Geliyorum, Bright Eyes.*

DASH

BEN PARMAK EKLEMLERİME VURURKEN RESEPSİYONİST ETRAFIMDA TEMKİNLİ BİR ŞEKİLDE DOLAŞIYOR.

Doğumhanenin kapısına yaslanıp bekleyeceğim. Garip bir şekilde iyi biri. Sanki bana burada eşlik etmek istemiyormuş gibi ama aynı zamanda gülümsemekten ve başka türlü davranmaktan başka seçeneği olmadığını da biliyor.

Benden hoşlanması ya da nefret etmesi umurumda bile değil.

Kapı açılıyor ve odaya girmeye fırsat bulamadan Briar'ın kokusunu alıyorum. Parfümü *çok yoğun*. Her yerde ama ihtiyacım olan yerde değil. Tenime o kadar derin sürülmesini istiyorum ki hayatımın sonuna kadar orada kalsın.

Yutkunup Clover'a odaklandığımda sikim sertleşiyor, nabız gibi atıyor. "Nerede o?"

"Normal şartlar altında buraya girmene izin vermezdim. Sadie, Briar'ı alacak kadar uzun süre içeri girmene izin vermem için bana onay verdi, o yüzden bunu çabucak yap ve sonra git. Onu eve götür ve ona iyi bak. Lütfen. Şu anda hepinize ihtiyacı var," diyor, stresli olduğu her halinden belli.

"Tek istediğim Briar. Sadie benimle güvende."

"Biliyorum. Senden tek başına ya da bir eskortla gelmeni istemezdim.

-Eğer farklı düşünseydim. Ama hepinize kızgıyım. Kızgınlık döneminde olduğunu bilseydim, bunu ona söylemezdim. Briar bu gece burada olmamalıydı."

Darbeyi ben aldım. "Biliyorum. Bunu hepimiz biliyorduk. Bu klinik Briar'ın hayatı. Burası onun sevdiği her şey ve bunu onun elinden alamazdık.

onu."

"Umut Limanı eskiden onun sevdiği her şeydi. Artık değil. Şimdi, burayı doldurmaya alıştığı boşluğu doldurmak için hepiniz varsınız. Hayatında işten ve sürü hayatı hayalinden daha fazlasını hak ediyor. Ona bunu verin, tamam mı?"

"Vereceğiz."

Clover yavaşça bir adım atıyor ve içeri girmem için bana bir açıklık bırakıyor. Briar'ın kokusunu takip ediyorum ve onu yerde otururken buluyorum. Göğsünün ortasındaki ıslak nokta neredeyse alnındaki parlaltı kadar kötü. Hiç şüphesiz, üstünün arkası da terlemişti.

Saçları kabarmış ve boğazına yapışmış bir halde inliyor ve başını yana çeviriyor. Odadaki yoğun koku karışımında boğulmamak için mücadele ediyorum ve bir kez olsun alfa yerine beta olduğum için çok mutluyum.

"Dash?" Briar gözlerini açmak için zorlanarak mırıldanıyor.

Gözlerindeki donukluk endişe verici. Hemen çömeliyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp dikleştiriyorum. Dokunuşuma sürtünüyor ve inliyor, bir ürperti tüm vücudunu dolaşıyor.

"Benim, tatlım. Eve gitme zamanı."

"Eve," diye tekrarlıyor usulca.

Onu kaldırıp hastane yatağına ilk kez baktığımda kollarımda hiçbir ağırlığı yoktu. Üzerinde yatan omega, kucağındaki bebeğe sevgiyle bakıyor, o kadar bitkin ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyor. Mırıldandığı yumuşak kelimeler duyulmuyor ama aşk ilanı olduklarını tahmin edebiliyorum.

Sadie dikkatini bebekten çekip Briar'a endişeli bir bakış atıyor. Sonra bana bakıyor ve sessiz bir yakarıшта bulunuyor.

Ona iyi bak.

Başımı sallıyorum. *Tabii ki.*

"Ateş düştüğünde beni ara," diyor Clover, havada asılı durarak. "Arayacağız. Ona göz kulak olduğunuz için teşekkürler."

"Ben pek bir şey yapmadım. Kendini bir arada tutan oydu."

Dudaklarımı Briar'ın alnına indiriyorum, yakacak kadar sıcak bir tenle buluşuyorum. "İşte benim kızım."

"Şansını kaybetmeden önce git. Ve onu susuz bırakmamayı unutma. Onu bir yuvaya koymayı düşünmeden önce bile çok fazla sıvıya ihtiyacı olacak."

"Su, anladım."

Briar göğsüme doğru kıvrılıyor, vücudu üşüyormuş gibi titriyor ama tam tersi bir etki yaratıyor. Yüzünü boğazıma yaklaştırıp içine çekerken tekrar parfüm sıkıyor. Bacaklarını sıkıca birbirine sürterek kıvranmaya başladığında ben çoktan kapıdan çıkmış oluyorum.

"Hayatının en güzel zamanını geçir, Bee!" Clover biz daha fazla uzaklaşmadan sesleniyor. Briar cevap vermiyor. Ağzı boğazımı emmekle meşgul.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve göğsümdeki acımasız çekişi görmezden geliyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki biri göğsüme uzanmış ve kaburgalarımı teker teker çekmeye başlamış gibi. Ama bunu yapabilecek tek kişi kollarımda.

Resepsiyon görevlisi bize veda ediyor ve sonra bizi ön kapıdan aceleyle çıkarıyorum.

"Polis çoktan yola çıktı. Şansınız yok."

Daha önce hiç duymadığım derin bir hırıltı. Donup kalıyorum, kollarımı Briar'ın etrafında olabildiğince sarana kadar uzatıyorum.

Kokusu yanıyor, yoğun parfümü anlık korkusu tarafından söndürülüyor. Şu anda burada, bir kavganın ortasında olamayacak kadar savunmasız bir durumda. Ve lanet olsun, onu bu her neyse ondan koruma ihtiyacıyla titriyorum.

Duke'un göğsünü iten alfayı tanıyorum, onu geçip benim durduğum yere gelmeye çalışıyor. Thorne vahşi, bizi fark ettiğinde gözleri kısık ve karanlık. Dudağının kıvrılması beni bir adım geri atmaya zorluyor.

"Gözlerini omega'mızdan çek," diye ısırtıyor Ronan, göğsünde bir hırıltı gümbürdüyor.

Thorne bunun yerine derin bir nefes alıyor ve yüzünü bir sırıtış kaplarken burun deliklerinin parladığını göstermeyi ihmal etmiyor. "Senin olduğuna emin misin? Şu anki kokusuna bakılırsa, pekâlâ benim olabilir."

Devam etmemesi için onu uyarmak üzere ağzımı açıyorum ama Jasper ona doğru bir adım atıp konuşmaya başlayınca tereddüt ediyorum.

"Bunu bir daha söylersen burada polise gerek kalmaz."

Thorne'un gözleri parlıyor. "Sadie artık beni istemiyor, bu da ona ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Tek ihtiyacım olan kızımı görmek. Briar'la biraz zaman geçirmeme izin vererek anlaşmayı hemen şimdi tatlıya bağla."

Landon hiçbirimizin onu durduramayacağı kadar hızlı hareket ediyor. Bir saniye önce Ronan'ın yanında dururken, bir saniye sonra Thorne'u Duke'tan koparıp kıcının üstüne uçuruyor.

Hakimiyetinin ağırlığı, kopmak üzere olan bir fırtına gibi üzerimize çöküyor. Dizlerimin bağı çözülüyor, ona boyun eğme arzusu zihnimde sürekli bir baskı yaratıyor. Jasper'a bakıyorum ve onun çenesini gerdiğini, parmaklarını iki yana salladığını görüyorum.

Aramızda bu baskınlık gösterisinden etkilenmemiş gibi görünen tek kişi Ronan. Ronan'ın her zaman Landon'la eşit olduğunu düşünürsek bu çok mantıklı.

Öte yandan Briar kollarımda sızlanıyor ve gömleğimi sıkıca kavıyor. Parfümü korkusunu uçuruyor ve havayı tatlı, olgun limonlarla dolu bırakıyor. Kokusundaki değişikliğe tepki olarak sikim ağrıyor.

Landon Thorne'un üzerine eğiliyor ve ayağını koluna götürerek, Thorne ayağa kalkmaya çalıştığında bastırıyor. Thorne'un tamamen odaklanmasını sağlamak için baskı uyguluyor.

"Sadie hakkında daha fazla bilgi almak istediğin için evine girenin sen olduğunu biliyorum. Kokun her yere yayılmıştı; sadece şu ana kadar ne olduğunu anlayamamıştım." Daha sert bastırıyor ve Thorne acı içinde haykırıyor. "Çaresizlik hiç bu kadar korku kokmamıştı. Ama onun adını bir daha ağzına alırsan ikincisini çok iyi tanıyacaksın."

"Ne tür bir sürü kızgınlık dönemindeyken omega'sını gözünün önünden ayırır ki?" Thorne kolunu çekiştiriyor ama Landon'ın ayağının altından çıkaramıyor.

"Kızgınlık dönemindeyken bile kararlarına sahip çıkmasını isteyecek kadar onu seven türden bir sürü. Onu senin anlayabileceğin şekilde seven türden" diye açıklıyorum.

Briar yüzüme dokunuyor, nazik parmaklarıyla çenemi ve dudaklarımı okşuyor. Ona baktığımda ve sözlerimin ne kadar dürüst olduğunu görmesini sağladığımda nefesleri geriliyor. Ne kadar gecikmişlerdi.

Bunları benden haftalar önce duymalıydı. Onunla ilk tanıştığım ve bana onun benim için tam olarak kim olduğunu söyleyen içgüdülerimi görmezden geldiğim zaman.

Koku eşim. Kaderimde birlikte olmak olan kadın. Benim milyarda birim.

Mavi gözleri parlıyor, kısa bir süre için berraklık belirliyor. "Ben hazırım, Dash. Hepiniz için. Tamamen. Beni eve götür."

"Geri çekil, Landon. Takım buna sahip. Bu bizim işimiz," diyor

Duke. Briar'dan başka bir yere bakmak imkânsız.

"Arabayı ön tarafa getireceğim," diyor Jasper sıkıca.

Biri yüksek sesle nefes alıyor ve ben onun Thorne olduğunu varsayıyorum. "Yaralarım için suç duyurusunda bulunabilirim."

"Dava et. Avukatlarım seni öğle yemeği niyetine yerler," diye alay ediyor Landon. "Gerçi hapishanede kimseye bir şey yapamayacak kadar meşgul olacaksın. Yasaklama emrini defalarca ihlal ettiğin için tutuklandığında, o kliniğin içinde bir daha kimseyi görme şansın olmayacak."

Thorne, "Kızımı tanımaya hakkım var," diye savunuyor.

Ayaklar kaldırıma sürtünüyor ve sonunda Briar'dan başımı kaldırıp baktığımda Duke'un Thorne'u ayağa kaldırdığını ve ellerini arkadan bağladığını görüyorum.

"Artık hiçbir şeye hakkın yok," diyor güvenlik şefi, bir yandan da bağları muhtemelen gerekenden daha sıkı çekiyor.

Briar'ın sızlanması bizden sürünün geri kalanına doğru yayılıyor.

"Landon." "Haven." Onun dışındaki her şeyi terk ediyor.

Onu tereddüt etmeden ona teslim ediyorum. Kız kollarına girdiğinde, kendine gelebilecek kadar rahatlıyor. Onu herkesten uzaklaştırıyor, saçlarını, kızarmış yanaklarını ve nemli alnını öpüyor. Kız acı içinde kasılmadan önce keyifle iç çekiyor.

"Gitmemiz gerek," diye bağıyor Jasper sokaktan.

Cipin tüm camları hâlâ kapalı ve arka kapısı Briar için çoktan açık. Landon bizi bir an bile burada tutmuyor. Ronan ve ben onun peşinden koşarken Landon kaldırımından aşağı iniyor ve Briar'ın araca binmesine yardım ediyor.

Onunla benim aramda güvenli bir şekilde sıkıştığında, Ronan direksiyonun arkasına tırmanıyor. Jasper tüfeği aldı ve klimayı çalıştırdı.

Landon emniyet kemerini bağlamak için uğraşırken Briar kucağıma tırmanmaya çalışıyor. Kasıklarımı avuçladığında içinden tiz bir ses çıkıyor, tüm vücudum sert ve hassas. Sürü liderimiz emniyet kemerini bırakmadan önce oflayıp pufluyor ve onun yerine belinden tutup kalçalarımın doğru yönlendiriyor.

"Dikkatli sür Ronan," diye uyarıyor, sesi alçak ve tahrikle gergin. Koyu kahverengi gözleri dikiz aynasından bizi izliyor. "Ben hallederim."

"Neye ihtiyacın var, Briar?" Avuç içimi sırtının ortasına bastırarak soruyorum.

Kumaş kavurucu derecede sıcak ve ıslak, bu da onu bir an önce eve götürmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

"Sen, Dash. Sikine ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, ağır bir korku duygusu üzerime çöküyor. "Düğümüm yok."

"İhtiyacın olmayacak. Ben yardım ederim," diyor Landon yanımdan.

Briar'ın terk ettiği koltuktaki yeni pozisyonundan devasa omuzları benimkilere baskı yapıyor. Limon beni boğuyor ve açgözlü nefeslerle daha fazlasını ciğerlerime çekiyorum.

"Bırak seni sürsün, Dash. Güven bana," diye ekliyor.

Briar dizlerinin üzerinde öne doğru bastırıyor, sonra sikime sertçe sürtünüyor ve onu kendini boşaltmak için kullanıyor. "Evet. Ona güven."

"Arkana yaslan, Briar," diyor Landon.

Tereddüt etmeden dinliyor. Geriye doğru eğilerek dizlerimi kavırıyor ve başını omuzlarının arasına sarkıtıyor. Landon, külotunu almak için geri dönmekten önce önlük pantolonunu kalçalarından aşağı ve dizlerine doğru indirmeye başlıyor.

Kalın siyah malzeme sıcak iç çamaşırları için tipik. Neredeyse klinik gibi. Yine de onun üzerinde inanılmaz seksi görünüyorlar.

Landon biraz mücadele ederek onu pantolonundan çıkarır ve belden aşağısını çıplak bırakır. Alçak, acı verici bir ses arka koltuğa damlıyor. Jasper izlemek için koltuğunda iki büküm oldu.

"Aletini çıkarmasına yardım et, Briar," diyor Landon, saçlarını omzunun arkasından çekerek.

Dudakları kızın boğazıyla buluştuğunda kız titriyor ve inliyor. Parmakları pantolonumu karıştırırken kalın kirpikleri parlak mavi gözlerinin üzerinde dalgalanıyor. Çoktan prekumla ıslanmışlar ve kayganlık uyluklarının iç kısmından aşağıya doğru kayıyor.

Ronan nefes nefese, "Onun tadına bakmalıyım Landon," diyor.

Briar onun sesine ve içindeki çaresizliğe tepki olarak pantolonumu daha sert çekiştiriyor.

Landon bir parmağını Briar'ın çenesinin altından kısıyor ve yüzünü kendi yüzüne doğru yönlendiriyor. Ona odaklanmaya çalışırken gözleri açılıyor.

"Duydun mu? Ronan senin amının tadına bakmak istiyor bebeğim. Ona yardım edeyim mi?"

Pantolonumu çıkarmasına yardım ediyorum, pantolonumun da aynı şekilde çıkarılmasını istiyorum. Landon SUV'un içinde zonklayan arzuyu besliyor ve bu her şeyi on kat daha ateşli hale getirmiyorsa lanet olsun. Daha içine dokunmadan amının dışını dölle boyayacağım.

Pantolonum k a l  a m ı n ı ortasına kadar iniyor ve sonra beni avucunun içine alıyor, Landon'a başını sallayarak ihtiyacı olan tüm onayı veriyor.
"Lütfen. Tadına baksın."

BRIAR

ACI İÇİMDE O KADAR DERİN Kİ, KEMİKLERİME YAPIŞMIŞ DURUMDA.

Dash'in aleti elimde sert ve sıcak, ama bu yardımcı olmuyor. Sürekli ısırılmaktan ilk kez Landon parmaklarını amımda gezdirip kayganlığımı topladığında kurtuluyorum.

Vücudum tepki olarak eğiliyor, nefesim kesilirken kaslarım seğiriyor.
"Tekrar." "Tamam Haven. Tekrar yapacağım."

Klitorisime uyguladığı sert baskı boşalmam için yeterli oluyor. Acı aniden kesiliyor. Boğazım çiğnenene kadar çığlık atıyorum. Biri küfrediyor. Kulaklarım patladı. Kafayı bulmaktan ve parmaklarımın hâlâ şişmiş etimde gezinmesinden ve bir sonraki kramp turunu beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Çabuk ol Ronan."

Landon'ın parmakları kayboluyor ve ben onların yokluğunda sızlanıyorum. Bir anda acı geri dönüyor ve mide kaslarım bunun gücüne hazırlanmak için titriyor.

"Çok lezzetli, Petal. Seni yuvaya soktuğumuz anda o mükemmel amcığını yiyeceğim," diye söz veriyor Ronan sürücü koltuğundan.

Dash'in gözleri yüzüme yerleştiği yerden hiç ayrılmadı. Konuşma yeteneğim orta yerimi sarsan krampın yoğunluğu tarafından yutuluyor, ama kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Elimdeki alet kalın ve kemerli. Ben önümdeki kristal mavisi gözlere bakıp onu yukarı doğru çevirirken titreşiyor. Omega'm çığlık atıyor

Şimdiden üzerine çökmem için. Önce duymam gereken sözler var.

"Al bunu, Parlak Göz. Burada seninle olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok. Koku eşimsin," diye mırıldanıyor.

Sözlerinin darbesiyle göğsüm çöküyor ve bu hissi bir başkasıyla örtüyorum. Landon Dash'in kucağına çıkmama yardım ediyor ve kalçamı tutarak kalçalarımı açıyor. Yuvarlak, ıslak başını açıklığıma bastırduğunda inliyorum.

Dash gergin bir şekilde bir kez başını sallıyor, Landon ise elini güven verici bir şekilde sırtıma vuruyor. Yavaşça kendimi alçaltıyorum ve ilk santimi alıyorum. Etrafında gerinip aşağı doğru kaymaya devam ettiğimde gerginlik lezzetli, rahatsızlık geçmişte kaldı.

"İşte bu, Briar. O sakin her santimini al ve geri kalanımız için gerin. Kalın bir düğüm almak istiyorsun, değil mi?" Landon beni kışkırtarak soruyor.

İçimden kararlılık akıyor. Sonuna kadar iniyorum, dibe vurduğumda tıslıyorum ve denge için Dash'in omuzlarını tutmak zorunda kalıyorum. İleri doğru sallandığımda klitorisim kasık kemiğine sürtünüyor ve görüşümde yıldızlar patlıyor.

Kayganlığım hareket etmeyi kolaylaştırıyor, direnç eksikliği kolay bir kayma yaratmaya yardımcı oluyor. Dash beni tam olarak ihtiyacım olan şekilde dolduracak kadar kalın ve kıvrım-

"Evet!" Bağırıyorum, arkama yaslanıyorum ve kalçalarımın etrafında dönüyorum.

Bu pozisyon onu G noktama doğru bastırıyor. Sıcak, nasırlı parmaklar gömleğimi sütyenimin üzerinden yukarı çekiyor. Dantellerin arasından meme uçlarımı koparıyorlar ve ben de zevk kıvılcımlarının etkisiyle kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum.

"Çok iyi," diye akılsızca geveliyorum, etrafımdaki dünya sislenmeye başlıyor.

Gücüm azaldığında ve artık ona binemediğimde Dash benim yerime devralıyor. Kalçalarının keskin, kesik kesik itişleriyle sikini aynı noktaya sürüyor ve boynumu avuçlayarak başımı dik tutuyor.

"Bana bir tane daha ver," diye homurdanıyor, nefes nefese. Konuşamıyorum. Bedenim benim yerime cevap veriyor.

Aletin etrafında sıkılaşıyor bir zevk fırtınasının içinde kayboluyorum. Bulutlar kafamı doldururken şimşekler uzuvlarıma çarpıyor ve beni saatlerce içinde kaybolmuş gibi hissettiriyor.

Bacaklarımın arasındaki gerilme hissi beni geri getiriyor.

Gerilmenin nedenini bulmak için başımı öne eğiyorum ve yumuşak bir şekilde iç çekiyorum, omega'm gördüğüm ilgi karşısında tüylerini diken diken ediyor. Benimle ilgileniliyor.

Landon yardım konusunda söylediklerinde ciddiymi.

Dash keskin bir nefes almadan önce "Siktir Lan," diye geveliyor.

Landon parmaklarını zaten gergin olan açıklığın içine iterken parmak eklemleri betamın şaftının üst kısmına doğru bastırıyor. İzinsiz girişi genişletiyor ve hiç bitmeyen arzu havuzumdan dikkatimi dağıtmama yardımcı olan bir yanma getiriyor.

Parmaklarının üzerine bastırıyorum ve ardından gelen yanıkla inliyorum. Jasper'ın düğümünün içimde olduğu zamana benziyor ama tam olarak aynı değil. Bedenim bunun daha önce yaşadığım şey olmadığını biliyor ama yine de denemeye istekli.

"Bu nasıl bir his, Briar?" Landon parmaklarını açarak soruyor.

İzinsiz girişin üzerine bastırıyorum ve çenemi gelişigüzel sallayarak başımı sallıyorum. "Daha fazla."

Landon başka bir şey söylemeden üçüncü parmağını da sokuyor. Beni daha önce olduğum kadar genişletirken anlık rahatlamayla boğuluyorum. Parmaklarımı Dash'in saçlarına gömüp yüzünü göğsüme bastırmadan önce göğsüm bir mırıltıyla sarsılıyor.

"Evet, evet," diye nefes alıyorum aşağı doğru inerken.

Landon sert bir dokunuşla başımı çeviriyor ve dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor. Dilimi ağzına sokuyorum, onun tadını arzuluyorum, o ise parmaklarını kıvrıyor ve hassas duvarlarıma vuruyor. Dash kalçalarını sarsıyor, ritmi bozuluyor ve içime sıcaklık doluyor.

Tüm bunlar bedenimi bir düğüm bulduğuma inandırmaya yetiyor.

Başka bir orgazmın içine yuvarlanıyorum.

Kalbim bu seferkinin gücüyle yavaşlıyor, yetişemiyor. Görüşüm kaybolurken karanlığın içinde süzülüyorum.

Bu sefer ışığı bulamıyorum.

**MONTGOMERY
PACK**

Yuvada terden sıırıslıklam olmuş bir halde uyanıyorum, iç baldırlarıma yapışmış bir kayganlık var.

Ağzım o kadar kuru ki her nefes alışımında sanki talaş soluyormuşum gibi hissediyorum. Acı dolu bir ses çıkarıyorum ve karnımdan yan tarafıma dönüyorum. Burası karanlık ve kokular çok güçlü, sanki uzun süredir yalnız değilmişim gibi. Bu

Yalnız olduğum gerçeği midemi bulandırıyor, duygularımı durduramadan gözlerime batıyor.

Benden kaçan inilti acımasız. Kaslarımda ve kemiklerimde geri dönen acıdan değil. Bu saf bir muhtaçlık. Reddedilme.

Önümdeki yatağı yokluyorum, sürümün tek bir üyesinden bile bir iz arıyorum ama sadece soğuk çarşaf lar buluyorum. İniltim bir sızlanmaya dönüşüyor.

Karnıma bir kramp giriyor ve nefesimi içime çekiyorum. Isı damarlarımda patlıyor, derim kemiklerimden eriyormuş gibi hissedene kadar beni santim santim kavuruyor.

"Petal?"

Sıçrayıp yatağın köşesindeki çarşaf ı yırtıyorum. Ses tanıdık geliyor. Güvendeyim ama içinde boğulduğum suda yüzerek yukarı çıkamıyorum.

Geniş bir avuç elimi tutup parmaklarımı yumruk haline getirmeden önce zengin kahve kokusu duyularımı sarıyor. Dudaklar parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor.

"Acı çekiyor musun?"

Ronan. Benim Ronan'ım.

Bulanık görüşümü temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Hâlâ onun şeklinden fazla s ın ı seçemeyecek kadar karanlık, ama bir gölge bile benim için yeterli.

"Yalnız olduğumu sanıyordum," diye fısıldıyorum.

Yatağa tırmanıyor ve beni sırt üstü yatırıyor. Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı mutluluk veriyor. Yataktan doğrulup dudaklarımı omzuna götürüyorum, omzunu çıplak bulduğum için mutluyum. Tadı güzeldi. Gerçekten çok güzel.

"Bize ihtiyacın olduğunda seni asla yalnız bırakmayız. Sen uyurken kalabalık etmemek için yerdeydim."

Dilimi kas kıvrımlarında gezdiriyorum ve tadıyla inliyorum. Kalçalarımı beline dolayıp onu aşağı çekmeye çalışırken başımın yanındaki pazuları onu üstümde tutuyor.

"Sana şu anda ihtiyacım var."

Göğsü gümbürdüyor, tanıdığım bir ses. "Bana nasıl ihtiyacın var?" "Zaten çıplağım."

"Yanıyorsun."

"Kıyafetlerini çıkar ve beni *becer*," diyorum.

İç çamaşırlarını çıkarmak için kıpırdanırken ona tutunmama izin veriyor. Yere düştüğünü duyduğum anda bacaklarımı indiriyorum.

ve sikini elime almak için aramıza uzandım.

"Diğerleri erzak topluyor. Jas sana yiyecek bir şeyler hazırlıyor," diye mırıldanırken vücudumu aşağı doğru kaydırıyor ve parmaklarımı ondan kurtulmaya zorluyor.

Dizlerimi göğsüme doğru itip ağzını amıma götürdüğünde nefes nefese kalmıştım. Diliyle klitorisimi döndürmeden ve küfretmeden önce beni baştan aşağı yalıyor.

"Yolda seni tattığımdan beri bunu yapmam gerekiyordu."

Başımı sallıyorum, ağzım açık kalıyor. Benimle ziyafet çekiyor, kayganlığımı ağzına alıyor ve pahalı bir şampanya gibi içiyor. Ağzının altında kıvraniyorum ve saç tellerini ne kadar sert çektiğimi umursamadan saçlarını koparıyorum.

"Seni almadan önce böyle boşalmanı sağlayacağım, Briar. Diğerleri gelene kadar benimsin. Bu da işim bitene kadar gözlerinin bende kalacağı anlamına geliyor."

"Senin üzerinde," diye tekrarlıyorum usulca.

Çabalarını ikiye katlamadan önce yanıt olarak inliyor. Dilinin her fiskei kararlı ve parmakları da katıldığında, amımı ustalıkla işliyor. Hayatımda hiç gelmediğim kadar hızlı boşalıyorum.

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ronan amımı öptüğünde ve bacaklarımı tekrar aşağı indirdiğinde hala vücuduma geri düşüyorum. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve beni öpüyor, dilinde kendimi tatmama izin veriyor.

"Bana hediye et, Omega," diye ağzımı ısırarak geveliyor. Bu

istek klitorisimin çılgınca vızıldamasına neden oluyor.

İki eli kalçalarımı buluyor ve sonra yatağa bakıyorum. Kıçım havada sallanıyor ve dirseklerim yatağa bastırıyor. Onlara katılmak için yanağımı bırakıyorum ve istekli bir şekilde geriye doğru itiyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor

Ronan. "Lütfen."

Kıçımın yanağını avucunun içine alıyor ve sıkıyor. Miyavlıyorum, uyarılmışlığım dizlerimin dibindeki çarşaflara damlıyor.

"Bana yalvarmana gerek yok. Bu alet senin. Her zaman senin."

Onun için hazırım.

Tüm uzunluğunu almak için tek gereken ileri doğru bir hamle. Gerilimi mükemmel, ciğerlerimi şişirerek geri çekilmeden önce birkaç dakikalığına nefesimi alıyor.

Kalçalarının uzun, yavaş darbeleriyle beni çalıştırırken parmaklarımı açıp yastığı kavıyorum. Bu açıdan bakınca sanki boğazıma kadar girmiş gibi geliyor.

"Düğümle," diye nefes alıyorum, onu görebilmek için kalçalarımı kıvrıyorum. "Düğümle beni."

Karanlık beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Boğazımda saklayamadığım çaresiz bir ses yükseliyor.

Ronan'ın kasıkları kıcımla buluşuyor, kendini dibine kadar gömülü tutuyor ve bedenimin üzerinde kıvrılıyor. Ağzı kulağımın arkasını okşuyor.

"İşte geliyor, Briar. Benim iyi kızım gibi al onu."

Başımı geriye atıyorum, ileri doğru bastırıp içine girmeye başladığında havayı bir çılgılık dolduruyor. Geri çekilip işleme yeniden başlamadan önce sadece bir kısmı içeri giriyor.

Yavaş yavaş, artık alay etmeye dayanamayana kadar düğümünün üzerine gerildim. Coşkunun uçurumundayım. Sıcaklığım saatler önce geldiğinden beri ihtiyacım olan serbest bırakma.

Sonuna kadar girdiği anda kollarım gevşiyor. Daha önce içinden geçmek zorunda kaldığımdan daha kalın bir sisin içine kayıyorum. Ve geçen seferkinin aksine, çıkış yolunu görüp ona doğru koşuyorum.

"Bu-Briar. Tamamen içindeyim bebeğim. Düğümümün üzerindesin. *Siktir*, boşalacağım."

Yüzümü yastığa gömüp başımı sallayarak inliyorum. İçime boşalırken parmakları belimde kendilerine yuva yapıyor. Karnımı ısıtıyor, vücudum üzerindeki etkileri, kalıcı ağrı gevşemem için yeterince uzun süre yumuşadığında hemen ortaya çıkıyor.

Birbirimize kilitlenmiş durumdayız ve her küçük hareketimde iç kaslarım bağlandığımız yeri çekiştiriyor. O da bunu test ediyor. Kalçalarını dikkatli bir şekilde eğerek, düğümünü içimde çalıştırıyor ve bu hissi takip eden zevki deniyor.

Nazik bir dokunuşla önünü dikkatlice sırtıma bastırıyor ve bir kolunu karnıma doluyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, omega'm artık alfalarımın biri bana sarılmışken uykuya geri dönmemi istiyor.

"Yemek olduğunda seni uyandıracağım," diye fısıldıyor Ronan, saçlarımı geriye atıp boynumu öpüyor. "Sen harikasin."

Seni seviyorum diyemeden uyuyakalıyorum.

LANDON

JASPER BİR TEPSE YEMEĞİ BENİMLE VE DASH'LE BİRLİKTE MERDİVENLERDEN YUKARI TAŞIYOR.

Geri. Attığımız her adımda daha da netleşiyor ki gözlerimizi kapatsak yine de yuvayı zorlanmadan bulabiliriz. İhtiyacımız olan tek şey, fırtınalı bir gecede denizdeki bir deniz feneri gibi bize rehberlik eden, evin içinde sürüklenen dış ağrısına neden olan tatlı limon kokusunu takip etmek.

Gerginim, her santimim Jasper'ın yanından geçip yuvaya girmemek için kendimi zor tutuyor. Ben odadan çıkarılırken Ronan ve Briar'ı yalnız bırakmak bir daha asla yapmak isteyeceğim bir şey değildi. Onunla birlikte olmaya ihtiyacım var ama kalan ben olsaydım neler olacağını da biliyorum.

Her ne kadar onu işaretlemek istesem de bunu etrafımızdaki herkes olmadan yapamam. Aylarca beklemem gerekse bile bunu bir sürü olarak birlikte yaparız ya da hiç yapmayız. Hatta yıllar.

Ne kadar klişe olsa da Briar buna değer.

"Tamam, yani bunu hiç yapmadık," diye geveliyor Dash yanımda. Homurdanıyorum. "Bir omega ile ateşlendin mi?"

"Evet. Briar hayatımıza girmeden önce hiç bir omega'yı paylaşmamıştık bile. Nasıl olması gerekiyor? Sırayla mı yapacağız? Yine benim aletimin yanında parmaklarını onun içine mi sokacaksın? Buna aldırmadım ama bir dahaki sefere önceden haber vermek isterim, anlıyor musun?"

"Eğer bunu düşünürsem, kendimi yuvanın kapısını kırarken bulurum," diye itiraf ediyor Jasper sıkıca.

Ronan'la spor salonunda geçirdiğimiz zaman ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya kaldığım zamandı ve sanırım bu benim tahrik olmamı daha da güçlendirdi.

Ronan doğuştan sahiplenicidir ve o zaman onu kendisiyle paylaşmama izin vermesi beklenmedik bir şeydi. O da benim gibi hissediyorsa hiç şaşımam.

Jasper'a odaklanıyorum. "Yani senin için sorun yok, öyle mi?"

"Birbirimize yardım etmemiz konusunda mı? Evet, benim için sorun yok. Eminim yuvaya girdikten sonra Briar'dan ve onu doyurduğumuzdan emin olmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Bunun nasıl olacağı umurunda değil, yeter ki olsun."

"Sence Ronan da aynı şeyi düşünecek mi?" Dash soruyor.

Briar'ın yapışkan kokusunu ciğerlerime çekerek içime çekiyorum. "Eminim bunu öğrenmek üzereyiz."

Jasper merdivenlerin başında durarak, "Her şeyden önce yemek yemeli," diye itiyor. Dönüp ciddi bir ifadeyle bize bakıyor. "Besinlere ihtiyacı olacak. Bizim dölümüzden alacağından daha fazlasına."

Dash başını sallıyor, gözleri kapıya kayıyor. "Koç'a söyleyen oldu mu?" "Onu aradım," diyorum kısık sesle. "Dördümüz için ısı izni aldım."

Briar'a bu kadar yakın olmak . . . Yuvanın içine ihtiyacım var. Bir an önce oraya gitmezsem kendimi kaybedeceğim.

Jasper azalan sabrımı hissetmiş olmalı. Kenara çekiliyor ve bana geçmem için yer açıyor.

Kendimi sabit tutmak için bir elimi duvara bastırdığımda omuzlarım içe doğru kıvrılıyor. "Oraya girdiğimizde ona hayır diyebileceğimi düşünüyorsan, beni hayal kırıklığına uğratacaksın Jas. Şu anda zaten kendimi zor tutuyorum ve aramızda bir kapı var. Gerekirse ikinizin de beni ondan uzaklaştırmaya hazır olduğunuzu bilmem gerekiyor."

"O güvende olacak, Landon. Ona zarar vermeyeceksin," diyor Dash.

"Ona zarar vermekten korkmuyorum. Onun için *çok fazla* olacağımdan korkuyorum. Bir kez başladığımda, onu işaretleyene ve hayatımızın geri kalanında birbirimize bağlanana kadar durmayacağımdan korkuyorum. Ya sıcaklığın esaretinde evet derse ve sonra uyanıp ısırığımı taktığına pişman olursa? Benimle birlikte olduğuna pişman olursa?" Sesim kırılıyor ve endişemin derinliği ortaya çıkıyor.

Dash bir elini omzuma atarak sessiz bir destek sunarken, Jasper elindeki tepsiyle kıpırdanıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Onu işaretlememiz için bize zaten onay verdi. Şimdi onun bu konuda ciddi olduğuna güvenmelisin. Bunu yapmadan önce ona tekrar sorun ve cevabını tekrar bulmak için onunla zaten kurduğunuz bağı araştırın. Her şeyin içinde var.

biz. Bunu onunla paylaşıyoruz ve onun da bir sonraki adımlara en az bizim kadar hazır olduğundan hiç şüphem yok."

"Ona depoladığım kur hediyelerini bile vermedim," diye geveliyorum.

Dash kahkahasını gizlemek için boğazını temizliyor. "Kendine geldikten sonra bunun için hâlâ zaman var."

Yuvanın kapısına doğru ilk adımı attığımda Jasper, "İlk sen olacaksın Landon," diyor.

"İlk ne?"

"Onu işaretleyen. Sen sürü liderisin."

Yüzümü buruşturuyorum, o ilk yeri alma fikri bana yanlış geliyor. "Hayır. Ben ilk olmayı hak etmiyorum."

"Ben de," diye onaylıyor Dash.

"Sen ve Ronan, Jas. İlk siz ikiniz olmalısınız. Onun için bizden daha uzun süre savaşıyor ona en çok layık olduğunuzu kanıtlayanlar sizlersiniz," diyorum ona, bu açıklamayı yapmanın ne kadar yakıcı olduğundan nefret ederek.

Acı, bunun gerçekliğini ortadan kaldırmıyor.

Onu ilk ısırın olmayı hak etmiyorum. Sonuncu olacağım ve bu konuda hiçbir tartışmayı kabul etmeyeceğim.

"Briar'ın bu konuda ne düşündüğünü göreceğiz. Kimin, nerede ve ne zaman işaretleneceği onun kararı olacak," diyor Jasper inatla.

Gözlerimi kapıya dikerek gergin bir nefes veriyorum. "Biliyorum."

"O zaman hepimiz iyi miyiz? Artık içeri girebilir miyiz?" Dash soruyor.

Hay sikeyim. Sanki sonsuza dek bunu beklemişiz gibi geliyor ve şimdi burada olduğuna göre, her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum.

En son ne zaman seks yaptım ki? Muhtemelen yıllar önce. Nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum ve hatırlasam bile kıyaslanamaz. O kadarı zaten belli.

Kapıdan giren tiz ses bizi hareket etmeye teşvik etmeye yetiyor da artıyor bile. Yuvanın içine girip topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken göğsüm gümbürdüyor, etrafımdaki manzaralar ve kokular duyularımı aşırı yüklüyor.

"Kahretsin, Petal. Buna asla alışamayacağım," diye inliyor Ronan.

Kalçaları öfkeyle şaklıyor, ben de etlerin birbirine çarpışını izliyorum, giysilerim bedenimi daraltmaya başlıyor. Ronan onu arkadan sikerken Briar'ın bacağı Ronan'ın kalçasının üzerinden geriye doğru savruluyor, ikisi de

yatağın üzerinde. Çırılçıplak, çarşaf lar yataktan yere dökölüyor.

Göğsü titriyor, biz huşu içinde izlerken meme uçları sert mermileri bize doğrultuyor. Kalçalarında parlayan ve Ronan'ın sikinin uzunluğundan aşığı damlayan kayganlık, ona iterken çok yoğun. Bu odadaki limon ve karamel karışımı dişlerimi acıtacak kadar tatlı. Acı beni daha da tahrik ediyor, sikim şortumun içinde çelik bir çubuk gibi.

"Durma," diye mırıldanıyor Briar, dudakları şişmiş ve koyu pembe.

Tamamen hareketsiz durup izliyorum. Ondan kaçan her küçük zevk sesi hemen katılmamamı zorlaştırıyor ama önce izin istiyorum. Bir yanım onun beni de buna dahil etmek istediğini söylemesini istiyor. Sürüsünün bir üyesi olarak, sadece beni ve duygularımı düşünmekle meşgul olduğı için evet deme riski yokken.

Şu anda aklında tek bir şey var.

Zevk ve acısını dindirecek kadar güçlü bir tatmin.

Bizi ilk Ronan fark etti. Gözbebekleri o kadar büyük ki gözlerinde kalan kahverengiyi seçebilmek imkânsız. Dudağının hafifçe kıvrılmasını alçak bir hırıltı izliyor, beyninin artık yalnız olmadıklarını kaydeden hayvan kısmından gelen bir uyarı.

Bir anda kayboluyor, yerini odanın öbür ucundan beni boğan bir sıcaklık alıyor. Duvarları yıkıldı ve bizim omega için duyduğu doyumsuz arzuyu içeriden görmemizi sağladı.

"Sürünün geri kalanı burada bebeğim" dediğinde bir eli karnına doğru esniyor. Şunlara baksana. Sana bahsettiğim yemeği bile getirmişler."

Gözlerini zorla açıyor. Önce beni buluyorlar, kilitleniyorlar ve beni tutsak ediyorlar. Bir elimi kasıklarına götürüp şortumun kumaşını parmaklarımın arasında döndürdüğümde nefesim titriyor. Kendime dokunmak, aletimi kilitli tutan malzemeyi aşığı itmek ve ona bir vuruş yapmak istiyorum, ama yapmıyorum. Henüz değil.

"Süpermen," diye nefes alıyor, Ronan'ın itişlerini karşılamak için kalçalarını geri döndürüyor.

Yutkunuyorum. "Haven."

Parmaklarını çarşafın üzerinde açarak elini yatağın kenarına doğru uzatıyor. "Buraya gel."

"Onu uyutmaya çalıştım. Omega'mız gözlerini uzun süre kapalı tutamayacak kadar muhtaç," diyor Ronan, kulağının ucunu elinin arasına alarak.

Dişler.

Nefes nefese kalıyor, boğazı vahşi bir nabızla çırpınıyor. "Evet. Çok sıcakladım. Yardımcı olan tek şey bu."

"Birinizin benim yerimi alması gerekiyor. Eğer onu tekrar düğümlersem, onu işaretlerim."

Tekrar. Bunu duyuyorum ve içimdeki özlem üç katına çıkıyor.

Briar onun tereddütünü paylaşmıyor. "İşaretle beni, Ronan!"

"Benden ne istediğini bilmen gerek," diye homurdanıyor, hareketleri yoğunlaşıyor, kız kayganlaştıkça sesi yükseliyor.

"Yap şunu. Yap ve sonra Jasper'a izin ver," diye sertçe emrediyorum.

Jasper sanki birden konuşabildiğini hatırlamış gibi, "Senin için yemeğim var, Briar," diyor.

O buna cevap vermiyor. Onun yerine Ronan'ın saçlarını kavramak için başının arkasına uzanıyor. Zevkinin peşinden koşarken kalçaları çılgınca sallanıyor, yanakları ve göğsü pembeleşiyor.

Ronan uzun bir nefes çekiyor. "Şifonyerin üzerine bırak."

Jasper odaya dalmadan önce tepsi yüzeyde takırdıyor, giderken giysileri yere düşüyor. Onlara ulaştığında çıplaktı, siki sertleşmiş ve elindeydi.

Briar öne atılıyor. Ronan onunla birlikte hareket eder, onu elleri ve dizleri üzerine çevirirken, amına sert ve derin bir şekilde girmeye devam eder. Jasper'ın sikine uzandığında çabasının karşılığını alır ama aniden durur, dirseklerinin üzerine düşüp inlemeden önce kolu düşer. Vücudunun tamamı orgazmının gücüyle sarsılıyor.

"İşte bu, bebeğim. Onlara amındaki bu koca yarağın ne kadar iyi hissettirdiğini göster. O kadar darsın ki düğümü tekrar içine sokmam gerekecek."

"Lütfen. Ver onu bana," diye haykırıyor ve ona bakmaya çalışmak için başını geriye doğru eğiyor.

Onun yerine gözleri bana takılıyor. Dudaklarımı ıslatıp kıpırdamadan duruyorum, onu önlerindeki zeminde sinsice dolaşan bir avcının izlediği gibi izliyorum. Bu daha önce içinde bulunduğum durumların tam tersi.

Burada besin zincirinin tepesinde olan ben değilim. Briar öyle.

Jasper yatağın kenarında durup kalçalarını şilteye bastırıyor ve uzanıp Briar'ın yanaklarını okşuyor. Bu onun dikkatini başka yöne çekmeye yetiyor. Ona bakıyor, gözleri parlıyor.

"Yuvana gelebilir miyiz, aşkım?"

Kadın duraksıyor, Ronan kalçalarını onun kıkına sürtmekten önce şaşkınlıktan kaşları çatılıyor ve kadın inliyor.

"Evet."

Ronan derinlere yerleşmiş bir şekilde Jasper'a bakıyor. Aralarında bir şey geçiyor, belki de bir tanıma. İki alfa, kokularıyla eşleşen omega'larını ikinci kez paylaşmaya hazırlanıyor. Ancak bu sefer hayatlarını bir çatıyı paylaşmaktan daha derin bir şekilde birleştirecekler. Ruhları onunkinin etrafında iç içe geçecek, zihinleri ve duyguları birbirlerini dışarıda tutmak için ince duvarlar örmeyi öğrenene kadar birbirlerine her zaman açık olacak.

Jasper bir eliyle Briar'ın başının arkasını kavıyor ve onu öne doğru yönlendirmek için tutuyor. Briar bir koluyla dengede dururken diğer koluyla da yere düşmeden adamın sikini kavıyor. Jasper'ın nefesi kesilirken, Briar onu yavaşça ağzına alıyor ve burnunu düğümüne bastırarak kadar derine götürüyor.

Jasper'ın uzun aletinin etrafında boğulma sesi odayı doldururken, Dash yanıma yerleşiyor. Bir ayağını diğerinin önüne uzatmış, sanki onlara katılmamaya çalışıyor.

"Git," diyorum

ona. "Sadece sen istersen."

"Sonuncu olmak istediğimi söyledim."

"Onu en son ısıracaksın, onlara katılmayacaksın. Ona dokunmak istemiyor musun? Nefis kokuyor, Landon. Tadı daha da güzel, yoksa unuttun mu?"

Karanlık bir ses boğazımı tırmalıyor. "Unutmadım."

"İçgüdülerine güven. Daha önce güvenmemiştik ve bu neredeyse her şeyimize mal oluyordu.

Şüphelerin ya da korkunun kazanmasına izin verme."

Jasper ağzından çekilip ona bir mola verdiğinde Briar keskin bir nefesle öksürüyor. Ronan'ın eli bacaklarının arasına kaymış, klitorisini öfkeyle koparıyor, sanki o tekrar boşalana kadar kendi boşalmayacakmış gibi.

O da karşılık olarak inliyor ve Ronan'ın içine doğru geri itiyor, gözleri geriye kayıyor. Bir adım öne düşüyorum. Sonra bir adım daha. Göğsümdeki o bağ çılgılık atıyor, acımasızca çekiştiriyor. Kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Jasper'ı tekrar ağzına al, Briar. Onun işaretini ne kadar çok istediğini göster ona," diye mırıldanıyorum, bir dizimi yatağa koyup vücudunun üzerine eğilerek.

Gözleri bana dikiliyor ve o daha konuşmadan çenesini parmaklarımın arasına alıp öne doğru eğiyorum. Jasper orada bekliyor.

"Onun için dilini çıkar."

Emrimi dinliyor ve Jasper tekrar ağzının içine doğru itiyor, şaftı düz dilinin uzunluğu boyunca sürüklüyor. Dudakları tabanın etrafını sardığında, adam alçak sesle inliyor ve saçlarını parmaklarının arasına alıyor.

Dash yanımda duruyor, Briar'a bir meleğe ilk bakışında aptallaşmış bir adam gibi bakıyor. Sorulmadan pantolonunu silkiyor ve gömleğini çıkarıyor. Briar'ın parfümü tekrar alevleniyor ve Dash'in kendini okşamaya başladığını fark ettiğinde dördümüzden de zevk sesleri yükseliyor.

"Onu sırt üstü yatırın," diyorum özellikle kimseye. "Eğer bunu yapacaksak, düzgün bir şekilde yapacağız. Hep birlikte."

Ve bu, dördümüze de sınırsız erişimine izin verecek bir pozisyonda başlıyor.

DASH

BİZİM YARDIMIMIZLA BRIAR SIRT ÜSTÜ UZANDI VE İÇ GEÇİRDİ.

Ona gösterdiğimiz ilgi sayesinde. Ronan, Briar'ın bacaklarını tutup gidebildiği kadar açarak şişmiş, ıslak amını ortaya çıkarırken gergin.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye bizi uyarıyor. Ya da onu. Emin değilim.

Her iki durumda da fark etmeyecek. Onu işaretlemesi için gereken süreden daha fazla dayanmasına ihtiyacımız yok. Geri kalanımız onu değiştirmeye hevesli. Daha çok çaresiz. Lanet olası vahşi.

"Beni şimdi mi işaretleyeceksin?" Briar dikkatini bu ana verebilecek kadar zihnini boşaltmaya çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırıştıracak soruyor.

Landon yatağın yanına çömeliyor. Parmaklarının ucuyla Briar'ın saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor.

"Hâlâ seni işaretlememizi istiyor musun?"

Kızın boğazı kalın bir yutkunmayla düğümleniyor. "Evet. Bunu her şeyden çok istiyorum."

Hepimizin ihtiyacı olan şey bu onaydı.

Ronan onun kalçasını pençeliyor ve tekrar içine girmeden önce beline doluyor. Geniş gözlerle izliyorum, hala bu duruma alışmaya çalışıyorum. Bu tam olarak tabu değil.

Biz sürüyoruz ve sürünün omega'sıyla yaptığı şey bu. Bu sadece yeni bir şey. Bu adamların şu anda gösterdikleri dışında her yönünü biliyorum.

Sert nefes verişini kızın inlemesi izliyor. Briar adamın kalın aletinin tamamını mücadele etmeden içine alıyor. Piercingler bile kolayca giriyor ve sikim de buna karşılık veriyor. Ona sıkı bir vuruş yapıyorum ve boğazımı yakan bir nefes bırakıyorum.

"Önce Ronan girecek. Sonra Jasper. Senin için sorun olur mu?" Landon, Ronan'ın yavaş itişleriyle vücudu sallanırken saçlarını okşamaya devam ederek soruyor.

Küçük, muhtaç bir ses onun tek cevabı oluyor.

Ronan onu daha yakına çeker, kıcı şilteden aşağı kayar. Yeni pozisyon, başının yataktan hafifçe sarkmasına, boğazının açıkta kalmasına izin veriyor. Jasper yatağın kenarına yerleşiyor ve aletini Brien'in açık ağzına sokuyor.

Kirpikleri titreyen Briar gözlerini kapatıp onun etrafında inliyor, çok ileri ittiğinde boğazı şişiyor ve tıkanıyor.

Landon, Briar'ın elini göğüslerine götürüp her birini yumuşak bir şekilde sıkarken, tenin şiddetli şapırtısı ve Briar'ın emmesi üzerine duyulacak kadar yüksek sesle yutkunuyor. Aramızda üzerinde kıyafet olan tek kişi o ve bu sınırı bilerek koruduğunu biliyorum.

Ronan, Briar'ın karnını avuçlayarak, "Siktir," diye homurdanıyor. "Onu yakında düğümlemem gerek."

Landon meme ucunu parmaklarının arasına alıp usulca bükerken Jasper'ın etrafında inliyor. Şaftımdaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve vuruşlarımı yavaşlatıyorum, ne kadar hızlı olduklarını fark etmemiştim.

"Yaklaştı," diyor Landon, gözlerini Briar'dan ayırmadan.

Yaklaşıyorum, neredeyse yatağa doğru eğiliyorum. "Yaklaştın mı Parlak Göz? Ronan'ın düğümünü yine ıslatacak mısın?"

Jasper Briar'ın üzerine düşüyor, Briar inlediğinde elini yatağa koyarak kendini zor tutuyor.

"Dur," diye yalvarıyor, yüz ifadesi gergin. "Boğazından aşağı boşalmak istemiyorum."

Narin, sıcak bir el, sikimin etrafındaki elin üzerinde kıvrılıyor. Briar beni avucunun içine alıp diğer eliyle benimkini uzaklaştırmaya çalışırken başımı eğip bakıyorum.

Şaftımı serbest bırakarak, onun tutuşuna doğru bastırıyorum ve kaçmaya çalışan homurtuyu susturmak için dişlerimi dudağıma gömüyorum.

Landon'ın göğsü titriyor, içinde düşük iniltieler yükseliyor ama sıkı dişlerinin arasından zar zor kaçıyor. Ronan'a bakıyorum ve başımı sallamadan önce beni fark etmesini bekliyorum.

Neyse ki neden başımı salladığımı anlamış görünüyor. "Hazır mısın Briar?" diye soruyor sıkıca.

Jasper'ın sikinden kurtuluyor ve kendini yukarı itip ona yaklaştırmaya çalışırken haykırıyor. Bu pozisyonda bunu yapması imkânsız ve Briar daha fazla üzülmeden Jasper orada, elini omzuna koyarak onu ikna ediyor.

"İşaretle beni, Ro. Lütfen!"

Jasper'ın beyninin ilkel kısmı kızın talebi karşısında devreye girmiş gibi görünüyor. Alçak sesle hırlıyor, onu kollarına alırken geri kalanımıza geri çekilmemiz için bir uyarı. Birlikte geriye doğru düşüyorlar, Ronan onu kucağında tutuyor. Briar ona yükleniyor, geri kalanımız amının düğümün tamamının etrafına gerilmesini ve duvarlarının içine sokmasını izlerken başı geriye atılıyor.

Ronan zevkle kükrüyor ve yüzünü kocaman eliyle kavrayıp gözlerinin içine bakarak son bir onay istiyor. Başını sallayıp ona sıkıca sarılırken gözyaşları yanaklarından aşağı akar.

Sonra ağzını kadının boğazının yanına getiriyor ve dişlerini pürüzsüz ete geçiriyor.

**MONTGOMERY
PACK**

BRIAR

Sadece bir saniyeliğine acıyor.

Çılgınca bir kalp atışı boyunca, derimi parçalayan dişlerinin acısını hissediyorum. Ve sonra . . . huzur. *Sevgi*. Hayranlık ve özlem.

Neredeyse aramızdaki parlayan akordu görebiliyorum, beni büyük, korkutucu alfaya yaklaştırıyor, vızıltılı kafası ve gürültülü motosikletiyle. Bana özel bir deri ceket, ısıltılı bir kask alan ve bana Petal diye hitap eden aynı kişi, narin ve hatta bazıları için değerli bir şey. İlk tanıştığımızda bile bana sunduğu sınırsız ilginin bir sembolü.

Suyun altında geçirdiğim saatlerde, kulaklarımın sessizleştiği ve ruhumda yaşayan omega tarafından duyularımın istila edildiği bir an. Adamları görebiliyorum

Ronan boğazımı serbest bıraktığında etrafımda dolaşıyor, seslerini duyuyor ve ellerini sıcak tenimde hissediyorum.

Jasper, sırtımı koruyor ve nemli boynumu okşuyor. Dash, geziniyor ve izliyor, güven verici sözler fısıldarken öğreniyor. Ve Landon, hasarlı sürü liderim, kenarda duruyor, hala giyinik ve beni öyle şaşırtıcı bir kesinlikle izliyor ki, onu şimdi bile yakınımda istediğimi işaret ederek sızlanıyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Ronan, dilini yanağımda gezdirip gözyaşlarımı topluyor.

Kelimeleri ona tekrarlamakta tereddüt etmiyorum. "Seni seviyorum." "Hissediyorsun ..."

"Sen de öyle."

Söyleyecek başka bir şey yok. Ta ki ben başımı boynunun kıvrımına doğru eğip dişlerimi boynunda gezdirip bekleyene kadar.

"Yap şunu Petal. Herkesin kim olduğumu ve kime ait olduğumu bilmesini istiyorum," diye ısırtıyor, beklentiyle geriliyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar dişlerimi geçiriyorum, izimin sonsuza dek kalması için deriyi yeterince deliyorum. Boğazına doğru hıçkırırken düğümü şişiyor, bizi birbirimize kilitliyor, boşalırken zevkten içim içime sığmıyor.

Dilimi ısırık izinin üzerinde gezdirdikten sonra nazıkçe öpüyorum ve gözlerimiz buluşacak kadar geri çekiliyorum. O sadece burada karşımda değil, göğsümün içinde, ruhlarımız aylar önce mümkün görünmeyen bir şekilde birbirine bağlı.

Zihnimin arkasında karıncalanan inançsızlık kabarması bana ait değil. Onun ve ben onu arıyorum, gülümseyip boynumdaki ize dokunmak için uzandığımda büyümesini izliyorum.

Ronan kalçalarıyla öne doğru bastırıyor. Düğümü birleştığımız yeri çekiştiriyor ve bu hissi öksürerek karşılıyorum, yıpranan bir ipte üzerimde asılı duran bir bulanıklığa geri düşme tehdidi.

"Biraz ara vermek ister misin?" Landon soruyor.

"Hayır!" Sesim istediğimden daha telaşlı çıkıyor.

Duvarlarım Ronan'ın etrafında kenetleniyor. Sırt üstü yatmak isteyerek arkama yaslanmaya başlıyorum. Jasper'ın elleri çıplak tenimde gezinerek geriye doğru düşmeme yardım ediyor, ta ki Ronan'ın beni düğümlemesinden önceki pozisyona gelene kadar.

Landon hemen yanıma geliyor, eli göğsümdeki yerine dönmeden önce orta yerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ronan'ın düğümü çözülür çözülmez

serbest kalabilirsin, sıra Jasper'da Haven. En kısa zamanda seni dolduracak ve tenini işaretleyecek, tamam mı?"

"Hepiniz," diye itiraz ediyorum düşünmeden.

Kramplar geri döndü, karnımın altından başlayıp göğsüme ve Ronan'ın hâlâ benimle kilitli olduğu bacaklarımın arasına doğru yayılıyor.

Etrafımdaki oda kararırken parmaklarım saçlarımı okşuyor, zihnim sükûnet bulmaya başlıyor. "Evet, hepimiz. İşimiz bittiğinde Dash ve Landon'ı alacaksın. Senin için sorun olur mu?"

Yanıt olarak gövde mi kamburlaştırıyorum, iki elim de sürü arkadaşlarımı aramak için uzanıyor. Alfalarım ve betalarım.

Tenime dokunduğumda pahalı viskinin yanığı burnuma çarpıyor. Parmaklarım temas ettiği anda beni inleten sert, dalgalı bir ten.

"Jasper," diye fısıldıyorum, parmaklarım sanki onu daha yakına çekmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuşum gibi karnına doğru kıvrılıyor. "Seni istiyorum."

Yatağa doğru ilerleyip Ronan'ın yanına diz çöktüğünde dokunuşumu gevşetiyorum. Bana o kadar nazik davranıyor ki, parmaklarının saçlarımda ve vücudumda gezdirdiği her fırça, daha fazlası için duyduğum özlemle göğsümün ağrmasına neden oluyor.

"Tekrar boşalmalısın," diyor alçak sesle, çiğ bir sesle.

"Jasper'a onun için hazır olduğunu göster Petal. Bu siki tekrar ıslat ve bu mükemmel amcığa girmeden önce seni yalayarak temizlemesini sağlayalım."

Gözlerim kafatasımın içine doğru yuvarlanıyor, bu fikir vücuduma çok fazla şey yapıyor. Derimin altında, bana dokunduklarında hissedememelerini zorlaştıran bir vahşilikle vızıldıyorum.

Dash, Jasper'ın başımın arkasındaki yerini almak için araya girerek, "Sanırım bu fikir hoşuna gitti," diyor.

Onu ağzıma almak istiyorum ama çok uzakta.

Ronan homurdanıyor, düğümü şimdi yumuşak bir ritimle bastırıyor ve çekiyor. "Evet, öyle. Beni öyle sıkıyorsun ki sanki imkansız yapıp üçüncü kez içine boşalmamı istiyorsun."

"Yap şunu. Bunu kaldırabilirim," diye bastırıyorum, her ileri itişinde ona doğru bastırıyorum.

Landon yatağın üzerine eğiliyor ve meme ucumu öpüyor, dilinin ucuyla alay ediyor. "Senin yapabildiğini biliyoruz ama Jasper yapabilir mi? Dilini içine soktuğunda o tatlı limon şekerini mi yoksa Ronan'ın karamelini mi tatmasını istersin?"

Oh, Tanrım.

Sadece kelimelerle bile tekrar boşalacağım.

Jasper'ın gözleri beni izlerken karanlık, bana söylenenlere verdiğim her tepkiyi inceliyor. Bu kadar dikkat ettiğini bilmek heyecan verici.

Ve değerlendirmesini yaptığında. . . kendinden emin sözleri beni başka bir orgazmın içine itiyor.

"Senin tadına bakmak için her şeyi yaparım, Briar."

JASPER

"DÜĞÜMÜM AŞAĞI İNİYOR," DIYE ANONS ETTİ RONAN, HIZLA ÇEKEREK ve yataktan iniyor.

Ben de onun yerini alıp bacaklarının arasına, karnımın üzerine çöküyorum. Briar'ın bakışları vücudundan aşağı kayarak yüzümde sabitlendiğinde ateş gibi yanıyor. Altında yanıyor ve yanıyorum.

Kukusu şimdi koyu pembe ve onu açıp hem kendisini hem de Ronan'ı sızdırırken huşu içinde izlerken dokunuşumu nazik tutuyorum. Hızlı hareket etmem gerektiğini bildiğim halde acele etmeden iç uyluklarını yalarken boğazım gevşek bir iniltinin etrafında daralıyor.

Enerjisi düşük. Dayanmak zorunda kaldığı acı ve ondan geriye kalanları emen orgazmlar nedeniyle yorgunluğunun sınırlarını zorluyoruz.

Yine de dilimi ağına daldırıp tadına bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Sikimi yatağa sürtmekten ve klitorisini dudaklarımın arasına almaktan kendimi alamıyorum.

İnlemeleri kaybolmadan önce bacaklarımın arasındaki sert uzunluğa doğru fırlıyor, boğuluyor. Gözlerimi onun vücudunda gezdirdiğimde Dash'in ağzına girdiğini görüyorum. Briar, azalan enerjisine rağmen onu ne kadar çok istediğini gösteren hızlı, coşkulu sallanma hareketleriyle onu çalıştırıyor.

Burada zamana karşı çalışıyorum ve girişinden damlayan taze kayganlığı yalarken kendime bunu hatırlatıyorum. Kalçaları titriyor

Landon'ın üstlerine koyduğu ellerinin altında, ağızına karşı kükrerken onları genişçe yayılmış halde tutuyor.

"Şimdi yap, Jasper," diye emrediyor ve benimle onun arasında ateşli bir bakış fırlatıyor.

On

u. Emir havada bir vaat gibi sürükleniyor.

Briar gözlerini açıyor, ben dizlerimin üzerine çöküp ayağa kalkarken bana odaklanıyor.

onu kalçalarından tutup kaldırdım. Dash'i bırakmıyor, ben sikimin ucunu amında gezdirirken ağızını onun etrafında tutuyor.

"Bunu son kez soruyorum, aşkım. Ama istediğin bu mu? Hayatının geri kalanında teninde benim izim mi olsun?"

Elinden geldiğince çenesini eğiyor, güzel, parlak mavi gözleri parlıyor. İkimizi de daha fazla bekletmiyorum.

Sıcaklık hemen hissediliyor. Durmak zorunda kalmadan önce şaftımın ilk birkaç santimiyle onu yarıyorum, sakinleşmek için dişlerimin arasından nefes alıyorum. Etrafımda sıkıca kenetleniyor ve parmakları beni ararken Dash'in kasıklarına doğru miyavlıyor. Elini tutuyorum ve vücudunun üzerinde gezinmeden ve yolun geri kalanını içeri sokmadan önce parmaklarımı geçiriyorum.

Dibe doğru inip dudaklarımı Landon'ın parmakları tarafından işgal edilmemiş göğsüne götürdüğümde düğümüm ıslak, yakıcı bir sıcaklığa baskı yapıyor. Ronan'ın ısırıldığı yerin ve etrafımızdaki diğer iki adamın farkındayım, şüphesiz onlar da unutmamışlardır. Tam önümüzde duruyor, hem bir alay hem de bir vaat.

Onunla tanıştığım andan beri benimkini nerede istediğimi biliyordum. Ve bu gece bencilim çünkü diğer ikisinden önce ona sahip olabileceğim için minnettarım.

"Briar," diye geveliyor Dash, kalçaları kekeleyerek, yanakları çukurlaşacak kadar sert bir şekilde sikini emerken. "Bu kadar yeter. Bu şekilde boşalmak istemiyorum."

Alçak, boğuk bir ses çıkarırken kaşları çatılıyor.

Dash yanağını okşuyor, ben çekip tekrar öyle sert sokuyorum ki odağını kaybediyor. Çekilme fırsatını kaçırıyor, onu güven verici bir şekilde öperken aletini dudaklarıyla değiştiriyor.

Taşaklarım gergin, düğümüm onun tenine her basışımda daha da sertleşiyor. Çılgına dönüyorum.

"Bana bak, Briar."

Dash'ten uzaklaşıyor. Bakışlarının tüm ağırlığı beni çılgına çeviriyor, hızımı artırırken, düğümümü klitorisine sürtmek için öne doğru bastırıyorum.

içe doğru her itişte. Etrafımda çırpınıyor, kayganlığı kalçalarımın altına ve şiltenin üzerine damlıyor.

Dudakları ayırık, her nefes göğsüne girip çıkıyor. Dişlerimin omzuna batmasını ya da düğümümün aniden yerine oturmasını beklemiyor. Kulaklarımda çınlayan ve hafızama gömülen mutluluk dolu bir çılgılık takip ediyor.

Adımı bir dua ya da lanet gibi söylüyor. Belki ikisi de. Ama ben duyuyorum. Hem kulaklarımda hem de zihnimde, bir anda gelip geçen geçici bir düşüncenin yankısı gibi.

Kafamın içinde bir yabancı gibi tökezliyorum. Şimdi daha doluyum, bana ait olmayan duyguların ezici hissi tenimi ve kemiklerimi yakıyor. Briar ve Ronan. İkisi de artık burada ama tamamen değiller.

Omzunu bıraktıktan sonra dilimle izi yatıştırıyorum ve fısıldıyorum, "İşte buradasın."

Briar boynuma sokuluyor, sıcak nefesi omzumun alt kısmına doğru inerken tenimi kavuruyor. Benimle aynı noktayı buluyor ve bana işaretini veriyor.

Tekrar rahatlama olmadan önce irkiliyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor. Hissettiğim memnuniyet sadece bana ait değil. Omega'm dişlerini çıkardığı anda gözlerini kapatıyor ve yatağa uzanıyor.

"Yemek yemelisin," diye mırıldanıyorum, bir parmak eklemimi elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. Kaşlarını çatıyor, başı titriyor. "Daha sonra. Lütfen. Yorgunum."

Landon bir elini ısırılmamış omzuma koyuyor. "Seni birkaç saat içinde yemek için uyandıracacağız. Acı çekmeden uyu, bebeğim."

"Gitmeyin."

"Gitmeyeceğiz." Ronan önce şakağını, sonra alnının ortasını öpüyor.

"Bütün gece yanında olacağız," diye söz veriyorum.

Yan yatana kadar yerimizi değiştirirken hâlâ birbirimize bağlıyız. Başları pazularımın üzerinde bir yer buluyor ve sonra diğerleri de bize katılarak yatakta yerlerini alıyorlar.

İlk kez bu şekilde yatıyoruz ama sanırım buna alışabilirim. Ne de olsa biz sürüyüz.

**MONTGOMERY
PACK**

LANDON

Herkesten önce uyandım.

Yatak odası feromonlarla o kadar dolu ki kızarmış ekmek ve yumurta kokusunu almak zor ama orada olduğunu biliyorum. Sabahın köründe ona kahvaltı hazırlamak için mutfakı yakma riskini göze aldım ve yatağa ancak birkaç dakika önce dönebildim. O kadar huzurlu uyuyordu ki onu uyandırmak içimden gelmedi.

Briar'ın yuvalama mağazasında seçtiği perdeler ışığı dışarıda tutmayı başarıyor ve sabahın erken saatlerinde güneş ışığının küçük bir pırıltısı dışında hepsini engelliyor. Onu uyanık tutacak bir şeye ihtiyacı yok. Ateşi geçene kadar olmaz.

Briar'ın üzerine yuvarlandığı kolum uyuşmuş durumda. Jasper hâlâ onun arkasında, Dash de diğer yanında. Ben odadan çıktıktan sonra Ronan sırt üstü yattı ve geri döndüğümde kullanmam için bir boşluk bıraktı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken nefesinin yüzümdeki yumuşak yelpazesi gıcıkıyor ve sadece

... bak.

O kadar güzel ki. Fiziksel olarak narin ama ruhsal olarak asla değil, kendisi bundan şüphe etse bile. Bana onun gibi karşı koyabilecek ve aynı zamanda aramızda açık bir kapı bırakabilecek başka bir omega yok.

İçinden geçmem çok uzun sürdü ama artık buradayım, sonsuza dek kapatabiliriz.

Ayrılmış dudaklarından hafif bir inilti süzülüyor. Parfümü havada patlıyor ve sikimin karnıma doğru sertleşmesine neden oluyor. Bu sınıra ihtiyacım olduğu için şortumu çıkarmadım ama onu elde etme içgüdülerimi reddettikçe daha da vahşileşiyorlar.

Neredeyse yok olmak için savaştığım reddetme hastalığının belirtileri geri dönmeye başlıyor ve beni teslim olmaya zorluyor. Vereceğim. *Lanet olsun*, yapacağım. Ama henüz ona sahip olma sırası bende değildi ve son birkaç yıldır sürüme yaşattığım onca şeyden sonra, onunla hak ettikleri anları yaşamalarını izlemek için geride durmak doğru bir seçimdi.

Briar başka bir alçak, nefesli ses çıkarıyor. Bu beni daha da yaklaşıyor, parmaklarım kulağından hala kabarık olan alt dudağının altına doğru ilerliyor. Sızlanıyor, vücudu benimkine yaklaşıyor.

Yutkunuyorum. Sertçe.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, yüzünü çenemin altındaki boşluğa getiriyor.

Dili dışarı fırlıyor, adem elmamın kıvrımında geziniyor ve sonra aynı hareketi tekrarlıyor.

Çenemi o kadar sert sıkıyorum ki çatlayabilir. Kendimi durduramadan ileri doğru ittiğimde, sikimin ucundan sızan prekum şortumun içine sızıyor.

Briar başını geriye eğip gözlerini açıyor ve bana doğru kırıştırıyor. Parlak mavisini donuklaşmış, artık yorgun ve sıcaklığının etkisiyle çarpılmıştı.

"Kaldım."

"Bir süre kaldım. Sonra sana yemek yaptım. Bu sefer yemen gereken türden."

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlarken yanakları pembeleşiyor ve gevşekçe başını sallıyor. Yatağın üzerinde titriyor, gözlerinin geriye kaymaması için mücadele ederken bakışları dalgalanıyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye zayıfça itiraf ediyor.

Birden sikime bir baskı hissediyorum. Bana dokunduğu yere bakmayı reddederek nefesimi tutuyorum.

"Boşum, Alfa. Ve ıslak. *Çok ıslak.*"

Lanet olsun.

Düğümüm zonkluyor, taş gibi sertleşiyor. Beni sırtüstü yatırıp ince parmaklarını şortumun altından geçirerek aşağı çekerken hiçbir şey söylemiyorum. Beynim bomboş kaldı, her argüman içime akan şehvet dalgasında kayboldu.

"Lütfen. Sikine ihtiyacım var. Beni düğümlemene ihtiyacım var. Böyle boş olmak acıtıyor."

"Briar," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum. "Bana Haven de."

"Eğer beklemezsen her şeyi mahvedeceğim *Haven*," diye homurdanıyorum, kalçalarını ellerimin arasına alarak.

Onaylarcasına inliyor ve şortum dizlerime ulaştığında kucağıma tırmanıyor. "Yemeğe aç değilim. Sadece sana açım."

Aminin şaftıma yaptığı sıcak baskı görüşümü beyaza çeviriyor. Uzun bir nefes üflüyor, dikkati aramızdaki boşluğa yapışmış durumda. Ellerini göğsüme bırakıp vücudunu öne doğru yuvarlıyor, sikim kayganlığa bulanıyor.

"Düğümün çok büyük," diye soluyor, geriye doğru kayarken ona doğru eğiliyor. "Onu içimde istiyorum."

Ellerim vücudundayken, hareketlerini tamamen kontrol altına almamak için mücadele ediyorum. Kendini çok iyi hissediyor.

Onun sikimin etrafında parçalandığını ve daha da ötesi, düğümümü aldığını hissetmeyi hayal ettim. Fantezilerimde, onu zar zor sığdırabiliyor. Dakikalarca deniyoruz, gittikçe daha yüksek sesle yalvarıyor, sonunda içine giriyor ve onu diğerlerinden daha geniş bir şekilde geriyor.

"Alabilecek misin? Sığdırabilecek misin?" Isırıyorum, kalçalarını daha sert ve daha hızlı kırması için yönlendiriyorum.

Başını yana çeviriyor, klitorisi kasık kemiğime sürtündüğünde sarsılıyor. "Almamı sağla. Birbirimize kilitlenene kadar durma. Ben iyi bir kızım, Alfa."

"Hayır, değilsin. İyi bir kız önce yemen gerektiğini söylediğimde beni dinlerdi. Bunun yerine, şortumu çıkardın ve kötü kız amını sikimin üzerine yerleştirdin, onu kayganlaştırdın, böylece içine sokmaktan başka seçeneğim kalmadı."

Nefes almak acıtıyor. Ciğerlerim çok daraldı, onu derin ve sert bir şekilde becerme arzusuyla tutuldu, onu spermimle doldurmaktan ve sıkıca kilitli tutmaktan başka seçenek bırakmadı.

Briar göğsümün üzerinde öne doğru eğildi. Kıcı yukarı kalkıyor, tenimi öperken tavana doğru el sallıyor, dokunmadık bir santim bile bırakmıyor. Parmakları karın kaslarımın üzerinden ve V çizgimin yolundan geçerek düğümümün etrafında kenetleniyor ve sıkıyor.

Homurdanarak onun dokunuşuna boyun eğiyorum. "Aman Tanrım. Kahretsin, Briar. Beni zorluyorsun."

Göğüs kaslarımı ısırıp emerken avucunun içinde masaj yapmaya başlıyor, boğazıma doğru giderken küçük mor ısırıklar bırakıyor.

Kanım kaynıyor. Şu anda kendinden o kadar emin ki, sanki sikimi almazsa tek zevk şansını kaybedecekmiş gibi vücudumu can havliyle çalıştırıyor.

"Becer onu, Landon. Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırak," diye sesleniyor Ronan yanımdan.

Uyandığına göre ne yaptığını görmek için gözlerimi Briar'dan yeterince uzun süre ayıramıyorum. Dikkatim o kadar daralmış ki ayıramıyorum.

"Önce Dash," diye bağıriyorum.

"Önce ben değil. Sen, Lan." Ses betamızdan geliyor.

Briar, dişlerini boğazıma geçirmeden önce yüksek sesle ve muhtaç bir şekilde sızlanıyor. Bir ısırıkla alay ediyor ve ben yıpranıyorum. Kendime fiziksel acı verme riski olmadan onu daha fazla inkar edemeyeceğim.

Başımı öfkeyle sallıyorum, düğümüm Briar'ın elinde zonkluyor. Karnımın üzerinde, onun amına çok yakın bir yerde bir döl havuzu var.

"Bunu hak etmiyorum."

Briar üzerimde geziniyor, yüzü benden bir santim uzakta. Gözlerindeki ateş geri döndü, alev alev yanan vücut ısısından değil, kararlılığından. Şu anda bile hâlâ kendi içinde.

Hırlarken dudakları kıvrılıyor, "*Sen benimsin*. Benimsin, Landon. Birbirimizi hak ediyoruz."

Artık onunla savaşmak yok.

Ellerimi kaldırıyorum ve ağzını ağzıma getirmeden önce her ikisini de yanaklarıyla dolduruyorum. Tutuşumda gevşiyor, dudaklarımız ayrılıyor ve dillerimiz girdap gibi dönüyor. Sonra ağzımın içinde inliyor. Uzun, sert parmaklar şaftımı kavrayıp amıyla hizaladığında ona bir tane geri veriyorum.

Sürü arkadaşlarımdan hangisi bana dokunuyorsa, Briar'ın kendini üzerime indirmesine yardım etmeden önce tamamen kayganlaştığımdan emin oluyor. Yavaşça aşağı kayıyor, tekrar gerilirken dudaklarıma karşı nefes nefese kalıyor.

"Ohhh."

"İyi hissediyor musun, bebeğim?" Başka bir öpücük için ağzını kovalayarak soruyorum.

Burada kısıtlı zamanımız var. Bu sefer onunla istediğim her şeyi yapamam çünkü dayanamayacağım. İkimiz de dayanamayacağız.

Zaman olacak, kendime hatırlatıyorum. On yıllarca sürecek.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor, kalçalarını çılgınca sallıyor.

"Oh, Tanrım!"

Dash'in kokusu diğerlerinden daha donuk ama şu anda en az onlarınki kadar belirgin. Ellerini kaldırıp omzunun üzerinden bakarken Briar'ın ağzını çekmesine izin veriyorum.

Sikimin üzerindeki baskı şimdi farklı ve Dash arkasında belirlediğinde nedenini anlıyorum. Eliyle onun göğsünü kavırıyor ve göğsünü onun sırtına bastırıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor ona.

Ona yaptığı şeyden aldığı zevkle gözleri doluyor. Daha da sıkılaşıyor ve farkına varmak beni çok etkiliyor.

Başını adamın omzuna yaslıyor, gözlerini tekrar bana diyor. "*Yani tamam*." "Parmakları kışında mı, Briar?"

Başını sallarken dudağı ağzının içinde kayboluyor. Dash'in parmak eklemleri ondan uzaklaşırken şaftımı okşuyor ve sonra onu öne eğilmesi için cesaretlendirerek bacaklarının arasında daha fazla boşluk yaratıyor. İşte o zaman onunkini ıslatmak için sikimdeki kayganlığı çaldığını hissediyorum.

"İkiniz de beni ısırarak mısınız? Birlikte mi?" diye ağzından kaçırıyor, bakışları bulanık.

Dash'i omzunun üzerinden beni izlerken buluyorum, yüzünde yumuşak, rahat bir ifade var. Parmaklarını tekrar onun göt deliğine götürüyor, parmaklarını bizi ayıran ince deriyi dürttüklerini hissedebileceğim kadar uzatıyor.

"Eğer istediğin buysa, sana bunu vereceğiz," diye ilan ediyorum.

Dash onun çenesini öpüyor. "Sen alfanın düğümünü attığın sürece, o attığında ben de seni ısıracağım. Bunu birlikte yapacağız."

Birlikte.

BRIAR

"SIK BENI, DASH. BEKLEMekten YORULDUM. DAHA FAZLA BEKLEYEMEM."

Biri alfa, diğeri beta olan iki adam beni sandviç gibi sarıyor. Tamamen yok olmamı engelleyen iki çapa ile yüzüyorum. Ronan ve Jasper sadece yatakta değil, kalbimde ve ruhumdalar. Onların duygularını kendi duygularımmış gibi hissediyorum ve onların da tahrik olduğunu bilmek tahrikimi artırıyor.

Mesafelerini korusalar da ikisi de uyanık ve izliyorlar. Onlara bu alanı tanımak zor ama şu anda odak noktam Landon ve Dash. Onların bağlarının eksikliği göğsümde yatıştırmam gereken keskin bir acı.

Dash parmaklarıyla kıcıımı okşamaya devam ediyor, beni daha önce hiç keşfedilmediğim bir şekilde keşfediyor. *Çok doluyum*. Parmaklarının eklenmesi Landon'ın sikini inanılmaz derecede daha büyük hissettiriyor, ben onu sürerken, düğümünü şimdiden alacak kadar sert düşmemek için mücadele ediyorum.

Dash arkamdaki pozisyonunu ayarlarken sürü liderim bir kolunu sırtıma dolayarak beni göğsüne sabitliyor. Teninin sıcaklığına sokuluyorum ve duvarlarımı sıkıyorum, hareketsiz durmak için mücadele ederken boğazından bir homurtu çıkarıyorum.

Dash ilk yanmayı fark etmem için kıcıma yeterince bastırıyor. İyice yağlandım ama arkamda hâlâ bakireyim. Sıcakta olmak yardımcı oluyor, beni daha esnek ve Dash'i kabul edebilir hale getiriyor. Geri çekiliyor ve sonra tekrar deniyor, aynı hareketleri tekrarlamadan önce bir veya iki inç kazanıyor.

"Dash için rahatla, bebeğim," diyor Ronan, sırtüstü uzanmış iki siki almamı izlerken. Yumruğundaki delikli, kalın şaftın ucu parlıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Başparmağını boğazında bıraktığım ize bastırıyor ve görünmez parmaklar klitorisimi fiskelerken gözlerim kocaman açılıyor. Arzusu damarlarımda ateş gibi yanıyor.

Landon başını Ronan'a doğru çeviriyor, kısık, uyarıcı bir ses çıkıyor. "Yapma."

"Dash," diye mırıldanıyorum, alacağım santimler hiç bitmeyecekmiş gibi görünürken nefes nefese kalıyorum. "Lütfen."

"Deniyorum, tatlı kız. Sadece çok sıkısın," diyor sıkıca.

Kaşlarımı çatıyorum, hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Lütfen!"

"Hareket et, Landon. Yavaşça. Yavaşça içine gir," diye talimat veriyor Jasper, derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Kahretsin, evet, içeri itiyorum," diye homurdanıyor Dash.

Düşünme yetimi kaybediyorum. Bir saniye önce yuvadayken, bir saniye sonra başka bir yerdeyim. Hissedebildiğim tek şeyin içimde kayan iki siki yavaş ve kontrollü hareketleri olduğu bir yer.

Sürüsünün homurtuları ve inlemeleri odayı doldururken, omega'm doluluktan memnun bir şekilde mırıldanıyor. Kendimi ayakta tutmaya çalışmayı bırakıp kontrolü bırakıyorum ve sürümün benimle ilgilenmesine izin veriyorum.

Eller kollarıma ve sırtıma dokunurken, dudaklar boğazımda geziniyor, dişler alay ediyor. Altımdaki kalın çıkıntı sert ve girişimi dürtüyor. Kendimi sertliğe sürüyorum ve altımdaki alfa aynı anda yukarı doğru ittiğinde çığlık atıyorum.

"Briar, al *şunu*. Seni ısırمام gerek." Bu, göğsümden memnun bir ses çıkaran şiddetli bir uyarı.

Altımdaki bedeni olabildiğince yukarı itip içime çektiğimde, Ronan'ın yaptığının tersine Landon boğazımı ısırmadan önce tarçın baharatlı vanilyayı kaydederken içimde şişman bir düğüm kayıyor. Göğsümdeki iplik beni dünyaya geri getirecek kadar sert bir şekilde çekiliyor ve onu çekenin Landon olduğunu biliyorum.

Öfkeyle boşalıyorum. Landon'ın düğümü şişerek bizi birleştirirken, iç duvarlarıma ısı sızıyor. Dash arkamda geriliyor ve sonra kürek kemiğimin hemen üzerinde tenime saplanan bir çift diş daha var.

Bu sefer farklı. Diğerlerine katılan başka bir sestten daha azı var ve birbirine kaynatılan bir bağlantının hareketi var. Dash'i kafamda hissediyorum ama daha çok kalbimde.

Bağımız sonunda tamamlandı.

Dört erkeğin zevki tenimin altında yaşıyor ve tekrar boşalmamın nedeni bu, bu sefer Dash'in ardından. Görüşüm bulanıklaşıyor ama bunun Landon'ın boğazına kendi ısırığımı yerleştirecek kadar başımı eğmeme engel olmasına izin vermiyorum.

Altımdaki devasa alfa sarsılıyor, onu bırakıp kendimi başka bir göğse atmadan önce göğsü gürlüyor. Landon'ınki kadar geniş değildi ama onun kadar sertti.

"Ne-oh, Parlak Gözler," diye soluk soluğa kalıyor Dash, bana verdiği isim dilinden özensizce dökülüyor.

Ağzım onun boğazıyla doluyken cevap veremiyorum.

Kıçımdan kurtuluyor ve beni kucağında yeniden ayarlıyor, beni vücudunun içine sokmadan olabildiğince yakın tutuyor. Islak ve özensiz ve Landon biz birbirimize kilitlenmişken öne doğru eğilmek zorunda kalıyor. Düğümü amımı çekiştiriyor ve zevk donuklaşmadan önce yükseliyor, kemik derinliğinde bir tatmin birbirimizi tutarken zihnimi rahatlatıyor.

Dash'i serbest bırakıyorum ve alnımı omzuna yaslayıp nefesimi tutmadan önce nazik bir öpücükle izini düzeltiyorum.

Landon önce kolumu, sonra da başımın arkasını öpüyor. "Seni seviyorum, Briar."

"Ben de seni seviyorum Landon. Ben de seni seviyorum Dash. Hepinizi o kadar çok seviyorum ki sanki bir rüyadaymışım gibi geliyor. Küçük bir kızken kurduğum hayal gücümün bir ürünü."

Ronan'ın karamel kokusu duyumlarıma doluyor. "Eğer bir rüya yaşayan biri varsa, o da biziz. Sen bizim omega'mız olacaksın."

Nazik parmakları köprücük kemiğime doğru ilerlemeden önce boğazımdaki izin üzerinde geziniyor. Sallantılı bir nefes çekiyorum.

"Şimdi seni besleyelim, Briar Montgomery," diye cilveleniyor Jasper.

Uykulu bir gülümseme takınırken karnım gurulduyor. "Sadece elle yaparsan."

**MONTGOMERY
PACK**

"SIKTIR. Jasper amındayken ve ben de götündeyken çok sıkıyım. Yine boşalacak mısın?" Ronan homurdanıyor, kalçaları öfkeli bir hızla şaklıyor.

O kadar derinde ki, Landon boğazıma kadar girmemiş olsaydı onun tadına bakabilirdim, boğulmak üzereyim. Döl boğazımdan aşağı akıyor ve karnımdaki son krampları yatıştırıyor.

Dash sabırla sırasını bekliyor, bir yandan kendini becerirken bir yandan da bana hâlâ orada olduğunu hatırlatmak istercesine sikinin parlak ucunu yanağıma vuruyor. Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum ve ağzımdaki şaftın etrafında inliyorum.

"Dikkatli ol Briar, yoksa ağzını düğümlerim," diye tehdit ediyor Landon, sesi vahşileşmeye yüz tutmuş.

Bunu yapabilir miydi? Yaparsa acır mı?

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Kahretsin, bana öyle bakma."

Jasper hızını artırıyor, alttan içime giriyor, dudakları sallanan göğsümün etrafında kenetleniyor. Ronan da bir o kadar vahşi. Onların çaresizliğini kendi çaresizliğim gibi hissediyorum. Zihinsel duvarlarımız açık ve şu anda bana gösterdikleri her şeyi kabul ediyorum çünkü kızgınlığım geçtikten sonra onları nasıl kapatacağımızı öğrenmek zorunda kalacağımızı biliyorum.

Landon ağzımdan çekiliyor ve Dash onun yerini alıyor. Fıstık ezmesi ve çikolatayı o kadar keskin bir şekilde tadıyorum ki midem sıkışıyor. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor, yüzümü sikerken kontrolü ele alıyor.

Dişler meme ucumu sıkıştırıyor ve Jasper beni düğümünün üzerine çekmeden önce çekiyor ve beni yeterince dolduruyor, kıcımdaki Ronan'ın eklenmesiyle-

Landon çenemi kaldırıp bana bakarken, ben Dash'in aletinin son santimini almak için mücadele ediyorum. "İşte bu, güzel kız. Bırak alfaların seni mahvetsin. İşimiz bittiğinde seni temizlemek için bacaklarının arasında saatler geçireceğiz."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ve kirpiklerimi birbirine yapıştırıyor. Dash nefes nefese kalmadan önce küfrediyor, çenesi açık kalıyor.

"Nereme boşalmamı istiyorsun? Ağzına mı yoksa bu pembe dudaklara mı?" diye soruyor hoyratça.

Ben cevap veremedim Landon dudaklarımın arasından kayıyor. Dash'e benim adıma verdiği cevap mükemmel.

"Onun dudaklarında."

Dash "Birbirlerine bastırın," diye emrediyor.

Onları yuvarlayıp bekliyorum, Ronan boşaldığında hareketsiz kalamıyorum, beni ileri doğru sallayacak kadar sert itiyor, Jasper bir uyarı tükürüyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

gerginlik. Aynı anda kıcıma boşalıyor Dash sikini ağzımdan bir santim uzakta tutuyor ve üzerine kalın, beyaz ipler püskürtüyor.

"Kapalı tut," diye geveliyor Landon, ileri atılarak.

İnliyorum, yapışkan dudaklarımı ayırıyorum ve emrine rağmen onları yalayarak temizliyorum.

Sırıtsı günahkârca ve içim sıkılıyor, bir sonraki uyarılma dalgasının beni dalgasının altına sürükleyeceğine hiç şüphe yok.

Bunun yerine, nefesimi tutabileceğim bir huzur anı geliyor. "Mükemmelsin," diye nefes veriyor Jasper.

"Yorgunum."

"Mükemmel derecede yorgun," diye düzeltiyor Dash göz kırparak.

Yuva seks gibi kokuyor ve çarşaf lar kirlenmiş. Saatler önce, belki de günler önce birinin onları değiştirmesine izin vermeliydim, emin değilim. Yine de buradalar.

Klinikten eve döndüğüm den beri ilk yemeğim Landon'ın bana elleriyle yedirdiği soğuk, kararmış bir ızgara peynirdi ve yine acıktım. Yine de Jasper'ın göğsünün üzerine çökmüş vaziyette duruyorum ve bu konuyu açmadan önce düğümünün çözülmesini bekliyorum.

"Biriniz Clover'a Sadie'nin nasıl olduğunu sorabilir mi?" Gözlerimi bir anlığına kapatarak fısıldıyorum.

"Elbette," diyor Landon.

Dash alnıma bir öpücük konduruyor. "Sana biraz daha elektrolit ve yiyecek bir şeyler de getireceğiz."

"Duş almak iyi bir fikir olabilir," diye ekliyor Ronan.

Ben sadece mırıldanıyorum, Jasper'a daha da sokuluyorum. Bir kahkaha atıyor ve bir elini sırtıma koyuyor.

"Sen uyusan nasıl olur, aşkım? Geri kalan her şeyle biz ilgileniriz."

"Bunu sevdim."

Çok hoşuma gitti.

**MONTGOMERY
PACK**

RONAN saçlarımı yıkarken duşu normalde istediğimden daha serin tutuyor. Şu anda su sıcak olsaydı alevler içinde kalırdım.

Şimdi su içmiş, protein barları ve bir ısırık ev yapımı yulaf ezmesi ile dolu olduğumdan, temizleniyorum, sıcaklığım bir

İntikam.

Dişlerimi sıkıyorum ve Ronan'ın göğsünün sırtıma sürekli baskı yapması ya da parmaklarının kafa derime hafifçe bastırması yerine oda sıcaklığındaki suya odaklanıyorum. Duşa girdiğimizden beri sertleşmiş ama bana cinsel anlamda dokunmamıştı. Her bir siyah piercingin kık yanaklarımın arasındaki şafttan yukarı kıvrıldığını hissedebiliyorum ve şu anda burada onun için sunum yapmamak bir işkence.

Acıyla başa çıkmak, ateşimin başladığı zamandan daha kolay. Bu, bunun bir an önce sona ereceğine dair sahip olduğum tek işaret.

"Mutlu musun Petal?"

Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmak için dönüyorum. Su şimdi omurgamdan aşağı akıyor ve beni titretiyor.

"Ne kadar mutlu olduğumu hissetmiyor musun?" Sabunlu elimle parmaklarını tutup göğsüme, kaburgalarımın arasına bastırıyorum. "Senin olduğun her şeyi burada hissedebiliyorum. Temkinli ve iyimser, sahiplenici. Ve bana olan aşkını."

Yüz ifadesi yumuşuyor, gözleri huşu içinde parlıyor. "Neyin senin neyin benim duygularım olduğuna nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Diğerleri de burada. Aramızdaki bağ hiç olmadığı kadar güçlü."

"Bunu çözeceğiz. O kadar da zor olamaz, değil mi?"

"Oldukça zor hissediyorum."

Dudağımı ağzımın içine çekiyorum ve gözlerimi yavaşça indiriyorum, ta ki gerçekten sert başka bir şeye bakana kadar. Ronan sert bir kahkaha atıyor ve öne doğru bir adım atarak ıslak sikini kalçalarımın arasına sokuyor.

"Seni temizlemem gerekiyordu, kirletmem değil," diyor.

Kalbim küt küt atıyor, her atışı bir öncekinden daha hızlı. "İyi ki sıcak suyumuz bitecek diye endişelenmek istemiyoruz o zaman."

"Diğerleri bizi aramaya gelir."

Suyun içinden geri geri çıkıyoruz ve su yüzümden aşağı akarken şok içinde öksürüyorum. Başını eğip beni öpüyor, ikimiz de yoğun akıntının altında nefes almakta zorlanıyoruz ama ayrılmıyoruz.

Onun yerine ona daha sıkı sarılıyorum.

DASH

BRIAR'IN KIZGINLIĞI BAŞLADIKTAN DÖRT GÜN SONRA, DÜN SONA ERDİ.

Ona bir gün daha dinlenmesini ve *harcadığı* enerjiyi geri kazanmasını söylemeye çalıştık ama Clover'ı arayıp Sadie, bebek ve kliniğin dışında yaşananlar hakkında bilgi aldıktan sonra bunun olmayacağı belliydi.

Bunun yerine Landon deli gibi koşuşturmaya, Briar duş alırken kur hediyelerini Jasper'ın gecedan getirdiğı sepete estetik bir şekilde atmaya çalışmaya başladı. Yalnızdı çünkü kendi deyimiyle, geçen haftanın yaralarını sarmaya çalışıyordu ve öngörülebilir bir süre için yasak bölgedeydi.

Ronan bunun ne kadar süreceğini sorguladı ve banyo kapısı suratına kapanmadan önce bize birkaç günlük bir gecikme daha kazandırdı. *Pislik* herif.

"Bütün bunları yapmak için sana ihtiyacı olmadığını biliyorsun. Seni tanıdığım onca yıl boyunca hiç kurdele bağladığını görmedim," diyor Jasper kanepedeki koltuğundan.

Landon yumuşak pembe kurdelenin iki ucuyla boğuşmaya devam ediyor. Sehpanın üzerindeki kahverengi sepet uzun ve ona aldığı hediyelerle şişkin. Sepetin dibinde kurdelenin rengiyle uyumlu parçalanmış kağıtlar bile var.

Noel hediyesi paketlemekten anladığı sade kahverengi bir kâğıda bir şeyler sarıp yarım rulo bantla ağzını kapatmak olan bir adam için bu muazzam bir an.

"Yeniden kullanılabilir bir poşetin içindeki bir yığın hediyeden daha fazlasını hak ediyor, Jas," diye yanıtlıyor.

"Bunu biliyorum. Sadece büyük bir şey beklemediğini söylüyorum. Onun için oraya gitmek gibi bir alışkanlığımız olsa bile."

Landon nefesini bırakır. "Bu yeterince büyük değil. Yakınından bile geçemez." "Ona aldığına şeye bayılacak," diye ona güvence veriyorum. Bana ait olmayan sıkıcı bir endişe hissi.

Briar'ı işaretlediğimizden beri, birbirimizle duygularımızı paylaşmak . . . ilginç. Beş gün oldu ve ben hala sınırlarımı korumakta o zaman olduğumdan daha iyi değilim. Bu sabah bir haftadır ilk kez kendi uyarılmamdan dolayı acı çekerek uyanmadım. Onun yerine, Jasper'ınki şafaktan önce boxerımın içinde zonklamama neden oldu.

Yatakta dönüp Briar'ı arkadan becerdiğini gördüğümde her şey anlam kazandı. Açıkçası, ben de katıldım. Ama konu bu değil.

Landon sepetten başını kaldırdı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Onun kızgınlığından sonra bunları yapmanın daha kolay olacağını umuyordum. Ama şimdi neredeyse daha kötü olduğunu düşünüyorum."

"Çünkü ona layık olmaya devam ettiğinden emin olmak istiyorsun," diye mırıldanıyor Jasper.

"Artık hepimiz birbirimize bağlıyız. Eğer onunla başarısız olursam, hepinizle başarısız olurum. Onu ve hepinizi aynı anda kaybetmeyi kaldıramam."

Ronan ayaklarını önüne atıp sepetin yanına dayıyor. "Kimse onu hayal kırıklığına uğratmayacak. Birbirimizi hizada tutmak için dördümüz varız. Hayat boyu birlikteyiz."

"Ve şimdi onun duygularını hissetme konusunda bir avantajımız var. Eğer bunun yardımıyla hâlâ işleri berbat etmekten vazgeçemiyorsak, onu hak etmiyoruz demektir," diyorum.

Jasper başını sallıyor. "Herkes bununla nasıl başa çıkıyor?" "Zihinsel mahremiyet eksikliği ile mi?"

Ronan soruyor.

Bir kâğıt parçasını sepetin içine sokuyorum. "Bu bir mahremiyet eksikliği değil, sadece aramızdaki her şeyin bu kadar açık olması biraz bunalıcı. Şimdi, sinirlenip kaçtığına, sorununun ne olduğuna dair bir fikrimiz olacak, Lan."

"Harika," diye mırıldanıyor ama bu bir maske.

Sonunda kurdeleyi yeterince düzgün bir şekilde bağladı ve dizlerinin üzerine çökerek yaptığı işe bakmaya başladı. Ronan çoraplı ayak parmaklarıyla sepeti dürtüyor ve Landon'dan keskin bir bakış alıyor.

"Hissetmek istemediğimiz zamanlarda birbirimizin duygularını bloke etmek biraz pratik gerektirecek. Ama bence şu an için kullanışlı bir araç olabilir. En azından tekrar daha istikrarlı bir sürüye dönüşene kadar," diyor Jasper.

Ronan kaşlarını çatıyor. "Daha önce istikrarlı değil miydik?"

"Bu retorik bir soru mu?" Landon bir kahkaha atarken ben soruyorum.

Jasper cevap vermek için ağzını açıyor ama tek kelime bile edemedi donup kalıyor. Diğerleri teker teker başlarını merdivenlere doğru çeviriyor. Limonlu kurabiye kokusunu en son alan ben oluyorum ve gözlerini takip ediyorum.

Omega'mız merdivenlerden zıplayarak iniyor, her zamanki gibi zihni açık görünüyor. Düenden beri gözlerinin doğal parlaklığına ek olarak cildinde de sağlıklı bir ışıltı var.

Arzu ve saf saplantının üç yabancı sarsıntısı içimden fırlıyor, ardından dördüncüsü geliyor, bu en güçlüsü. Bakışlarım teninde beliren üç iyileşme izine takılınca yutkunuyorum.

Briar, boğazını ve omuzlarını ve üzerlerine yayılmış üç izi gösteren pastel pembe bir bluz giymeyi tercih etmiş. Son basamaktan atladığında dizlerimi kavrayarak öne doğru eğiliyorum.

Dönmeden önce bana göz kırpmıyor, omzunun arkasına attığım ısırganın her kıvrımını görebilmem için saçlarını çoktan tutturmuş. Vücudunun o tarafındaki tek ısırik.

"Eee? Sence iyi görünüyorlar mı?" diye soruyor şarkı söyler gibi bir sesle.

Ronan, Jasper ve ben kendimizi kanepeden aşağı atarken Landon ayağa fırlıyor ve sepeti koruyor.

"Vücudundaki izlerimizden daha çok sevdiğim bir şey görmedim aşkım," diyor Jasper.

Dudaklarını büküyor. "Hiçbir şey mi? Emin misin?"

"Fikrimizi değiştirmek için bize göstermek istediğin bir şey mi var?" Ronan soruyor, sesi derin ve gürültülü.

"Hayır. Bunun için hayal gücünü kullanabilirsin, Ro." Dikkatini Landon'a çeviriyor, keskin bir merakla başını eğerken bir elini kaldırıp onun işaretine bastırıyor. "Şu anda neden bu kadar tuhaf görünüyorsun?"

Landon'ın gözleri irileşiyor, aynı anda hepimiz onun gerginliğini hissediyoruz.

"Hayatımın sonuna kadar boynundaki işarete bakabilirim Haven," diye saçmalıyor.

Kadın endişesinin bir kısmını serbest bırakıyor. "Peki, neler oluyor?"

Gözleri Jasper'a takılınca Jasper aniden başka tarafa bakıyor. O kadar boktan bir yalancı ki, şimdiye kadar bu konuda daha iyi olmaya çalışmamış olması neredeyse komik.

Kıkırdıyorum ve Briar bana bir bakış atıyor. Sırıtarak, tutması için elimi uzattım. Parmaklarını benimkilere geçirdiğinde, onları birleştiriyorum.

"Sürü liderini hâlâ tökezletiyorsun Parlak Göz. Buraya bir tanrıça gibi görünerek gelmenin kesinlikle yardımı olmuyor. Onu mazur görmelisin."

"Ne sakladığını öğrendiğimde onu mazur göreceğim," diye şımarırken onu kollarımın arasında döndürüyorum.

Eteği açılıyor ve bu kez file çorapların altında saklı olmayan kalçalarının solgun teni ortaya çıkıyor. Ayağındaki yüksek topuklu spor ayakkabılar, dolabını doldurmak için yola çıktığımızda içine sokmayı seçtiğim a y a k k a b ı l a r .

Sesimi alçak tutarak ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Senin için bir şey saklıyor. Üzerine fazla gitme."

"Benim için mi?"

"Şaşırmış gibi yap."

Onu bıraktığımda, doğruca Landon'a gidiyor. Kalçalarının şımarık salınışı beni büyülüyor. Onu takip etmemek için topuklarımı yere vuruyorum.

"Ee, bir öpücük alabilir miyim? Ben uyandığımda sen çoktan kalkmış ve yuvadan çıkmıştın, yani senden başka herkesten bir öpücük aldım," diyor dudaklarını bükerek.

Landon devam eden endişesine rağmen ona kolaylıkla uzanıyor. Kız onun göğsüne sarılıyor ve kollarını ona dolayarak sıkıca kavıyor. Başını geriye doğru eğdiğinde Landon onu öpmek için eğilmişti bile.

"Acele etmezsen Sadie'yi görmeye geç kalacağız Landon," diyor Ronan, bilerek sözlerini keserek.

Landon ona kur hediyelerini ne kadar çabuk verirse, yanıldığı o kadar çabuk kanıtlanacak ve en başta endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını görecektir.

Landon Briar'dan uzaklaşır ve Ronan'a kızgınlıkla bakar. "İki kırık bacakla bizimle gelemezsin."

"Son zamanlarda bu tehditler de neyin nesi? Önce Thorne, şimdi de ben mi?" Ronan göğsünü avuçlayarak iç geçiriyor ve bunu *iyice* belli ediyor.

Briar ikisine de gözlerini deviriyor. "Aslında bunun biraz seksi olduğunu düşünüyorum."

"O halde benim de birkaç tehdidim var," diyor Ronan doğrulurken.

Homurdanıyorum. "Çok utanmazsın."

Briar sürü liderimize bakarken o omuz silkiyor. Ronan'ın yanağını okşuyor ve Ronan da onun eline sokuluyor.

"Tamamen haksız değildi. Sadie'ye en az yirmi dakika önce otuz dakika içinde orada olacağımızı söyledim."

Landon bir süre daha öylece durduktan sonra yavaşça kenara çekiliyor ve uğraştığı hediye ortaya çıkarıyor. Briar dolup taşan sepete gözlerini kırıştırırken hepimiz onu izliyoruz.

"Bunların hepsi ... sayılarla boyama setleri mi?" "Evet. Sayılır."

Bunlardan en az otuz tane var. Boyama kitapları ve tek tek temalı sayfalardan oluşan ince paketler arasında bölünmüş, yıllarca biteceklerini sanmıyorum. Belki on yıl bile.

Landon boyalar ve fırçalar için bile elinden geleni yapmış. Beyazdan siyaha, pastelden neona ve aradaki her renge kadar küçük boya kapları sepetin büyük kısmını kaplıyor. Orada onun için sağlıklı sayıda seçenek olduğunu söyleyebilirim.

Tüm bunlara rağmen, bence şovu çalan şey ona aldığı özel fırça kılıfı.

Bu sadece onun en sevdiği renk değil, aynı zamanda üzerine onun adını yazdırmış ve gerçek elmaslarla süslemiş. Kılıfın içine eklenen limon ve kurabiye desenleri, bize ilk gösterdiğinde bir an için nefesimi kesti.

Her şey gerçekten çok düşünceli. Onun için böyle bir şeyi bir araya getirdiği için gurur duymalı. Onun için yaptıklarımın bu kadar emin olmasaydım, gergin hissederdim.

"Ve bunlar benim için mi?" Briar sepetin önünde çömelerek usulca soruyor.

Çekingen bir tavırla elini sepete uzatıyor ve parmağını ilk kitabın ön kapağında gezdiriyor.

"Sayılarla boyamanın en sevdiğin hobi olduğundan bahsetmiştin, yani ...
." Sözüünü kesiyor.

"Yani bana bunlardan yüzlerce, hatta binlerce dolar değerinde almaya mı karar verdin? Ve bu çanta, aman Tanrım. Muhteşem."

Landon'ın ifadesi gevşek ve açık. Gözleri Briar'a sabitlenmiş, onun fırça kutusunu sepetten çıkarışını izliyor. Briar dizlerinin üzerine çöküyor ve ismini okumadan önce onu kucağına koyuyor.

"Sevdiğin şeylerden sonsuz miktarda almayı hak ediyorsun, Briar. Seni şımartmak istiyoruz. Bunu yapmak bizi mutlu ediyor" diyor.

Burnunu çekiyor, bu da benim sertleşmeme neden oluyor. "Bugün makyajımı falan yaptım."

"Makyajlı ya da makyajsız çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor Jasper.

"Teşekkür ederim. Sadece bu kadar ağlayacağımı beklemiyordum, hem de şimdiden.

Bu inanılmaz."

Briar başını geriye atarak Landon'a bakıyor. Çantayı tutuşu, hediyesini ne kadar sevdiğini anlatmaya yetiyor. Ama onu göğsüne doğru çektiğinde, bu onun devrilmesine neden oluyor.

"Sana kur yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Hiçbirimiz öyle değiliz," diye ilan eder.

Kadın başını sallıyor, gözlerindeki mavilikten inançsızlık süzülüyor. "Sadece beni sevmene ihtiyacım var."

"Bu en azı. Senin için her zaman her şeyin ötesine geçeceğiz. Anlaşma bu, ister kabul et ister etme," diyor Ronan.

"Oh, öyle mi?" Yerden kalkmadan önce çantayı neredeyse isteksizce sepete geri koyuyor. "O zaman seninle bu konuda tartışmaya devam etmek aptalca olur."

Ronan sırtıyor. "Seni mutlu edecekse hâlâ edebilirsin." "Bence bu seni daha mutlu eder," diye dürtüyorum.

Briar'ın yanakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hepiniz gülünçsünüz."

"Yine de buradasın." Jasper kızın saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Son beş günü yatakta birlikte geçirdikten sonra burada durmuş bize zorluk çıkarmaya devam ediyorsun."

"Oh, çok zordu, değil mi?"

Landon, "Binlerce kez daha yapmak için sabırsızlandığım bir şey için hiç zorlanmamıştım," diye ekliyor.

Kız onun elinin tersini okşuyor. "Bin mi? Bu kadar mı?"

"Eğer istediğimiz gibi olsaydı, yeterince yüksek bir sayı olmazdı," diyor Jasper.

Briar her birimize bakıyor, mutluluğu göğsümde bir şimşek gibi çakıyor. Ona tutunuyorum, mümkün olduğunca uzun süre yerinde tutuyorum.

"O zaman bu numarayı kullanacağız."

EPILOG

BRIAR

"SADIE'NİN EVİNE GİDİYORUZ, DEĞİL Mİ?"

Eğer öyleyse, yanlış yöne gitmişiz demektir. Dash birkaç dakika önce yanlış yola saptığında bir şey söylemedim çünkü bir hata yaptığını düşünmüştüm ama şu anda o kadar uzaktayız ki U dönüşü yapmadan yola geri dönmesinin imkânı yok.

"Önce dolambaçlı bir yoldan gideceğiz," diyor dikiz aynasından bana göz kırparak.

Jasper başparmağıyla dizimi yumuşak bir şekilde okşamaya devam ederken Landon Riptides'in koçuna bir mesaj göndererek bu akşam antrenmana geri döneceklerini teyit ediyor.

Ateşim bittiğine ve hayat normale dönebileceğine göre artık geri dönmeleri gereken gerçek işleri olduğunu neredeyse unutuyordum.

Hikâyemizin bir sonraki bölümü için yeni bir normal.

"Nereye sapacağız? Kliniğe yaklaştık," diyorum.

Ronan camını indiriyor ve kolunu camdan dışarı sarkıtıyor. "Sana onun gözlerini bağlamamız gerektiğini söylemiştim."

"Ah, hayır. Briar'ın gözlerini bağlamayalım," diye itiraz ediyorum.

Dash bir parmağını Ronan'ın pazusuna soktu. "Gördün mü? Sana bunu takdir etmeyeceğini söylemiştim."

"Hem neden gözlerimi bağlayacaktın ki? Kliniğe gitmeye izniniz var. Clover, Sadie'ye gitmeden önce birinizden bir şey almasını istedi mi?"

Dash, "Hayır ve sana henüz bir şey söylemiyorum," diyor.

Jasper hafifçe kıkırdıyor. "Heyecanlanıyor musun, Dash?"

"Sürprizimi bozmaya çalışmayı bırak!"

"Ne sürprizi?" Ön koltukların arasındaki boşluğa doğru eğilerek soruyorum. "Klinikte mi?"

Dash oflayıp pufluyor ve sinyal lambasını yakıyor. "Hepiniz benim bok listemdesiniz."

Kliniğin otoparkına dönüyoruz ve Dash ilk durağa park ediyor. Bizden başka kimse yok. Duke bile kapalı olduğumuz günlerde binanın etrafında her zamanki ürkütücü yürüyüşünü yapmıyor.

"Yani kimse bana neden burada olduğumuza dair bir ipucu vermeyecek, öyle mi?" Emniyet kemerimi çözmeye başlamışken soruyorum.

Dash koltuğunda dönüyor ve parmaklarıyla çocukları işaret ediyor. "Hayır. Ve eğer biri başka bir şey söylerse, taşakları yumruklamaya başlayacağım."

Jasper irkildi. "Kulağa hoş geliyor."

Önce Landon iniyor, ben de peşinden dalıyorum, ayaklarım kaldırıma değdiğinde heyecandan derimin altında vızıldıyor.

Bir haftadır buraya gelmemiştim, bu da sadece yarışmalarım sırasında oluyor. Bugünkü dönüşüm farklı.

İlk kez kas ağrılarım ve göğsümde bir haftayı daha yalnız geçirdiğimi hatırlatan bir kramp olmadan dönüyorum.

Bugün ön kapıya doğru yürürken yanımda dört sürü arkadaşım ve çiftleşme izleriyle süslenmiş etim var. Mutluyum, kalbim dolu.

Dash elinde sallanan bir dizi anahtarla önümüzden koşarak geliyor. Klinik kapılarını açtığını bildiğim anahtarı kullanarak tam da bunu yapıyor.

"Clover sana anahtarlarını verdi mi?" diye soruyorum.

Dash kapıyı çekip açık tutuyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Hayır, onları çaldım."

Onu geçip kliniğe adım atmadan önce dirseğimi böğrüne saplıyorum. Işıklar kapalıyken loş bir ortam var ve hemen ışık düğmesine gidiyorum. Ronan yolumu kesti.

"Yapamam Petal."

"Neden? Karanlıkta mı durmak istiyorsun?"

"Seni şaşırtmayı hiç kolaylaştırmıyorsun," diye takılıyor Dash.

Gülüyorum ve sırtımı Ronan'a dönüyorum. "Beni şaşırtmandan çok, beni öldürmek için bir yere götürmek istemişsin gibi görünüyor."

"Ah! Gerçekten seni öldürebileceğimi mi düşünüyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?"

Dash göz açıp kapayıncaya kadar önümde, kokusu duyularımı istila ediyor. Onu açgözlülükle içime çekiyorum, mutluluk içimde yuvarlanıyor. Burunlarımız birbirine değene kadar başını eğiyor.

"Hiç tutku suçu diye bir şey duymadın mı?" Mırıldanıyorum.

"İşlemek istediğim tek tutku suçu, muhtemelen senin iş yerinde konuşmamam gereken bir suç."

Tekrar ona odaklanmadan önce gözlerimi iki yana kaydırıyorum. "Hiçbir meslektaşımı ya da hastamı görmüyorum."

"İşte bu çok acımasızca. Belki de sana Parlak Gözler yerine Kötü Gözler demeliydim."

"Sen bir çapkının tekisin," diyorum burnunu ısırarak.

Parmaklarını kulağımın arkasında gezdiriyor. "Ve sen de benimsin."

Çok da güzel konuşuyorsun.

"Yuva alışverişine gitmeden önce otoparkta yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Klinik hakkında mı?"

"Mm, ve odaları bir hastanedeki gibi soğuk değil de sıcak ve davetkar yapmak için ne kadar uğraştığını."

"Bunu hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Nabzım atıyor. "Yani beni buraya bunu hatırlatmak için mi getirdin?" "Neredeyse. Seni buraya bir şey göstermek için getirdim."

Ayaklarım arkamda yere sürtünüyor ve sonra Dash beni çeviriyor. Bugün ikinci kez nefesim kesiliyor.

"Bütün bunlar da ne?" Fısıldıyorum.

"Burada kullanabileceğini umduğum şeyler. Sadece odalarda değil, burada resepsiyonda ve kadınsı ürünlerinizi sakladığınız her yerde stoklamak için," diye açıklıyor Dash, ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirerek.

Gözlerimi kırıştıyorum, kırıştıyorum, kırıştıyorum, gördüklerime inanamıyorum. "Bunların hepsini sen mi aldın?"

"Ve sana hepsini iade etmem için bir şans mı vereyim? Hiç şansım yok. Buradaki her şey bağışlandı."

"Ne?"

Burada o kadar çok şey var ki, battaniyelerden havlulara, terliklerden yepyeni ped kutularına ve su şişelerine kadar hepsini kategorize etmeye bile başlayamıyorum.

"Riptides'in aktif sponsorluk yaptığı birkaç işletmeye çağrıda bulundum ve konuşmamızdan sonra birkaçına e-posta yoluyla ulaştım. Hepsi de Harbour of Hope'a bağışta bulunmaktan büyük mutluluk duydu. Buradaki her şey hediye edildi."

Bir elimi boğazıma götürüp kalp atışlarımın gümbürtüsüne bastırırken gözlerimi bir yanık yakıyor. Nefes alışlarım hızlı ve düzensiz.

"Burada yaptığın şey Rayton için önemli, Briar. Kariyerin, bir insan olarak kim olduğunun çok önemli bir parçası ve bunu senden bir an bile almayı düşünmediğimizi bilmeni istiyorum. Bunun yerine, burada geliştiğini görmek istiyoruz. Ve eğer şirketlerden gelecek birkaç düzine bağış buna yardımcı olarsa, bunu senin için yapmaktan mutluluk duyarım" dedi ve beni nazikçe ona bakmam için yönlendirdi.

"Betaların kur yapma konusunda alfalar gibi hissedip hissetmediğinden emin değildim.

Peki, tüm bunlar? Beklentilerimin ötesinde," diye itiraf ediyorum, neredeyse utanarak.

"Bir alfa olmayabilirim ama bu sana kur yapmamı engellemeyecek Parlak Göz," diye takılıyor.

Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde Landon bana bakmaya başlamıştı bile. "Kendimi hiç sizin kadar şanslı hissetmemiştim."

Landon bana artık o kadar da nadir olmayan bir gülümseme sunuyor.

"Biz sürüyoruz." Evet, öyleyiz.

**MONTGOMERY
PACK**

SADIE büyük sarı bir sandalyeye oturmuş, kucağındaki bebeği sallıyor. Karşısındaki kanepede bacağını altıma alıyor ve ikisini izliyorum.

Kızının uyurken çıkardığı yumuşak homurtu sesleri yeni doğan bebeklerle ilgili en sevdiğim şeylerden biri.

"Doğuştan yeteneklisin Sadie," diyorum sesimi yumuşak tutarak.

Başını kaldırıp kızına bakıyor, hissettiği yorgunluk yüzünün her santimetresine yansımış. Yine de bunun gülümsemesini azaltmasına izin vermiyor.

"Öyle mi? Şimdiden milyonlarca şeyi yanlış yapmışım gibi hissediyorum ve onunla sadece üç gündür evdeyim."

"Böyle hissetmeyen bir yeni anneyle tanışmayı çok isterim. Çocuklarım olduğu gün, öğrendiğim her şeyi unutacağımdan eminim."

"O günün yakın bir zamanda gerçekleşeceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

Yüzüm kızarıyor, göğsüm sıkışıyor. İçimde bir parça şüphe var ama Jasper'ın güven veren cevabını hissedince hemen siliniyor. Neden şüphe duyduğumu bile bilmiyor ama işte orada, daha fazla alevlenmeden son noktayı koyuyor.

"Belki yakında değil. Ama bir gün. Büyük bir ailem olsun isterim."

Sadie gözlerini tekrar kızına çeviriyor. "Büyük bir aileye yakışsın. Sende bunun için yürek var."

Yüzüm kızarıyor, başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Yine de sana odaklanalım. Burada ihtiyacın olduğunda kullanabileceğin bir destek sistemin olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Önemli olmadığını düşündüğün bir şey hakkında soru sormak ya da bir molaya ihtiyaç duymak fark etmez, tek yapman gereken beni ya da Clover'ı aramak. Bebeğinizle birlikte ayrıldığınız anda bakımımız aniden sona ermiyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışlarından duygu akıyor. "Duke da böyle söyledi."

"Duke mü?" Şaşkınlığımı merakımın ardına gizliyorum.

"Evet. Son birkaç gündür uğruyor. Thorne ve Calla ile olanları kontrol ediyor. Sanırım aslında onunla tanışmaktan korkuyordu ama kız bazen onu benden daha çok seviyor gibi görünüyor."

Midem sıkışıyor. "Thorne'la işler nasıl gidiyor? Herhangi bir gelişme var mı?"

Dudaklarını ıslatıyor, öfkesi parlıyor. "Doğum yaptığım gün tutuklandım ve kefaletle serbest bırakılmadan tutuluyorum. Mahkeme tarihi belirlenene kadar başka bir gelişme olacağını sanmıyorum, ne zaman olursa olsun."

"Bu iyi haber, değil mi? En azından bir daha başka bir şey deneyemeyecek."

Ve Duke etrafta dolanırken, ona tekrar yaklaşması son derece aptalca olurdu. Yeter ki Duke burada ne yaptığını bilsin. Onun pervasızca kararlar verdiğini hiç görmedim, o yüzden biliyor olmalı. Öyle değil mi?

"Sanırım öyle. Belki de. Tekrar ne zaman ortaya çıkacağını merak etmeyi bırakmam biraz zaman alacak. Sonunda hapse girse bile."

"Omzumun üzerinden bakıp onun ortaya çıkmasını beklemeyi bırakacağımdan emin değilim." "Bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başlayamam."

Sürekli sallanmaya devam ediyor ama gözleri Calla'dan ayrılıp bana odaklanıyor. "Thorne dairene girdiği için asla özür dilemedim. Ve evime geldiği gece ilk etapta seni bu işe bulaştırdığım için."

"Bunun için özür dileme. Onun yaptıklarını sırtında taşıma, Sadie. Şu anda hayatına ve kucağındaki muhteşem kız çocuğuna odaklanmalısın. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Başını sallıyor ama gözlerindeki savaşı görebiliyorum. Benimle aynı fikirde mi olmalı yoksa suçluluk duygusu istediğimiz gibi yok olmadığı için zorlamaya devam mı etmeli diye içten içe savaşıyor.

Bir süre daha orada kalacak. Suçluluk duygusu böyle işler, hiç duymamamız gereken türden olsa bile.

"Bunun üzerinde çalışıyorum," diyor.

"Ve eğer ihtiyacınız olan bir şey varsa-"

Sözlerini dudaklarını bükerek bitiriyor. "Seni ararım." "Aynen öyle."

"Onu kucağına almak ister misin?"

Heyecanım bir anda arttı. "Tutabilir miyim?"

"Sen ve Clover şu anda dünyada güvendiğim üç kişiden ikisisiniz."

"O zaman onur duyarım."

Ayağa kalkmaya çalışmadan önce bir kez başını sallıyor. Yüzünü buruşturması üzerine koltuktan zıplayıp ona doğru koştum.

"Yerinde kal, Sadie. Hiçbir kadının dikiş atmaması gereken yerlerinde dikişler var. Bırak şimdi ben kaldırayım."

"Birkaç gündür kendi başıma hareket ediyorum," diye dürtüklüyor ama

Calla'yı onun kollarından alıp benim kollarıma bıraktığımda daha fazla

tartışmıyor. "Ve keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın. Hazır buradayken yardım etmem e izin ver. Sonra

tekrar süper anne olmaya geri dönebilirsin."

"Süper anne," diye yineliyor, hafifçe gülerek. "Beni pohpohluyorsun."

Calla miyavlıyor, minik yüzü uykuyla buruşmuş. Sarındığı yumuşak sarı battaniye onu klinikte sardığımız battaniyenin aynısı. Sağ üst köşeye dikilmiş ismi, açıldığımızdan beri tüm Umut Limanı bebek battaniyelerimizi diken aynı yaşlı kadın tarafından yapılmış.

Saçları o kadar açık sarı ki neredeyse beyaz ve o kadar ince ki kel bile sayılabilir. Çok sevimli ve kahverengi gözleriyle tıpkı annesine benziyor. Onu nazikçe sallıyorum, avuç içimi sırtının küçük uzunluğunda aşağı yukarı ovuyorum. Göğsümde bir özlem duygusu var. Bir çekim Teninin yumuşak kokusunu içime çekiyorum ve gelecekteki esintiler alıyorum. Bir kalp atışı sonra arkamızdaki duvara vuruluyor.

"Çimleri bitirdik. Birkaç hafta içinde tekrar biçilmesi gerekmez ama çok uzadığında bizi arayabilirsiniz. Sonbahar yakında geliyor, o yüzden bahara kadar kısa kalabilir," diyor Jasper.

Dönüp ön kapıya açılan küçük kemerli geçide bakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Çiçek tarhlarındaki yabancı otları temizledin mi?"

"Sizi bu kadar uzun süre dışarıda tutan şey bu mu? Dışarıdaki işlerimi mi yapıyorsunuz?" Sadie gülmekle ağlamak arasında gidip gelerek soruyor.

Jasper ona çenesinin bir ucunu uzatıyor, sonra bakışları bana takılıyor ve yeni doğmuş bebeği sallamamı izledikçe daha da ağırlaşıyor. Hissettiğim özlemde bir çekilme var, sanki biri orada ipliğin ucunu koparıyormuş gibi.

Sadie'ye cevap verdiğinde hâlâ bana bakıyor.

"Şu anda ev işleri için endişelenmene hiç gerek yok." "Yardımın için minnettarım," diye cevap veriyor.

"Briar'ın her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır."

"Onları rahatsız etmeyi bırak, Jas. Bahçenin bir bölümü karınca tepeleriyle kaplı. Bu bir bebek için iyi değil, değil mi? Ya bir tanesi ayakkabısının içine girip bacaklarından yukarı çıkarsa?"

Dash'in soruları oturma odasında dalgalanıyor ve beni kıkırdama krizine sokuyor. Jasper gözlerini deviriyor, bakışlarını benim endişeli betamıza kaydırabileceğim kadar uzun süre kaldırıyor.

Yarı çıplak ve terden parıl parıl parlıyor. Gözlerim irileşiyor, kesişmelerini engellemeye odaklanırken karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Terli karın kasları acımasız, kötü şeylerdir.

Kaşlarını kaldırarak bana aval aval bakıyor. "Seni hamile bırakacağız."

"Dash!" Landon ağzından kaçırıyor.

Gülmek için kendimi zor tutuyorum ve Calla'yı uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum. Landon ve Ronan da Dash'i takip ederek, en az diğerleri kadar terli bir halde oturma odasına giriyorlar. Çok fazla içeri girmemeye dikkat ediyorlar ve bunu onlardan daha çok takdir ediyorum.

"Burada neler oluyor?" Landon Dash'e soruyor.

Dash başını bana doğru itiyor. "Briar'a bak."

Mekândaki tek ses Calla'nın horlamasından geliyor. Sonra, kalın bir yutkunma.

Landon onun belini öyle sıkı kavıyor ki parmak uçlarındaki morlukları daha sonra kontrol edeceğim. "Bir bebek tutuyorsun."

"Öyle," diye cevap veriyorum, ağzım gülümseme ihtiyacıyla seğiriyor.

Sadie sessizce boğazını temizliyor, şüphesiz bir kahkahayı gizliyor. "Bir gün kendi başına harika bir anne olacak."

Ronan'ın gözleri koyu, kahverengiden çok siyah, "Haklısın," diye mırıldanıyor.

"Önce tek gerçek anneye yardım edebileceğimizden emin olmaya odaklansak nasıl olur?" diyorum, yanaklarım kızarak.

Burada yapmak istediğim son şey Sadie'nin oturma odasının ortasında parfüm sıkmak ve eğer bana hemen şimdi, burada hamile kalmamı istiyorlarmış gibi bakmayı kesmezlerse Sikik Ülke'ye doğru hızlı bir yolculuğa çıkacağız.

Bu fikir artık o kadar uzak gelmese bile.

Gözlerini kaçırın son kişi Landon oldu. Uzun süren bakışları düşündüğü her şeye ihanet ediyor.

Bir gün, Briar. Söz veriyorum.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

İKİ AY SONRA

JASPER

"Bunun hep acıtması gerektiğini düşünmüştüm," diyor Briar.

Ronan ona o kadar yaklaşıyor ki dizleri dövme masasının ayağına çarpıyor. "Bölgeye göre değişir. Bazıları diğerlerinden daha hassas."

"Seninkilerden hangisi en çok acıttı?"

Dash, Briar'ın siyah dantel taytının üzerinden baldırının arkasını dürterek, "Bu kolay," diye araya giriyor. "Tam burada olanı. Ronan'ı ağlarken görmeye en çok bu kadar yaklaşmışım."

"Gerçekten mi? Ben bunun ... bilirsin işte," diye mırıldanarak Ronan'ın koyu renk gözleriyle buluşur.

"Merdiven mi?" diye sorar.

Landon boğazını temizleyip ona ters ters bakmadan önce dövmeci sessiz bir kahkaha atarak titremeye başlıyor. Zavallı sürü liderimiz, Briar'ın ilk dövme randevusu sırasında göz korkutucu bir pislik olmamaya çalışırken çok zor anlar yaşadı.

"Ona o piercingleri takan bendim, Briar. Bu dükkânda ne söylediğin konusunda endişelenmene gerek yok. Ben her şeyi duydum ve gördüm," diyor John-Boy adını kullanan sanatçı.

Eminim Briar'a dövme yapan bir kadın olsaydı, Landon yüzünde sürekli bir kaş çatmayla masanın başında durmazdı. Briar

yine de onun korumacı davranışlarına en ufak bir aldırış etmedi.

O hiç aldırmaz.

Montgomery sürüsü dövmesi neredeyse bitmek üzere. Karmaşık tasarım sadece bir saat sürdü ama hayatının geri kalanında kalçasında mürekkepli kalacak.

"Piercing de yaptığını bilmiyordum," diyor Briar, Landon'ın elini tutmak için kolunu başının üzerine uzatarak.

Ronan çoktan bir tanesini kavramış, başparmakları parmak eklemlerini okşuyor. Landon'a En Koruyucu unvanını vermek için yarışıyor ama henüz tam olarak çalabilmiş değil.

Dash, Landon'a takımın en son gösterisinde yer alan görüntülerini göstererek onun dikkatini dövme tabancasının ısırığından uzaklaştırmakla meşgul. Stanley Cup playofflarına girdiğimiz şu günlerde, her zamankinden daha fazla odaklanmış durumda.

"Buradayken bir şey ister misin?" John-Boy kalçasındaki akan mürekkebi silerken soruyor.

Dövmeye bakıyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sürü bandından gelen eşzamanlı duygu eksikliği, hepimizin zihinsel duvarlarımızı açıp kapatmakta ne kadar iyi olduğumuzun kanıtı. Onların farklı tepkilerini memnuniyetle karşılayarak ben de kendiminkini kaldırıyorum.

"Emin değilim. Her zaman göbek deliğimin delinmesini istemişimdir," diye yanıtlıyor.

Landon'ın verdiği cevap kasıklarına doğru fırlıyor ve ben o görünmez duvarı tekrar yukarı itiyorum. Burada sertleşme şansım yok.

"Eğer istiyorsan yap, Parlak Göz. Bugün burada olmak tek planımız," diyor Dash.

Başını sallıyor ve yavaşça dirseğini yukarı kaldırarak ön tarafına bakıyor. John-Boy'un krem sürdüğü dövmeye bakarken gözlerinin genişlemesi tam da beklediğim şeydi.

"Bugünün bu dövmeyle ilgili olmasını istiyorum, başka bir şeyle değil," diyor bize. "Beğendiniz mi?" diye soruyorum.

Yanına gittiğimde güzel mavi gözlerini bana kırıştırtıyor. "Dövmeyi yaptırmadan önce de seviyordum, şimdi daha da çok seviyorum."

"Pekâlâ. Şunu senin için paketleyeyim, sonra gidebilirsin," diyor John-Boy taburesine geri dönüp yanımızdan ayrılmadan önce.

Onun bıraktığı boşluğa kayıyorum ve eğilip Briar'ın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sana inanılmaz yakışmış."

Dash, "Yine de çoğu zaman gizli kalacağı için biraz üzgünüm," diye ekliyor. Briar ona alaycı bir sırıtış fırlatıyor. "Alnımda olmasını mı tercih ederdin?" "Evet," diye kestirip atıyor.

Landon gözlerini deviriyor ve parmaklarını neredeyse bilinçsizce Briar'ın saçlarında gezdirirken bir yandan da dükkândan John-Boy'un olduğu yere doğru bakıyor.

"Yaşayacağız. Sadece işaretlerimizi değil, sürü ismimizi de taşıdığınızı bilmek inanılmaz."

Briar başını dövme masasına yaslıyor ve bir parmağını onun yanında gezdiriyor. "Ben de seni seviyorum Landon."

Bakışlarını kaçırıyor ve sadece ona odaklanıyor. "Ben de seni seviyorum Haven." "Hepimiz seni seviyoruz," diye homurdanıyor Ronan, onun elini sıkarak.

Dash onun kalçasına bir fiske vuruyor. "Kıskançlık yapma Ronan. Zaten yeterince huysuzsun."

Dördünü bir arada izlerken kendi kendime gülümsüyorum.

Her gün yaşadığımız kaosu içinde bir sakinlik var ve şu anda bu mükemmel bir karışım. Son iki ayı bağlarımızı güçlendirmek, Briar ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için kullanmış olsak da, hâlâ eskiden olduğumuz insanlarız.

Briar her birimizin en iyi özelliklerini ortaya çıkardı ve ben, kendi adıma, yaptıkları için ona teşekkür etmekten asla vazgeçmeyeceğim. O gelmeden önce olduğumuz başarısız sürü gitti, yerine güçlü ve dengeli bir sürü geldi. Ve bunu ona borçluyuz.

Bakışlarımın ağırlığını hisseden Briar bana bakıyor. Sadece onun için duvarlarımı indiriyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

Sessiz sözlerinin yakıcılığı beni iliklerime kadar kavuruyor.

Ve seni seviyorum, Jasper.

Kendimi savunmasız bırakıyorum, onun için tamamen çıplak kalıyorum. Zihnimin koridorlarında bir gezintiye çıktığında cevabım çok açık.

Şu andan itibaren sonsuza kadar benimsin, Briar Montgomery.

**MONTGOMERY
PACK**

BRIAR

Bunu yapmayacaklar.

Bunu kabul etmek yanlış geliyor, kendime bile. Rayton Riptides playoffların ilk turunda süpürölüp gidecek. Ve daha da kötüsü?

Landon'ın babası gerçek zamanlı olarak izlemek için burada.

Dean Montgomery gökyüzü tribünündeki camın önünde duruyor, bir elini sıkarken diğer eli endişeyle kalçasına vuruyor. Landon'ın kan bağı dışında her yönden annesi olan karısı da aynı şekilde gergin ama bunu saklamakta çok daha iyi bir iş çıkararak yanımda duruyor.

"Ah, bunu izleyemiyorum bile," diye mırıldanıyor, gözlerini yarı yarıya avucunun arkasına saklayarak.

"Başka tarafa bakmak istiyorum ama hiçbir şeyi de kaçırmak istemiyorum." "Landon yıkılacak."

Göğsüm sıkışıyor. Ne kadar yıkıldığını biliyorum çünkü ilk iki devre boyunca bunu hissedebiliyordum. Landon oyuna o kadar odaklanmıştı ki duvarlarının yıkılmasına izin verdi ve taşkın kapılarını açtı. Ondan hissettiklerim yüzünden ağlayabilirdim.

Hayal kırıklığı ve hüsrana bekliyordum ama en çok utanç canımı yaktı. Ondan utanacağımı düşündüğü için değil, bunu babasından beklediği için.

O zamandan beri Dean'le aramdaki mesafeyi korudum ve onun cama tek başına küfredmesine izin verdim. Omega'm onunla burada olduğumuz süre boyunca volta atmayı ve dişlerini sıkmayı bırakmadı, alfamıza hissettirdiklerinin intikamını almak istiyordu.

"Onlardan bu kadar uzak olmaktan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Daph bir eliyle sırtımı sıvazlıyor ve yakınımı eğiliyor. "Burada olman daha iyi. Daha güvenli de. Buzun yanındaki kalabalıklar güvenli değil."

Boğazımı sıkıyorum, sertçe başımı sallıyorum. Haklı ama bu yanlış hissettirmedeği anlamına gelmiyor.

"Ayaklarını çek, Landon! Tanrım!" Dean başının arkasını tutarak kendini bir çemberin içine atmadan önce bağırıyor. "Bu gece hiçbirinde aciliyet yok!"

"Yorgunlar" dediğimde kendimi tutmakta zorlanıyorum. Landon bu gece tüm sezon boyunca oynadığından daha uzun vardiyalar oynadı."

Yaşlı alfa buza bakmadan önce bana kısa bir süre -neredeyse küçümsercesine- bakıyor.

"Burası NHL. Buzda ne kadar kalması gerekiyorsa o kadar kalacaktır. Bu bir mazeret değil."

Daph iç çekerek elini bıraktı. "Yapma Dean. O elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ve sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Sırtındaki kaslar geriliyor, Landon'ın numarası formasının üzerinde hafifçe geriliyor.

"Bu gece sen buradayken hissettiği baskı da yardımcı olmuyor. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan zaten yeterince endişe ediyor. İhtiyacı olan son şey, böyle bir maçtan sonra ona böyle şeyler söylediğini duymak," diye ısırıyorum, bir omega havlamasını serbest kalmaktan alıkoyarak. "Sadece destekleyici ol. Buna ihtiyacı var. Hepsinin ihtiyacı var."

Benim tatlı Dash'imın içi parçalanıyor. Ronan'ın öfkesi ısırırken onun suçluluğunun acısı içime yayılıyor. Jasper duygularını saklıyor ama bu kaybın ağırlığını her zamanki gibi omuzlarında taşıdığını bilmek için onları hissetmeme gerek yok.

Buradan uzaklaştığımızda onlarla ben ilgileneceğim ama o zamana kadar diğer herkes için sınırlar koymalıyım.

"O haklı Dean," diyor Landon'ın annesi. "Daha yeni yeni konuşmaya başladın. Bunu şimdi mahvetme."

Bay Montgomery kısa bir bakışla bizi süzdükten sonra arkasına bakıyor ve bu kez bakışlarımızı daha uzun süre tutuyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Ben de bu yüzden buradayım. Bundan sonra işlerin nasıl olacağını size hatırlatacağım," diyorum.

Landon'ın anne ve babasıyla tanıştıktan sonra babasına annesi ve onun yaptıkları yüzünden çocukluğu hakkında neler hissettiğini açtı. Zordu ama o zamandan beri daha yakın olduklarına dair bana güvence verdi. Bugün hala çok az konuştukları için buna inanmak zor olsa da daha açıklar.

Belki de her şey hep böyle olacak. Gergin ama tamamen kopuk değil. Ufukta bir umut ışığı parlıyor ve her gün yavaş yavaş yayılıyor.

Her ikisi de bugün birbirlerine söylediklerine dikkat ettikleri sürece de öyle olacak.

Bay Montgomery bakışlarını oyuna çevirmeden önce sertçe başını sallıyor. Karısı yumuşak bir iç geçiriyor ve elimi avuçlarının içine alıp sıkıyor.

"Teşekkür ederim." "Önemli değil."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Bakışlarımı pencereye çeviriyorum ve hemen Landon'ın yanında paten kayan Jasper'ı görüyorum. Dash ağına yayılmış, odaklanmış ama sakın bir şekilde diğer taraftaki herkesi izliyor. Ronan kendini başka bir oyuncunun üzerine atıyor ve sonra yere yığılırken kayarak uzaklaşıyor. Buna sırtıtıyorum.

Neredeyse bir saat sonra bile, nihayet onları aramızda cam olmadan yüz yüze görebildiğimde, hala gülümsüyorum. Kayıplarının ağırlığı altında yerimi alıyor ve taşımalarına yardım ediyorum.

Dash diğerlerinden önce beni kollarına alıyor ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarılıyor.

"Şu anda buna ihtiyacım var Parlak Göz."

"İhtiyacın olduğu kadarını al," diye fısıldıyorum.

Jasper yanıma geliyor ve burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin derin içine çekiyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ronan bize katılıyor ve ben de başka bir kolun altına giriyorum. Onu bulduğumda sürümüzün son üyesini aramak için gökyüzü kutusunun etrafına bakıyorum.

Dean bize ulaşmadan onu durdurmuştu. Donup kalmadan önce içim ekşiyor. Babasının ağzından çıkan sözler beni beklediğimden daha fazla ürkütüyor.

"Üzgünüm oğlum. Bu kayıp seni tanımlamıyor."

Landon donup kaldı. Bir elini babasının sırtına vurup onu kucaklamasına izin verdiğinde tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Teşekkürler baba."

Gözlerimi kırıştıırıp alınımı Ronan'ın göğsüne bastırıyorum, karamelli kahve içime doluyor. Landon'ın bize katılıp beni Ronan'dan çalmasıyla aynı anda odaya huzur yerleşiyor.

Parmak uçlarımda yükselip onu öperken paket dövmemin altındaki deri geriliyor ve dudaklarında sonsuzluğun tadını alıyorum.

Güç Vardiyası'nı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Bu, Clover'ın hikâyesiyle birlikte Umut Limanı serisinin sadece ilk kitabıdır.
2026'da geliyor.

Hiçbir haberi kaçırmadığınızdan emin olmak için bugün bültenime kaydolun veya Facebook grubuma katılın!

[Bülten Kaydol Hannah'nın](#)

[Fıstıkları](#)

TEŞEKKÜRLER

Lanet olası sonu yazmak hiç bu kitapta olduğu kadar iyi hissettirmemişti. Her şeyden önce, bu kitabı yazdığım için kendimle gurur duyuyorum. Bunu sadece kendim için yazmakla kalmadım, aynı zamanda gerçekten çok zorlandığımda geri adım atmadım.

Bu gerçekten çok sevdiğim bir tür ve bu kitabı yazdıktan sonra, bunu her zaman yapan ve tüm zamanların en sevdiğim kitaplarından bazılarını yaratan yazarlara çok saygı duyuyorum. Briar ve adamları beni konfor alanımın o kadar dışına itti ki itiraf edemeyeceğim kadar çok kez neredeyse pes ediyordum. Ama başardım. 140 bin kelimelik bir hikâye ve her biriyle gurur duyuyorum.

Bunu gerçekten en iyi arkadaşşıma borçluyum. Nicole, beni burada sen tuttun. Bu kitabı yazmak için harcadığım haftalar boyunca 10 dakikadan fazla süren sesli notlar için çok üzgünüm ama tüm fikirlerin ve desteğin için minnettar olduğumu bilmeni isterim. Sizi çok seviyorum.

Çok değer verdiğim, muhteşem asistanım ve yakın arkadaşım LB'ye teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için kendimi onurlandırılmış hissediyorum.

Kariyerimin büyük bir bölümünde benimle birlikte olan yaratıcı beyinlerden oluşan olağanüstü ekibe teşekkür ederim. Mary+ Books and Moods'dan Julie, One Love Editing'den Sandra, Cassie's Creative'den Cassie, kelimelerimi güzel bir şeye dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Yazdığım her kitapta yanımda olmaya devam eden inanılmaz influencer ekibime teşekkür ederim. Tüm paylaşımlarınız, yorumlarınız ve desteğinizle bunu benim için mümkün kılıyorsunuz. Sonsuz minnettarım.

Bu kitap için alfa okuyucu grubuma: Nicole, Sierra, Melissa ve Morgan, her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Yorumlarınız ve geri bildirimleriniz gerçekten büyük bir fark yaratıyor. İLY.

Ve teşekkür ederim. Eğer kitaplarımdan herhangi birini aldıysanız, lütfen takdir edildiğinizi bilin.

Beni deliliğe itmeye devam edecek daha pek çok hikâyeye.

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'dan Amazon'un en çok satan 50 yazarından biri. Bayıltıcı romantizme takıntılı olan Hannah, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Hannah okurlarından haber almayı çok seviyor ve kendisine sosyal medya hesaplarından ulaşılabilir.

Facebook : Hannah Cowan Yazar
Facebook Grubu : Hannah's Hotties
Web sitesi : www.hannahcowanauthor.com

HANNAH TARAFINDAN DA

Swift Hat Trick üçlemesi

Periyotlar
Arası Şanslı Vuruş
Keyifli Kanca
Fazla
Mesai Vital
Blindside

En Büyük Aşk serisi

Onun En Büyük Hatası
Onun En Büyük Macerası
Onun En Büyük İlham
Perisi
Onun En Büyük
Hazinesi Onların En
Büyük Gücü

Cherry Peak serisi

Strung Along
Catching Sparks
Chasing Home
Stealing Sunshine

Aşk Amatörler düeti

Oyuncuyu
Arzulamak
Oyuncuyu
Evcilleştirmek

Standalones

Kar Zarar, Faul Yok
Aşk Tanrısı Bizi
Ayırana Kadar

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

